

Giới thiệu Ly Hôn Là Chuyện Nhỏ

Thể loại: Hiện đại, thoải mái, ngọt ngào, sủng văn, 1v1, HE.

Edit: duyenkt1

Convert: Cù Lạc

Số chương: 50 chương

Dương Vi và Kỳ Tiểu Ngôn kết hôn một năm mới phát hiện ra rằng bản thân hai người là hai trường phái đối lập, căn bản ở với nhau giống như nước với lửa. Vì vậy liền đưa ra quyết định.

Ly hôn!

Kỳ thật bọn họ không biết rằng hai người còn có chung một quan điểm đó là tìm lại thanh xuân và những điều đẹp đẽ.

Bạn đang đọc truyện *Ly Hôn Là Chuyện Nhỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1-1: Ly hôn (1)

Editor: Shyn

“Tôi cho rằng chủ yếu là trình độ văn hóa cao nhất cũng không thể vượt qua hồng cầu.” Kỳ Tiểu Ngôn nhìn nhân viên bên công tác ly hôn trước mắt, giọng điệu nghiêm cẩn tựa như là đang tham khảo một vấn đề nào đó: “cô ấy chỉ là giáo viên tiểu học, tôi là giáo viên đại học”.

Dương Vi khóe mắt nhảy dựng lên, cười ha ha vào mặt hắn: “Đều là giáo viên, đại học có gì cao quý hơn sao? Chẳng lẽ sinh viên đại học của anh đều không học qua tiểu học?”

Kỳ Tiểu Ngôn mặt không đổi sắc nói: “Bổ sung một chút, tôi là giáo sư, giáo sư trung tối cao cấp.”

“không đúng, anh một vài học kêu thú (cái này mình không hiểu lắm, bạn nào giúp mình với), dĩ nhiên là fan của Tổng Cẩn!”

“Vậy em không đem áp phích dán tại lễ kết hôn thì gọi là ý gì?”

“Ít nhất mỗi ngày hắn sẽ không cùng ta đàm ca đức ba hách!” Dương Vi xoay mạnh qua nhìn nhân viên công tác, trong mắt thiêu đốt hai luồng lửa cháy, “Cậu có tin được không! Hắn mỗi ngày theo ta tán gẫu toàn bộ đều nói về ca đức ba hách! Cậu có biết ca đức ba hách là ai không!”

“Ách.....” Nhân viên công tác mím môi, cố gắng lộ ra một cái mỉm cười, “Tôi đoán là toán học gia.”

“không! hắn là ôn dịch!” Dương Vi cắn thù đến tận xương tủy, giọng điệu làm cho nhân viên công tác trong nháy mắt trở nên lo lắng, này hắn chưa nghe qua kiểu mới ôn dịch.

Kỳ Tiểu Ngôn vẻ mặt tiếc nuối nói: “Như cậu chứng kiến, cô ấy căn bản không hiểu sức quyến rũ của toán học.”

Dương Vi nghiêng răng nghiêng lợi: “Như cậu chứng kiến, hắn căn bản không hiểu sức quyến rũ của tôi!”

Nhân viên công tác: “.....”

hắn thầm nghĩ nếu ở đây lâu một chút có thể bị đau đầu mà chết.

Kỳ Tiểu Ngôn đột nhiên nhìn hắn, học theo giọng điệu của Dương Vi hỏi: “Cậu tin tưởng sao, cô ấy thế nhưng ngày ngày xem kịch! cô ấy chẳng lẽ không biết trong thời gian đó vẫn còn tồn tại bao nhiêu lịch sử cần được lưu truyền sao!”

“Vậy anh đối với Thương lão sư thế nào lại không lo lắng về vấn đề cảm thụ lịch sử cần được lưu truyền!” Dương Vi kịch liệt phản bác.

Kỳ Tiểu Ngôn một lần nữa khôi phục bình tĩnh nói: “Tin tưởng tôi, thương lão sư có rất nhiều chỗ đáng giá để em học tập tham khảo.”

Dương Vi lông mi đều đặn thẳng lên: “anh đây là ghét bỏ tôi kỹ thuật không tốt?”

Kỳ Tiểu Ngôn ha ha cười: “Kỹ thuật? Đừng tự thiếp vàng lên mặt mình được không? Mỗi lần tôi hơi dùng sức một chút, em đã oa oa kêu to.”

Nhân viên công tác: “.....”

Nhìn đề tài càng ngày càng phát triển đến địa phương không thể miêu tả, nhân viên công tác dùng can đảm của mình hết sức ngăn cản tình hình chuyển biến xấu đi: “Hai vị, tôi còn chưa đủ 18 tuổi.”

Dương Vi: “.....”

Kỳ Tiểu Ngôn: “.....”

20 phút sau, nhân viên công tác vui mừng tiễn cặp vợ chồng trẻ từ lúc bước vào đã làm náo loạn không thôi, hiện tại khu làm việc của họ rất cực cũng khôi phục im lặng.

“Chắc chắn, thật sự là đáng tiếc.” một cô gái tiếc hận thở dài, “Trai tài gái sắc, Kim Đồng Ngọc Nữ, liền như vậy ly hôn.”

một trưởng bối lớn tuổi bên cạnh chỉ suối nước bọt bên miệng cô gái trẻ, giọng điệu vô cùng thần nhiên: “Tôi chắc chắn, hai người kia sẽ không thể kết thúc như vậy.”

Nhân viên phụ trách công việc của Kỳ Tiểu Ngôn và Dương Vi im lặng ngồi vào vị trí làm việc, nhanh chóng lên web gõ bốn chữ Ca Đức Ba Hách để tìm kiếm

Trang web bắt đầu làm việc.

-Ca đức ba hách: toán học gia người Đức, từng đưa ra ca đức ba hách nổi tiếng, đoán rằng.....

hắn rất cực cũng hiểu..

Dương Vi cùng Kỳ Tiểu Ngôn đi ra khỏi Cục Dân Chính, trong tay có quyền sách hồng, Dương Vi đem giấy chứng nhận ly hôn nhét vào giỏ xách, Kỳ Tiểu Ngôn ở bên cạnh cô nói: “Tôi tạm thời ở lại trường học, đợi tôi trở về nhà rồi bàn tiếp”

Dương Vi cau cái mũi không nói chuyện, xoay người ra phía trước, lại nghe Kỳ Tiểu Ngôn ở sau người gọi lại cô.

“Còn có chuyện gì?”

Kỳ Tiểu Ngôn nói: “Kỳ thật so với Ca đức ba hách, tôi càng thích Âu Lạp.”

“..... Tạm biệt!” Dương Vi không quay đầu lại bước đi.

Kỳ Tiểu Ngôn nhìn bóng dáng của cô hoàn toàn biến mất ở một góc quẹo, mới đi đến nơi dừng xe.

Bạn đang đọc truyện *Ly Hôn Là Chuyện Nhỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1-2: Ly hôn (2)

Đầu mùa xuân, hai bên đường được tô sắc hồng nhạt của hoa anh đào, Dương Vi ngẩng đầu nhìn ánh mặt trời qua khe hở của tán cây, hơi hơi nhú mắt.

một chiếc Audi màu đen gào thét lướt qua người cô, hơi lạnh lập tức xông vào quần áo. Dương Vi phui phui áo gió vàng nhạt trên người, làm mặt quỷ với cái xe.

Kỳ Tiểu Ngôn nhìn vào kính chiếu hậu thấy động tác le lưỡi của Dương Vi, sắc mặt có chút biến hóa.

Dương Vi đi đến mặt đường, lấy điện thoại ra nhìn thời gian, 3 giờ 35 phút. cô đón taxi, trực tiếp đi đến Quảng trường.

Quán cà phê có âm nhạc nhẹ nhàng, Dương Vi đi theo một nhân viên tạp vụ, đi đến trước bàn tròn cạnh cửa sổ.

“Chào luật sư, án tử ở nước ngoài xử lý xong rồi sao?” Dương Vi gọi ly cà phê, ngồi xuống đối diện với Thịnh Lôi.

Thịnh Lôi và Dương Vi là bạn cùng phòng hồi còn trung học, cô là luật sư phụ trách về những vụ ly hôn tố tụng ở trụ sở Thiên Phương.

cô nhìn Dương Vi liếc mắt một cái, lắc lắc tóc ngắn màu đen: “Tớ nghe nói cậu muốn ly hôn, vội vàng trở về làm luật sư biện hộ của cậu.”

Dương Vi bĩu môi giác không nói gì, Thịnh Lôi nhìn kỹ cô một phen, trừng mắt nói: “Cậu mặc bên trong chính là váy liền áo màu xanh đen, tớ xác định tớ mới vừa nhìn thấy nó trên tạp chí tháng trước. hiện tại giáo viên tiểu học tiền lương cao đến vậy rồi sao?”

Dương Vi bĩu môi: “Kỳ Tiểu Ngôn mua.”

Thịnh Lôi cười yếu ớt gật gật đầu: “nói thật, Kỳ Tiểu Ngôn nhà cậu chỉ số thông minh cao, thu nhập cao, lại là giáo sư đại học, cậu kết hôn cùng hắn đã khiến không ít phụ nữ điên đảo.” cô dừng một chút, lại nói tiếp, “Bất quá cậu cũng không kém, từ lúc quen biết cậu, tớ đã không ít lần nhìn thấy các nam sinh một ngày nhìn lên cậu ít nhất chín lần, còn có biết bao nhiêu đàn ông tây trang lịch sự cũng phải nhìn lên ít nhất mười một lần, còn có tiểu soái ca học trung học, mỗi ngày không nhìn được cổ tình đi ngang qua cậu đến bảy lần.”

Dương Vi: “.....”

“Bất quá bọn họ không biết cậu muốn ly hôn.”

Dương Vi: “.....”

“thật sự không còn cách nào với Kỳ Tiểu Ngôn?” Thịnh Lôi nhìn Dương Vi, vẻ mặt tiếc hận, “Cậu cùng hắn kết hôn một năm, trực tiếp đem mối tình đầu biến thành tình bạn nhỏ, thật là không thể chấp nhận.”

Dương Vi: “.....”

Ngày đó, khi gặp Thịnh Lôi, cô nên tuyệt giao với người phụ nữ này.

cô trầm mặc đem đơn ly hôn trong túi ra, đặt trên bàn trên bàn: “Tớ muốn ly hôn với hắn.”

Thịnh Lôi nhìn chằm chằm giấy chứng nhận ly hôn, sừng sốt ba giây, mới phản ứng lại: “Dương Vi, cậu hiện tại quá cứng rắn, học được tiên trăm hậu tấu sao? Dì và dượng bọn họ biết không?”

Dương Vi lắc lắc đầu, chột dạ nói: “Tớ sẽ không nói cho bọn họ.”

“Vậy làm sao ký giấy ly hôn được? Tài sản như thế nào phân chia? Hắn sẽ không đem cậu đuổi đi chứ?” không thể trách Thịnh Lôi lo lắng như vậy, trước kia phòng của bọn họ là Kỳ Tiểu Ngôn mua, thuộc loại tài sản hôn tiền, Dương Vi lúc ấy chính là ninh bao vào ở, ngay cả phí trang hoàng cũng chưa góp một phần.

Dương Vi nhấp hé miệng, đem giấy chứng nhận ly hôn nhét vào túi: “hắn đem phòng ở để cho tớ, chính hắn đến trường học mà ở.”

Thịnh Lôi: “.....”

Nếu đàn ông nào cũng đều giống hắn, có lẽ Thịnh Lôi sẽ thất nghiệp.

Tuy rằng trong lòng chịu đá kích, nhưng cô vẫn là đối Dương Vi nói: “Hắn là, rất nhiều phụ nữ ở một đoạn quan hệ hôn nhân thì gia đình phải trả giá lớn cho một bộ phận ở. Ngầm lại, hiện tại phòng của bảo mẫu, một giờ cũng phải vài trăm.”

Dương Vi kinh ngạc nhìn nàng: “Cậu không phải theo tớ nói trước hôn nhân không được thừa nhận như vậy sao?”

Thịnh Lôi kiên cường nói: “Kia cũng không thể làm cho hắn ngủ cùng cậu một năm.”

Dương Vi sừng sốt một chút, thẹn thùng nói: “Kỳ thật tại lần đó, Kỳ Tiểu Ngôn ra khí lực khá lớn, tớ bình thường chỉ phụ trách nằm hưởng thụ.”

Thịnh Lôi: “.....”

Ly hôn còn có thể nghĩ đến chuyện ân ái, không hổ là Dương Vi.

Dương Vi nhìn cô lộ ra nhiều màu sắc mặt, trong lòng rốt cục cũng cân bằng. Kỳ thật cô cũng không nghĩ tới chuyện phòng ở, cha mẹ cô đều ở thành phố A, cô cũng lắm thì về nhà ở. Chẳng qua không tránh được bị một ít hàng xóm chỉ trích, đến lúc đó ba cô đại khái sẽ bắt cô mua phòng riêng.

Tuy rằng chuyện đó có thể giải quyết, nhưng lúc trước cô kết hôn với Kỳ Tiểu Ngôn này rất đột ngột, cô không nghĩ mới một năm, liền bởi vì ly hôn nên chạy về nhà, làm hại cả nhà lo lắng cho cô. Cho nên khi Kỳ Tiểu Ngôn đem nhà ở để cho cô, cô đành do dự một chút, hiện tại đã mặt dày tiếp nhận rồi.

Toàn bộ so với những người khác, cô được chiếm tiện nghi hơn một chút.

Bất quá này ý tưởng rất nhanh đã bị Thịnh Lôi trào phúng: “Cậu ngay cả chồng đều đem cho phụ nữ khác, còn muốn phòng ở?”

Dương Vi: “.....”

Hòa nhau một ván, tâm tình Thịnh Lôi tốt hẳn lên: “Chúng ta đi ăn cơm chiều trước, sau đó xướng khúc chúc mừng cậu vừa vực dậy từ nấm mồ hôn

nhân.”

Dương Vi:“.....”

“Nhân vật chính hôm nay là cậu, tối nay tớ mời.”

Dương Vi thật ra rất muốn đi, bất quá vẫn là nhịn đau cự tuyệt :“Tớ sáng mai còn muốn đi làm”

Thịnh Lôi thờ dài một hơi:“Cũng được, chúng ta chỉ ăn cơm, buổi tối nên về nhà làm cục cưng ngoan. Vừa lúc tớ còn có án tử đặc biệt phải sửa sang lại, có chút khó giải quyết.”

Dương Vi kinh ngạc nhìn nàng:“Cậu không phải nói bởi vì cậu họ Thịnh, cho nên thắng lợi vĩnh viễn thuộc về cậu sao?”

Thịnh Lôi nói:“Lần này khác.”

“Khác như thế nào?”

“Luật sư biện hộ của đối phương họ Doanh.”

Dương Vi:“.....”

Hai người tìm một nhà hàng, ngồi vào bàn ăn kêu một chai rượu. Thịnh Lôi uống hai ly, sau đó bắt đầu mắng Kỳ Tiểu Ngôn:“Kỳ Tiểu Ngôn thực sự không phải người, lúc ấy Dương thúc thúc đem cậu để trong trường học, liền bởi vì cùng hắn kết hôn, nên bao nhiêu cơ hội ra trường Quốc tế đào tạo đến với cậu đều vì hắn mà bỏ qua! Cậu nói xem học tạo hình mỹ thuật, không ra trường Quốc tế đào tạo mà ở lại trong nước làm gì? Ở tiểu học dạy mỹ thuật sao, ha ha!”

Dương Vi trừng mắt nhìn cô, phản bác nói:“Lúc ấy tớ còn không có quyết định ra nước ngoài, trường học cũng là ba tớ gạt tó vụng trộm xin , hơn nữa..... Cậu dựa vào cái gì khinh thường trình độ tạo hình mỹ thuật của lão sư đây! Cậu có biết hiện tại đối với mỹ thuật tạo hình như lão sư đây yêu cầu rất cao sao! Quả thực là muốn được như chúng ta phải trên biết thiên văn hạ biết lý a!”

Thịnh Lôi không để ý đến Dương Vi rít gào, tiếp tục mắng Kỳ Tiểu Ngôn:“Cậu giả cho hắn, ngay cả bạn trai cũng chưa nói qua, hắn theo đuổi cậu, không cầu hôn với cậu, thậm chí ngay cả tuần trăng mật cũng chưa mang cậu đi, liền một cước đem cậu đạp!”

Dương Vi thùy thùy mí mắt, cũng cầm lấy trên bàn một ly rượu uống một ngụm.

cô cùng Kỳ Tiểu Ngôn là hôn nhân ngoài ý muốn, một cái..... Rượu sau loạn tính ngoài ý muốn.

Bạn đang đọc truyện *Ly Hôn Là Chuyện Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2

Đây là một cơ hội tuyệt vời, các cô còn không phải trả tiền. Dương Vi cẩn thận suy nghĩ trong một giây, sau đó vui vẻ đáp ứng: “Thành giao!”

Lúc hai người đang ở trong phòng ngủ điên cuồng thay quần áo, Dương Vi vẫn có chút lo lắng: “Chúng ta đóng giả thành những nữ nhân viên văn phòng, có sợ lộ không? Đối phương là những người có chỉ số thông minh cao đấy.”

Giản Song mặc một bộ váy liền áo có dây đeo, như có như không liếc mắt nhìn cô một cái: “Cậu cứ nói là ngoài thời gian hành chính rồi không muốn nói chuyện công việc.”

Dương Vi không khỏi giơ ngón tay cái lên khen ngợi: “Cao kiến.”

Đúng sáu giờ tối, Dương vi và Giản Song đến quán cơm Tây, chị họ của Giản Song đã chờ ở ngoài cửa. Nhìn các cô một lúc, khen ngợi nói: “Rất có mắt thẩm mỹ.”

Dương Vi có chút khần trương, cơ bản là bị Giản Song kéo đi. Đi đến bàn ăn đã đặt trước, Giản Song đột nhiên dừng bước.

“Sao, làm sao vậy?” Dương Vi bị cô làm cho càng khần trương hơn.

Giản Song há miệng thờ đốc, lại há miệng thờ đốc, rốt cục cũng phát ra tiếng nói: “Kì, giáo sư Kỳ.”

Dương Vi sững sờ một lúc, theo ánh mắt của cô nhìn lại, một hình dáng bá đạo đập vào mắt – đúng là giáo sư Kỳ buổi sáng cô mới gặp.

Đối lập với cách ăn mặc đơn giản buổi sáng, lúc này Kỳ Tiểu Ngôn mặc một bộ tây trang màu đen cổ điển, được cắt may vừa vặn với đường cong cơ thể, trông hết sức tao nhã lại rất có sức hấp dẫn.

Thì ra anh ta nói có hẹn, chính là đi xem mắt tập thể a...Không, không đúng, loại người có điều kiện tốt như anh ta, lại cần phải đi xem mắt?!

Giọng điệu run run của Giản Song bên cạnh truyền đến: “Vi Vi, tớ rất căng thẳng.”

“Tớ cảm nhận được.” Dương Vi gỡ bỏ các ngón tay đang bấu trên cánh tay của mình ra, “Cậu cũng quen biết giáo sư Kỳ?”

Giản Song nói: “Chúng tớ là hàng xóm từ bé, anh ta quay về nước đảm nhiệm chức giáo sư đã hai năm.”

Dương Vi dừng lại một chút, nghiêng đầu nhìn cô: “Cậu giấu diếm tớ chuyện này đã hai năm?”

Giản Song:“.....”

Bây giờ trọng điểm là chuyện này sao?

Dương Vi cũng ý thức được chuyện này không phải là trọng điểm, bởi vì cô đột nhiên nhớ tới, giáo sư Kỳ nhận ra cô a!

“Song nhi, tớ đột nhiên đau bụng quá, tớ đi trước đây.” Dương Vi nói xong định chạy ra hướng cửa, cổ tay đã bị Giản Song kéo lại.

“Lúc này còn muốn chạy? Không phát hiện ra giáo sư Kỳ luôn nhìn cậu sao!”

Giản Song nghiêng răng nghiêng lợi nói, Dương Vi liền cẩn thận quay đầu lại, không nghĩ đến lại chạm vào ánh mắt của Kỳ Tiểu Ngôn.

Ánh mắt đó dường như có điện, làm cho Dương Vi trong chớp mắt liền cảm thấy như có điện giật.

Xong rồi xong rồi, anh ta chắc chắn là nhận ra mình. Dương Vi lúc này cực kỳ đau buồn, cô ngay cả bàn ăn còn chưa nhìn đến, tình hình bây giờ là xuất quan chưa báo được tin thắng trận mà đã chết tại trận.

Bởi vì Kỳ Tiểu Ngôn là người mới, mọi người đều muốn ngồi trước mặt anh ta, nhưng lại phát hiện anh ta nhìn chăm chăm Dương Vi, lại yên lặng nhường vị trí này cho Dương Vi. Làm cho Dương Vi bắt buộc phải ngồi đối diện anh ta, bị tinh thần nhường nhịn cao cả này của các cô làm cảm động muốn khóc.

Ba đôi bạn bên cạnh đã bắt đầu nói chuyện rôm rả, chỉ có Kỳ Tiểu Ngôn và Dương Vi là vẫn còn nhìn nhau không nói gì. Dương Vi vẫn mãi cúi đầu nhìn chăm chăm túi xách của mình, Kỳ Tiểu Ngôn đột nhiên mở miệng, âm thanh mát lạnh, cảm ly rượu hồng trước mặt, thông thả xoay tròn: “Cô là sinh viên.”

Dương Vi:“.....”

Cô biết là cô không có khả năng lừa gạt cái đám người có chỉ số thông minh cao này!

“Tôi, tôi chỉ là bị gọi đến cho đủ số người...” Dương Vi nhỏ giọng giải thích.

Kỳ Tiểu Ngôn nói: “Hiểu rồi, tôi cũng vậy bị gọi đến cho đủ số người.”

Tổ trưởng khoa Toán ở trước mặt anh khóc lóc kể lể, cam đoan rằng chỉ cần anh đi cho đẹp đội hình, còn lại cái gì cũng không cần làm, anh mới có thể xuất hiện ở đây.

Bữa tối coi như rất thú vị ---trừ việc Dương Vi vì muốn cho mình thêm can đảm, kết quả uống quá chén. Sau khi ăn xong, mọi người còn muốn đi hát karaoke, Kỳ Tiểu Ngôn thấy Dương Vi say quá rồi, liền đưa ra ý kiến phản đối, sau khi bàn bạc, kết quả là, Kỳ Tiểu Ngôn phụ trách đưa Dương Vi về nhà.

Trên đường Dương Vi cứ ồn ào không cần về nhà, Kỳ Tiểu Ngôn đành phải đưa cô đến khách sạn. Dương Vi không biết bị điên cái gì, khi thấy anh phải đi liền cầm lấy cà vạt của anh, kéo anh lại gần.

Kỳ Tiểu Ngôn là lần đầu tiên cách con gái gần như vậy, còn chưa phục hồi tinh thần, Dương Vi đã hôn lên môi anh.

Những chàng trai đã thổ lộ với Dương Vi nói, Dương Vi như một miếng bánh đầy bơ hương vị ngọt ngào, làm cho người ta nhìn thấy liền không nhịn được muốn cắn một miếng.

Kỳ Tiểu Ngôn được thưởng thức hương vị ngọt ngào của Dương Vi, liền không dừng lại được. Cả đêm *, bởi vì đều là lần đầu tiên, nên động tác phối hợp với nhau chưa phải rất ăn ý – Kỳ Tiểu Ngôn vai trái bị chảy máu đầm đìa, dấu răng trên vai chính là chứng cứ rõ ràng nhất.

Ngày hôm sau sau khi tỉnh lại, trên đất là một đống hỗn độn làm cho hai người đều kinh ngạc cảm thấy có việc không tốt đã xảy.

Một người cảm thấy mình say rượu mà đi cưỡng bức một giáo sư đại học, một người cảm thấy mình lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn mà làm người ta mất đi sự trong sạch, hai người đều cảm thấy bản thân phải chịu trách nhiệm với đối phương, vì thế hai người nhanh chóng đi đăng kí kết hôn.

Khi biết được bọn họ kết hôn, ba Dương thiếu chút nữa đem giáo sư Kỳ đánh chết tươi, Dương Vi tuyên bố giáo sư Kỳ là thành phần trí thức cấp cao, là động vật được quốc gia bảo hộ, ba Dương giật giạt khoe miệng mới dừng lại hành động giết người. Khi tới dự hôn lễ của hai người, tất cả khách khứa giống nhau như đúc đều mang biểu tình khiếp sợ.

Bởi vì đúng vào lúc Dương Vi tốt nghiệp, còn muốn tham gia phỏng vấn, hai người cũng không đi nghỉ tuần trăng mật được, hẹn đến nghỉ hè sang năm, hai người cùng sang châu Âu xa hoa du lịch.

Nhưng là không đợi được đến nghỉ hè, thì bọn họ đã ly hôn.

Dương Vi uống một hơi cạn chén rượu, đau buồn dùng bữa. Khi kết hôn hai người mang cảm xúc nhất thời, cũng không quá lo lắng về sau, bởi vì trước khi kết hôn hai người không tìm hiểu lẫn nhau, nên sau khi kết hôn không tránh khỏi mâu thuẫn xảy ra. Hai người nhường nhịn nhau một năm, cuối cùng vẫn đi đến con đường ly hôn.

Bạn đang đọc truyện *Ly Hôn Là Chuyện Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3-1: Ở chung (1)

Kỳ Tiểu Ngôn đẩy cửa nhà ra, bên trong không có một bóng người. Anh bật điện phòng khách lên, sau đó đổi dép lê đi vào trong. Theo thói quen anh hất tóc ra sau đầu, nhìn phòng khách một lượt, sau đó đi vào thư phòng.

Sở Thiên đi theo phía sau anh, liếc mắt quan sát thư phòng, trong phòng chất đầy luận văn và tư liệu nghiên cứu làm cho hắn có chút lú lười không biết nói gì. Kỳ Tiểu Ngôn yên lặng không nói một lời, thu thập đồ đạc của mình, Sở Thiên nhìn bộ dáng của hắn, nhếch miệng nói: “Cậu thực sự chia tay Dương Vi?”

Kỳ Tiểu Ngôn trực tiếp đem chứng chỉ ly hôn vạt cho hắn.

Sở Thiên nhìn quyển sổ hồng trong tay, lại nhìn Kỳ Tiểu Ngôn, thờ nói: “Bỏ được?”

Kỳ Tiểu Ngôn không trả lời, chỉ lấy những quyển sách ở trên giá cho vào thùng giấy. Sở Thiên im lặng không nói, hắn bây giờ vẫn còn nhớ rõ cảm giác khiếp sợ khi bắt ngờ nhận được thiệp cưới của Kỳ Tiểu Ngôn.

Đối với Kỳ Tiểu Ngôn mà nói, phụ nữ và số học là hai thái cực hoàn toàn đối lập nhau --- không hề có tí liên quan nào với nhau. Cho nên nhiều năm như vậy Kỳ Tiểu Ngôn chưa từng kết giao với bạn gái, duy chỉ có một đối tượng nữ được coi là có quan hệ ái muội với hắn, là một đàn em khóa dưới ở Đại học Đé Đô. Bạn gái kia quen hắn ở một trận thi đấu bóng rổ, một năm sau khi Kỳ Tiểu Ngôn ra nước ngoài, sau đó bọn họ, vốn không có sau đó.

Hắn vạn lần không nghĩ tới, Kỳ Tiểu Ngôn cũng có lúc cùng người khác kết hôn chớp nhoáng trong một ngày! Trong hôn lễ của Kỳ Tiểu Ngôn, là lần đầu tiên hắn nhìn thấy Dương Vi, cô gái đó quả thật nhìn rất xinh đẹp, cười rộ lên rất ngọt ngào, nhưng... Kỳ Tiểu Ngôn không giống như là một người hời hợt a.

Trong ấn tượng của hắn, khi bọn họ còn đang học phép tính cộng trừ hai số thì, Kỳ Tiểu Ngôn đã vinh quang lấy được giải nhất toán học tiểu học toàn quốc; Chờ đến khi bọn họ được tiếp xúc với khai căn bình phương, Kỳ Tiểu Ngôn đã đạt được giải trong cuộc thi Olympic toán học quốc tế; Trước khi bọn họ thi vào trung học một năm, hắn đã được tuyển thẳng vào đại học.

Mười bốn tuổi Kỳ Tiểu Ngôn là người trẻ tuổi nhất được tuyển thẳng vào đại học Đé Đô, sau khi tốt nghiệp chính quy, hắn lại ra nước ngoài lấy thêm học vị bác sĩ, bốn năm sau tốt nghiệp, được giữ lại làm nghiên cứu sinh một năm, sau đó do đã cam kết với đại học Đé Đô nên trở về làm giáo sư giảng dạy.

Lý lịch của Kỳ Tiểu Ngôn từ bé đến khi trưởng thành chính là một trang sử sáng chói, nhưng Sở Thiên cảm thấy Kỳ Tiểu Ngôn là một người không biết xấu hổ, trước mặt con gái hắn còn cố tình khoe ra bộ mặt hấp dẫn của mình.

Cùng người kia làm bạn đã 20 năm, hắn cảm thấy chính mình cũng không dễ dàng gì.

Khi hắn còn đang nhớ lại lịch sử huy hoàng của Kỳ Tiểu Ngôn, Kỳ Tiểu Ngôn đã thu dọn đồ đạc của mình trong thư phòng xong. Hắn đi đến phòng ngủ, nhìn thoáng qua giường lớn, mở tủ quần áo bắt đầu lấy quần áo ra. Sở Thiên đi theo hắn vào trong phòng ngủ, Vị trí dễ nhìn thấy nhất là treo tấm ảnh cưới, nhưng mà hắn cũng thấy bên cạnh ảnh cưới....áp phích Mạc Trần. Khóe mắt của hắn co rút lại, hỏi: “Dương Vi thế nhưng lại đem áp phích của Mạc thiên vương treo bên cạnh ảnh cưới, cậu không phải vì vậy mới ly hôn với cô ấy đấy chứ?”

Kỳ Tiểu Ngôn dừng lại một chút, lấy ra mấy bộ tây trang ném vào valy hành lý: “Cô ấy đòi ly hôn với tớ.”

“Vậy cậu cũng đồng ý?”

Kỳ Tiểu Ngôn không nói chuyện, nhưng đã quần áo chỉnh tề kéo valy hành lý đi ra ngoài. Sở Thiên nhìn thoáng qua ảnh cưới trên tường, đi đến khoát tay lên vai hắn: “Ảnh cưới của hai người có thể trực tiếp đem làm áp phích quảng cáo cho ảnh viện đấy, người ta không biết còn tưởng hai người là người mẫu đấy.”

“Ông chủ ảnh viện cũng nói vậy.” Kỳ Tiểu Ngôn không chút khách khí đem đẩy cái tay đang trên vai mình xuống, ở phòng khách nhìn qua một lượt. Trong phòng khách đề rất nhiều khung ảnh, tất cả đều là ảnh chụp chung của hắn và Dương Vi. Hắn chọn một nửa trong số đó bỏ vào va ly hành lý, nghĩ rằng mình có quyền mang đi những ảnh có hình mình trong phòng khách.

“Đi thôi.” Kỳ Tiểu Ngôn kéo khóa valy hành lý lại, đứng lên, dáng người trước sau cao ngất. Sở Thiên cúi đầu nhìn nhìn, chỉ có hai hộp giấy và một valy hành lý: “Đồ đạc của cậu chỉ có như thế này à?”

“Ừ.” Kỳ Tiểu Ngôn cúi đầu nhìn nhìn chìa khóa trong tay, suy nghĩ hai giây rồi cất vào trong ví của mình. Hắn ôm hai cái thùng giấy, đi ra ngoài cửa: “Cậu mang theo valy xuống nhé.”

Sở Thiên mệt nhọc mang theo valy hành lý đi theo sau hắn, ở trước cửa nhà, Kỳ Tiểu Ngôn đột nhiên hỏi: “Cậu tin là có nhất kiến chung tình không?”

Sùng Thiên sững sờ trong giây lát, đáp: “Không tin.”

Kỳ Tiểu Ngôn cười khế, nói nhỏ một câu không thể nghe thấy: “Trước khi gặp Dương Vi, mình cũng không tin.”

Bạn đang đọc truyện *Ly Hôn Là Chuyện Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3-2: Ở chung (2)

Dương Vi sau khi uống rượu ở Thịnh Lôi xong, tự mình lái xe về nhà. Đi ngang qua siêu thị trước cửa nhà, cô thuận đường vào mua chút đồ ăn.

Đẩy xe mua sắm đi quanh những gian hàng, Dương Vi có chút không thoải mái. Cô nhớ tới trước đây hay cùng Kỳ Tiểu Ngôn đi siêu thị, việc thích nhất chính là để cho hắn đoán tổng số tiền trong xe mua sắm, đoán sai phải bị trừng phạt. Nhưng Kỳ Tiểu Ngôn chỉ cần liếc mắt vào xe mua sắm, có thể tính chính xác tổng giá trị, không sai một số, cho nên cuối cùng người nhận trừng phạt luôn là cô.

“Hôm nay cô và chồng không đến cùng nhau à?”

Câu hỏi của nhân viên thu ngân làm cho Dương Vi ngẩng đầu lên nhìn cô ta một cái, cô không nhớ nhân viên thu ngân này, nhưng đối phương hình như có quen biết cô. Cô âm ờ hai tiếng cho có lệ, lại nghe nhân viên thu ngân nói: “Vây cô tính xem tổng cộng hết bao nhiêu tiền?”

Dương Vi: “.....”

Tính cái em gái cô.

Hình như cô đã nhớ ra cô nhân viên thu ngân này. Có lần Kỳ Tiểu Ngôn nói ra tổng giá trị đơn hàng, nhân viên thu ngân cười nhạt nói để họ lấy máy tính tính lại cho đúng, khi nhìn đến kết quả trên màn hình giống hệt kết quả Kỳ Tiểu Ngôn đã nói, không sai một số, cô ta nhìn Kỳ Tiểu Ngôn với ánh mắt hâm mộ.

Dương Vi rất tức giận, quyết định trong vòng một tháng tới sẽ không đến siêu thị này.

Về nhà, mở cửa ra, Dương Vi liền cảm thấy trong nhà đặc biệt trống trải, nhưng nhìn kỹ, trừ bỏ thiếu vài cái khung ảnh, những thứ khác vẫn đầy đủ. Cô đem mấy túi vừa mua sắm đặt lên bàn trà, nghĩ rằng nhất định Kỳ Tiểu Ngôn đã trở về nhà thu dọn một số đồ. Cô mở cửa thư phòng ra, trên bàn làm việc mọi thứ bị mang đi hơn phân nửa, trên giá sách cũng chỉ còn vài quyển sách chuyên ngành của cô và một vài bộ tiểu thuyết. Máy tính trên bàn học cũng không thấy, Dương Vi vốn cho rằng, Kỳ Tiểu Ngôn để lại nhà ở cho mình, thì sẽ mang một số đồ dùng đi, nhưng anh chỉ mang mỗi chiếc máy tính của mình đi.

Cô đứng ở cửa một lúc, sau đó đi vào phòng ngủ. Tủ quần áo quả nhiên cũng ít đi một nửa, cô không thay cơi quần áo, nặng nề đặt mình nằm xuống giường.

Cho đến bây giờ, cô mới cảm nhận được mình cùng Kỳ Tiểu Ngôn đã thật sự ly hôn.

Ánh mắt cô quét qua một đồng giấy vẽ ở trên bàn máy tính, Dương Vi đi qua cầm lấy những bức vẽ, tùy tay lật lật. Trên giấy là vẽ chân dung một người, người mẫu đương nhiên là Kỳ Tiểu Ngôn. Kỳ Tiểu Ngôn tuy rằng là giáo sư đại học, nhưng khi có thời gian cũng sẽ vận động, cho nên dáng người được rèn luyện vô cùng tốt. Kể cả là độ cong hoàn mỹ của thắt lưng, cũng có sức hấp dẫn tuyệt đối, làm cho Dương Vi rất yêu thích, tất nhiên, còn có đôi chân dài cùng cơ bụng hoàn hảo. Nhưng Kỳ Tiểu Ngôn chưa bao giờ có kiên nhẫn làm người mẫu cho cô, những bức họa này đều là cô nhanh chóng khắc họa được, một năm số lượng tích lũy cũng đủ làm thành một quyển truyện tranh.

Chẳng qua Kỳ Tiểu Ngôn chưa bao giờ biết Dương Vi vẽ rất nhiều hình của anh như vậy.

Dương Vi lại lật đi vài tờ, thấy một loạt những chữ viết bằng bút máy rất đẹp.

X bình phương cộng y bình phương bằng z bình phương, z là một số nguyên.

Dương Vi khóe miệng không nhịn được co rút. Ngày trước Kỳ Tiểu Ngôn chỉ lo viết luận văn, Dương Vi chạy tới thư phòng tìm hân, nói mình thật là nhàm chán, vì thế Kỳ Tiểu Ngôn đưa ra một phương trình để cho cô giải.

Đúng vậy, ra một phương trình cho cô giải!

Dương Vi bây giờ nhớ tới còn cảm thấy chính mình thật là ngu xuẩn, lúc ấy cô thật sự cảm phương trình mang đi nghiêm cứu tìm cách giải, sau đó mới cảm thấy mình bị Kỳ Tiểu Ngôn đùa giỡn. Hồn hên đẩy cửa thư phòng ra, Kỳ Tiểu Ngôn nâng mắt lạnh nhạt nhìn cô một cái: “Giả thiết z và y là hai số tự nhiên liên tiếp, thử giải lại đi.”

Sau đó Dương Vi thật sự đi giải thử, vui vẻ mãi mê giải nửa giờ, mới đột nhiên tỉnh ngộ: “Kỳ Tiểu Ngôn! Em không nhờ anh làm thầy giáo dạy toán cho em!”

Nghĩ đến đây, Dương Vi có chút buồn phiền đem hình vẽ để lại trên bàn máy tính, nơi đây như thế nào cũng đều là hình ảnh của Kỳ Tiểu Ngôn?

Cô đứng lên xoay người, đi vào phòng tắm tắm rửa, quyết định đi ngủ sớm. Cô không tin trong giấc ngủ cũng có thể mơ thấy Kỳ Tiểu Ngôn.

Đúng là cô không mơ thấy Kỳ Tiểu Ngôn, bởi vì cô căn bản là không ngủ được.

Không có Kỳ Tiểu Ngôn nằm bên cạnh, giường hình như là rộng lớn hơn rất nhiều, nhưng lại làm cho cô cảm thấy trống trải. Trên tường trước mặt là bức ảnh họ chụp lúc kết hôn, tuy không bật điện, nhưng cô cũng có thể thấy rõ hai người đang cười. Bức ảnh cưới chụp rất là đẹp, ngay cả ông chủ ảnh viện đều muốn treo để làm ảnh quảng cáo, nhưng là bị Kỳ Tiểu Ngôn từ chối.

Dương Vi lấy chăn che kín mặt mình, không nhìn đến khuôn mặt tươi cười kia của Kỳ Tiểu Ngôn nữa. Vươn một tay sờ mó gối đầu bên cạnh, sờ thấy di động của mình.

Đã gần mười giờ, nhưng cô còn chưa buồn ngủ. Cô đăng nhập vào trang khai phổ giảng võng, tìm tiểu thuyết để đọc. Tiêu đề đầu tiên là bài viết [Giới hôn], Dương Vi cảm thấy rất giống tâm tình hiện tại của mình, liền kích vào bài.

Văn án giới thiệu chỉ viết ngắn gọn một câu – Giới hôn, chỉ vì trả thù anh.

Dương Vi trong lòng hô một tiếng, hứng thú dạt dào đọc bài viết.

Vì một thành quả nghiên cứu mà cả nhà nữ chủ bị cha của nam chính hại chết, nữ chính vì báo thù cố ý tiếp cận nam chính. Nam chính rất yêu thương nữ chính, nam chính cưới nữ chính, nữ chính giết hết cả nhà nam chính, sau đó nữ chính giết nam chính. Nữ chính hối hận, nữ chính liều mạng cứu sống nam chính, nam chính trải qua nghìn vạn đau khổ cuối cùng sống lại, nữ chính vui mừng mà khóc, nam chính mở mắt ra liền đâm một dao vào tim nữ chính.

Dương Vi:“.....”

Cô trầm mặc một lúc, mới nhìn đến phần bình luận, ấn vào ô thứ nhất -2 điểm cho tác giả này: “Cuộc sống vốn đã gian nan, việc gì phải gây tổn thương cho nhau. [thủ động tái kiến]”

Cô rời khỏi trang web, phát hiện đã là 2 giờ sáng. Cô mở danh sách liên lạc ra, nhìn nhìn cái tên: “Tập bài thi.”, khóe miệng co quắp, tay dùng lực nhét điện thoại vào dưới gối đầu của Kỳ Tiểu Ngôn.

Ngày đầu tiên ly hôn, cô phải mơ một giấc mơ đẹp.

Chúc mình, ngủ ngon.

Bạn đang đọc truyện *Ly Hôn Là Chuyện Nhỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4-1: Trường học (1)

Lúc đồng hồ báo thức của Dương Vi vang lên, đã là bảy giờ sáng.

Cô sờ soạn dưới gối đầu bên cạnh một lúc, theo bản năng nói “Tập tập...”

Vừa tỉnh ngủ nên thanh âm mềm mại hơn so với bình thường, nhưng không có ai trả lời cô. Dương Vi lập tức nhú mồm, Tập bài thi hôm nay tại sao lại không gọi cô dậy ăn điểm tâm?

Lúc cô lòi được điện thoại dưới gối đầu của Kỳ Tiểu Ngôn ra, ấn tắt đồng hồ báo thức, mới đột nhiên nhớ tới, cô và Kỳ Tiểu Ngôn đã ly hôn.

Còn buồn ngủ nên cô lại mê mang nằm thêm hai phút. Bỗng nhiên Dương Vi lật chăn ra điên cuồng chạy vào toi lét.

Trường học bắt đầu giờ tự học vào lúc 7 giờ 45 phút buổi sáng, vốn không có quan hệ gì với cô, cô chỉ cần trước 8 giờ 20 có mặt ở trường học là được. Nhưng học kỳ này chủ nhiệm lớp năm ban hai xin nghỉ sinh ba tháng, Dương Vi bất hạnh được ban quản lý giao cho làm chủ nhiệm lớp.

Theo lý thuyết, chức vị chủ nhiệm lớp này sẽ không rơi xuống đầu giáo viên dạy mỹ thuật như cô, nhưng các giáo viên khác đều nói rằng mình đã cố hết sức, không thể cùng một lúc theo dõi thêm một lớp học nữa. Dương Vi trong lòng cũng rõ, lương tháng của chủ nhiệm lớp so với giáo viên bình thường nhiều hơn có mấy trăm đồng, nhưng lại có thêm rất nhiều chuyện phải làm, không có người nào muốn đảm nhiệm thêm chuyện này. Hơn nữa, trong văn phòng hình như có cô là nhân rồi nhất.

Cô chạy nhanh vào nhà tắm rửa mặt, lấy tay đỡ hai lô uốn xoắn trên tóc xuống, vội vàng chạy đến tủ quần áo trước mặt. Tủ quần áo được sắp xếp ngay ngắn với rất nhiều quần áo màu sắc rực rỡ, Dương Vi chống cằm suy nghĩ 3 giây, bắt tay vào lấy quần áo xuống. Áo sơ mi màu trắng, kết hợp với áo khoác màu lam, chân váy màu đen, ok!

Ra ngoài sân pha phòng khách lấy chiếc túi mỳ hồng nhạt, Dương Vi chạy ra tủ để giày lấy một đôi giày da, đóng cửa liền lao nhanh ra ngoài. Tới cửa tiểu khu, đã là bảy giờ 24 phút. Tiểu khu này ngay gần trường học của cô, trước kia mỗi buổi sáng Kỳ Tiểu Ngôn sẽ lái xe đưa cô đi làm, chỉ một loáng là có thể đến. Nhưng hôm nay, Kỳ Tiểu Ngôn đã là ông xã trước kia, thật rõ ràng, loại phục vụ này không đến lượt vợ cũ như cô được hưởng.

Ngồi phương tiện giao thông công cộng khẳng định sẽ không đến kịp, vậy nên chỉ có thể ra đường lớn bắt taxi. Bởi vì vào thời điểm này ở đây không có nhiều lái xe cho lắm, nên chỉ có hai ba người đang đứng ở đó. Dương Vi đi chậm qua đó, gia nhập đội ngũ chờ xe. Rất nhanh ờ xa xa có một chiếc taxi đang đi đến đây. Dương Vi cảm giác toàn bộ bầu không khí xung quanh đều thay đổi.

Có cái gì đó đang thiêu đốt họ.

Là ý chí chiến đấu.

Mọi người đều hưng phấn đứng thẳng thắt lưng, trông tròn con mắt mãi mới có một chiếc taxi đi tới. Thời điểm xe dừng lại, mấy người đứng phía sau cũng tiến lên phía trước. Mở được cửa xe đầu tiên là một thanh niên mặc tây trang tóc húi cua. Thanh niên tóc húi cua đặc ý đảo dạt sửa sang lại cả vạt của mình, mở cửa xe, quay đầu nói với Dương Vi: “Cô gái này, cô có muốn ngồi xe cùng không?”

Dương Vi ngoài ý muốn nhìn anh ta, lấy tay chỉ chỉ chính mình: “Tôi?”

“Đúng vậy.” Anh ta di chuyển thân mình, làm một động tác mời với Dương Vi.

Mấy người còn lại hứng thú đảo dạt nhìn hai người họ, Dương Vi đảo tròn con mắt đi qua đi lại, đón nhận những ánh mắt với ý tứ khác nhau của người xung quanh. Khi cô đã ngồi lên ghế sau của xe, Thanh niên tóc húi cua lấy từ trong ví tiền của mình ra một tấm danh thiếp, ngại ngại đưa cho cô: “Xin chào, tôi tên là...”

“Tôi biết, anh tên là Lôi Phong” Dương Vi cười cười đem danh thiếp nhét trở lại tay anh ta, “Cạch” một tiếng đóng cửa xe, “Trường tiểu học Thị Nhất, cảm ơn.”

Bác lái xe taxi giảm chân ga, xe băng băng đi trên đường.

Thanh niên tóc húi cua ngồi im trên xe như bị trúng gió.

Dương Vi lấy đồ trang điểm trong túi xách ra, lấy một cái gương nhỏ ra soi. Bác lái xe nhìn cô một cái, hỏi: “Cháu là giáo viên à? Trông còn rất trẻ.”

Dương Vi chăm chăm một ít kem bb lên mặt mình, một bên nói với bác lái xe: “Cháu năm nay đã 24 tuổi rồi.” Bởi vì mặt cô nhìn qua có vẻ rất trẻ, cho nên mới cần trang điểm nhẹ một chút cho mình trông có thêm phần già dặn.

Lái xe cười nói: “Nếu giáo viên trước đây của tôi cũng xinh đẹp giống cô, thì bây giờ nhất định tôi đã là nhà khoa học rồi.”

Dương Vi cũng cười nói: “Bác miệng ngọt như vậy, cuộc sống chắc cũng rất tốt?”

Lái xe ha ha ha nở nụ cười, giống như là ác ma mới thức tỉnh sau cơn ngủ say.

Lúc này Kỳ Tiểu Ngôn đã đã chạy được một vòng xung quanh hoa viên của trường mới được xây, anh trở lại phòng ký túc xá mà trường học cấp cho anh, cầm lấy điện thoại di động trên bàn nhìn thời gian. 7 giờ 33 phút, không biết giờ này Dương Vi đã đến trường học chưa. Anh ấn tìm đến danh sách liên hệ, đầu ngón tay dừng vài giây trên hai chữ “Cục cưng”, sau đó lại đặt di động lại chỗ cũ.

Bạn đang đọc truyện *Ly Hôn Là Chuyện Nhỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4-2: Trường học (2)

Cùng lúc đó, đúng 7 giờ 40 phút Dương Vi đã đi taxi đến trước cổng của trường tiểu học Nhị Thất của thành phố A. Dương Vi thanh toán tiền xe xong, khước miệng khẽ cười đi vào trong trường.

Trường tiểu học Nhị Thất là trường cũ của Mạc thiên vương, lúc Dương Vi trúng tuyển vào đây giảng dạy đã rất cao hứng liền hát vang một khúc ca. Nhưng mà bây giờ trường học đã được chuyển đến một địa điểm mới, còn trường cũ đã trở thành một nhà hàng ăn uống lớn nhất của thành phố A.

“Chào cô giáo Dương!”

“Chào cô giáo!”

Rất nhiều học sinh trên đi qua người cô, nhìn thấy Dương Vi đều cùng cô chào hỏi. Dương Vi cũng cười và chào buổi sáng với các học sinh, lúc đi lên cầu thang, cô cười nhiều đến hai má có chút ửng đỏ.

“Chào cô giáo Dương!” Dương Vi gặp một giáo viên nam mặc áo sơ mi trắng đang đi vào văn phòng, tinh thần phấn chấn chào hỏi cô. Dương Vi cười cười với anh ta, rồi đi thẳng đến chỗ ngồi của mình. Giáo viên nam đi phía sau cô, cẩn thận dò hỏi: “Cô giáo Dương, hôm nay tâm tình không được tốt à?”

Dương Vi quay đầu lại, nhìn anh ta cười cười nói: “Tôi chỉ là đang nghĩ sắp tới sẽ không phải nhìn thấy một giáo viên dạy toán nữa.”

Giáo viên nam dạy toán: “...”

Giáo viên nữ bên cạnh đeo một cái kính đen đi chuyển ghế ngồi tiến đến trước mặt Dương Vi: “Hôm qua cậu thật sự xin nghỉ để đi làm thủ tục ly hôn?”

Người nói chuyện là cô giáo Diêu, là cô giáo dạy tiếng Anh khối lớp năm.

Dương Vi ừ một tiếng, bỏ túi ngồi xuống ghế. Cô xem qua thời khóa biểu, hôm nay tổng cộng có 3 tiết, buổi sáng hai tiết, buổi chiều một tiết.

Cô giáo Diêu nhận được câu trả lời của Dương Vi, sừng sốt vài giây, với vẻ mặt buồn chuyện hỏi: “Anh ta không phải có người bên ngoài chứ?”

Dương Vi nghiêng đầu, kinh ngạc nhìn cô ta: “Cậu đã gặp qua người đàn ông kia?”

Cô giáo Diêu nghĩ đây không phải là thực mà là mộng: “...Đàn, đàn ông?”

“Nghe nói cùng hán quen biết cũng hai mươi mấy năm.”

Cô giáo Diêu há hốc miệng, mang theo vẻ mặt tan nát trở về bàn làm việc của mình.

Dương Vi hài lòng thu hồi tâm mắt, đứng dậy đi đến phòng học. Lớp trưởng ở trên bục hướng dẫn mọi người học bài buổi sớm. Dương Vi ở trong ban đi dạo một vòng, lại trở về văn phòng. Cô giáo Diêu đang ngồi ở chỗ của mình viết lách cái gì đấy, khi nhìn thấy Dương Vi tiến vào, thuận tay đưa qua cho cô một cái bánh mì: “Cho cậu, cậu còn chưa có ăn sáng?”

“Cám ơn.” Dương Vi đón nhận bánh bao, cầm lấy chén trà trên bàn uống tiếp.

Tại trường đại học Đê Đô, Kỳ Tiểu Ngôn đang ôm một tập bài thi bước nhanh trên hành lang giảng đường, dẫn tới không ít sự chú ý của sinh viên. Buổi sáng hôm nay anh có hai tiết dạy, nhưng anh quyết định dùng bài kiểm tra để giải quyết. Lúc anh đi vào phòng học, lớp học đang ồn ào bỗng nhiên im lặng hẳn. Có mấy nữ sinh lấy điện thoại vụng trộm chụp ảnh anh, anh làm như không phát hiện ra.

Anh đi lên bục giảng, ngữ khí bình thản nói: ‘Hôm nay làm bài kiểm tra trắc nghiệm.’

Tiếng kêu la ở phía dưới dần dần nổi lên.

Kỳ Tiểu Ngôn nói tiếp: “Kết quả bài kiểm tra này sẽ chiếm 20% thành tích cuối học kỳ.” Nói xong hán đem đề kiểm tra phân phát cho mọi người, lại tốt bụng nhắc nhở, “Bởi vì tôi mới ly hôn, cho nên bài kiểm tra này tương đối khó.”

Các học sinh:“.....”

Làm một giáo viên, ngài không thể làm những việc không có tính liên quan như vậy!

Khi bài thi được phát tới tay học sinh, bọn họ mới biết được Kỳ Tiểu Ngôn nói rất khó là khó như thế nào ..... Giáo sư ngài vì cái gì ra đề thi mà ngay cả cái đề mục mọi người xem còn không hiểu!

Tuy rằng mọi người bị bài kiểm tra tra tấn cho chết đi sống lại, nhưng cũng có không ít người nghe được tin tức trong lòng không khỏi phấn chấn – Kỳ Giáo sư đã ly hôn!

Sau khi nộp bài thi xong các học sinh tốp năm tốp ba đi ra khỏi phòng học, có một nữ sinh cao gầy đi đến bên cạnh bục giảng, xấu hổ mở miệng hỏi: “Giáo sư Kỳ, thầy thật sự ly hôn rồi sao?”

Kỳ Tiểu Ngôn đang sắp xếp lại bài thi, nghe câu hỏi liền nâng mắt nhìn cô ta một cái: “Trường học cảm tình yêu thầy trò.”

Nữ sinh ngẩn người, thẹn thùng nói: “Em còn có một năm nữa là tốt nghiệp.”

“Lúc ấy tôi cũng tái hôn rồi.” Kỳ Tiểu Ngôn cầm tập bài thi, đi ra ngoài hai bước, “Đương nhiên đối tượng sẽ không phải là em”

Nữ sinh: “.....”

Mười một giờ bốn mươi buổi trưa, tại trường tiểu học Thị nhất chương trình học buổi sáng cũng kết thúc. Dương Vi tổ chức cho các học sinh xếp hàng ra khỏi lớp, rốt cục cũng thở phào một hơi nhẹ nhõm. Cô ở đi đến một nhà hàng com cạnh trường học mua hai phần com trưa, đi đến nhà ăn của trường tiểu học nhìn thoáng qua các học sinh bán trú có ăn com trưa ngoan ngoãn hay không, sau đó mới quay về văn phòng.

Giáo viên Diêu đang ngồi ở vị trí của mình nói chuyện điện thoại, Dương Vi đưa cho cô ta một suất com, rồi ngồi xuống ghế dựa. Di động trên bàn đột nhiên kêu làm cho cô chấn động, cô liếc mắt nhìn cái tên sáng lên trên màn hình một cái, quả nhiên là tin nhắn của cuốn bài thi.

“Khụ khụ!” Một miếng com bị nghẹn ở cổ, Dương Vi khụ mạnh một tiếng. Cô giáo Diêu bên cạnh nhìn cô một cái, lạnh nhạt nói một câu: “Nghe nói trên thế giới mỗi ngày có đến 12 vạn người chết vì ăn com bị nghẹn.”

Dương Vi co rút khóe miệng, mở di động ra đọc tin tức.

“Dương Vi! Đồng nghiệp nói cậu với tớ đồng tính luyến ái?”

Dương Vi: “.....”

Cô liếc nhìn giáo viên Diêu bên cạnh một cái. Lấy tay ấn vào tin tức chưa đọc, nhìn đến tin tức buổi sáng giáo viên Diêu phát trên Weibo.

Hiệu trưởng hôm nay không chải đầu: Đại thần ly hôn, anh ta đã đọc thân, tôi có nên đi làm phẫu thuật thẩm mỹ hai không?” [cười khóc]

Dương Vi dựa vào bàn nở một nụ cười buồn, tài khoản Weibo của Kỳ Tiểu Ngôn là do cô đăng ký, còn thuận tay giúp hấn chuyển sang chế độ đem các tin tức liên quan trên Weibo chuyển sang di động của cô. Cô khẽ cười khô, gửi cho Kỳ Tiểu Ngôn một tin nhắn: “Cũng không phải do em nói, đây hoàn toàn là do cô ta tự suy diễn. Mặt khác, cô ta nói nam thần, anh liền tự động nghĩ là mình, mặt của anh quả thật là có chút - _____ - dày như vậy sao?”

Tin nhắn trả ra liền như đá chìm đáy biển, Dương Vi tưởng tượng Kỳ Tiểu Ngôn sẽ không tức giận đến trực tiếp xóa bỏ Weibo chứ? Nhưng mà anh thật sự biết làm thế nào để xóa bỏ Weibo ư ha ha ha ha.

Cô ăn một miếng com Bồi Cấn, sau đó kích vào biểu tượng thích trên Weibo của cô giáo Diêu.

Bạn đang đọc truyện *Ly Hôn Là Chuyện Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5: Hẹn gặp

Thời gian bắt đầu giờ học buổi chiều là hai giờ. Bởi vì tối hôm qua thức khuya xem tiểu thuyết, nên hôm nay Dương Vi ngủ tận đến một giờ năm mươi phút mới dậy.

Cô xoa xoa cái tay tê mỏi của mình, vỗ vỗ vào mặt mình vài cái, sau đó mới cầm lấy tập bài giảng trên bàn ra khỏi văn phòng. Đi đến cửa phòng học của khối lớp năm ban hai, cô thở dài một hơi, trưng ra khuôn mặt tươi cười, mới cất bước đi vào cửa lớp.

Học sinh trực nhật vừa thấy cô vào, liền hăng hái đứng lên hô to: “Cả lớp đứng dậy!”

Học sinh đồng loạt đứng lên hô: “Chúng em chào cô giáo ạ --”

“Chào các em” Dương Vi cho cả lớp ngồi, mỉm cười bắt đầu giảng bài, “Hôm nay chúng ta sẽ học về tạo hình, trước khi đi vào bài học, trước hết chúng ta cùng tìm hiểu xem thế nào gọi là ‘Hình’.” Cô cầm lấy vài khuôn hoa quả trên bàn, bắt đầu giảng giải cho các học sinh về hình dạng của vật thể.”

Ngồi ở bàn cuối cùng của lớp học, bạn học Minh Hạo lén lút lấy điện thoại di động ở dưới ngăn bàn ra, viết một tin nhắn QQ gửi cho cậu của mình:

“Giáo viên dạy mỹ thuật tạo hình của chúng cháu đang giảng bài, chỉ có học sinh tiểu học mới nghe cô ấy giảng thôi.”

Hai phút sau, điện thoại truyền đến một tin nhắn trả lời: “Cậu nhớ không lầm cháu cũng đang là học sinh tiểu học.”

Minh Hạo: “Cháu là một học sinh tiểu học đã học mỹ thuật hai năm.”

Cậu: “So với chuyện này cậu càng quan tâm đến việc trong thời gian học trên lớp mà cháu vẫn có thể dùng điện thoại di động hơn.”

“Theo quy định thì không thể...” Minh Hạo vừa viết xong những chữ này, còn chưa kịp gửi đi, thì nhìn thấy Dương Vi đang nhìn về phía mình. Bé liền cắt điện thoại vào trong cặp sách, mỉm cười với Dương Vi, Dương Vi vừa giảng bài, vừa mỉm cười lại với bé.

Chờ Dương Vi rời ánh mắt đi chỗ khác, Minh Hạo liền lấy điện thoại đi động ra, xóa bỏ dòng chữ vừa mới viết, viết lại một tin nhắn khác gửi đi: “Nhưng mà cô giáo của cháu rất xinh đẹp, giống với Tống Cần.”

Cậu: “Tống Cần là ai?”

Minh Hạo: “Cậu không biết đến Tống Cần?!”

Bé kinh ngạc gửi tin nhắn QQ đi, lúc đấy bé mới phát hiện Dương Vi đang đứng trước mặt mình.

Dương Vi cúi đầu nhìn bé, trên mặt mang theo nụ cười nhạt: “Bạn học Minh Hạo, thời gian học bài không thể dùng điện thoại di động.”

Minh Hạo vội cắt di động đi, cười gượng với Dương Vi nói: “Thật xin lỗi cô giáo Dương, em không dám như vậy nữa ạ.”

Dương Vi cười cười gật đầu, xoay người đi lên bục giảng. Minh Hạo cầm lấy vở ghi mỹ thuật tạo hình để ở trên bàn, tay lại bắt đầu sờ soạng lấy điện thoại di động ra.

“Chúng ta đã biết Hình mang có tính chất đa dạng và thống nhất, bây giờ chúng ta thử dùng những hình thể khác nhau để ghép thành một hình...” Dương Vi đứng trên bục giảng, nhìn về phía bạn học Minh Hạo. Ha ha, em cho rằng đem sách để trên bàn thì cô không biết em đang nghịch điện thoại di động dưới gầm bàn ư!

Cô hít sâu một hơi, tiếp tục duy trì bộ mặt tươi cười: “Trước khi đi vào tạo hình cụ thể, chúng ta hãy tự tay chế tạo những hình dạng cơ bản.”

Trong khi học sinh cả lớp đều giơ tay lên theo Dương Vi lấy hình cơ bản, Minh Hạo cũng nhận được một tin hồi âm của cậu bé, lần này là một tin nhắn bằng âm thanh. Bé co rút khóe miệng, từ trong túi sách lấy ra một tai nghe, cắm vào điện thoại di động.

“Cậu vừa về nước.”

Tiểu thiên sứ tri kỷ Minh Hạo gửi cho anh ta xem hình ảnh của Tống Cần, cùng cả một đoạn lý lịch ở phía dưới: “Là một nữ thần tượng thế hệ mới, đóng vai nữ chính trong phim [Hồn Họa], đang đảm nhiệm vai nữ chính trong phim mới nhất [Tuổi thanh xuân].”

Không lâu sau, một tin nhắn âm thanh nữa lại đến. Minh Hạo vừa ấn nút nghe, tai nghe đeo trên lỗ tai đã bị người ta kéo xuống, bởi vì lực kéo quá lớn, nên tai nghe từ di động cũng bị rơi ra, di động liền tự động bật chế độ loa ngoài. Vì thế, giọng nói trong trẻo dễ nghe của cậu Minh Hạo vang lên trong phòng.

“Dáng người của cô giáo cháu có đẹp không?”

Minh Hạo: “.....”

Bé nhìn Dương Vi đang đứng ở trước mặt, giật giật khóe miệng: “Cậu ấy là đang nói đến cô giáo La dạy toán ạ.”

Dương Vi cong cong khóe miệng cười với bạn ý, sau đó cầm lấy điện thoại di động ở trên bàn của cậu bé, xoay người trở về bục giảng: “Bạn học Minh Hạo, tan học hôm nay ở lại đây.”

Minh Hạo: “.....”

Dương Vi giảng dạy xong những nội dung trong giáo án, sau đó cho mọi người bắt tay vào luyện tập ghép hình. Cô liếc mắt đến di động đang nằm trên mặt bàn, là điện thoại Mật Đào thế hệ mới nhất, so với điện thoại của cô còn xịn hơn nhiều. Mà lúc này đây bạn học Minh Hạo lại lấy một cái di động khác ở trong cặp sách ra, nhưng là điện thoại kiểu cổ điển. Bé soạn một tin nhắn, gửi đến cậu của bé: “Sau khi tan học, giáo viên của cháu hẹn gặp cậu.”

Cậu: “Không hẹn.”

Minh Hạo còn đang soạn một tin nhắn khác, đã nhận thêm được tin nhắn trả lời của cậu của bé: “Cậu đoán cháu vừa bị mất điện thoại Mật Đào 10 rồi.”

Minh Hạo: “.....”

Sau khi tan học, Dương Vi thu dọn sách vở, ôm vào trong ngực rồi đi ra ngoài. Sau khi bước ra khỏi cửa lớp, cô thu lại nụ cười trên mặt, xoa xoa má của mình. Cười chưa sót....

Ở cửa văn phòng cô gặp cô giáo Diêu, cô giáo Diêu thấy điện thoại di động Mặt Đào trên tay của Dương Vi, về mặt hâm mộ nói: “Tớ đoán điện thoại này chắc chắn của Minh Hạo, gia đình trò ấy thật sự rất giàu”

Dương Vi đi về ghế ngồi của mình, uống một ngụm nước cho đỡ khô giọng. Cô giáo Diêu đứng bên cạnh cô, cầm lấy cái điện thoại Mặt Đào xem xét một lúc: “Điện thoại này so với phiên bản 9 có chức năng gì đặc biệt hơn nhỉ?”

Dương Vi nghiêm túc nói: “Chức năng phân biệt vân tay, nghe nói chỉ cần không phải chủ nhân của nó động vào, nó sẽ tự động gọi đến số điện thoại của cục cảnh sát.”

Cô giáo Diêu: “....”

Cô ta ngưng ngừng bỏ đi động xuống, đi chuẩn bị cho tiết học tiếp theo.

Tiết dạy hôm nay của Dương Vi kết thúc, cô đang nghĩ là trong lúc ngồi lại đây đợi đến tan tầm, vẫn nên chuẩn bị cho bài giảng ngày mai.

Cô ngồi ở đó đợi cho đến khi tan tầm.

Trong lớp học chỉ còn lại những học sinh trực nhật ở lại để làm vệ sinh lớp, Dương Vi đưa bạn học Minh Hạo về văn phòng, chờ người nhà của bé đến.

Ở bàn đối diện, cô giáo Đới dạy ngữ văn đang dạy bảo học trò, Dương Vi nghe cô ấy nói: “Con không nên dùng cục tẩy ném bạn học.” sau đó nói tiếp: “Cũng đừng nói sẽ đạt được giải Nobel văn học.” Cuối cùng ở ngoài cửa phòng cũng có một phụ huynh đang hoang mang chạy đến đây.

Đáng tiếc lại là người nhà của học sinh đang ngồi bàn đối diện.

Phụ huynh nhìn thấy đứa nhỏ nhà mình đang cúi đầu nghe phê bình, vừa đến gần đã áy náy nói với cô giáo Đới: “Cô giáo Tập, thật xin lỗi cô, con tôi lại gây thêm phiền phức cho cô rồi.”

“Phù!” Dương Vi chỉ còn thiếu không phun nước trong miệng ra, cuối cùng vẫn nhịn được cười, bạn học Minh Hạo đứng bên cạnh đã cười đến thở không ra hơi.

Cô giáo Đới ghen đỏ cả mặt, sửa lại lời nói của phụ huynh: “Tôi họ Đới!”

Học sinh vừa bị cô giáo phê bình cũng không nhịn được nở một nụ cười.

Cô giáo Đới dĩ nhiên mang họ Đới, bởi vì cô ta rất béo, cho nên mỗi lần cô đi qua cửa lớp các học sinh đều lo lắng sợ cô sẽ bị kẹt ở cửa lớp, vì thế học sinh đều đặt cho cô biệt hiệu, gọi cô là Tập Môn*. Bọn trẻ mỗi ngày đều gọi cô giáo Tập, cô giáo Tập, làm cho nhiều người không biết sự thật đều nghĩ cô ấy thực sự mang họ Tập.

*Tập Môn: Kẹt cửa

Phụ huynh mang về mặt xấu hổ nghe cô giáo Đới giải thích, Cô giáo Đới lại phê bình bọn họ vài câu, bắt bạn nhỏ đẩy về nhà viết bản kiểm điểm 800 từ, mới để họ đi. Cô ấy vừa thu thập đồ đạc chuẩn bị tan làm, vừa liếc mắt nhìn Dương Vi ở đối diện: “Lúc vừa mới tốt nghiệp, tôi cũng hi vọng mình trở thành một người trẻ tuổi xinh đẹp, là một cô giáo được mọi người ưa thích, nhưng thật sự có người như vậy sao? Cho dù có, cũng là loại người trong ngoài không đồng nhất.”

Cô giáo Diêu đang chuẩn bị đi về, liền lén lút đến bên cạnh Dương Vi nói nhỏ vào tai cô: “Sao tớ lại cảm thấy cô ấy là đang chi cây dầu nắn cây hòe nhỉ?”

Dương Vi nhún vai, làm bộ như nghe không hiểu.

Cô giáo Diêu cầm lấy túi xách của mình rồi đi ra ngoài. Cô giáo Đới cũng chuẩn bị rời đi. Vừa quay người, liền thấy ở ngoài cửa đang có một người đàn ông bước vào.

Người đàn ông rất cao, thấp nhất phải cao một mét tám mặc một cái áo sơ mi trắng được cắt may tinh tế, cổ áo mở rộng. Mái tóc đen dày mềm mại che khuất cái trán, đôi mắt đào hoa nhàn nhạt ý cười. Cô giáo Đới trong nháy mắt liền ngây ra, cảm thấy mình là một cô gái ngủ say lâu ngày bị đánh thức.

Người đến cũng nhìn thấy cô giáo Đới trước mặt, anh ta cân nhắc hai giây, trên mặt mang theo nụ cười mê người: “Chắc chắn đây là cô giáo Tập, xin chào.”

“Ha ha ha!” Bạn học Minh Hạo phì cười đến không thể cứu vãn, đến cả Dương Vi cũng không nhịn được cười ra tiếng.

Đúng lúc gió nhẹ ngoài cửa sổ thổi vào, mái tóc của Dương Vi dưới ánh mặt trời nhẹ nhàng tung bay trong gió.

Người đàn ông ngoài cửa trong thoáng chốc liền ngây ra.

Cô giáo Đới cuối cùng không nhịn nổi nữa hô lớn: “Bà đây họ Đới!”

Cả gian phòng bỗng im lặng, cô giáo đối đầu đối đầu nỗi giận đẩy người đàn ông ra rồi chạy ra ngoài. Dương Vi ho khan một tiếng, từ chỗ ngồi đứng lên: “Anh là ba ba...của Minh Hạo?”

Khóe miệng của người đàn ông giương lên một độ cong âm ỉ, đi đến trước mặt cô: “Tôi là cậu của Hạo Hạo, Phương Thừa Nhiên. Cha mẹ bé đang đi công tác ở nước ngoài, tôi tạm thời chăm sóc bé.”

Minh Hạo ngẩng đầu liếc mắt nhìn anh ta, không nói gì.

“À, ra là như vậy.” Dương Vi có chút đăm chiêu gật gật đầu, giọng nói rất dễ nghe, ngữ điệu thản nhiên, không khác với giọng nói trong di động vừa này là bao nhiêu. Cô ở trong lòng cười một tiếng haha, nói với Phương Thừa Nhiên: “Chào Phương tiên sinh, tôi họ Dương, là chủ nhiệm lớp năm ban hai.”

“Chào cô giáo Dương.” Phương Thừa Nhiên cười cười, giờ tay phải ra bắt tay Dương Vi, Dương Vi cũng giờ tay ra nắm một chút cho có lệ.

Minh Hạo cúi đầu, không biết đang suy nghĩ gì, Dương Vi đẩy đẩy điện thoại di động Mật Đào trên bàn, nói với Phương Thừa Nhiên: “Trường học có quy định học sinh không được mang điện thoại đến lớp học, nhưng vì sợ phụ huynh lo lắng cho học sinh, sợ xảy ra gì ngoài ý muốn, lại không liên hệ được, nên trường học chúng tôi cũng tương đối rộng rãi trong việc này. Nhưng học sinh cũng không thể dùng điện thoại di động trong thời gian học trên lớp, tuy chỉ là tiết học mỹ thuật tạo hình, nhưng thái độ học tập của trò ấy không thể chấp nhận được.”

Phương Thừa Nhiên gật đầu, cực kỳ đồng ý với lời nói của cô nói: “Cô giáo Dương nói rất đúng, tôi trở về sẽ bảo ban bé thật tốt.”

Dương Vi cười cười, nhìn anh ta nói: “Đặc biệt người cùng trò ấy nói chuyện phiếm trong điện thoại còn đang thảo luận với trò ấy về những chủ đề rất dung tục.”

Phương Thừa Nhiên: “.....”

Anh ta cúi đầu nhìn Minh Hạo, nghiêm túc hỏi: “Vừa rồi, cháu cùng ai nói chuyện điện thoại.”

Minh Hạo nói: “Là cậu.”

Phương Thừa Nhiên tiểu lý tàng đao* nhìn bạn ấy một cái, ngẩng đầu lên nói với Dương Vi: “Nhất định là cậu cả của nó, anh ấy là một người không đứng đắn ha ha.”

* Tiểu lý tàng đao: Nham hiểm, mưu mô

Dương Vi cười ha ha một tiếng: “Lần này coi như bỏ qua, nhưng nếu lần sau trò ấy còn dùng điện thoại di động trong lúc đang học trên lớp, tôi sẽ tịch thu di động đến cuối học kỳ mới trả lại. Ngoài ra, để cho học sinh đem những di động quý giá đến trường học, nếu đánh mất thì sẽ rất phiền phức.”

“Tôi biết rồi, về sau sẽ chỉ cho bé dùng điện thoại cổ điển, làm cho cô bị phiền phức, thực xin lỗi cô.” Phương Thừa Nhiên cười so với ánh nắng ngoài cửa sổ còn âm ỉ hơn, Minh Hạo bĩu môi, ở trong lòng phỉ nhổ một tiếng.

“Được rồi, hôm nay cứ như vậy đã.” Dương Vi nhìn thời gian, cũng sắp năm giờ rồi, cô cũng muốn tan làm sớm một chút.

Phương Thừa Nhiên nói lời chào tạm biệt với cô, dẫn theo Minh Hạo đi ra ngoài hai bước, bắt ngờ quay đầu lại hỏi: “Cô giáo Dương, tôi xin mạo muội hỏi cô một chút, tên đầy đủ của cô là Dương Vi à?”

Bạn đang đọc truyện *Ly Hôn Là Chuyện Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6: Phê bình

Dương Vi hơi bất ngờ nhìn anh ta một cái, ở trong lòng nhớ lại một chút, xác định rằng mình không quen biết một người đẹp trai như vậy, mới nghi ngờ hỏi: “Chúng ta quen biết sao?”

Trong mắt Phương Thừa Nhiên hiện lên một tia mừng rỡ, có chút kích động bước về phía cô: “Cậu không nhớ tớ à? Chúng mình là bạn tiểu học, lúc ấy trong lớp chỉ có hai chúng mình là người Trung Quốc.”

Dương Vi ngăn người, đúng là cô không học tiểu học ở trong nước, khi đó ba cô được tổng công ty cử đi công tác, cô cùng mẹ cũng đi theo, sống ở đó cho đến học hết tiểu học. Lúc ấy, lớp học chỉ có hai học sinh là người Trung Quốc, cho nên giáo viên cố ý sắp xếp cho bọn họ ngồi cùng bàn, quan hệ cũng rất tốt. Ở trong đầu, cô một lần nữa hồi tưởng lại cái tên Phương Thừa Nhiên này, cuối cùng cũng nhớ ra anh ta bạn tiểu học của mình liền đáp lời: “À, cậu là Phương Thừa Nhiên!”

“Là tớ là tớ!” Phương Thừa Nhiên vui vẻ đến nỗi định đi đến ôm cô một cái, “Không ngờ rằng ở đây lại có thể gặp được cậu, cậu càng ngày càng xinh đẹp!”

“Cậu cũng càng ngày càng phong độ!” Hai người khen ngợi lẫn nhau, Dương Vi tò mò hỏi, “Cậu về nước khi nào?”

Phương Thừa Nhiên trả lời: “Mình vừa về nước tháng trước.”

Minh Hạo ngẩng người nhìn hai người họ, bắt lấy cánh tay của Phương Thừa Nhiên hỏi: “Cậu thực sự quen cô giáo Dương?” Không phải nhìn thấy người ta xinh đẹp liền muốn theo đuổi đấy chứ?

Phương Thừa Nhiên nhìn vẻ mặt của bé liền hiểu được ý ngầm trong lời nói của bé, ôm lấy cậu bé khoe miệng cười cười nói: “Cậu vẫn còn giữ lại ảnh chụp năm đó, cháu có muốn xem không?”

“Vâng.” Minh Hạo liền đáp ứng luôn.

Phương Thừa Nhiên hạ thấp khoe miệng, không cười với thằng bé nữa, lại nghe Dương Vi hỏi: “Phương Thừa Nhiên, bây giờ cậu đang làm cái gì?”

Phương Thừa Nhiên sững sốt trong giây lát, quay đầu lại nhìn về phía Dương Vi: “Tớ đang làm giám đốc bộ phận khách hàng ở Khách sạn Âu Đại.”

Minh Hạo mở to mắt ra nhìn anh ta, ánh mắt đó rõ ràng đang nói Cậu thật không biết xấu hổ.

Khách sạn Âu Đại là khách sạn lớn nhất ở Thành phố A, trước kia Dương Vi cũng có nghe qua gia đình Minh Hạo kinh doanh trong ngành khách sạn, không ngờ lại chính là Khách Sạn Âu Đại nổi tiếng đó. Cô nhìn Phương Thừa Nhiên, có chút hâm mộ nói: “Quả thật không tệ!”

“Ha ha, bình thường thôi.” Phương Thừa Nhiên khiêm tốn cười cười, Chủ tịch khách sạn là ba anh, Tổng giám đốc là chị gái anh.

Đương nhiên chuyện này không đáng để nói tới.

Anh ta nhìn Dương Vi, khoe môi chậm rãi cong lên một nụ cười: “Hôm nay không chuẩn bị trước, hôm nào tớ mời cậu đi ăn, được không?”

Dương Vi gật đầu nói: “Được.”

“Cứ quyết định như vậy” Phương Thừa Nhiên cao hứng nở nụ cười, anh ta vẫy vẫy tay với Dương Vi, đưa Minh Hạo về nhà.

Ở trên xe, Minh Hạo ngẩng đầu nhìn Phương Thừa Nhiên ngồi bên cạnh cười như một con hồ ly: “Cậu, ở khách sạn làm việc có vất vả không? Bọn họ có trả lương cho cậu không ha ha ha ha!”

Phương Thừa Nhiên nghiêng đầu nhìn bé một cái, mỉm cười: “Cháu có tin cậu cho lái xe để cháu xuống vệ đường.”

“Phi, cháu sợ cậu sao? Cháu có tiền bắt taxi.”

Phương Thừa Nhiên không nói chuyện, trực tiếp lấy điện thoại di động ra, Minh Hạo nhanh tay lẹ mắt giữ tay cậu lại: “Cậu gọi điện thoại cho ai?”

“Chị của cậu, nói cho chị ấy biết con của chị ấy bị mời họp phụ huynh.”

Minh Hạo nở nụ cười nịnh nọt: “Cậu, mẹ cháu đang đi hưởng tuần trăng mật lần thứ mười, cậu không cần vì chuyện này mà làm phiền đến mẹ cháu.”

Phương Thừa Nhiên nhìn bé, cười cười không nói gì.

Minh Hạo thức thời nói: “Cháu hứa sẽ không vạch trần cậu trước mặt cô giáo Dương.”

Phương Thừa Nhiên vui vẻ vỗ vỗ đầu thằng bé.

Trong xe im lặng một lát, Phương Thừa Nhiên lại nói: “Cô giáo của bọn cháu xinh đẹp hơn Tống Cẩn nhiều.”

Minh Hạo ném cho cậu ánh mắt xem thường, còn nói là không muốn theo đuổi cô giáo Dương sao? Cháu không nói cho cậu biết cô giáo Dương đã kết hôn rồi!

Sau khi Dương Vi về nhà, ở cửa thay một đôi dép lê, bỏ túi xách trên vai xuống, cởi áo khoác bỏ sang một bên, ngã người nằm thẳng tắp trên sofa.

A – như vậy vẫn là thoải mái nhất.

Cô giống như con mèo nhỏ ở trên sofa lăn đi lăn lại hai vòng, mới đứng lên thay một bộ đồ ngủ, buộc tóc lên cao, lấy cho mình một ly sữa. Đi đến trước bàn máy tính, Dương Vi mở máy tính lên, lướt biếng lướt người.

Đầu ngón tay di chuyển nhanh trên bàn phím đánh hai cái. Đầu tiên Dương Vi vào trang Giang Phở tìm tiểu thuyết. Tối hôm qua nhìn thấy bài viết như vậy đã làm dậy sóng trong lòng cô, hôm nay muốn tìm một tiểu thuyết khác để chữa lành vết thương lòng cho cô.

Dừng lại ở mục góp ý cho truyện, tiểu thuyết [Giới hạn hôn nhân] vẫn nằm ở vị trí thứ hai trên danh sách bình luận. Dương Vi thật cảm thán cho khẩu vị của độc giả của trang Phở Giang này, lại không nén được tò mò mà ấn vào xem qua. Nhìn xuống phần bình luận phía dưới, bình luận tối qua của cô lại

ở trên cùng, ở phía dưới đã có hơn ba mươi cái tin nhắn trả lời.

Hơn nữa tất cả đều là mắng cô.

Dương Vi có chút bối rối, những độc giả này không phải bị bệnh đi? Vẫn còn có những người rảnh rỗi đến nỗi để lại lời bình cho bình luận nhỏ nhất của cô sao?

Thời học Đại học Dương Vi quả thật cũng có viết mấy tiểu thuyết ngắn, nhưng cô chưa từng đăng lên trang web nào, mà đơn thuần chỉ mang tính chất tự giải trí thôi. Sau khi tốt nghiệp thì cũng không viết truyện nữa, nhưng cô vẫn dùng tài khoản cũ để đọc truyện trên mạng, những người này không phải rảnh rỗi đến nỗi đi soi mói câu nói của cô đấy chứ?

Cô giật giật khóe mắt, tìm đến bài viết một năm trước của cô xem qua, dưới khu bình luận đúng là có một số ý kiến phê bình.

“Suy nghĩ thật nhiều màu hồng nha? Nhưng đối với tôi nó chỉ là những lời văn tiêu cực, thật sự ghê tởm!”

“Tác giả bình luận thật ít, tôi đến giúp cô tung hoa đây, tiêu cực thôi không cần cảm ơn ~”

“Đọc những lời văn của tác giả này không biết bộ mặt xấu xa đến thế nào.”

Dương Vi: “....”

Cô biết tôi như thế nào mà lại bảo tôi xấu! Tôi từ nhỏ đến lớn luôn luôn là hoa khôi của lớp nhé! Cho dù bây giờ ở khối lớp hai ban năm thì tôi vẫn hoàn toàn xứng đáng là hoa khôi của lớp!

Dương Vi tức giận tắt bài viết đi, cầm ly sữa uống một hơi.

Những độc giả bình luận tiêu cực này nhất định chưa tốt nghiệp tiểu học đi. Ngày đó đọc [Giới hạn hôn nhân] đã làm cho thế giới quan trong suy nghĩ của cô bị hủy hoại, lại còn mắng chửi cô? Cô không bình luận thô tục, cũng không công kích ai, những người này lại còn tìm đến bài viết một năm trước của cô để mắng chửi?

Cô tức giận tìm đến topic [giới hạn hôn nhân], phát hiện tên tác giả là “Đội một chút ba phút đồng hồ”, là một đại thần có hơn 1 vạn fan. Cô từ chuyên mục mà biết được tên tác giả, liền gửi một tin nhắn cho anh ta.

“Xin chào anh, tôi là tác giả Phổ Giang Đón gió cửa Nam. Bởi vì hôm qua khi xem tiểu thuyết [Giới hạn hôn nhân] của anh tôi có viết lại một cái bình luận, cho nên bị độc giả của anh mắng tập thể. Tôi thật có lỗi khi bình luận phê bình bài viết của anh, nhưng tôi quả thật là đã bình xét theo đúng tình tiết trong chuyện. Nhưng độc giả của anh lại mắng chửi tôi với ác ý trả thù, xin anh hãy ngăn cản hành vi của các cô ấy! Lâm phiền!”

Sau khi tin nhắn được gửi đi, Dương Vi lại có chút hối hận. Cô cứ như vậy mà chạy đến kiến nghị với tác giả trên Weibo, nếu tác giả tức giận khai chiến với cô, cô không phải sẽ bị rơi vào thế giới đen tối hay sao? Nhưng tác giả là một đại thần như vậy, chắc là bụng dạ cũng sẽ không hẹp hòi đến thế?

....Sớm biết như vậy thì đã đăng kí một tài khoản khác để nhắn tin.

Dương Vi thấp thòm không yên thoát khỏi Weibo, tìm một bộ phim truyền hình để xem. Sau khi xem xong một tập, cô cảm thấy có chút đói bụng, đầu tranh tư tưởng ba giây, cô đứng dậy đi đến phòng bếp làm một đĩa trứng sốt cà chua, coi như đây là bữa tối của mình.

Ly hôn cũng có cái tốt, muốn ăn cái gì thì ăn, đồ ăn mặn hay nhạt, cũng không có ai chê bai.

Cô rửa nhanh bát đĩa, quay trở lại bàn máy tính thấy biểu tượng chim cánh cụt hiện lên. Nhìn thấy một cái avatar hình cái đầu lâu trông rất vui mắt, Dương Vi thuận tay ấn vào nó.

“Vi Vi nhi, cuối tuần lại khai giảng một lớp, ngày mai có một tiết học thử, báo trước với cậu một tiếng, cậu có đến được hay không?”

Người gửi tin nhắn là Giản Song, sau khi tốt nghiệp, cô ấy và bạn trai mở một lớp dạy mỹ thuật trên mạng, Dương Vi là một trong những giáo viên của họ. Cô hí hóp suy nghĩ, không có Kỳ Tiểu Ngôn ở đây, thời gian của cô rất là dư dả, đúng lúc có thể kiêm chức. Ngón tay di chuyển nhanh trên bàn phím, Dương Vi gửi đến một biểu tượng một bàn tay ok: “Nói phòng học cho tớ, vẫn là bảy rưỡi à?”

Giản Song lập tức trả lời: “Tiết học thử kéo dài hai giờ, tám giờ bắt đầu.”

“Được rồi.”

“Cậu gần đây có rảnh rỗi không? giáo sư Kỳ lại bận làm luận văn có phải hay không?”

Dương Vi suy nghĩ một chút, vẫn là không nên nói cho cô ấy biết tin dữ mình đã ly hôn – nếu nói cho Giản Song biết, nói không chừng ngày mai cả nhà cô đều biết. Tuy rằng biết được giây không bao giờ gói được lửa, nhưng....có thể dấu được đến lúc nào thì cứ dấu, cô còn chưa nghĩ đến đối mặt với mẹ mình như thế nào.

Lại nói đến, Kỳ Tiểu Ngôn đã nói cho ba mẹ anh ta biết chuyện này chưa? họ đều là nhân viên nghiên cứu, vẫn còn đang công tác giống như Kỳ Tiểu Ngôn, cô và Kỳ Tiểu Ngôn kết hôn được một năm, cũng chỉ gặp bọn họ được có hai lần.

Lớn lên trong một gia đình như vậy, khó trách tính tình Kỳ Tiểu Ngôn có chút vẩn vơ.

Cô thương hại nhìn Tập bài Thi trong những bức họa cô vẽ chân dung anh trên mặt bàn máy tính, đêm nay thật là trống trải, cô lại rơi thêm hai giọt nước mắt vì anh.

Nói chuyện với Giản Song xong, Dương Vi sắp xếp lại bài giảng cho ngày mai một chút, lúc chui vào trong chăn còn chưa đến mười giờ. Cô theo bản năng nhìn qua vị trí trống rỗng bên cạnh, miệng không tự giác mếu máo.

Đúng là một người ngủ trên cái giường này là quá rộng.

Cô ép mình không được nghĩ đến Kỳ Tiểu Ngôn nữa, lấy di động ra vào Weibo. [Đợi chút nữa ba phút đồng hồ] không trả lời tin nhắn của cô.

Lo lắng sáng mai sẽ phải ngồi giao thông công cộng đi dạy, Dương Vi đặt đồng hồ báo thức đến sáu rưỡi, nghỉ ngơi một chút lại đem sữa thành sáu giờ ba mươi năm, cuối cùng sửa thành sáu giờ bốn mươi phút, rồi cục cựa cũng nhắm hai mắt lại.

Lúc này Kỳ Tiểu Ngôn vừa chấm xong bài thi buổi sáng, nhìn số điểm thăm thiết của học sinh, tâm tình của anh tốt lên rất nhiều.

Anh đi tắm rửa, sau đó vừa lau tóc vừa cầm lấy điện thoại di động. Mười giờ ba mươi, không biết bây giờ Dương Vi đã ngủ chưa.

Mở hộp thư thoại ra, đọc lại tin nhắn giữa trưa Dương Vi gửi cho anh, biểu cảm trên mặt Kỳ Tiểu Ngôn có chút vui vẻ, khóe miệng vô thức nhếch lên một cái. Đầu ngón tay của anh lưu luyến trên màn hình một lúc, sau đó cầm điện thoại ném sang một bên. Anh hơi hơi ngứa đầu xoa xoa mái tóc đã khô, thờ dãi một tiếng khó nghe thấy, ở trên giường nằm úp sấp xuống dưới.

Trên giường không có hương vị của Dương Vi, anh không thích như vậy. Sớm biết vậy hôm qua anh đã đem gối đầu của Dương Vi theo.

Quên đi, dù sao khóa cửa cũng vẫn ở trong tay anh, khi nào anh lên lút trở về lấy gối đầu về đây là được rồi. Với lại, Dương Vi cũng không nghĩ rằng anh còn giữ lại một cái chìa khóa.

Kỳ Tiểu Ngôn đem mặt chôn ở dưới gối đầu, có chút tự giấu nụ cười, Không ôm Dương Vi trong ngực, ngay cả giấc ngủ cũng không giống nhau.

Bên kia, Phương Thừa Nhiên xác định Minh Hạo đã ngủ, mới cầm chén cà phê đi về phòng của mình. Anh ta ngồi trước máy tính, lên Weibo xem một chút tin tức. Phía bên tay phải hiển thị có mười thông báo, đa số đều là tin nhắn của fan, anh nhìn lướt qua một lượt, bất ngờ nhìn thấy một tin nhắn của một nick tự xưng là tác giả Phổ Giang Đón gió cửa Nam.

Bạn đang đọc truyện *Ly Hôn Là Chuyện Nhỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7: Phát hiện

Tin nhắn gửi đến cho anh có nick Weibo là: “Mời giáo sư uống thuốc”, avatar là một hình bức tranh chân dung một cô gái xinh đẹp đã qua phần mềm chỉnh sửa q painted thành tranh vẽ, trên đầu là mái tóc xoăn xinh đẹp, không hiểu sao anh lại nghĩ đến Dương Vi. Anh ta nhìn chăm chăm cái avatar vài giây, sau đó click vào nick Weibo của cô. Trên trang cá nhân có hiển thị nơi sinh sống là thành phố A, là giáo viên dạy mỹ thuật tạo hình, Phương Thừa Nhiên giật giật khóe mắt, bắt đầu xem Weibo của cô.

Trách cứ học sinh, oán giận hiệu trưởng, khoe khoang đồ ăn ngon, chia sẻ tranh vẽ....Phương Thừa Nhiên thoáng cái đã xem xong trang Weibo cá nhân của cô, chuyển qua trang thứ hai, hình ảnh đầu tiên trên Weibo đập vào mắt anh ta.

Ngày đăng lên Weibo là vào lễ Giáng sinh, Trong bức hình, dưới cây thông Noel lớn là hình ảnh chụp chung của một đôi nam nữ, một người là Dương Vi, một người là....

Phương Thừa Nhiên hơi nhíu mày, trong ảnh chụp một người đàn ông có khuôn mặt làm cho người ta đã gặp qua thì không thể quên được, anh ta có thể dễ dàng hấp dẫn ánh mắt của rất nhiều phụ nữ. Dương Vi khoác tay anh ta cười rất vui vẻ, nhưng mà vẻ mặt của người đàn ông kia lại không mang một chút biểu cảm gì nhìn vào mấy ảnh, giữa hai hàng lông mày còn lộ ra một chút không kiên nhẫn.

Người này là ai vậy? Bạn trai của Dương Vi? Với bộ dáng đáng yêu của cô như vậy có bạn trai cũng không có gì đáng lạ....Phương Thừa Nhiên mân mê khóe miệng, suy nghĩ xem có nên gọi Lương Minh Hạo dậy để hỏi cho rõ ràng.

Nhưng cuối cùng anh ta lựa chọn đọc tin nhắn mà Dương Vi gửi cho anh ta trước.

“Xin chào anh, tôi là tác giả Phổ Giang Đón gió cửa Nam. Bởi vì hôm qua khi xem tiểu thuyết [Giới hạn hôn nhân] của anh tôi có để lại cho anh một điểm trừ, cho nên bị độc giả của anh mắng tập thể. Tôi thật có lỗi khi bình luận phê bình bài viết của anh, nhưng tôi quả thật là đã bình xét theo đúng tình tiết trong chuyện. Nhưng độc giả của anh lại mắng chửi tôi với ác ý trả thù, xin anh hãy ngăn cản hành vi của các cô ấy! Lâm phiền!”

Phuong Thừa Nhiên:“.....”

Đúng là anh có đăng một tiểu thuyết trên trang phổ giang võng, nhưng thật ra đây chính là thời nổi loạn của anh – âm thầm oán hận xã hội.

Thời học đại học có một thời gian anh rất hứng thú với tiểu thuyết, liền lên mạng đăng ký một bút danh bắt đầu viết tiểu thuyết, không nghĩ tới số quá đồ, được ký hợp đồng xuất bản, chuyển thể thành trò chơi, Phuong Thừa Nhiên còn chưa tốt nghiệp đại học, chỉ với tiểu thuyết [Bè cánh từ tù] mà đã kiếm được vài trăm vạn.

Nhưng mà mặc kệ anh có kiếm được bao nhiêu tiền, trong mắt người nhà của anh thì đây là công việc không đoàng hoàng. Phuong Thừa Nhiên chưa bao giờ đồng ý với suy nghĩ của bọn họ, nhưng hôm nay khi Dương Vi hỏi anh ta, anh ta theo bản năng đồng ý với quan điểm của bọn họ, cho nên mới nói dối bảo mình làm ở khách sạn.

Anh vò nhẹ tóc của mình, tìm đến tiểu thuyết của mình xem qua. Đúng là có một cái bình luận trừ nhiều điểm nhất là -2, bị độc giả của anh mắng rất thê thảm, Phuong Thừa Nhiên nhìn thấy rất đau lòng. Anh từ tác danh của độc giả đi vào chuyên mục của độc giả, lại từ chuyên mục của độc giả vào được chuyên mục tác giả.

Trúng gió của Nam được thích đáng thương chỉ có 22 cái, phần tự bạch viết một câu -- võ công thiên hạ, dân chúng không phá.

Phuong Thừa Nhiên cười khế, nhìn vào những tác phẩm của cô, tổng cộng có ba tiểu thuyết, tất cả đều là tiểu thuyết võ hiệp. Không ngờ rằng trong đầu của Dương Vi còn có một tình yêu nồng nhiệt với võ hiệp như vậy.

Anh kéo xuống phần kết thúc tiểu thuyết của cô, không bắt ngờ khi nhìn thấy rất nhiều điểm trừ.

Anh đọc lại vài lần, viết một dòng trạng thái trên Weibo.

Đợi chút nữa ba phút đồng hồ: Hôm nay mình phát hiện có một tác giả khác bị các độc giả của mình mắng, tôi biết vì các bạn muốn xả tức giận cho tôi, nhưng hiện giờ tôi lại muốn tích điểm cộng tác phẩm của tác giả đó, cho nên hôm nay tôi mới tái xuất trở lại.

Nhóm độc giả chờ đợi:.....

Thật vui mừng anh đã trở lại! Chúng tôi đi tích lại điểm mà chúng tôi đã trừ có được không!

Phuong Thừa Nhiên thật sự bắt đầu đi tích điểm cộng cho Dương Vi, từ lại để lại dấu chân cần lao của mình.

Tích điểm xong đã đến 12 giờ đêm, Phuong Thừa Nhiên ngáp một cái, tắt máy đi ngủ.

Đúng sáu giờ bốn mươi phút sáng hôm sau, Dương Vi bị đồng hồ báo thức làm cho tỉnh dậy đúng giờ. Nằm ở trong chăn thêm hai phút, Dương Vi không nguyện ý dụi dụi mắt đứng lên. Đi đến tủ quần áo phía trước, Dương Vi chọn một chiếc áo sơ mi trắng cổ lật và một chiếc áo len dệt kim màu xanh ngọc, mơ màng mặc lên trên người. Hai mươi phút sau, cô cầm trên tay một hộp sữa tươi, miệng ngậm một miếng bánh mì nhỏ chạy ra ngoài tiểu khu.

Còn chưa chạy đến trạm chờ xe buýt, chiếc xe buýt số 33 đã vượt qua bên người cô, Dương Vi trừng mắt, chạy thật nhanh về phía trước. Ở trạm chờ xe buýt chỉ có ba người bắt chiếc xe này, rất nhanh mọi người đã lên xe hết. May mắn thay bác lái xe phát hiện Dương Vi vẫn chưa đuổi theo kịp, liền đợi cô mấy giây. Dương Vi thở hồng hộc bước lên xe, trả tiền rồi đi vào phía trong.

Trên xe đã không còn ghế ngồi, cô giữ chặt một chiếc vòng treo, lấy điện thoại di động ra xem thời gian, bảy giờ mười. Cô tính toán một chút, xem ra bảy rưỡi cô có thể đến được trường học, xem ra ngày mai cô còn có thể dậy muộn thêm mười phút nữa. Cô hút một ngụm sữa lạnh, xe đột ngột dừng lại, Dương Vi cầm lấy vòng treo quay người 360 độ, cuối cùng mới giữ được thân mình ổn định.

Nam thanh niên ngồi ở ghế ngồi bên cạnh lộ ra vẻ mặt tiếc nuối, anh ta đã chuẩn bị tốt tinh thần để người đẹp ngã vào lòng mình, cô thế nào lại có thể đứng vững vàng như vậy!

Dương Vi bị sặc một ngụm sữa, quyết định không dùng vòng treo nữa mà chuyển sang dùng tay vịn. Nam thanh niên còn đang chờ mong lái xe dừng xe đột ngột, nhìn hình bóng xinh đẹp của Dương Vi đã đi xa, trong lòng yên lặng thờ dài.

Trên đường bị kẹt xe một lúc, khi Dương Vi tới trường học đã bị muộn hơn sáu phút so với thời gian dự tính. Đuôi lông mày của Dương Vi giật giật, suy nghĩ ngày mai chỉ có thể dậy muộn hơn năm phút đồng hồ.

Treo lên nụ cười tươi đi vào trường học, trên đường vẫn như cũ liên tiếp có học sinh chào hỏi cô. Đi vào văn phòng, thầy giáo La dạy toán như trước ân cần chào hỏi cô: “Cô giáo Dương, hôm nay rất đẹp!”

“Cảm ơn.” Dương Vi cười cười gật đầu với anh ta, đi đến vị trí của mình ngồi xuống. Cô giáo Đới ở phía đối diện liếc nhìn cô một cái, giọng điệu không vui nói với cô: “Cô giáo Dương, học sinh Cố Lỗi của lớp cô hôm nay lại không nộp bài tập làm văn, đây đã là lần thứ ba!”

Dương Vi bỏ túi xách xuống, từ chỗ ngồi đứng lên, cười cười với cô ta: “Không phải còn mấy phút nữa sao, tôi nghĩ trò ấy đang chuẩn bị nộp bài, tôi đi thúc giục một chút.” Cô nói xong liền đi về phía khối lớp hai ban năm, trong phòng học, bạn học Cố Lỗi đúng là đang vui đầu vào miệt mài chép bài tập.

Dương Vi đi về phía trước, gõ nhẹ hai ngón tay xuống mặt bàn của Cố Lỗi. Cố Lỗi đang hăng say chép bài tập bị người khác quấy rầy, không nhìn được

ngẩng đầu lên, thấy cô giáo Dương đang đứng ở trước mặt mỉm cười với mình, khóe miệng không tự chủ được cũng giương lên một nụ cười ngây thơ: “Cô giáo Dương, buổi sáng tốt lành.”

“Buổi sáng tốt lành.” Khóe miệng của Dương Vi cũng nhếch lên một nụ cười nhạt, cầm lấy vở bài tập ở trên bàn nhìn một cái, là Lương Minh Hạo. Ánh mắt tiện thể nhìn một lượt trên người Lương Minh Hạo, Minh Hạo theo bản năng dựng thẳng thắt lưng, nhìn Dương Vi nói: “Cô giáo Dương, Cố Lỗi là anh em tốt của em, nếu ngay cả nguyện vọng nhỏ để cho cậu ấy chép bài tập còn không làm được, thì còn gọi gì là anh em!”

Về mặt của bé tự hào như vậy, cũng giống như khăn quàng đỏ trước ngực cậu càng thêm tươi đẹp.

Dương Vi hạ thấp khóe miệng, nhin xuống xúc động muốn mắng người, mặt mỉm cười hỏi: “Các em thật sự là những người anh em tốt.”

“Đúng vậy ạ.” Minh Hạo kiêu ngạo ưỡn ngực.

“Hai em đã làm anh em tốt như vậy, vậy cũng không cần phải để cho Cố Lỗi vất vả chép bài tập. Về sau bài tập của bạn ấy em trực tiếp làm giúp bạn ấy là được rồi, cô sẽ nói với tổ trưởng thu hai phần bài tập của em.”

Minh Hạo: “.....”

Cố Lỗi vui vẻ nói: “Biện pháp này rất tốt ạ!”

Minh Hạo: “.....”

Cậu bé rút vở bài tập của mình về, cười nói với Cố Lỗi: “Anh em chân chính là không thể hại nhau, tớ cảm thấy cậu vẫn nên tự mình làm bài tập là tốt nhất.”

Cố Lỗi: “.....”

Dương Vi đi lên bục giảng, cười tuyên bố: “Từ nay về sau, nếu cô phát hiện bạn học nào cho bạn mượn bài tập để dao chép, bạn đó sẽ phải làm cả phần bài tập của bạn chép bài trong một năm tới.” Khi ra đến cửa phòng học, cô lại quay đầu bổ sung một câu, “Rất hoan nghênh những bạn tích cực tố cáo, tố cáo bạn khác một lần có thể giảm hình phạt cho mình một lần.”

Minh Hạo co rút khóe miệng nhìn cô bóng lưng của cô rời đi, cảm thấy cô giáo Dương thật sự rất ngoan độc. Từ người đẹp rắn rết chính là từ để chỉ cô ấy đây mà!

Cùng lúc đó, trong sân trường đại học Đế Đô cũng đang rất náo nhiệt.

Bộ phim đang nổi hiện nay [Tuổi thanh xuân] đang quay những cảnh ở Đại học Đế Đô, bởi vì phần lớn nội dung của bộ phim là thời kỳ học đại học của diễn viên chính, cho nên đoàn làm phim sẽ có thời gian dài làm việc ở trong trường.

Các sinh viên khó có được cơ hội gần gũi với ngôi sao như vậy, cho nên mọi người đều vây quanh đoàn làm phim, cầm di động chụp ảnh không ngừng. Trợ lý của Tổng Cản nhìn thấy bọn họ mà khóe miệng có chút co rút, nói với Tổng Cản đang trang điểm nói: “Em như thế nào lại có cảm giác bọn họ đang ở trong vườn bách thú xem khỉ?”

Lông mày Tổng Cản giật giật, cũng không quay đầu lại nói: “Cô muốn làm khi là chuyện của cô, không cần lôi tôi vào.”

Trợ lý bĩu môi, tò mò đi đến hỏi: “Chị Tổng, em nghe nói chị cũng tốt nghiệp trường này, trở về trường học cũ, trong lòng có xúc động hay không?”

Tổng Cản đóng hộp phấn lại, nghiêng đầu nhìn cô ta một cái: “Như thế này đi, phóng viên [Tin tức Ngôi sao 30] sẽ đến phỏng vấn vấn đề này, cô có thể đọc ở trên báo sau.”

Trợ lý: “.....”

Cô ta đứng thẳng người lên, không cùng Tổng Cản đáp lời nữa. Tuy rằng hình tượng của Tổng Cản ngọt ngào động lòng người, nhưng tình cách và hình tượng lại cách nhau khá xa. Thái độ làm người cao ngạo cũng chưa tính đi, dù sao trong giới giải trí này cũng có rất ít ngôi sao có bằng cấp giống cô ta, nhưng cái vẻ mặt xem ai cũng giống như một kẻ ngu si này thực sự quá đáng.

Nhà trường rất nhanh đã cử người đến giải tán những bạn học vây xem, để đảm bảo cho cho đoàn làm phim quay chụp thuận lợi. Tổng Cản uống một ngụm nước ấm mà trợ lý đưa, hơi nghiêng đầu liền nhìn thấy một bóng người cao ngất vừa đi qua.

Mái tóc đen để lệch mang theo độ cong tự nhiên, trên người mặc một bộ tây trang màu xám tro, xinh đẹp giống như một con thiên nga.

Người đàn ông kia đi rất nhanh, Tổng Cản thậm chí không kịp thấy rõ khuôn mặt anh ta. Có một nữ sinh viên toét miệng gọi anh ta là giáo sư Kỳ, anh ta cũng chỉ hơi gật gật đầu, bước chân cũng không chậm lại.

Tổng Cản đột ngột từ chỗ ngồi đứng lên, nhìn theo bóng dáng xa dần của người nọ.

Là anh ta sao? Nghe nói sau khi về nước anh ta ở lại đại học Đế Đô để giảng dạy, lần này cô trở về trường học cũ, cũng rất mong chờ có thể gặp được anh.

“Có chuyện gì vậy, chị Tổng?” Trợ lý nghi hoặc nhìn cô ta.

“Tôi đi WC.” Tổng Cẩn cời áo khoác trên người nhét vào trong tay trợ lý, chạy nhanh theo hướng Kỳ Tiểu Ngôn vừa đi qua. Trợ lý ôm quần áo muốn gọi cô ta lại, nhưng sợ lớn tiếng ồn ào ngược lại sẽ làm cho mọi người vây xem càng nhiều hơn.

Tổng Cẩn đi theo Kỳ Tiểu Ngôn qua một ngã rẽ, có chút vội vàng gọi anh ta: “Học trưởng Kỳ?”

Kỳ Tiểu Ngôn dừng bước một chút, nghi hoặc nhíu mi lại. Bây giờ trong trường học không có ai gọi anh là học trưởng Kỳ.

Hắn quay đầu liếc mắt nhìn người phía sau một cái, sắc mặt khẽ run.

Trước mắt anh có một đầu á ma sắc tóc quăn, cùng Dương Vi có bốn phần tương tự. Màu vàng dương quang theo ngọn cây chiếu nghiêng xuống dưới, tựa hồ ngay cả phản xạ góc độ đều cùng hần lần đầu tiên nhìn thấy Dương Vi khi không có sai biệt.

Người trước mắt có một mái tóc xoăn lộn to, có bốn phần rất giống với Dương Vi. Ánh dương màu vàng xuyên qua ngọn cây chiếu xuống dưới, ngay cả góc độ phản xạ cũng giống như lần đầu tiên anh nhìn thấy Dương Vi.

Tổng Cẩn đứng trước mặt anh, khoe miệng khẽ nhếch lên một nụ cười vui vẻ: “Kỳ học trưởng, đúng là anh! Anh không còn nhớ em à, em là Tổng Hiểu Phương!”

Bạn đang đọc truyện *Ly Hôn Là Chuyện Nhỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8: Môi tình đầu

Tổng Hiểu Phương là tên khai sinh của Tổng Cẩn, khi mới ra mắt, công ty chê nghe không hay, cho nên đặt nghệ danh cho cô là Tổng Cẩn. Giọng nói của cô nghe xúc động giống như gió thổi, nhưng Kỳ Tiểu Ngôn đứng ở trước mặt lại không có nhiều phản ứng.

Tổng Cẩn nhìn anh, tươi cười trên mặt liền giảm xuống một chút: “Anh không còn nhớ em sao?”

Kỳ Tiểu Ngôn nói: “Tôi còn nhớ, nhưng có hơi bất ngờ.”

Giọng nói lạnh như băng, thuần khiết như thủy tinh, giống hệt trong trí nhớ của Tổng Cẩn.

Nụ cười đã tắt một lần nữa lại được giương lên, Tổng Cẩn không nhận được từng bước từng bước tiến đến bên người anh: “Chúng ta đã bao lâu rồi chưa gặp nhau nhỉ? Mười năm?” Kỳ Tiểu Ngôn bây giờ so với trong ấn tượng của cô thì càng thêm thành thực, càng tỏa ra sức hấp dẫn.

Cô còn muốn nói gì đó, nhưng lại thấy mấy sinh viên đang đi về hướng này, theo bản năng cô liền kéo Kỳ Tiểu Ngôn trốn vào giảng đường. Cây cột ở tầng một che đi tầm mắt của các sinh viên, Tổng Cẩn nhìn thấy bọn họ đã đi xa, mang về áy náy nói với Kỳ Tiểu Ngôn: “Ngại quá.”

“Không có gì.” Kỳ Tiểu Ngôn cũng không quá để ý.

Tổng Cẩn cười cười với anh, hỏi: “Bây giờ, anh giảng dạy ở đây sao?”

“Ừm.”

“Dạy toán học?”

“Ừm.”

Tổng Cẩn không tự chủ nở nụ cười: “Anh thật sự không thay đổi một chút nào, em thật vừa hâm mộ vừa đồng cảm với những sinh viên của anh.”

Kỳ Tiểu Ngôn cũng không tiếp lời, Tổng Cẩn ngửa đầu lên nhìn anh, hơi hơi nhếch khóe miệng: “Bao giờ anh rảnh, em mời anh đi ăn cơm.”

Kỳ Tiểu Ngôn nói: “Em chắc còn bận rộn nhiều việc.”

Tổng Cẩn cười yếu ớt nói: “Thời gian ăn cơm thì vẫn có.”

Kỳ Tiểu Ngôn suy nghĩ một chút, cũng không từ chối nữa: “Vậy được rồi, khi nào tôi và em cùng có thời gian.”

“Thật tốt quá!” Tổng Cẩn nở nụ cười vui vẻ: “Chúng ta trao đổi số điện thoại đi động đi, đến lúc đó em có thể liên lạc với anh.”

“Được.”

Lấy được số điện thoại của Kỳ Tiểu Ngôn xong, Tống Cẩn vừa ngẩng đầu, liền nhìn thấy trợ lý đang đi đến đây. Cô ta vội vàng tạm biệt Kỳ Tiểu Ngôn, đi được vài bước lại quay lại ra dấu tay làm động tác gọi điện thoại với anh. Kỳ Tiểu Ngôn đứng tại chỗ nhìn cô ta vài lần, liền xoay người đi về hướng cầu thang.

Một buổi sáng trôi qua rất nhanh, khi sinh viên tới căn tin, com hộp của đoàn làm phim [Tuổi thanh xuân] cũng được đưa đến. Tống Cẩn luôn ghét bỏ thức ăn nhiều dầu mỡ trong hộp com của đoàn làm phim, cho nên từ trước đến giờ cô đều tự mang com đến ăn. Thời gian ăn com trưa tổng cộng chỉ có 30 phút, Tống Cẩn dành mười năm phút đồng hồ cho tạp chí [Ngôi sao 30], tiếp nhận phỏng vấn độc quyền của họ.

Phóng viên là một cô gái nhã nhặn, có dáng người gần giống với Tống Cẩn. Lúc tới thời gian phỏng vấn, cô ta lễ phép đưa thẻ công tác của mình cho Tống Cẩn xem: “Xin chào, tôi là phóng viên của tạp chí [Ngôi sao 30].”

Tống Cẩn tùy ý gật đầu, nói với cô gái: “Thực tiếp bắt đầu đi, cô chỉ có mười năm phút thôi.”

Khỏe miệng phóng viên gật gật, cô đột nhiên có loại cảm giác là mình đang phỏng vấn một tổng tài bá đạo. Cô nhanh nhẹn đi từ bàn trợ lý đến ghế ngồi xuống, bắt đầu hỏi những vấn đề mình đã chuẩn bị.

Mấy vấn đề đầu tiên đều là những vấn đề thông thường, phóng viên hỏi cũng không có áp lực tâm lý gì, nhưng đến mấy vấn đề thu thập từ các fan trên Weibo, khiến cho cô phải đỏ mặt hỏi: “Có một bộ phận khán giả tỏ vẻ rằng cô có thể dựa vào một bộ phim [họa hèn] mà đã nổi tiếng, là vì cô có khuôn mặt xinh đẹp, đối với vấn đề này cô có ý kiến gì không?”

Tống Cẩn nói: “Tôi cho rằng tôi có thể nổi tiếng không chỉ vì tôi lớn lên đã có khuôn mặt xinh đẹp, mà còn bởi vì tôi rất thông minh.”

Động tác của phóng viên dừng lại mấy giây, cười khan nói: “Đúng vậy, dù sao mới mười sáu tuổi đã thi đỗ đại học Đê Đô, ở trong giới giải trí cũng coi như là số một.”

Tống Cẩn nói: “Cho dù không kể ở trong giới giải trí, mười sáu tuổi đỗ vào Đại học Đê Đô cũng chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay.”

Tươi cười trên mặt phóng viên có chút không gượng nổi nữa. Tống Cẩn quả nhiên giống như trong lời đồn, rất thích đứng ở vị trí kẻ có chỉ số thông minh cao để nhìn xuống.

“Như vậy sau khi tốt nghiệp nghiên cứu sinh, vì sao không ra sức học lên bác sĩ, mà lại đi vào con đường giải trí này?”

Tống Cẩn nhìn cô ta một cái, trong nháy mắt đó phóng viên có cảm giác như mình vừa hỏi một vấn đề rất ngu xuẩn.

“Vấn đề này tôi đã trả lời rất nhiều lần ở các cuộc phỏng vấn khác, cô nhất định phải lãng phí thời gian vào vấn đề vô nghĩa này à?”

Trong lòng phóng viên nhảy loạn lên, nếu Tống Cẩn là một người đàn ông, lời nói như vậy của cô ta bây giờ chính là tiêu chuẩn của một tổng tài bá đạo! Cô nhanh chóng lật bản thảo phỏng vấn trên tay sang một trang khác, cười hỏi: “Lần này trở lại trường học cũ để quay phim, cô có cảm xúc gì không?”

Tống Cẩn nói: “Trường học thay đổi không nhiều, nhưng mà vẫn làm cho tôi nhớ đến rất nhiều kỷ niệm thời sinh viên.”

Rada nhạy bén phát hiện tin đồn của phóng viên ngay lập tức hoạt động, linh cảm trong câu nói kia, nhất định ẩn giấu bí mật động trời! Mắt cô ta người sáng nhìn Tống Cẩn, nghiêm túc nói: “Bộ phim lần này tên là [Tuổi thanh xuân], tôi nghĩ khán giả cũng rất muốn biết thân tượng của họ có tuổi thanh xuân như thế nào.”

Tống Cẩn suy nghĩ một chút, giọng nói khó có được sự dịu dàng như vậy: “Kỳ thật tôi cũng giống như rất nhiều người, thời học năm thứ nhất đại học cũng có thâm mến một vị học trưởng.”

Máu huyết của phóng viên đều sôi trào, độc nhất vô nhị (*) độc nhất vô nhị! Lần này tuyệt đối là độc nhất vô nhị!

(*) Độc nhất vô nhị: Có một không hai

“À à học trưởng! Tiếp đó thì như thế nào!” Tay nắm bút ghi âm của cô ta đều nổi lên một tầng mồ hôi.

“Học trưởng kia lớn hơn tôi một tuổi, bởi vì chúng tôi đều làm công tác đoàn, nên có cơ hội gặp nhau. Anh ấy rất thông minh, là người thông minh nhất tôi từng gặp, đáng tiếc lúc ấy anh ấy đã học năm thứ tư, chúng tôi quen biết được một năm, anh ấy liền ra nước ngoài đào tạo chuyên sâu.”

Phóng viên bám riết không thôi nói: “Sau khi anh ấy ra nước ngoài hai người không giữ liên lạc sao?”

Tống Cẩn thân nhiên cười cười: “Anh ấy bận rộn nhiều việc, những thư từ tôi gửi anh ấy đều như đá chìm đáy biển, sau này tôi cũng bận rộn, dần dần cắt đứt liên lạc.”

Phóng viên ngây ngẩn cả người, FML (*) vừa rồi Tống Cẩn nở nụ cười sao! Cô tại sao lại không chụp hình! Tiêu đề đã đặt ra là Hồi ức về mối tình đầu của nữ thần, trong lòng chưa xót cười tiếc nuối!

(*) FML: Một câu chửi thề

Cô ổn định lại tinh thần, an ủi nói: “Mối tình đầu chính là như vậy vừa ngọt ngào vừa chua xót, nhưng lại làm cho con người ta mê muội.”

Tổng Cận chưa kịp nói gì, trợ lý đã đi đến nhắc nhở thời gian đã hết. Phóng viên đứng dậy, nói với Tổng Cận: “Rất cảm ơn cô đã tiếp nhận phỏng vấn của tạp chí chúng tôi, cuối cùng cô có thể cho tôi chụp một bức ảnh được không?”

Tổng Cận gật đầu, ngược mắt lên nhìn vào máy ảnh của phóng viên.

“Cô có thể cười một chút không?”

Tổng Cận dựa theo yêu cầu của cô ta nở nụ cười, nụ cười hoàn hảo rất công thức hóa, làm cho phóng viên có chút mất mát. Nếu như chụp được đáng vẻ tươi cười vừa nãy thì tốt rồi.

Sau khi phóng viên đi rồi, Tổng Cận tập trung giải quyết xong bữa trưa, lại bắt đầu công việc quay phim.

Trong trường tiểu học Thị Nhất, hôm nay Dương Vi cũng không xuống dưới lầu mua cơm, mà đi theo các học sinh đến căn tin của trường học ăn cơm. Cô vừa ngồi ăn vừa nghịch đi động, mở máy ra vào Weibo, có một bình luận của fan và một tin nhắn mới. Đầu tiên cô mở bình luận của fan ra xem, rất kinh ngạc khi phát hiện ra là của “Đội ba phút nữa.”! Dương Vi bị nghẹn một miếng cơm trong miệng, che miệng ho khan. Bây giờ cô rất tin tưởng lời nói trên thế giới mỗi ngày có đến 12 vạn người chết vì nghẹn cơm của cô giáo Diêu là sự thật.

Sau khi nuốt được miếng cơm, cô mở tin nhắn ra xem, quả nhiên là tin nhắn của Đội ba phút nữa.

Cô hơi khản trương, nín thở tập trung đọc tin nhắn.

“Rất xin lỗi cô, bởi vì độc giả của tôi không có lý trí, gây ra phiền phức cho cô, nhưng tôi nghĩ các cô ấy sẽ không tiếp tục làm như vậy nữa. Ngoài ra tôi đã đọc truyện của cô, cảm thấy rất hay, nếu cô có hứng thú ký hợp đồng tôi có thể giới thiệu biên tập viên của tôi cho cô.”

Dương Vi ngây ngẩn cả người, tính cách của vị đại thần này hoàn toàn không giống với những nhân vật trong truyện của cô! Đây đúng là phóng thái của Đại thần a!

Cô hào hứng tìm đến truyện của mình ra xem, phát hiện mình được nhận rất nhiều like của độc giả, Đội ba phút nữa đích thân ra tay, thích từ chương một đến tận chương cuối cùng!

Dương Vi cảm động không thôi.

Cô có cảm giác, lúc ấy mình nhận xét tiêu cực cho anh ta thật sự là xúc động nhất thời, cách viết truyện của tác giả này rất tốt, cho nên mới có thể đem một chuyện xưa cầu huyết như vậy viết thành truyện có sức hấp dẫn lôi cuốn đến như vậy, nếu không cô cũng không có sức kiên trì chờ đợi chương mới nhất. Cô nhắn tin trên Weibo trả lời Đội ba phút nữa: “Rất cảm ơn anh, tôi viết truyện là để giải trí thôi, cũng không muốn ký hợp đồng, nhưng mà được quen biết anh thật thú vị!”

Trước khi rời khỏi Weibo, cô không quên ấn like cho bài viết.

Hôm nay là thứ sáu, buổi chiều trường học chỉ dạy có hai tiết, sau khi kết thúc buổi học, Dương Vi đi vào lớp, tổ chức cho toàn bộ học sinh tổng vệ sinh lớp học một lần. Xác định tất cả các bạn học sinh khác dưới sự dẫn dắt của cán bộ lao động đều đang bắt tay vào lao động, Dương Vi mới quay lại văn phòng dọn dẹp chiếc bàn của mình.

Cô giáo Diêu đứng ở bên cạnh cửa sổ, đột nhiên kêu lên một tiếng: “Mau nhìn đi, trước cổng trường có một chiếc Maserati!”

Dương Vi đang lau bàn, nghe cô ấy nói vậy cũng tiến đến nhìn qua. Trước cổng trường có rất nhiều xe của phụ huynh đỗ ở đó, nhưng cái xe thể thao màu đỏ là nổi bật nhất. Không phải màu đỏ tươi, mà giống màu đỏ của rượu nho lâu năm, gọi cảm lại hấp dẫn.

“Xe này ít nhất phải đến 200 vạn?” Cô giáo Diêu hứng trí bưng bưng nhìn chiếc xe Maserati, hỏi Dương Vi, “Cậu nói xem là phụ huynh của học sinh nào?”

“Mình không biết.” Dương Vi lắc đầu, tiếp tục quay trở về lau bàn, “Lần trước không phải có một chiếc xe Ferrari tới đón học sinh sao?” Trường tiểu học Thị Nhất tuy rằng không phải trường quý tộc, nhưng ở thành phố A cũng không thiếu kẻ có tiền. Tuy rằng phần lớn học sinh đều được ông bà đưa đón bằng xe buýt, nhưng cũng có những lúc ba mẹ học sinh mang xe tới đón học sinh tan học.

Đặc biệt là cuối tuần, xe quả thực xếp thành một hàng dài trước cửa trường học.

Cô giáo Diêu vẫn còn đang mê mê ngắm nhìn chiếc xe thể thao Maserati kia, khung cửa sổ cũng sắp bị cô tì cho nát vụn: “Cậu nói xem có phải là của Lương Minh Hạo lớp cậu không?”

Minh Hạo? Lông mày Dương Vi giật giật, nếu là tới đón Minh Hạo, lái xe không phải là Phương Thừa Nhiên sao?

Cô vừa định bước đến, cô giáo Diêu ở cửa sổ lại kêu lên: “Có người ở trên xe bước xuống! Là một anh chàng đẹp trai!”

Chẳng lẽ đúng thật là Phương Thừa Nhiên? Dương Vi vừa đi đến cửa sổ, nhìn thoáng qua bên ngoài. Phương Thừa Nhiên hình như có giác quan thứ

sáu, đúng lúc này ngẩng đầu lên nhìn về phía các cô mỉm cười.

“Ôi, tớ chết mất.” Cô giáo Diệu che ngực, lao đảo ngồi lại ghế làm việc của mình. Dương Vi vẫn đứng ở cửa sổ nhìn Phương Thừa Nhiên, Phương Thừa Nhiên giờ tay lên vẫy vẫy với cô.

Dương Vi mắt tự nhiên xoay người, tiếp tục lau chiếc bàn.

Sau khi kết thúc tổng vệ sinh, Dương Vi quay trở lại lớp học, để nghe lớp trưởng dặn dò các bạn học sinh khác làm bài tập về nhà, sau đó lên bục giảng nói mất mười phút về những công việc cần chú ý cuối tuần khi ở nhà, cuối cùng mới cho các học đang nóng lòng được về nhà.

Dương Vi nhẹ nhàng thở ra, cuối tuần lại có thể ngủ hai ngày.

Khi cô thu thập xong đồ đạc đi ra ngoài cổng trường, chiếc xe thể thao Maserati kia vẫn còn đỗ ở chỗ này. Phương Thừa Nhiên đứng dựa vào thân xe, hình ảnh một người đàn ông đẹp trai đứng bên xe đẹp hấp dẫn ánh mắt của không ít người.

Dương Vi khoác túi xách lên vai, đi đến hỏi: “Phương Thừa Nhiên, cậu đang chờ Minh Hạo à? Em ấy đã tan học lâu rồi.”

Nghe được giọng nói của Dương Vi, Phương Thừa Nhiên bỗng dựng thẳng thắt lưng, quay đầu nhìn cô: “Tớ đang đợi cậu.”

“Đợi tớ?”

Phương Thừa Nhiên cười cười với cô, đích thân đến mở cửa xe, tay làm động tác mời cô: “Không biết tớ có vinh hạnh được mời cậu ăn bữa tối không?”

Bạn đang đọc truyện *Ly Hôn Là Chuyện Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Hẹn hò

Dương Vi sừng sốt nhìn anh ta một lúc lâu, mới phù một tiếng bật cười: “Cậu đang đóng phim à?”

Bờ môi của Phương Thừa Nhiên chậm chạp hạ xuống giống như một giọt nước: “Cậu có đồng ý làm nhân vật nữ chính của tớ không?” Ánh mặt trời vừa lúc rơi trên khóe miệng của hắn, xinh đẹp giống như một bức tranh sơn dầu.

Giây phút này, Dương Vi đại khái hiểu được tại sao tất cả các cô gái đều không thể từ chối Phương Thừa Nhiên. Cô khẽ nhếch khóe môi cười cười với hắn, nhấc chân bước vào cửa xe, sau đó yêu nghiệt Martra liền nhanh chóng chở Dương Vi chạy đi xa, trước cổng có một bảo vệ mập mạp lấy đi động ra, đăng lên kênh bạn bè.

“Công bố đáp án, cuối cùng Martra đẹp trai là đón cô giáo Dương dạy mỹ thuật tạo hình khối lớp năm. Xong.”

Tiếp đó toàn bộ bạn bè trên kênh đều sôi trào.

Dương Vi ngồi ở ghế bên cạnh tài xế, nghiêng nghiêng đầu hỏi Phương Thừa Nhiên: “Chúng ta đi ăn cái gì?”

“Com Tây.” Phương Thừa Nhiên dừng lại một chút, sau đó bổ sung nói, “Moonlovers.”

Chiều bài của Lovers là “Yêu cô ấy hãy mang cô ấy đến Moonlovers”, ở thành phố A giả danh lừa bịp nhiều năm. Dương Vi trừng mắt nhìn, cảm thán một tiếng, có lẽ Phương Thừa Nhiên vừa về nước, không biết Moonlovers là lời ngoài ý.

Bởi vì đúng giờ tan tầm, xe bị kẹt ở trên đường. Mỗi lần kẹt xe đối với Dương Vi đều là một loại dày vò, bởi vì những tài xế xe luôn luôn bấm còi inh ỏi.

Cho dù là trước cửa nhà hàng com tây lãng mạn Moonlovers, Phương Thừa Nhiên huênh hoang lái chiếc Maserati vẫn đưa tới không ít ánh nhìn của những người xung quanh. Dương Vi nhìn cả cây tây trang màu đen của Phương Thừa Nhiên, mở miệng nói: “Tớ có phải thay đổi trang phục không nhì?”

Phương Thừa Nhiên giúp cô mở cửa xe, mỉm cười nói: “Nhân viên phục vụ chắc chắn sẽ không chặn một người phụ nữ xinh đẹp như cậu ngoài cửa đâu.”

Dương Vi cười hai tiếng, bước xuống xe: “Có phải trước đây cậu toàn đi nghỉ ở Italia hay không? Nghe nói toàn bộ đàn ông ở đó đều nói những lời dễ nghe.”

Phương Thừa Nhiên nói: “Tớ toàn nói những lời thật lòng.”

Dương Vi mỉm cười đi vào cùng với hắn.

Toàn bộ Lovers đều được trang trí theo phong cách mộng lung mờ ảo. Ông chủ giống như muốn cố gắng tạo nên khách bầu không khí hẹn hò với người yêu dưới ánh trăng. Trong nhà hàng còn dùng chocolate để trang trí một số đồ vật, từ cửa đi vào, đã làm cho người ta cảm giác được bầu không khí tràn đầy hương vị ngọt ngào.

Nhân viên dẫn đường rất chuyên nghiệp, ngay cả độ cong cúi người chào hình như cũng phải dùng thước đo góc làm tiêu chuẩn, chuẩn xác và ưu nhã. Đi đến một ngọn nến hình trái tim đang cháy, nhân viên phục vụ mới dừng lại. Phương Thừa Nhiên tiến lên trước, kéo ghế ra cho Dương Vi, sau đó mới đi đến ngồi đối diện với cô.

Nhân viên phục vụ lễ phép đưa thực đơn cho Dương Vi, Dương Vi nhìn qua vài lần sau đó gọi đồ ăn, Phương Thừa Nhiên cười nhạt hỏi: “Cậu thường cùng người khác tới đây ăn cơm à?”

Dương Vi lắc đầu nói: “Không phải, tại sao lại hỏi như vậy?”

“Tớ thấy cậu gọi món ăn rất thành thực.”

“À.....” Kỳ thật cô cũng chỉ theo bản năng chọn những đồ ăn mà Kỳ Tiểu Ngôn “yêu thích” mà thôi. Kỳ Tiểu Ngôn không ưa thích đi ăn cơm bên ngoài, giống như phong cách của nhà hàng cơm Tây này, nó không nằm trong phạm vi xem xét của anh.

Ngoại trừ một lần khi còn ở chung với anh, Dương Vi và Kỳ Tiểu Ngôn đã đến nơi này một lần, vào lễ giáng sinh, khi đó cô phải cầu xin nửa ngày Kỳ Tiểu Ngôn mới nói ăn chuẩn.

Dương Vi nhận ra, con người Kỳ Tiểu Ngôn rất hiếm khi thể hiện sự lãng mạn. Chỉ có một số lúc hấn mới lộ ra biểu tình si mê. Ừ... Khi gần gũi với cô, cũng sẽ lộ ra vẻ mặt này.

“Cậu đang suy nghĩ cái gì?” âm thanh lơ đãng của Phương Thừa Nhiên ở phía đối diện vang lên, làm cho Dương Vi cảm thấy gò má của mình hơi nóng. Cô che miệng ho khan một tiếng, hỏi Phương Thừa Nhiên: “Cậu mời tớ đến nơi này ăn cơm, không sợ bạn gái cậu hiểu lầm à?”

Phương Thừa Nhiên nhướn nhướn lông mày nói: “Nếu thực sự có người như vậy, tớ sẽ giải thích với cô ấy.”

Dương Vi không tin nhìn hấn: “Không thể nào, cậu không có khả năng chưa có bạn gái?”

Phương Thừa Nhiên thờ dãi, bắt đầu dĩ nói: “Nhìn đi, mọi người đều cho rằng tớ có bạn gái, cho nên đến giờ phút này mình vẫn còn độc thân.”

Dương Vi cười khẽ một tiếng nói: “Tớ không tin, chắc chắn là yêu cầu của cậu quá cao. Lúc học đại học cậu cũng không kết giao với bạn gái ư?”

Phương Thừa Nhiên nói: “Không cần nói tớ, cậu kia? Có bạn trai sao?”

Dương Vi dừng một chút, sau đó hơi hạ khóe miệng: “Tớ hiện tại đang độc thân.”

Nhân viên phục vụ rất nhanh liền bưng đồ ăn lên, hai người dừng nói chuyện với nhau, bắt đầu thưởng thức đồ ăn ngon. Món khai vị là Salad, món chính là Foie Gras, món tráng miệng là kem ly, làm cho Dương Vi rất hài lòng. Gần bàn, ở bên cạnh có một nhạc công mặc áo tuxedo, đang chơi violin, nhạc khúc là “Moonlight” của Debussy

Phương Thừa Nhiên nhìn Dương Vi trước mặt, cười hỏi: “Có cần tớ gọi anh ta lại đây, cho cậu trình diễn một khúc không?”

“Trăm ngàn lần đừng!” Dương Vi suýt nữa bị sặc miếng kem ly, “Rất xấu hổ.”

Phương Thừa Nhiên một tay chống cằm, nhìn cô cúi đầu nở nụ cười.

Sau khi đi ăn cơm Tây xong, Phương Thừa Nhiên còn muốn mời Dương Vi đi xem phim, Dương Vi nhìn đồng hồ, lắc đầu nói: “Không được, tám giờ tối tớ còn phải đi dạy.”

Phương Thừa Nhiên nghi hoặc nhìn cô: “Buổi tối? Còn dạy cái gì?”

“Tớ đang là giáo viên cho lớp học hội họa do một người bạn mở, tối nay có một lớp học thử nghiệm.” Dương Vi giải thích nói.

Phương Thừa Nhiên nhíu nhíu mày: “Mấy giờ tan học? Muộn quá về nhà sẽ không an toàn.”

Dương Vi sùng sốt một chút, mới cười nói: “Không phải lo, là dạy online.”

Phương Thừa Nhiên giật mình: “Vậy được rồi, lần sau tớ sẽ mời cậu đi xem phim. Bây giờ, có thể cho phép tớ đưa cậu về nhà không, tiểu thư xinh đẹp?”

Dương Vi vô tư nở nụ cười: “Cậu thật sự ở nước ngoài ngây ngốc quá lâu rồi, người bên kia đều theo đuổi bạn gái như thế sao?”

“Đương nhiên không phải.” Phương Thừa Nhiên khẽ nở nụ cười, mở cửa xe cho Dương Vi.

Xe dừng lại trước cửa khu nhà của Dương Vi, Phương Thừa Nhiên ngẩng đầu nhìn khu nhà cao cấp trước mắt, giống như vô ý mà hỏi thăm: “Cậu ở một mình?”

“Ừ, đúng vậy.” Dương Vi trả lời qua loa hai câu, cời dây an toàn định xuống xe.

“Chờ một chút.”

Phương Thừa Nhiên đột nhiên gọi cô lại, Dương Vi quay đầu, nghi ngờ nhìn hần: “Có chuyện gì sao?”

Phương Thừa Nhiên nói: “Cậu không có chuyện gì khác cần tớ làm cho cậu sao?”

Dương Vi hơi hơi nhú lông mày, mặt mang theo ý cười: “Ví dụ như?”

“Cậu thật sự không cần tớ cho cậu số điện thoại sao?”

Dương Vi hơi rừ mắt, bờ vai run rẩy cười: “Bạn học Phương Thừa Nhiên, tớ tuyệt đối không tin cậu không có bạn gái.”

Phương Thừa Nhiên từ chối cho ý kiến, lấy điện thoại di động ra, tròng mắt nhìn cô.

Ánh mắt của hần rất đẹp, khi hần nhìn chăm chú vào bạn sẽ làm cho bạn cảm thấy trong thế giới của hần chỉ có bạn.

Dương Vi lấy điện thoại ra trao đổi số với hần, phất phất tay rồi xuống xe.

Hiện giờ Kỳ Tiểu Ngôn vẫn còn phải đứng trong phòng học của trường. Dưới tay anh ngoài một môn học, còn phải hướng dẫn cho ba nghiên cứu sinh nữa. Nghiên cứu sinh thật ra chính là cu li của thầy giáo, cho nên Kỳ Tiểu Ngôn rất không khách sáo đem dự án biên dịch những quy định về sách giáo khoa tiểu học của nước Áo ném cho bọn họ.

Trong ba nghiên cứu sinh chỉ có một nữ sinh (*), cô ta nghe bạn học nói chuyện Kỳ Tiểu Ngôn đã ly hôn, cũng có chút nóng lòng muốn thử.

(*) Nữ sinh: sinh viên nữ

(*) Nam sinh: Sinh viên nam

Nam sinh bên cạnh nhìn cô ta một cái, thờ ơ đẩy kính mắt trên sống mũi: “Nghe nói, ngày hôm qua, giáo sư Kỳ đã ra một đề thi toán học hành hạ tất cả các sinh viên năm ba, nếu cậu cảm thấy còn chưa bị thầy ấy hành hạ đủ thì cứ lên đi.”

Nữ sinh: “.....”

Kỳ thật cô vẫn còn rất nhiệt tình yêu thương sinh mệnh của mình.

Kỳ Tiểu Ngôn đột nhiên từ ghế đứng lên, ba học trò lập tức cúi đầu xuống tỏ vẻ mình đang rất bận rộn. Kỳ Tiểu Ngôn thu dọn tài liệu trên bàn, không nói gì đi thẳng ra ngoài.

Nữ sinh nghe tiếng bước chân của anh, xác nhận anh đã đi xa, mới nhỏ giọng hỏi: “Thầy ấy làm sao vậy?”

Một nam sinh nói: “Tớ chỉ biết vừa rồi thầy ấy ngồi xem di động.”

Nữ sinh không thể tin mở to hai mắt, xem ra cho dù có là Kỳ giáo sư đi chăng nữa thì ly hôn vẫn là một đòn đá kích nghiêm trọng! Điện thoại di động đối với thầy ấy mà nói không phải chỉ có hai công năng là gọi điện thoại và gửi tin nhắn thôi sao!

Nếu như trước đây thì đúng là như vậy, nhưng mà bây giờ Kỳ Tiểu Ngôn đã ly hôn, chỉ có thể thông qua điện thoại di động để biết được tình hình cuộc sống của Dương Vi, mà trên điện thoại di động của hần chỉ cài đặt một phần mềm là Weibo.

Anh biết Dương Vi muốn anh giao lưu với đồng nghiệp của cô, nhưng mà đồng nghiệp kia vừa nói cái gì? Dương Vi được một Martha đẹp trai đón đi? Ha ha ha, mới ly hôn có 3 ngày mà cô đã đi tìm phòng nhĩ(*) rồi sao, ra tay rất nhanh nha.

(*) Phòng nhĩ: ý nói người thứ 2

Vì thế anh liền vào trang Weibo của Dương Vi, cô cũng không đăng ảnh hẹn hò lên, điều này làm cho tâm tình của Kỳ Tiểu Ngôn tốt lên một chút. Đầu trang có bài chia sẻ về một lớp dạy hội họa, tối nay có buổi học thử nghiệm, chào mừng mọi người đến nghe giảng. Kỳ Tiểu Ngôn suy nghĩ một chút, anh cũng nên là một thành viên trong lớp học.

Trở lại ký túc xá, anh dựa trên Weibo tìm được phương thức liên hệ với giáo vụ (*), sau đó làm theo chỉ dẫn của cô ấy cài đặt một phần mềm chuyên môn về giảng dạy, đăng ký tài khoản, cuối cùng đúng tám giờ bắt đầu vào lớp học.

(*) Giáo vụ: Bộ phận trông nom việc giảng dạy và học tập trong một trường.

“Chào mừng bạn học Lý Cầu Đan đã đến với lớp học hội họa của chúng tôi--”

Khi tiến vào lớp học tự động phát ra một dòng chữ chào mừng, rồi biến mất rất nhanh, tiếp đó liền nghe thấy giọng nói của Dương Vi truyền ra từ loa

đài: “Chào mọi người, tôi là giáo viên bánh bột mì trong tranh minh họa, rất hoan nghênh mọi người đến tham dự buổi học thử nghiệm này.”

Con mắt Kỳ Tiểu Ngôn hồi chuyển động, anh lấy tai nghe điện thoại xuống, cắm vào máy tính, đeo vào trên đầu mình.

Tương lai cao phú soái (*):233333 giáo viên của bạn rất thích ăn bánh bột mì sao?

(*) Tương lai cao phú soái: Tương lai tài giỏi, giàu có, đẹp trai.

Màn hình đột nhiên hiện ra một loạt những chữ màu tím, ánh mắt Kỳ Tiểu Ngôn lướt qua màn hình máy tính, xem ra khung đối thoại ở dưới góc trái màn hình kia có thể đã gửi tin nhắn đi.

Lý Cầu Đan:

Dương Vi sững sốt một chút, cái tên gì mà Lý Cầu Đan ha ha ha! Cô vừa mở ppt (*) đã chuẩn bị từ trước vừa trả lời vấn đề của bạn học kia: “Bánh bột mì không phải là bánh bột mì để ăn, mà để chỉ một kiểu tóc xoắn.”

(*) PPT: powerpoint

Âm thanh so với vừa rồi thì rõ ràng hơn rất nhiều, giống như đang nói chuyện ở bên tai mình, Kỳ Tiểu Ngôn rất hài lòng.

Tương lai cao phú soái: Kiểu tóc xoắn là cái quý gì 233333

Lý Cầu Đan:

Dương Vi nhìn chăm chăm vào ông chú đang cười kia, dừng một chút, bạn học Lý Cầu Đan có phải bị cảm điếc hay không? Cô nhìn vào số người đang hiển thị ở phía dưới, đã được 46 người, có thể bắt đầu học rồi.

“Buổi học thử nghiệm hôm nay chỉ kéo dài hai giờ, nội dung là phong cảnh. Muốn vẽ một bức tranh phong cảnh đẹp, trước tiên phải nắm chắc mối quan hệ giữa những không gian lập thể.” Dương Vi vừa nói vừa ấn mở ppt trên máy tính ra “Giống như hình ảnh đường ray trên màn hình, là một trong những kiểu không gian lập thể chúng ta hay nhìn thấy nhất. Đầu tiên mọi người sẽ nhìn thấy hai đường ray đi song song, cuối cùng sẽ dần dần biến mất ở một điểm rất xa, nhưng nếu cẩn thận quan sát thì sẽ phát hiện, ngoài đường ray, những cây bụi ven đường cũng có quan hệ lập thể không gian tương tự.”

Cô cầm bút cảm ứng khoanh những vòng tròn nhỏ trên máy tính: “Giả sử cây này là a, cây này là b, cây này là c, khoảng cách giữa ab là l, khoảng cách giữa bc là k....”

Tương lai cao phú soái: Một giây chuyện xấu khóa học.....

Kì kì meo meo: Tớ sẽ tiết lộ chồng của cô giáo bánh bột mì là giáo sư toán học?

Ăn không mập: Cô giáo bánh bột mì đã kết hôn rồi?!!!

Dương Vi liếc mắt nhìn khung đối thoại một cái, kì kì meo meo là một học sinh cũ của cô, khi còn giảng dạy, cô có nói chồng của cô là giáo sư toán học, nhưng mà bây giờ thôi....

“Anh ấy đã là chồng trước của tôi.”

Kì kì meo meo: [hoảng sợ][hoảng sợ][hoảng sợ]

Ăn không béo: Nói như vậy là em vẫn còn cơ hội sao?

Lý Cầu Đan:

Mà bạn học “Tương lai cao phú soái” đã khiếp sợ cứng đờ trước máy tính. Lúc trước, khi nghe được giọng nói của cô giáo bánh bột mì, đã cảm thấy rất giống cô giáo Dương, sau lại thấy có người nói chồng của cô là giáo sư toán học, cậu bé lại càng khẳng định, nhưng kế tiếp...Cô giáo Dương đã ly hôn?!!

Minh Hạo cảm thấy mình không được tốt lắm, cậu bé uống một ngụm sữa để an ủi, nhập vào khung đối thoại: “cô giáo Bánh bột mì, cô là người ở đâu ạ?”

Dương Vi nói: “Tôi ở thành phố A.”

Tương lai cao phú soái: Em cũng ở thành phố A! Cô là họa sĩ tranh minh họa à?

“Tôi không phải, tôi là giáo viên dạy mỹ thuật tạo hình.”

Minh Hạo:“.....”

Bé cảm thấy lần này cậu phải giúp bé nộp tiền cho khóa học hội họa này rồi.

Bạn đang đọc truyện *Ly Hôn Là Chuyện Nhỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Vấn đề

Hai giờ học trôi qua rất nhanh, Kỳ Tiểu Ngôn coi giọng nói của Dương Vi giống như là nhạc nền, vừa nghe nhạc vừa làm việc của mình. Lúc chương trình học kết thúc, anh đang chuẩn bị rời khỏi phòng học, lại thấy trên màn hình máy tính hiện lên một loạt chữ viết màu tím.

Tương lai cao phú soái: Cô giáo Bánh bột mì, cô có cần bạn trai không?

Dương Vi trừng mắt nhìn, giọng nói mang theo ý cười: “Bạn cũng muốn cạnh tranh à?”

Tương lai cao phú soái: Có thể chứ? [thẹn thùng]

Dương Vi nghĩ nghĩ nói: “Tôi hỏi bạn một vấn đề, nếu bạn có thể nói ra đáp án chính xác trong vòng ba giây, tôi sẽ xem xét cho bạn một cơ hội.”

Tương lai cao phú soái: Loved.

Dương Vi: “..... Không phải vấn đề này.”

Tương lai cao phú soái: Giúp đỡ cô.

Dương Vi: “.....”

Cô hít sâu một hơi, nói nhanh, hỏi: “Một số chia cho ba dư hai, chia cho năm dư ba, chia cho bảy dư hai, hỏi này bằng bao nhiêu?”

Lý Cầu Đan: 23

Dương Vi và Minh Hạo đều ngây ngẩn cả người, Lương Minh Hạo thì đang ngẩn người vì ngay cả đề bài bé còn nghe chưa hiểu thế nhưng người này mới có mấy giây đã tính ra đáp án, Dương Vi thì đang ngẩn người vì hóa ra bạn học Lý Cầu Đan không phải bị câm điếc.

Tương lai cao phú soái: Em có đáp án khác là 233

Lý Cầu Đan: Đây là vấn đề thặng dư điển hình trong toán học, 233 cũng thỏa mãn một vài điều kiện khi sử dụng nó để thêm bớt 3, 5, 7, có bội số chung nhỏ nhất của 105, đều phù hợp với điều kiện, nhưng tôi đưa ra số 23, bởi vì nó thỏa mãn điều kiện là số nhỏ nhất.

Dương Vi: “.....”

Tương lai cao phú soái:.....

Lớp học hội họa nghe thấy giá trị thực sự này, còn là phụ đạo toán học miễn phí.

Tương lai cao phú soái: Như vậy có tính câu trả lời của em không ạ?

Dương Vi hoàn hồn trở về, chỉ là trong khoảnh khắc vừa rồi cô lại có ảo giác như Kỳ Tiểu Ngôn đang đứng ở trước mặt mình: “Câu trả lời chậm hơn so với bạn học Lý Cầu Đan, hơn nữa còn chậm mất ba giây.”

Tương lai cao phú soái: Vậy bạn học Lý Cầu Đan kia đã giành được cơ hội ạ? Nhưng bạn ấy có thể không sống ở thành phố A, cô vẫn nên cân nhắc cho em.

Lý Cầu Đan: Tôi sống ở thành phố A.

Dương Vi: “.....”

Làm thế nào ngay cả bạn học Lý Cầu Đan cũng so đo tính toán đến như vậy!

Cô tắt bài giảng đi, cười cười nói: “Cảm ơn mọi người đã đến tham gia buổi học thử nghiệm này, chương trình học hôm nay kết thúc tại đây, bạn học nào muốn đăng kí tham gia thì hãy liên hệ với giáo vụ.”

Cô nói xong cũng tháo tai nghe xuống, rời khỏi lớp học.

Thoải mái tựa lưng vào ghế lười, Dương Vi đứng dậy lấy cho mình một cốc sữa. Vấn đề vừa rồi đúng là Kỳ Tiểu Ngôn đã từng đưa ra hỏi cô, nói là nếu

trong vòng ba giây có thể trả lời chính xác, sẽ đưa cô đi ra ngoài xem thấp sáng cây thông Noel. Tất nhiên Dương Vi không thể trả lời chính xác, nhưng mà Kỳ Tiểu Ngôn cũng không chịu được sự oanh tạc kiên trì không biết mệt mỏi của cô, mà đưa cô đi ra ngoài xem đốt đèn.

Cô nhớ nhân viên công tác kia đã nói, chỉ cần cùng nhau xem thấp sáng cây thông Noel, các đôi tình nhân đều có thể hạnh phúc bên nhau cả đời, nhưng cuối cùng bọn họ không phải cũng đã ly hôn sao?

Ài, khó trách lúc đó Kỳ Tiểu Ngôn nói, những điều này chỉ là mảnh khèo để lừa gạt trẻ con thôi.

Thật là muốn cầm giấy chứng nhận ly hôn đến trách cứ bọn họ.

Nhưng mà lại nói, bạn học Lý Cầu Đan kia cũng thật là lợi hại, vừa nhìn đã biết chính là loại người hàng đầu của khoa học tự nhiên như thế nào lại đi học hội họa? Có phải là để trải nghiệm cuộc sống?

Lúc này bạn học Lý Cầu Đan đang nhận được khảo sát về độ hài lòng của giáo vụ đại nhân.

“Xin chào, sau buổi học thử nghiệm hôm nay, bạn có hài lòng với cô giáo Bánh bột mì của chúng tôi không ạ?”

Lý Cầu Đan: Tôi cảm thấy các bạn nên dựa vào số để trả phần trăm thích hợp cho cô giáo.

Giản Song: “.....”

Dương Vi giỏi thật, bình thường ở bên ngoài đã thu phục biết bao nhiêu cây si còn chưa tính, ngay cả lên lớp mặt cũng không nhìn thấy, nhưng nhanh như vậy đã có cây si(*)?

(*) Cây si: ý nói người theo đuổi

“Cảm ơn đề nghị của bạn, chúng tôi sẽ xem xét ”

Lý Cầu Đan: Tốt lắm, tôi đăng kí.

Dương Vi tắm rửa xong đi lên giường, điện thoại di động có một tin nhắn chưa đọc, là em trai Dương Minh của cô gửi đến: “Chị gái thân yêu, trưa mai có rảnh không, em mời chị ăn cơm J”

Cái khuôn mặt tươi cười kia không hiểu làm sao lại làm cho cô nhớ tới Lý Cầu Đan, cô lắc lắc đầu, phục hồi nói: “Không phải đúng lúc cậu lại muốn chị giả làm bạn gái của cậu chứ gì? Chị nói này, chị sẽ dựa vào thu nhập của diễn viên chính để thu phí.”

Dương Minh: Không phải đã nói là mời chị ăn cơm sao?

Dương Vi: Đúng vậy, lần trước cậu mời chị đến quán ven đường ăn bốn cái nem rán, một năm hai mùa, mỗi mùa hai cái [gặp lại]

Dương Minh:..... Lần này sẽ không, muốn ăn cái gì tùy ý chị!

Dương Vi: Tiểu thư lần này xem ra rất khó dây dưa?

Dương Minh: Theo dõi em hai tuần! Nói như thế nào cũng không được, em nói với cô ta em đã có bạn gái, cô ta cũng không tin.

Dương Vi: Lần sau nói với cô ta là em thích đàn ông, sau đó tìm một người bạn giúp đỡ.

Dương Minh: Mẹ chị sẽ đánh chết em [gặp lại]

Dương Vi: Được rồi, thời gian, địa điểm

Dương Minh: Mười giờ sáng mai, trước cổng đại học T, ăn mặc xinh đẹp một chút, Mody Mody yêu chị =3=

Dương Vi: Thỏa thuận xong, mười một giờ, chị cúp điện thoại!

Dương Vi đang chuẩn bị tắt máy, lại nhận được một tin nhắn mới, lần này là của Phương Thừa Nhiên. Cô hơi sững sốt một chút, mở ra xem.

“Ngủ ngon, mộng đẹp ”

Bốn chữ đơn giản cộng thêm một biểu tượng, trong phút chốc lại làm cho tâm tình của Dương Vi trở lên phức tạp. Hai buổi tối trước, cô còn tự chúc mình ngủ ngon, không nghĩ nhanh như vậy, đã có người trước khi đi ngủ, còn nhớ nói chúc cô ngủ ngon.

Ngón tay cái của cô ấn ấn trên màn hình điện thoại, nhập vào tin nhắn: “Ngủ ngon, mộng đẹp.”

Sau khi tắt điện thoại, cô nhìn thoáng qua Kỳ Tiểu Ngôn trong tấm ảnh cười phía trước mặt, nhắm hai mắt lại.

Hừ, không cần nói chúc ngủ ngon với anh.

Cùng lúc đó người ở trong tấm hình, Kỳ Tiểu Ngôn cũng đang nằm ở trên giường, nhìn vào danh bạ liên lạc trên điện thoại di động, cúi đầu nói một tiếng: “Bảo bối, ngủ ngon.”

Ngày hôm sau, Dương Vi vẫn ngủ tận đến mười giờ mới tỉnh dậy. Nghĩ đến buổi trưa sẽ ăn cơm cùng em trai, Dương Vi cũng lười ăn điểm tâm sáng, mở tủ quần áo ra và bắt đầu đùa nghịch với chính mình. Bạn gái Dương Minh còn đang học năm ba đại học, giả vờ làm bạn gái của hần thì không thể ăn mặc quá chín chắn. Cô còn đặc biệt lấy váy áo của mình lúc học đại học ra, úm vào trước người để lựa chọn.

Ừm, màu sắc ok, kiểu dáng còn chưa có lỗi thời, chọn cái này!

Gần đến thời gian đã hẹn, Dương Minh gọi điện thoại đến thúc giục. Dương Vi vừa nghe điện thoại vừa đi ra cửa: “Đã ra khỏi cửa, trưa nay chị muốn ăn thịt nướng Lilith.”

Dương Minh ở đầu bên kia điện thoại thoáng cái liền đau lòng, Dương Vi ra tay cũng thật là ngoan độc. Nhưng nghĩ đến nữ sinh kia đã theo dõi hần hai tuần liền, hần vẫn nên nhẫn nhịn.

Dương Vi ra khỏi tiểu khu liền bắt taxi đi đại học T, đây là thời điểm hầu hết các sinh viên thức dậy đi mua đồ ăn, cho nên trước cổng trường cũng có rất nhiều người bán hàng rong. Dương Vi liếc mắt một cái liền nhìn thấy Dương Minh đứng ở trước cổng, hần mặc một chiếc áo khoác trùm đầu màu đen, bên trong là một chiếc áo sơ mi màu trắng. Ở dưới là một chiếc quần jeans thẫm màu, bó sát và một đôi giày màu đen – top cao. Dương Vi âm thầm cho hần một lời khen trong lòng, em trai, trông em càng ngày càng đẹp trai.

“Tiểu Minh Minh ~” Dương Vi tiến tới, ngọt ngào, nũng nịu gọi to một tiếng. Dương Minh chấn động một chút, quay đầu, khóe mắt co rút: “Vi Vi à, hôm nay là cuối tuần, chúng ta không động kinh.”

Dương Vi hạ khóe miệng, quyết định đi theo con đường nữ vương: “Tiểu Minh tử, cơm trưa đã đặt xong chưa? Tôi chỉ ăn sò điệp tươi thôi đấy.”

Dương Minh cười cười khoác vai cô: “Không vội, chúng ta đi dạo trong trường học trước.”

Dương Vi miễn cưỡng đi theo hần vào trong, trên mặt vẫn mang biểu tình cao lãnh(*): “Trường học không phải đều giống nhau sao? Tôi còn chưa ăn sáng.”

(*) Cao lãnh: Kiêu ngạo và lạnh lùng

Dương Minh vẫn duy trì tươi cười như cũ: “Mang chị đi dạo trong trường một vòng, tương lai trong vòng một năm chắc sẽ không có nữ sinh nào làm phiền em nữa.”

Về mặt lạnh lùng của Dương Vi không nén được tức giận: “Cậu không phải thực sự thích con trai sao?”

Dương Minh nói: “Em chỉ giữ gìn trinh tiết cho mối tình đầu của em thôi.”

Lông mày của Dương Vi đột nhiên nhảy dựng lên: “Bạn cùng bàn tiểu học của cậu? Cậu yêu sớm cha mẹ cậu có biết không?”

Dương Minh nhún nhún vai: “Đương nhiên bọn họ không biết, năm đó bọn họ vô tình vô nghĩa cố tình gây sự vứt bỏ em, chỉ dẫn theo con gái của bọn họ ra nước ngoài.”

Lông mày Dương Vi nhíu lại: “Chuyện này cậu còn muốn nói tới mười năm nữa sao? Cậu lúc đó mới ba tuổi mang theo như thế nào.....”

“Hừ.” Dương Minh đột nhiên cắt đứt lời Dương Vi, cố ý ghé sát vào tai cô nói nhỏ, “Xuất hiện.”

Dương Vi đột nhiên có một loại cảm giác giống như mình đang lạc vào bộ phim gangster, cô theo bản năng nín thở, len lén quay đầu lại quan sát. Phía sau thật sự có một nữ sinh không xa không gần theo sát bọn họ, tóc ngắn chỉnh tề, ăn mặc gọn gàng, nhẹ nhàng khoan khoái, không giống với kẻ biến thái cuồng theo dõi một chút nào.

Đột nhiên, nữ sinh nhìn thẳng vào Dương Vi, Dương Vi vội vàng quay đầu lại. Cô nhẹ nhàng thở ra, chợt nghe thấy tiếng bước chân chạy dồn dập từ phía sau.

Ngay sau đó, nữ sinh đã chạy đến trước mặt bọn họ, chặn đường bọn họ. Dương Minh hơi nhíu mày, về mặt mặt kiên nhẫn: “Rốt cuộc, cậu muốn thế nào?”

Nữ sinh lại chỉ nhìn Dương Vi, ánh mắt hết sinh tập trung còn mang theo một tia khẩn cầu không dễ phát hiện: “Xin hỏi..... Cô là bạn gái của Dương Minh à?”

Ánh mắt kia làm cho Dương Vi không nở lòng lừa cô ấy, nhưng lại cảm giác được cánh tay của Dương Minh đặt lên vai mình càng nặng hơn, cô vội vàng cười nói: “Là tôi, cô là bạn học của anh ấy sao?”

Sắc mặt nữ sinh trắng bệch, giống như bị tổn thương nặng nề, nhẹ nhàng cắn cắn môi: “Cô thật sự là bạn gái anh ấy sao?”

“..... Ừ.”

Gió trên ngọn cây dường như cũng dừng thổi, chỉ có làn váy của nữ sinh là đong đưa không yên.

Hôm nay Dương Vi đã thấy được tuyệt kỹ ba giây rơi lệ, nữ sinh trước mặt viền mắt đỏ lên, “Ô oa --” một tiếng liền khóc lên. Nước mắt giống như nước suối tràn ra, nước mũi cũng không khách khí chút nào chảy xuống. Dương Vi nhìn có chút ngây người, từ lúc nhà trẻ trở đi cô đã không khóc như vậy.

Nữ sinh kia khóc rất thương tâm, các sinh viên đi ngang qua đều liếc mắt nhìn. Dương Vi lúng túng muốn tiến lên an ủi cô ta hai câu, nữ sinh lại chỉ nhìn Dương Minh, khóc xong nói: “Về sau em sẽ không dây dưa với anh nữa” Sau đó, lại nước mắt nước mũi ròng ròng chạy đi.

Dương Vi và Dương Minh vẫn đứng sờ tại chỗ, biểu tình đều có chút cứng ngắc. Dương Vi hất tay Dương Minh đang khoát trên vai mình ra, nghiêng đầu nhìn hắn: “Chúng ta làm như vậy có phải quá tàn nhẫn hay không?”

Khóe miệng Dương Minh giật giật, giọng nói khô cằn: “..... Đau dài không bằng đau ngắn.”

Trước mặt có hai nữ sinh đang đi tới, ghé đầu ghé tai thì thầm gì đó --

“Nữ sinh vừa rồi khóc thật thương tâm, có phải thất tình hay không?”

“Tớ đoán là vậy. Lại nói tiếp, cậu nói giáo sư Kỳ ở đại học Đế Đô đã ly hôn sao?”

Dương Vi trong lòng hồi hộp, xong rồi xong rồi! Kỳ giáo sư đã hồng(*) đến mức này sao!

(*) Ý nói vận đào hoa, được nhiều người theo đuổi, để ý

Cô vội vàng kéo Dương Minh đi, nhưng Dương Minh đã chạy đến trước mặt hai nữ sinh kia nhũn mày nói: “Các cô vừa nói cái gì? Kỳ Tiểu Ngôn ly hôn?”

“Tôi, tôi cũng là nghe bạn ở đại học Đế Đô nói...” Nữ sinh vừa nói nhìn chằm chằm Dương Minh, như thể nào một chàng trai đẹp như thế này cũng là fan của giáo sư Kỳ sao?

Dương Minh quay đầu nhìn Dương Vi một cái, trong lòng Dương Vi hoảng hốt, chưa kịp giải thích gì, Dương Minh đã xông ra ngoài. Dương Vi đuổi theo hắn đến cổng trường, thấy hắn lên một chiếc taxi, cô cũng chặn một chiếc xe lại, xông lên thật nhanh: “Giúp tôi đuổi theo chiếc xe phía trước, cảm ơn!”

Đã lâu rồi lái xe không gặp được trường hợp như vậy, nhất thời kích động hỏi: “Tìm bạn trai sao?”

Dương Vi nói: “Bắt kẻ thông dâm!”

Bạn đang đọc truyện *Ly Hôn Là Chuyện Nhỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11: Bại lộ

Đúng thời gian ăn cơm trưa, sinh viên đại học Đế Đô đang nhàn nhã hưởng thụ thời gian nghỉ cuối tuần của mình.

Một bóng dáng thon dài chạy thật nhanh từ cửa trường học vào, dường như không ăn nhập với hoàn cảnh xung quanh.

Buổi sáng Kỳ Tiểu Ngôn phải lên phòng học một lúc, lúc này mới từ trên tầng đi xuống. Anh nhìn đồng hồ, quyết định đi xuống căn tin ăn cơm trước. Vừa xoay người, chợt nghe có người gọi anh ở phía sau lưng: “Kỳ Tiểu Ngôn!”

Giọng nói này không được thân thiện cho lắm, thậm chí còn có phần ác ý, nhưng mà Kỳ Tiểu Ngôn vẫn quay người lại – bởi vì anh nhận ra giọng nói này là của Dương Minh.

Bởi vì chạy nhanh mà tóc tai của Dương Minh có chút rối loạn, hắn chạy vọt tới trước mặt Kỳ Tiểu Ngôn, tốc độ rất nhanh, vung tay lên tung một cú đấm thẳng vào mặt anh. Quả đấm mang theo hơi lạnh chuẩn xác hôn lên cằm của Kỳ Tiểu Ngôn, Kỳ Tiểu Ngôn bị đánh lui về sau hai bước, nhấp nhấp khóe miệng đau đớn của mình.

Dương Minh đứng ở trước mặt anh, từ trên cao nhìn xuống, tức giận trên người cũng không vì vừa tung ra cú đấm mà tiêu tan đi chút nào: “Kỳ Tiểu Ngôn, lúc trước anh không nói một tiếng nào đã cưới chị tôi, bây giờ mới có một năm anh đã âm thầm ly hôn chị ấy, anh coi chị tôi là cái gì? Trước khi chị ấy gả cho anh ngay cả bạn trai cũng chưa có một người, còn vì anh mà bỏ lỡ không đi du học, anh đối xử với chị ấy như vậy? Anh dựa vào cái gì?”

Hắn nổi giận dùng dùng nói xong một hồi, lại giơ nắm tay lên chuẩn bị cho Kỳ Tiểu Ngôn một đấm nữa.

“Dương Minh! Dừng tay!” Dương Vi thở hồng hộc đuổi tới, giữ chặt tay của Dương Minh, “Đây là trường học, cậu muốn làm cái gì?”

Dương Minh cắn cắn răng, hất tay Dương Vi ra, đứng tại chỗ không nhúc nhích. Dương Vi quay đầu lại nhìn Kỳ Tiểu Ngôn, khóe miệng của anh xanh tím, còn đọng lại vài tia máu, Dương Vi nóng lòng nắm lấy cánh tay của anh, đỡ anh từ mặt đất đứng lên: “Quyển Quyển, anh không sao chứ?”

“Anh không sao.” Kỳ Tiểu Ngôn lắc đầu, cũng không bỏ tay của Dương Vi ra. Dương Vi lấy khăn giấy từ trong túi xách ra, lau máu trên khóe miệng giúp anh: “Bình thường không phải anh hay tập thể dục sao, cú đấm này rõ ràng là anh có thể tránh, tại sao lại đứng một chỗ để cho nó đánh?”

Kỳ Tiểu Ngôn nói: “Hình như cậu ấy đang rất giận, như vậy có thể làm cho cậu ấy dễ chịu hơn một chút.”

Dương Vi co rút khóe miệng, tên tiểu tử Dương Minh này xuống tay cũng không hề nhẹ, may là tòa nhà nghiên cứu này cũng không có nhiều người lắm, nếu không, để sinh viên nhìn thấy không biết sẽ truyền thành tin tức gì. Dương Minh nhìn động tác cẩn thận của cô, không nhịn được cười lạnh một tiếng: “Anh ta và chị đã ly hôn, chị còn quan tâm anh ta làm gì?”

Dương Vi quay đầu lại, ngoài cười nhưng trong không cười nhìn hắn một cái: “Bọn chị ly hôn hòa bình, anh ấy cũng không có lỗi gì với chị. Hơn nữa Kỳ Tiểu Ngôn là giáo sư, cậu đánh người ở trường học như vậy, ảnh hưởng không tốt.”

Khóe miệng Dương Minh khẽ gợn lên độ cong châm biếm: “Muốn để cho mọi người thấy rõ bản chất của con người này.”

Dương Vi có chút tức giận: “Chị đã nói là bọn chị ly hôn hòa bình.”

Dương Minh tức giận nhìn cô một cái: “Em lười quản chuyện của chị, chị tự về nhà giải thích với ba mẹ đi!”

Dương Vi nhìn bóng dáng Dương Minh rời đi, lập tức ủ rũ. Phải đi về nói với ba mẹ sao? Cô không nghĩ ngày này lại tới nhanh như thế!

Kỳ Tiểu Ngôn nhìn cô, hỏi: “Có cần anh đi đến giải thích giúp em không?”

“..... Không cần.” Nếu anh đến, Dương Vi tin lần này ba cô thật sự sẽ đánh chết anh, “Anh không có việc gì, em đi trước đây.”

“Chờ một chút.” Kỳ Tiểu Ngôn gọi cô lại, ánh mắt nhìn cô chuyên chú mê hoặc lòng người, “Thích xe Masarati à?”

Dương Vi sững sờ trong giây lát, rồi liền hiểu đã xảy ra chuyện gì. Cô nhìn Kỳ Tiểu Ngôn, khóe miệng cong lên một nụ cười đắc ý: “Nếu so với giả thuyết Goldbach, nó quả thật hấp dẫn hơn.” Cô nói xong, phát phát tay với Kỳ Tiểu Ngôn, còn không quên dặn dò, “Nhớ uống thuốc đấy, giáo sư.”

Kỳ Tiểu Ngôn nhìn bóng lưng của cô rời đi, xoay người đi tiếp. Có một người đứng ở ngay khúc rẽ, yên lặng giống như muốn hòa làm một với hoàn cảnh xung quanh.

Là Tổng Căn.

Khi Kỳ Tiểu Ngôn nhìn thấy cô ta, tốc độ đi cũng không giảm đi chút nào, dường như tất cả mọi thứ trên thế giới này đều không thể ảnh hưởng đến bước chân của anh.

“Tại sao cô lại ở đây?”

Tổng Căn cười cười với anh, giọng nói nhẹ nhàng: “Đoàn phim đang nghỉ ngơi, em muốn đi dạo trường cũ.”

Kỳ Tiểu Ngôn gật gật đầu, giống như cảm thấy câu trả lời này rất phù hợp. Tổng Căn đuổi kịp bước chân của anh, đi sóng vai cùng anh trong sân trường: “Nữ sinh vừa rồi là ai? Sinh viên của anh à?”

“Không phải, cô ấy là vợ trước của tôi.”

Giọng nói của Kỳ Tiểu Ngôn giống như nước mưa từ trên trời đổ xuống, trong giây lát tưới ướt cả người Tổng Căn.

Cô ta dừng chân lại, khó tin nhìn anh: “Vợ trước? Anh kết hôn rồi?”

“Ừ.”

Ngay khi Kỳ Tiểu Ngôn trả lời ngắn gọn một chữ này, Tổng Căn đã bị mười ngàn từ vợ trước này làm cho tổn thương. Cô ta đứng yên tại chỗ một lúc lâu cho máu trở về, mới lại bước đi tiếp cùng Kỳ Tiểu Ngôn: “Anh đã ly hôn rồi, đúng không?”

Kỳ Tiểu Ngôn không trả lời mà hỏi ngược lại: “Em đi cùng tôi như vậy, không sợ báo chí viết loạn sao?”

Tổng Căn đột nhiên cười cười, bước nhanh đi đến trước mặt anh, đồng thời ngẩng mặt lên nhìn anh: “Tối nay anh có rảnh không? Chúng ta ra ngoài ăn cơm đi?”

Dương Vi ra đến cổng trường đại học Đế Đô, thấy Dương Minh vẫn còn đứng ở đó chờ cô. Cô suy nghĩ một chút, cười đi đến: “Cậu là đang đợi chị cùng đi ăn thị nướng Lilith à? Chị đang rất đói đây, chúng ta đi nhanh lên!”

Dương Minh mặt không đổi sắc nói: “Mời chị về nhà ăn rang xào thật.”

Dương Vi: “.....”

Cô vẫn duy trì cười trên mặt, nhón chân lên xoa xoa tóc của Dương Minh: “Thời gian trôi qua thật nhanh, nhớ ngày nào em vẫn chỉ là cậu bé chỉ biết đi theo chị khóc nhè, bây giờ đã có thể giúp chị đánh người rồi.”

Dương Minh không được tự nhiên đẩy tay cô ra, phụng phịu nhìn cô: “Không nên trông đợi em sẽ giúp chị nói tốt với ba mẹ.”

Dương Vi chép chép miệng, vừa cười với hắn vừa nói: “Có phải em lại cao lên hay không, cảm giác sờ đầu em so với trước kia càng phải gắng sức.”

Dương Minh đi ra đường, ngăn một chiếc taxi: “Chị vẫn nên giữ lại tinh lực (*) để đối phó với ba mẹ đi.”

(*) tinh lực: thể lực và tinh thần

Dương Vi: “.....”

Không có tình chị em!

Lúc Dương Vi và Dương Minh về nhà, mẹ Dương đang ở trong bếp nấu cơm trưa. Nghe thấy tiếng mở cửa, bà thò đầu ra khỏi phòng bếp, nhìn thấy hai chị em đứng ở cửa, ngạc nhiên hỏi: “Sao các con lại về cùng nhau?”

Dương Vi đi mấy bước đến trước mặt mẹ Dương, cười đến mặt mày nở hoa. Dương Minh thấy cô còn đang do dự, nói nhanh: “Chị và Kỳ Tiểu Ngôn đã ly hôn.”

Dương Vi: “.....”

Người này có đúng là em trai cô không!

Mẹ Dương sững sờ tại chỗ, ngay cả mắt cũng không chớp. Dương Vi lo lắng sợ bà sẽ cứ như vậy mà ngã xuống đất, căng thẳng đỡ cánh tay của bà. Sau một lúc lâu, mẹ Dương tắt bếp ga đi, cời tạp dề ra khỏi thắt lưng, đi ra khỏi phòng bếp: “Hai đứa đi theo mẹ.”

.....

Hội nghị cấp cao của Dương gia.

Ba Dương và mẹ Dương ngồi trên ghế, Dương Minh ngồi ở bên trái, Dương Vi ngồi một mình trên ghế đầu nhỏ, nhận thẩm tra.

“Lúc trước con lừa gạt chúng ta kết hôn, bây giờ lại lừa gạt chúng ta ly hôn, trong mắt con còn coi chúng ta là cha mẹ hay không!” ba Dương vỗ mạnh bàn, người Dương Vi cũng nảy lên một cái theo chén trà trên bàn.

Mẹ Dương vỗ vỗ phía sau lưng giúp ông nhuận khí, ánh mắt dừng lại trên người Dương Vi: “Con thành thật nói với mẹ, các con vì sao lại ly hôn? Có phải Kỳ Tiểu Ngôn có người bên ngoài hay không?”

“Không phải, là con đòi ly hôn.”

“Cái gì? Chẳng lẽ con ngoại tình?!” Ba Dương nhảy dựng lên từ sô pha.

Dương Vi co rút khóe miệng nói: “Ly hôn không phải chỉ có một nguyên nhân là có người bên ngoài...”

“Vậy con nói xem là vì nguyên nhân gì!”

“..... Tính cách không hợp.”

“Tính cách không hợp, sao lúc trước con còn kết hôn với nó làm gì!”

Lỗi tại Dương Vi sắp bị làm cho bị điếc, cuối cùng lấy hết dũng khí ngẩng đầu lên nhìn ông một cái: “Ba, đừng tức giận như vậy, dễ bị cao huyết áp.”

Ba Dương tức giận nói: “Ba sớm hay muộn gì rồi cũng bị con làm cho bị cao huyết áp thôi!”

Mẹ Dương đứng dậy, khuyên nhủ: “Được rồi, bây giờ bọn chúng ly cũng ly rồi, ông tức giận như vậy cũng vô ích, không bằng nghĩ xem tương lai định như thế nào.”

Ba Dương hít sâu một hơi, hỏi Dương Vi: “Bây giờ con đang ở đâu?”

Dương Vi nói: “Vẫn đang ở đó ạ, Kỳ Tiểu Ngôn để lại phòng cho con.”

Ba Dương cười ha ha: “Cha cần của hần một căn nhà hay sao! Đàn ông ly hôn sao có thể giống với đàn bà ly hôn! May là hai người cũng chưa có em bé, nếu không bây giờ con phải làm sao!”

Mẹ Dương nghe thấy thế, hình như nhớ ra cái gì đó, hồi hộp nhìn Dương Vi: “Gần đây con có cảm thấy có gì đó không?”

Khóe miệng Dương Vi co rút, đứng lên: “Mẹ yên tâm, bọn con mỗi lần đều dùng biện pháp an toàn.”

Bầu không khí trong phòng không tránh được có chút ngột ngạt, xấu hổ, ba Dương và mẹ Dương cùng nhìn về phía Dương Minh, Dương Minh ngồi nghiêm chỉnh nói: “Con đã trưởng thành rồi.”

Không khí dường như bỗng chốc ngưng trệ lại, ba Dương ho nhẹ một tiếng, hỏi Dương Vi: “Bây giờ con đi làm như thế nào?”

Dương Vi nói: “Đi xe buýt ạ.”

Ba Dương nghĩ nghĩ nói: “Bố mua cho con một chiếc xe, con đi xem rồi báo giá về, sau này tự lái xe đi làm cho tiện.”

Dương Vi nháy nháy mắt: “Không cần đâu ạ, nhà con cách trường cũng không xa, ngồi năm trạm xe buýt là tới. Hơn nữa ngồi xe buýt rất tốt ạ, vừa tiết kiệm, vừa tiện, lại bảo vệ môi trường!”

Ba Dương co rút khóe miệng, liếc mắt nhìn cô một cái: “Không phải là con lười học lái xe chứ!”

Dương Vi mếu máo, từ chối cho ý kiến, mắt của mẹ Dương đảo một vòng tròn, nhìn Dương Vi tươi cười: “Lái xe có thể không học, nhưng con hãy mau chóng tìm một người bạn trai.”

Dương Vi: “.....”

Cô biết mẹ cô thế nào cũng như vậy, cho nên mới không muốn đối mặt với bà! Bình thường giới thiệu đối tượng cho hàng xóm còn không cảm thấy thỏa mãn hay sao! Mà cuối cùng còn muốn vươn tay tới cả cô!

Dương Vi mím môi, nói: “Mẹ, con vừa mới lết ra từ nắm mồ hôn nhân, nhanh như vậy mẹ đã muốn đem con quay trở lại sao?”

“Chỉ là bảo con tìm một người bạn trai thôi, chứ đã bảo con kết hôn đâu. Ngày mai đúng là cuối tuần, mẹ sẽ sắp xếp xem mặt giúp con.”

Trong lòng Dương Vi gần như là sụp đổ: “Con mới 24 tuổi, không cần gấp gấp như vậy chứ?”

Mẹ Dương nghiêm mặt nói: “Con cho rằng đã 24 tuổi, con còn giống những cô bé mới đi làm sao?”

Đây là điển hình của việc kỳ thị đối với người đã ly hôn, Dương Vi bĩu môi nói: “Cùng lắm thì con ở một mình, con sống một mình cũng rất tốt.”

Mẹ Dương cười nhạt: “Con sống một mình? Con có biết nộp tiền điện nước như thế nào không?”

Dương Vi: “.....”

Thật sự là..... Hiểu con gái không ai bằng mẹ. Dương Vi ngẩng cổ, nhìn bà nói: “Dù sao con cũng đã tốt nghiệp đại học, đóng tiền điện nước có thể làm khó được con sao?”

Mẹ Dương nói: “Việc thu tiền này ở mỗi khu vực là khác nhau, tiền nước ở chỗ chúng ta được thu theo tháng, mỗi tháng sẽ có nhân viên phụ trách thu tiền cước đến, lúc đó chỉ việc nộp cho bọn họ là được. Tiền điện là được thanh toán trả sau, nên không được thông báo, vì vậy con phải chú ý kiểm tra thường xuyên. Tiền vệ sinh cũng được trả sau, nhưng nếu nộp muộn quá thời gian quy định thì phải nộp tiền phạt. Nếu ở chỗ của con, tiền nước cũng được nộp giống như bên đây, thì tiền nước con sẽ thu mỗi tháng một lần, lúc đó con kiểm tra hộ công tơ nước một chút là được, công tơ nước và công tơ điện đều ở hành lang, chắc là con biết hộ của nhà mình chứ? Còn địa điểm nộp phí, không nhất thiết sẽ phải nộp ở cùng khu đó, phải qua khu khác nộp tiền nước cũng là chuyện bình thường, còn có...”

Dương Vi lau trán, cười nói với mẹ Dương: “Hay là hai mẹ con ra ngoài kia cùng tâm sự đi ạ.”

Mẹ Dương cười đắc ý, đấu với mẹ? Nhìn con lớn lên từ nhỏ mẹ còn không biết con dốt số học sao?

Bạn đang đọc truyện *Ly Hôn Là Chuyện Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12: Rau trộn

Đúng bảy giờ tối, trước một nhà hàng đẳng cấp thế giới, Phương Thừa Nhiên lái xe vào bãi đỗ xe, tìm kiếm chỗ đỗ xe.

Ở trước mặt có một đôi nam nữ cũng vừa bước từ trên xe xuống, khi xe của Phương Thừa Nhiên lái qua bên cạnh bọn họ, ánh mắt theo bản năng dừng lại.

Người đàn ông kia có dáng người rất cao, mặc một chiếc áo sơ mi trắng, mái tóc đen dài quăn tự nhiên. Đây là người đàn ông đã chụp ảnh cùng với Dương Vi, hẳn không nhận lầm.

Nhưng người con gái đi bên cạnh hẳn là ai? Dáng người mảnh mai, đeo kính râm và đội mũ đen, mái tóc xoăn được nhuộm màu rất giống với Dương Vi, hình như đã gặp qua ở đâu... Tổng Cận?

“Làm sao vậy, quen biết à?” ba Phương ngồi phía sau lên tiếng hỏi.

Phương Thừa Nhiên thu lại ánh mắt, lái xe vào một vị trí trống: “Không, tưởng là bạn của con, nhưng hình như nhận nhầm người.”

Ba Phương hừ lạnh một tiếng: “Ba lại tưởng là một người bạn gái nào của con.”

Phương Thừa Nhiên cười khan: “Ba, con cảm thấy ở trong mắt ba con chỉ là một đào hoa công tử bất cần đời.”

Ba Phương ngạc nhiên nói: “Chẳng lẽ không phải sao?”

Phương Thừa Nhiên liền ngậm miệng. Hôm nay, vất vả lắm hẳn mới mời bọn họ đi ăn một bữa cơm, hẳn không muốn lại biến thành bị kịch gia đình.

Lúc Phương Thừa Nhiên xuống xe, cũng là lúc Kỳ Tiểu Ngôn và Tổng Cận đi thang máy lên tầng 7. Khi cửa thang máy mở ra, có một nữ nhân viên lễ tân cao gầy hỏi thăm tin tức đặt phòng của bọn họ, sau đó dẫn bọn họ đến đó.

Tổng Cận đã bảo trợ lý đặt đồ ăn từ trước, cho nên sau khi bọn họ ngồi xuống không lâu, đã có nhân viên phục vụ mặc sườn xám bưng đồ ăn lên. Màu đỏ rực của rau trộn làm cho Tổng Cận hơi hơi nhúm mày, cô quên không bảo trợ lý gọi đồ ăn không cay, cô nhớ rõ Kỳ Tiểu Ngôn không thích ăn cay.

Người phục vụ lui về phía sau, Tổng Cận cảm thấy có lỗi nhìn Kỳ Tiểu Ngôn nói: “Thật ngại quá, đồ ăn là em bảo trợ lý đặt giúp, cô ấy không biết anh không thể ăn cay.”

Kỳ Tiểu Ngôn nhìn thoáng qua món rau trộn trước mặt nói: “Không sao, thật ra, ngay cả rau trộn gạo kê tiêu anh cũng đã nếm qua rồi.”

Tổng Cận kinh ngạc mở to mắt: “Rau trộn gạo kê tiêu?” Đây là đồ ăn gì?

Khóe miệng Kỳ Tiểu Ngôn khẽ cong lên, không nói gì.

Anh nhớ rõ, ngày hôm đó, trời trong xanh, nắng ấm, vạn dặm không có một gợn mây. Anh vừa viết xong một quyển luận văn, tâm tình rất tốt, vì vậy liền đi tìm Dương Vi trò chuyện về nhà toán học Goldbach một lúc. Sau khi trò chuyện xong, cơm chiều hôm ấy Dương Vi liền mang ra một bàn rau trộn gạo kê tiêu.

Kỳ Tiểu Ngôn nhìn một bàn gạo kê tiêu đỏ rực kia, khóe miệng hạ xuống: “Đây là cái gì?”

Dương Vi nghiêm túc nói: “Rau trộn gạo kê tiêu, anh chưa ăn qua à?”

Kỳ Tiểu Ngôn trầm mặc ba giây, mới ngẩng đầu lên nhìn cô: “Bình thường em dùng cái gì để làm rau trộn?”

“Gạo kê tiêu.”

“Rau trộn gạo kê tiêu này.....?”

“Dùng nhiều gạo kê tiêu gấp đôi so với bình thường.” Dương Vi thản nhiên trả lời.

Kỳ Tiểu Ngôn: “.....”

Anh thể nhưng lại cảm thấy không thể phản bác lại.

Dương Vi nhìn vẻ mặt nghiêm trọng của anh đang nhìn chằm chằm vào một bàn rau trộn gạo kê tiêu, rốt cục cũng mở lòng từ bi, đưa cho anh một củ cà rốt: “Này cho anh, cắt thành sợi cho thêm vào bên trong.”

Kỳ Tiểu Ngôn nhận lấy cà rốt, từ trên ghế đứng lên. Anh đi về phía phòng bếp vài bước, rồi lại quay đầu lại hỏi Dương Vi: “Em muốn số lẻ hay số chẵn?”

Dương Vi: “.....”

Cô xiết chặt chiếc đũa, từng chữ từng chữ nói ra: “Em, muốn, không có giới hạn, không, phải, một, số, nhỏ, nào cả.”

Kỳ Tiểu Ngôn xoay người đi vào phòng bếp, lúc đi ra, đĩa cà rốt cắt sợi được xếp ngay ngắn thành hình chữ số π .

Anh nhớ rõ, sau chuyện này không bao lâu, Dương Vi liền nói ly hôn với anh. Chẳng lẽ là bởi vì anh đã xếp chữ số π kia không thành một số Pi đẹp?

Kỳ Tiểu Ngôn nghĩ lại cảm thấy rất có đạo lý, dù sao Dương Vi là giáo viên mỹ thuật tạo hình, thẩm mỹ luôn luôn rất cao, nếu không cũng đã không coi trọng anh.

“Anh đang nghĩ cái gì vậy?” Tống Cẩn thấy Kỳ Tiểu Ngôn không nói một lời, chỉ chăm chú nhìn vào đĩa rau trộn trên bàn, khóe miệng còn vô thức lộ ra một chút ý cười, cuối cùng nhìn không được hỏi thành tiếng.

Kỳ Tiểu Ngôn lấy lại tinh thần, lắc đầu nói: “Không có gì.”

Tống Cẩn nhìn anh một lúc, mỉm cười: “Lần sau em mời anh đến nhà em ăn cơm, em làm đồ ăn cũng không thua đầu bếp trong nhà hàng đâu.”

Kỳ Tiểu Ngôn ngược mắt lên nhìn cô ta, cũng không nói được cũng không nói không được.

Buổi tối Dương Vi ở lại của ba mẹ, tuy rằng cô đã dọn ra ngoài một năm, nhưng phòng của cô vẫn được giữ lại như cũ cho cô.

Cô nằm trên giường, nhìn những tấm ảnh chụp thời đại học treo ở trong phòng, bỗng nhiên có loại cảm giác giống như đã trải qua mấy đời người. Trong ký túc xá, a Hoa và bạn trai yêu đương bốn năm, cuối cùng ngày đó khi tốt nghiệp cũng chia tay, giờ vẫn còn độc thân, còn cô lại cùng Kỳ Tiểu Ngôn đi vào con đường hôn nhân.

Chuyện này trở thành kỷ tích lớn nhất trong phòng ký túc xá 603, cô lập tức bị gọi là kẻ phản nghịch của hội độc thân. Thế nhưng như vậy thì sao? Cuộc hôn nhân này cũng chỉ kéo dài được gần một năm rồi cũng đi đến kết thúc.

Cửa phòng bị gõ hai tiếng, Dương Vi bỏ tâm trạng xuống, ngồi dậy xếp bằng: “Vào đi.”

Mẹ Dương mở cửa ra, bưng một đĩa đựng trái cây vào. Dương Vi cầm lấy một miếng cam nhét vào miệng, nhìn bà nói: “Mẹ, có chuyện gì ạ?”

Mẹ Dương bỏ đĩa đựng trái cây xuống, ngồi xuống bên cạnh cô: “Cũng không có gì, ba con lo lắng cho con, bảo mẹ sang đây nói chuyện với con.”

Dương Vi nuốt miếng cam xuống, hơi lạnh từ nước trái cây làm cho cô khẽ rung: “Con không sao đâu ạ.”

“Cục cưng à.....”

“Mẹ, đã bảo không được gọi con là cục cưng nữa mà!” Lòng mảy của Dương Vi bị tiếng gọi của bà làm cho run lên hai cái, bởi vì cô tuổi trẻ, lại họ Dương, cho nên mẹ cô đặt cho cô nhũ danh “Dương cục cưng” này, thế nhưng cô đã lớn như vậy, bà vẫn còn thích gọi cô như vậy. Cho dù là Dương mị mị cũng vẫn dễ nghe hơn một chút!

Mẹ Dương quăng cho cô một ánh mắt xem thường: “Mẹ thấy Kỳ Tiểu Ngôn gọi con là cục cưng, con lại rất vui vẻ.”

Khóe miệng Dương Vi co rút, mẹ và Kỳ Tiểu Ngôn sao có thể giống nhau! Lúc hấn động tình còn kêu bà xã bảo bối nữa đấy!

“Được được, không gọi thì không gọi, con đồ mặt làm cái gì.”

Dương Vi: “.....”

Mẹ Dương nắm tay cô, thở dài: “Người trẻ tuổi bây giờ, rất là mạnh mẽ. Bất kể là kết hôn hay ly hôn, đều là chuyện lớn trong đời, nhưng ở trong mắt các con hình như chỉ là trò đùa.”

Dương Vi cúi đầu không nói gì, Mẹ Dương lại tiếp tục nói: “Không phải mẹ muốn ép con, nhưng con là một cô gái, lại ở bên ngoài, mẹ thật sự so lắng, bây giờ trên thời sự mỗi ngày đưa tin, có nữ sinh viên xảy ra chuyện ngoài ý muốn, còn có người bị bắt cóc, lại còn chọn toàn những cô gái còn độc thân để ra tay, mẹ cũng không muốn một ngày nào đó nghe thấy tin tức như vậy về con gái của mình.”

Dương Vi nói: “Con biết rồi, ngày mai con đi xem mắt là được.”

“Mẹ không phải bảo con đi xem mắt với bọn họ để tìm bạn trai, cũng chỉ là muốn con có nhiều cơ hội hơn để quen biết thanh niên trẻ thêm mà thôi, ngộ nhờ lại có người nào vừa mắt thì sao? Ngày đó, con và Kỳ Tiểu Ngôn cũng chẳng phải là xem mắt nên quen biết hay sao?”

“Con biết rồi.”

“Được rồi, được rồi, mẹ không làm phiền con nữa, con nghỉ ngơi sớm đi.” Mẹ Dương nói xong liền đóng cửa đi ra ngoài, Dương Vi lại nằm trở lại giường, nhìn chằm chằm lên trần nhà.

Buổi tối hôm trước, cô không nhớ rõ mình đi ngủ lúc nào, nhưng sáng sớm hôm sau, mẹ Dương đã gõ cửa phòng cô: “Cục cưng, dậy đi! Hôm nay còn có rất nhiều việc phải làm!”

Dương Vi xoa xoa mắt, ra mở cửa phòng, vẻ mặt ủ rũ: “Mẹ, khó khăn lắm mới có được ngày cuối tuần, mẹ còn không cho con ngủ nướng, mẹ không cảm thấy có lỗi với cuối tuần sao?”

Khóe miệng mẹ Dương co rút: “Còn ngủ! Hôm nay mẹ đã sắp xếp cho con bốn cuộc xem mắt, bây giờ lập tức đi rửa mặt ngay!”

Dương Vi: “.....”

Bốn cuộc? Mẹ, mẹ vì muốn đem con gả ra ngoài, cũng rất liều mạng a.....

Dương Vi rửa mặt xong, đi đến phòng khách ăn điểm tâm. Mẹ Dương hứng trí bưng bưng ôm một đồng tử liệu, ngồi bên cạnh cô: “Mẹ giới thiệu cho con một chút về các đối tượng xem mắt ngày hôm nay, người thứ nhất là một nhà khảo cổ học, rất có tri thức!”

Khóe mắt Dương Vi nháy nháy: “Nhà khảo cổ học?”

“Đúng vậy, con không phải rất thích các học giả sao *, mẹ đặc biệt chọn cho con đó.”

* Học giả: Nhà khoa học, làm công tác nghiên cứu

Khóe mắt Dương Vi lại càng nháy lợi hại hơn: “Con khi nào thì thích các học giả?”

Mẹ Dương: “Kỳ Tiểu Ngôn không phải là học giả sao? Giáo sư đại học, rất có tri thức.”

Dương Vi: “.....”

Không phải cô thích giáo sư, chẳng qua Kỳ Tiểu Ngôn vừa vặn là giáo sư có được không! Nếu như có thể lựa chọn, đánh chết cô cũng không chọn một ông xã làm giáo sư!

“Ha ha, vậy thì còn người thứ hai thì sao ạ?”

“Người thứ hai! Người thứ hai này còn lợi hại hơn, người này là một tổng giám đốc! Bây giờ các cô gái không phải đều thích loại này sao!”

Dương Vi: “.....”

Cô đã không còn muốn nghe về hai người còn lại nữa.

“Chao ôi, con đừng chỉ lo ăn như thế, còn có hai người mẹ chưa giới thiệu xong đâu. Nghe nói, người này là con trai của nhà giàu nhất thành phố A, bộ dáng rất đẹp trai, nghe nói đang học ở học viện điện ảnh, gần đây còn đang ký hợp đồng với biên kịch nổi tiếng...”

Dương Vi: “.....”

Như vậy thì có quan hệ gì với cô! Hơn nữa nhà giàu ở thành phố A không phải là rất gai góc hay sao! Thời gian trước cô còn phải nộp tiền đấy!

“Để không cho con phải chạy khắp nơi, mẹ còn có ý hẹn họ tại cùng một địa điểm, chỉ là khác thời gian. À, đúng rồi, mẹ còn giúp con sắp xếp bọn họ theo số, tránh để cho con nhầm lẫn.”

Dương Vi: “.....”

Mẹ không hổ danh là chuyên nghiệp!

Cô một hơi uống cạn ly sữa, đem miếng chân giò hun khói cuối cùng trên bàn nhét vào trong miệng. Cuối cùng cũng ăn xong bữa sáng cùng với những lời tra tấn của mẹ Dương. Dương Vi còn chưa kịp thở, mẹ Dương đã lôi kéo cô đi thay trang phục.

Bởi vì trong nhà không có quần áo của Dương Vi, mẹ Dương đặc biệt chạy xuống lầu mua cho cô một cái váy liền thân cộc tay màu đỏ họa tiết hoa mai. Dương Vi nhìn làn váy với từng tầng từng tầng những nụ hoa kia, huyết Thái Dương lại nhoi nhoi đau.

Giúp Dương Vi thay quần áo xong, lại giúp cô trang điểm một chút, mẹ Dương nhìn con gái nhà mình tương đối hài lòng: “Thật xinh đẹp, Kỳ Tiểu Ngôn đúng là bị mù mắt mới ly hôn với con.”

Miệng Dương Vi mếu máo không nói lên lời, mẹ Dương nhìn cô một vòng, lại lấy ra một chiếc vòng cổ bắt cô đeo vào. Theo kế hoạch của mẹ Dương, thời gian xem mắt bắt đầu từ một giờ chiều, mỗi người sắp xếp một giờ, còn không quên lưu lại cho Dương Vi thời gian 20 phút nghỉ ngơi.

Dương Vi bị tóm đến quán cà phê, cảm thấy mình giống như một chiến sĩ đang xông pha nơi chiến trường.

“Vi Vi, mẹ ngồi bên góc bên kia, con đừng khần trương, từ từ nói chuyện cùng bọn họ.”

Dương Vi đã không có sức lực để trả lời, chỉ tùy tiện gật đầu.

Một lúc sau, có một người đàn ông mặc tây trang đeo mắt kính đẩy cửa quán cà phê bước vào. Trong chốc lát đó, Dương Vi cảm thấy cánh cửa của thế giới mới sắp được mở ra.

Bạn đang đọc truyện *Ly Hôn Là Chuyện Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13: Xem mặt

Theo thứ tự đánh số của mẹ, người thứ nhất chính là giáo sư khảo cổ học.

Giáo sư trông lớn tuổi hơn so với Kỳ Tiểu Ngôn rất nhiều, Dương Vi đoán anh ta khoảng chừng 40 tuổi. Giáo sư lịch sự nghe cô giới thiệu về bản thân mình, sau đó bắt đầu phân tích hoàn cảnh của cô: “Nghe nói cô là giáo viên mỹ thuật tạo hình, theo tôi thấy mỹ thuật tạo hình và khảo cổ học rất giống nhau, đều là những môn nghệ thuật. Cô có hứng thú với khảo cổ không?”

Dương Vi nói: “Lúc học trung học tôi có đọc qua một quyển tiểu thuyết tên là ‘đạo mộ bút ký’, tôi thấy cảnh tượng trong đó được miêu tả thật hấp dẫn, lúc thi đại học xem chút nữa là tôi cũng đăng ký dự thi ngành khảo cổ.”

Giáo sư hỏi: “Vì sao cô không đăng ký?”

“Bởi vì mẹ tôi nói khảo cổ cũng chỉ là đi đào trộm mộ của người khác.”

Giáo sư: “.....”

Hắn trầm ngâm một lúc, sau đó nói: “Tác giả quyển tiểu thuyết mà cô nói, có phải là Nam phái tam thức không?”

Dương Vi kinh ngạc nhìn hắn: “Anh cũng đã xem qua quyển tiểu thuyết này?”

Giáo sư nói: “Tác giả kia vốn dĩ là học sinh của tôi, sau đó bởi vì không qua được kỳ thi sát hạch, nên không thể tốt nghiệp được, mới đổi nghề sang viết tiểu thuyết.”

Dương Vi: “.....”

Giáo sư ngài không cảm thấy, ngài đang chém gió thành bão hay sao....

Cô nhìn giáo sư, cười hỏi: “Nam phái tam thức chỉ là bút danh của anh ấy, anh ấy là học sinh của anh, chắc anh biết tên thật của anh ấy là gì chứ.”

Giáo sư che miệng ho khan một tiếng: “Khảo cổ là một môn học có ý nghĩa quan trọng đối với nhân loại, đoàn của chúng tôi đã khám phá ra vài ngôi mộ cổ, những xác ướp được trưng bày trong bảo tàng Louvre, có vài xác ướp là do chúng tôi khai quật được.”

Dùng mấy xúc để khai quật sao? Dương Vi nhìn giáo sư, cười ha ha nói: “Tôi nghe nói trên người của các Pha ra ông có lời nguyện, thành viên trong đoàn của các anh có khỏe không?”

Giáo sư nói: “Lời nguyện chỉ là chuyện vô căn cứ, Ai Cập và Pháp là những quốc gia tương đối hấp dẫn, cô đã đến hai quốc gia này chưa?”

Dương Vi lắc đầu: “Chưa.”

Giáo sư tiếc nuối nói: “Vậy thì thật đáng tiếc, nhưng mà tôi thường xuyên tới đó, cô có cái gì muốn biết cứ việc hỏi tôi.”

Dương Vi suy nghĩ một chút nói: “Mùi vị của nước sông Seine và sông Nile có giống nhau không?”

Giáo sư: “.....”

Giáo sư nói hắn phải đi về để nghiên cứu chất lượng nước sông Seine và sông Nile, sau đó vội vã rời đi.

Nửa giờ sau, cửa quán cà phê lại một lần nữa bị đẩy ra, một vị tổng giám đốc đại nhân mặc một bộ âu phục phẳng phiu đi đến. Giày da của anh ta được lau sáng bóng, ngay cả tóc cũng được vuốt keo nề nếp ngay ngắn, trên tay mang theo một chiếc túi công sự màu đen, tỏa ra không khí nồng đậm tinh anh.

Hắn đi đến ngồi trước mặt Dương Vi, nâng tay trái lên nhìn đồng hồ: “Dương tiểu thư, cô thật đúng giờ, tôi thích hợp tác cùng những người đúng giờ.”

Dương Vi: “.....”

Tổng giám đốc mở cặp công sự ra, lấy từ bên trong ra một quyển sổ ghi chép màu đen rất dày, mở ra đặt lên trên bàn. Lại lấy từ túi áo ra một chiếc bút máy màu vàng, tổng giám đốc nho nhã tháo nắp bút ra, hỏi Dương Vi: “Bình thường cô dậy lúc mấy giờ?”

Dương Vi nói: “Sáu giờ 40.”

Tổng giám đốc vừa nghe vừa ghi vào sổ, còn không quên cho lời bình: “Tôi cho là cô phải dậy sớm hơn mười phút nữa, như vậy mới có đủ thời gian để chuẩn bị bữa sáng.”

Dương Vi co rút khóe miệng nói: “Bình thường bữa sáng của tôi đều được giải quyết trên xe buýt.”

Tổng giám đốc tiếp tục ghi lại: “Thói quen này không tốt, phải sửa.”

Khóe miệng Dương Vi lại co rút.

Tổng giám đốc tiếp tục hỏi: “Bình thường cô có sở thích gì?”

Dương Vi nói: “Về tranh, đọc tiểu thuyết.”

Tổng giám đốc ghi chép nhanh chóng: “Về cũng tốt, có thể bồi dưỡng, tiểu thuyết thì chỉ là tiểu thuyết ngôn tình thôi à?”

“Đúng vậy.”

“Cô có thể cân nhắc đổi thành tác phẩm nổi tiếng thế giới, tốt nhất là đọc bản gốc tiếng Anh.”

Dương Vi ha ha.

Tổng giám đốc lại nói: “Cô ưa thích vận động gì?”

“Ngủ.”

Tổng giám đốc cuối cùng cũng dừng bút trong tay lại, ngược mắt lên nhìn Dương Vi một cái, kiểu ngạo và hấp dẫn: “Tôi cũng thích.”

Dương Vi: “.....”

Hãy hứa với tôi, xem ít văn bản đi được không tổng giám đốc!

Dương Vi đứng dậy, làm động tác cúi người 45 độ tiêu chuẩn với tổng giám đốc đại nhân: “Hội nghị hôm nay đến đây là kết thúc, cảm ơn tổng giám đốc đại nhân đã sắp xếp công việc đề đến dự.”

Tổng giám đốc đại nhân: “.....”

Người thứ ba xem mặt... Dương Vi tạm thời gọi hần là nhà giàu mới nổi. Tuy rằng mẹ cô có nói người này là được xưng là con trai của nhà giàu nhất thành phố A, nhưng dựa vào kiểu tóc và chiếc dây chuyền to bằng ngón tay cái, thấy thế nào cũng đều giống con nhà giàu mới nổi.

“Xin chào Dương tiểu thư.” Nhà giàu mới nổi làm dáng lắc lắc mái tóc của mình, ngồi xuống trước mặt Dương Vi.

Dương Vi cười chăm chú nhìn mái tóc phấp phới bay trong gió của hần, không nói gì.

Nhà giàu mới nổi nghiêng người về phía trước định nói gì đó, thì di động trong túi bỗng nhiên vang lên. Hần nhìn Dương Vi một cái, nói: “Thật có lỗi, tôi nghe điện thoại trước.”

Dương Vi gật đầu, ý bảo hần cứ tự nhiên.

Sau đó, cô nhìn thấy nhà giàu mới nổi lấy trong túi ra một cái di động, hai cái di động, ba cái di động...Mãi cho đến cái điện thoại di động thứ bảy, rốt cục mới tìm được cái điện thoại vang lên là cái nào.

Dương Vi nhìn một dãy điện thoại di động được sắp xếp ở trên bàn, tất cả đều là Mật đào 10, bảy sắc cầu vòng đều đủ cả.

Nhà giàu mới nổi cầm lấy chiếc di động màu vàng, ấn nút nhận điện thoại: “Cái gì, hạng mục như vậy mà phải đầu tư những mười triệu ư? Đầu tư thì đầu tư, việc nhỏ như vậy mà cũng phải gọi điện hỏi tôi, không biết tôi đang đi xem mắt sao!”

Nhà giàu mới nổi “Tích” một tiếng ấn tắt điện thoại di động, cười nói với Dương Vi: “Nhân viên không biết làm việc, cô bỏ qua cho.”

Dương Vi cười khan nói: “Tôi cũng không để ý.”

Nhà giàu mới nổi đem chiếc Mật đào để lại trên bàn, hứng trí bưng bưng nói với Dương Vi: “Tất cả đây đều là điện thoại Mật đào mới nhất, tôi cố ý sưu tập thành một bộ, cô thấy đẹp không?”

Dương Vi nói: “Có thể triệu hồi thần long (*) không?”

(*) Triệu hồi thần long: Gọi thần rồng

Nhà giàu mới nổi suy nghĩ một chút rồi nói: “Đêm nay về tôi sẽ thử xem.” Hắn dừng lại một chút, lại cười nói với Dương Vi, “Những thứ này cũng không phải tôi bán thật để mua được.”

Dương Vi gật đầu nói: “Tôi biết, bán thật cùng lắm cũng chỉ mua được hai cái.”

Nhà giàu mới nổi cấp cho cô một ánh mắt “Cô thật là hiểu chuyện”, sau đó thần bí hề hề hỏi: “Cô đoán xem nhà tôi làm cái gì?”

Dương Vi nói: “Có thể xây dựng đi.”

Nhà giàu mới nổi cười nhạt nói: “Xây dựng tính là cái gì? Nhà chúng tôi lợi hại hơn cái này”

Dương Vi sùng bái nhìn hắn: “Nhà anh không phải là bán trứng luộc trong nước trà ỉm?”

“Xuyt!” Nhà giàu mới nổi nhanh chóng ngăn cản cô, “Nhỏ giọng chút! Đừng để người khác nghe được.”

Dương Vi hít sâu một hơi, cười nói với hắn: “Nhà anh có nhiều tiền như vậy, như thế nào không cân nhắc mua mấy nệm tiền thông minh? Anh để phí lâu như vậy, nhìn cũng thấy đau lòng.”

Mấy nệm tiền thông minh ư? Thứ cao cấp như vậy sao hắn có thể không có chứ! Vì thế nhà giàu mới nổi vội vàng chạy nhanh đi mua mấy nệm tiền.

Lúc người đàn ông xem mắt cuối cùng đến, cũng đã là năm giờ. Đây cũng là người trẻ tuổi nhất trong bốn người trung niên xem mặt ngày hôm nay, thoát nhìn người này chỉ khoảng tám hơn hai mươi tuổi. Hắn có một đôi mắt u buồn như hoàng tử, ngay cả tóc cũng nhuộm thành màu vàng sáng của hoàng tử.

Vì thế Dương Vi quyết định gọi hắn là hoàng tử.

Hoàng tử mặc một bộ âu phục màu trắng, đi đến trước mặt cô quỳ xuống: “Cô nương xinh đẹp, xin hỏi cô có phải là Dương Vi không?”

Dương Vi gật đầu nói: “Là tôi.”

“Ồ, thật hân hạnh được gặp cô.” Hoàng tử đứng thẳng dậy, cười nói với cô, “Em hãy nhìn ánh nắng tươi sáng ngoài cửa sổ, chúng ta thật sự muốn đem thời gian tốt đẹp như thế lãng phí trong quán cà phê trầm lặng này sao?”

Nhân viên phục vụ đi qua phía sau hắn lặng lẽ quăng cho hắn một ánh mắt xem thường.

Dương Vi đứng lên hỏi: “Vậy anh cảm thấy như thế nào mới không tính là lãng phí?” Nói tóm lại cô cảm thấy hôm nay đến nơi này xem mặt chính là lãng phí lớn nhất rồi.

Hoàng tử mỉm cười nhìn cô: “Không biết tôi có vinh hạnh mời em đi du hồ một chuyến hay không?”

Dương Vi hiểu, người này và Phương Thừa Nhiên là cùng một loại người.

Cô và hoàng tử đi đến gần một công viên, trên hồ nhân tạo quả thật không có ít người đang du thuyền. Để xem mặt được tự nhiên hơn, hoàng tử đặc biệt chọn một con thuyền thoáng mát rộng rãi không có mái, còn có cả mái chèo.

Vì kỹ năng chèo thuyền đòi hỏi sự chuyên nghiệp, cho nên bọn họ còn mượn một người chèo thuyền. Thuyền nhỏ chậm rãi đi ra giữa hồ, sóng gợn lăn tăn trên mặt nước, hoàng tử say mê hít một hơi thật sâu, nói với Dương Vi: “Phong cảnh mới đẹp làm sao, làm cho tôi nhịn không được muốn hát một bài, cô có muốn nghe không?”

Dương Vi quay đầu nhìn về người lái thuyền: “Anh có đồng ý không?” Cô thì không sao cả, nhưng nếu người chèo thuyền không chịu nổi nhảy xuống hồ, cô cũng không có bản lĩnh chèo thuyền trở lại.

Lái thuyền không biết sợ nói: “Hát đi, tôi cũng muốn nghe.”

Vì thế hoàng tử đa tình chân thành hát: “Chúng ta rong ruổi trên thuyền – mái chèo gợn sóng, thuyền nhỏ trôi trôi -- lái* cuộn sóng ~”

Dương Vi: “.....”

Lái thuyền hình như không chịu nổi nữa: “Vị tiên sinh này, thật ra tôi cũng không sao cả, nhưng tôi sợ cậu còn hát nữa, vị cô nương này sẽ nhảy xuống hồ.”

Hoàng tử không hát nữa, sâu đậm nhìn chăm chú Dương Vi: “you jump, I jump.” (Bạn nhảy, tôi nhảy.)

Dương Vi: “.....”

Bạn đang đọc truyện *Ly Hôn Là Chuyện Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14: Thế thân

Sau khi trở về, việc đầu tiên Dương Vi làm cập nhật trạng thái trên Weibo.

Mời giáo sư uống thuốc: Hãy nhìn đi, tâm trạng giống như đang bay trên bầu trời.[cúi chào]

Mẹ Dương theo dõi bọn họ cho đến tận công viên, lúc thấy người đàn ông xem mặt cuối cùng đã rời đi, mới vội vàng chạy đến chỗ Dương Vi hỏi: “Thế nào? Có vừa mắt ai hay không?”

Dương Vi cười quay đầu, nhìn bà nói: “Những người hôm nay có phải đều do những người bạn trong đội khiêu vũ ngoài quảng trường của mẹ giới thiệu cho đúng không ạ?”

Mẹ Dương kinh ngạc nói: “Làm sao con biết?”

Dương Vi phát phát tay với bà, con thật sự là con đẻ của mẹ sao?

Mẹ Dương kiên nhẫn đuổi theo, dò hỏi: “Không có ai vừa mắt sao?”

Dương Vi dừng bước, bắt lấy bà vai của mẹ Dương nghiêm túc nói: “Mẹ, con còn sống được cho đến bây giờ quả thực đã rất là kiên cường, mẹ không cần hỏi con những vấn đề ly kỳ như vậy!”

Mẹ Dương: “.....”

“Còn nữa, hôm nay mẹ đã đem định mức một năm của con dùng hết rồi, trong vòng một năm tới xin mẹ không cần bảo con đi xem mắt nữa.”

Mẹ Dương: “.....”

Sau khi Dương Vi về nhà, liền ngã mình xuống ghế sofa, không muốn động đậy một chút nào, uống một cốc cà phê chiều, cơm tối cũng không muốn ăn.

Cô trở mình, mở túi lấy điện thoại ra, nằm ở trên sofa lên Weibo. Status cô vừa đăng lên Weibo đã có hai cái comment trả lời.

Hồ lô lớp học hội họa: Không tin, đây là tin tức giả, đã báo cáo. [doge]

Đội một chút ba phút đồng hồ: Làm sao vậy?=3=

Nhìn mà xem, đều là phụ nữ, nhưng đội một chút ba phút đồng hồ sẽ quan tâm cô hơn so với Giản Song!

Mời giáo sư uống thuốc trả lời đội một chút ba phút đồng hồ: Tôi bị mẹ bắt đi xem mắt _

Đội một chút ba phút đồng hồ trả lời Mời giáo sư uống thuốc: Xem mắt [o_o]? Nhìn trên Weibo của cô chắc là không thành công o[n_n]o~

Mời giáo sư uống thuốc trả lời đội một chút ba phút đồng hồ[cúi chào] Thật ra, tôi vẫn rất hiếu kỳ, vì sao anh lại lấy bút danh là đội một chút ba phút đồng hồ?

Đội một chút ba phút đồng hồ trả lời Mời giáo sư uống thuốc: À, bởi vì lúc đó tôi muốn kéo dài thời gian. [doge]

Dương Vi: “.....”

Có một số sự thật, vĩnh viễn nên để cho nó là một bí mật.

Kỳ Tiểu Ngôn nhìn chằm chằm màn hình máy tính, xem đi xem lại đoạn đối thoại trên Weibo của Dương Vi đến ba lần, cuối cùng vẫn ấn vào nút đỏ bên phải màn hình.

Sáng sớm thứ hai, xe buýt vẫn luôn đông hơn so với ngày thường. Dương Vi cầm sữa trên tay, vất vả chen lấn mãi mới đến được cửa sau, một tay cầm vào chiếc tay vịn.

Một nữ sinh trung học ngồi ở gần cửa sau, đang hăng say xem tạp chí trên tay, dường như sự chen chúc chật chội trong xe không có chút quan hệ gì với cô ấy. Trên bìa tạp chí là một nữ minh tinh Châu Á với mái tóc xoăn, Dương Vi không nhịn được liếc mắt nhìn thoáng qua một chút.

Ha ha, Đây không phải là thần tượng Tổng Cẩn của giáo sư Kỳ hay sao.

Một năm trước, bộ phim giải trí [Họa hồn] ra mắt, đã giúp rất nhiều nghệ sĩ mới nổi danh, mà người nổi nhất đó chính Tổng Cẩn, nữ nhân vật chính của phim, cũng từ bộ phim [Họa hồn] để ra mắt công chúng. Năm đó khi bộ phim [Họa hồn] tuyên bố tuyển chọn diễn viên chính, cả nước đã được một trận

xôn xao náo nhiệt, cuối cùng người được chọn là Tống Cẩn, một nữ diễn viên mới lần đầu ra mắt cùng bộ phim [Họa hồn].

Về bề ngoài xuất sắc cùng với danh hiệu “Tri thức trong ngành giải trí”, đã làm cho cô ta trong một đêm nổi tiếng toàn quốc, sau khi bộ phim [Họa hồn] được công chiếu lại đạt được doanh thu cao, càng đưa tên tuổi cô ta lên hàng danh sách những nữ diễn viên chính được yêu thích nhất.

Ngay cả giáo sư Kỳ cũng xem qua hình của cô ta.

Ha ha!

Từ khi Tống Cẩn bắt đầu ra mắt, Dương Vi trong vô thức đã có địch ý với cô ta, lại ghét nhất là, người khác còn luôn nói cô rất giống Tống Cẩn.

Giống cái lông mà giống!

Cô cầm lấy tay vịn, mắt lướt qua bìa tạp chí vài lần, tiêu đề của tạp chí dùng chữ màu hồng nhạt rất lớn, rất dễ đọc.

Mối tình đầu của nữ thần xuất hiện! Mang cô ấy trở lại tuổi thanh xuân!

“Này, cho chị mượn xem.” Nữ sinh đột nhiên gấp cuốn tạp chí lại, đưa tới trước mặt Dương Vi. Dương Vi không biết phải nói gì, cô thực sự không muốn xem. . .

“Chắc chị cũng là fan của Tống Cẩn? Nhìn tóc chị là biết, bắt chước Tống Cẩn đúng không? Nhìn rất đẹp.”

Dương Vi: “.....”

Chị đây từ thời đại học đã để kiểu tóc này, lúc ấy còn không biết Tống Cẩn đang ở cái xó xỉnh nào đâu!

Nữ sinh vẫn kiên trì gờ tạp chí ra, cô ta nhìn Dương Vi vài lần, lại nói: “Ồi chào, nhưng mà khuôn mặt của chị cũng rất giống Tống Cẩn.”

Dương Vi co rút khóe miệng nhận cuốn tạp chí từ trong tay cô ta, thuận tiện lật đến tờ có bài viết về Tống Cẩn. Trên cùng là vài tấm hình chụp Tống Cẩn, Dương Vi nhìn lướt qua nội dung, sau đó ánh mắt càng ngày càng tối.

Mười sáu tuổi đỗ Đại học Đế Đô, đối tượng mối tình đầu của cô ấy là một học trưởng năm thứ 4 hơn cô ấy một tuổi. Chỉ với hai tin tức này, ngay cả học sinh của cô còn có thể tính ra vị học trưởng kia lúc học đại học năm thứ nhất mới có 14 tuổi. Mà học sinh trúng tuyển đại học Đế Đô lúc mới mười bốn tuổi chỉ có một mình Kỳ Tiểu Ngôn.

Càng không cần phải nói đến phía dưới có nhắc đến họ cùng tham gia hoạt động đoàn thể xã hội, sau đó vị học trưởng này còn đi nước ngoài đào tạo chuyên sâu.

Lúc Dương Vi đọc tiểu thuyết, thường xuyên nhìn thấy một câu “Trong đầu oanh một tiếng, sau đó cái gì cũng đều không nghe thấy”. Cô vẫn cảm thấy tác giả viết quá khoa trương, oanh một tiếng là não con người bị nổ tung sao?

Nhưng bây giờ cô mới cảm thấy, tác giả quả nhiên đều là những người từng trải. Nếu như muốn cô phải miêu tả cảm giác hiện tại của cô, đại khái cô cũng chọn câu nói này.

Trước kia Kỳ Tiểu Ngôn đã từng nói qua, anh đối với cô là nhất kiến chung tình. Bây giờ xem ra, đâu phải nhất kiến chung tình, mà là tình cũ khó quên đi! Hẳn là anh cảm thấy cô và mối tình đầu của anh trông rất giống nhau, cho nên đem cô làm thế thân? Khó trách lúc ấy cô đề nghị ly hôn, Kỳ Tiểu Ngôn chỉ ngạc nhiên một chút rồi đồng ý – bình thường ngay cả nhiệt độ nước để tắm rửa là bao nhiêu độ bọn họ còn có thể tranh cãi đến nửa giờ!

Hóa ra là vì mối tình đầu trở về tìm anh, cho nên liền đá mình, cùng sống cùng chết với mối tình đầu?

Nghĩ cũng thấy hay!

Dương Vi “Ba” một tiếng khép lại cuốn tạp chí, đưa cho nữ trung học sinh bên cạnh.

Lơ đãng đi vào văn phòng, ngay cả cô giáo La chào cũng không nghe thấy. cô giáo Diêu vốn đang ôm tài liệu tiếng anh đi ra ngoài, thấy cô như vậy liền dừng chân lại, thần thần bí bí hỏi: “Ngày nọ, anh chàng đẹp trai đó đưa cậu đi đâu?”

“Hả?” Dương Vi ngây ngốc nhìn cô ấy một cái, mới ồ một tiếng nói, “Anh ta là cậu của Minh Hạo.”

Cô giáo Diêu trừng mắt nhìn, tiếc nuối nói: “Sớm biết như thế lúc đó tớ đã xung phong nhận chức chủ nhiệm lớp hai ban năm rồi.”

Dương Vi đi đến chỗ ngồi xuống, ngước mắt lên nhìn cô ấy: “Anh ta vẫn là bạn học tiểu học của tớ.”

Cô giáo Diêu há miệng thở dốc, ôm sách giáo khoa đi ra ngoài.

Sau đó cả ngày Dương Vi đều mang một bộ dạng cả lơ phất phơ như cái xác không hồn vậy. Cũng may, hôm nay cô chỉ có một tiết, đúng lúc lại là tiết cho học sinh thực hành. Cô vẫn không nhìn được nghĩ, nếu năm đó Kỳ Tiểu Ngôn không đi nước ngoài, có phải bây giờ bà Kỳ chính là Tống Cẩn hay không?

Nhìn tin tức trên báo, Tổng Cử cũng học ngành toán học, hơn nữa chỉ số thông minh còn rất cao, cho dù Kỳ Tiểu Ngôn có nói chuyện về giáo sư Goldbach, cô ta cũng sẽ không cảm thấy nhàm chán đi?

Miệng Dương Vi mếu máo, thu dọn mọi thứ tan tằm.

Vừa ra khỏi phòng học, cô liền nhìn thấy một chiếc Maserati đang đỗ ngoài cửa, Phương Thừa Nhiên đang cười đứng ở đó chờ cô, thấy cô đi đến hơi nhíu mày: “Làm sao vậy, hôm nay tâm trạng không vui sao? Có phải tên nhóc Minh Hạo kia lại nghịch ngợm làm cậu nổi giận?”

Dương Vi lắc đầu nói: “Không phải, hôm nay tâm trạng của tớ không được tốt lắm.”

Phương Thừa Nhiên dừng lại một chút, cong khốe môi lên mở cửa xe cho cô: “Lúc tâm trạng không tốt, nên ăn một chút gì đó, như vậy tâm trạng sẽ tốt hơn.”

Dương Vi suy nghĩ một chút, rồi ngồi lên xe. Phương Thừa Nhiên khởi động xe, nghiêng đầu nhìn cô: “Cậu muốn ăn cái gì? Thịt nướng? A, tớ nhớ rõ cậu thích ăn cay, hay là chúng ta đi ăn lẩu?”

Dương Vi im lặng một lúc, quay đầu hỏi: “Tớ muốn đi làm tóc trước, có được không?”

Bạn đang đọc truyện *Ly Hôn Là Chuyện Nhỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Thông báo

Phương Thừa Nhiên hơi ngạc nhiên, sau đó cười nói với Dương Vi: “Đương nhiên có thể.”

“Có thể sẽ rất lâu.”

“Chờ đợi phụ nữ là trách nhiệm của đàn ông, chờ đợi cậu là vinh hạnh của tớ.”

Dương Vi nhin không được khẽ cười một tiếng: “Từ nhỏ mẹ đã dạy tớ, không được dượng dàng với đàn ông.”

Phương Thừa Nhiên nói: “Vậy tớ sẽ dùng hành động thực tế để thay đổi quan điểm này của bà.”

Hắn mang Dương Vi đến một cửa hiệu cắt tóc rất nổi tiếng trong thành phố, Dương Vi nhìn biển hiệu, khẽ nhíu mày: “Nơi này hình như phải là hội viên mới được vào.”

Khóe miệng Phương Thừa Nhiên mang theo ý cười: “Không cần lo lắng, chị tớ có thể hội viên cao cấp ở đây.”

Lúc này ở một nơi rất xa tại nước ngoài, chị gái Phương nhận được một tin nhắn xác nhận thông tin của cửa hiệu cắt tóc, cô co rút khóe miệng ấn xác nhận, thầm nghĩ nhất định tên nhóc Phương Thừa Nhiên này lại đi lừa con gái nhà người ta rồi.

Dương Vi được một thợ cắt tóc hướng dẫn, ngồi xuống trước gương. Tay của người thợ cắt tóc này rất đẹp, nhẹ nhàng đảo đảo vài cái trên tóc cô: “Cô muốn cắt kiểu tóc gì, cắt ngắn sao?”

Dương Vi suy nghĩ một chút rồi nói: “Có thể cắt ngắn đi một chút, tiếp đó giúp tôi ép thẳng, nhuộm đen, cảm ơn.”

“Được rồi.”

Trong khoảng thời gian chờ Dương Vi làm tóc, Phương Thừa Nhiên vẫn ngồi ở ghế sofa bên cạnh xem tạp chí, ngoài cửa sắc trời càng ngày càng tối, nhưng trên mặt hắn vẫn không có biểu tình nào gọi là mất kiên nhẫn.

Dương Vi nhìn hắt qua gương, cái mũi đột nhiên có chút chua chua. Kỳ Tiểu Ngôn ngay cả kiên nhẫn để làm người mẫu cho cô cũng không có, nhưng hắn lại sẵn lòng ngồi ở đây chờ cô đến mấy tiếng đồng hồ như vậy.

Hơn nữa lại còn đói bụng nữa chứ.

Cuối cùng thợ cắt tóc cũng làm xong tóc cho Dương Vi, giúp cô thổi thổi mấy ngọn tóc thừa đi: “Thế nào, có hài lòng không?”

“A...” Dương Vi nhìn mình trong gương, nhất thời có chút không quen, “Nhìn rất được.”

Tóc đen thẳng dài tới vai, xoa xuống trông rất tự nhiên, làm cho khuôn mặt của cô thay đổi khác hẳn, cổ điển nhưng lại không mất đi vẻ đáng yêu.

Như vậy, sẽ không còn ai nói cô giống với Tổng Cảnh nữa.

Thợ cắt tóc dùng chiếc lược hình tròn giúp cô uốn cúp những lọn tóc ở phía đuôi vào trong, cười nói: “Chủ yếu vẫn do cô có khuôn mặt đẹp.”

Dương Vi ngược mắt lên nhìn hấn: “Anh nói như vậy, tôi cũng sẽ không cho anh tiền bo đâu.”

“Đương nhiên không cần cho anh ta tiền bo, khách lệ phụ nữ là nghĩa vụ của đàn ông.” Phương Thừa Nhiên không biết đã đi tới từ lúc nào, mặt mày tươi cười nhìn Dương Vi trong gương. Hấn cúi người xuống, đưa cho Dương Vi một cái thẻ màu xanh nước biển: “Đây là thẻ hội viên ở đây, bên trong đã có sẵn tiền, về sau cậu có thể đến chăm sóc tóc bất cứ lúc nào, chỉ cần để lại số điện thoại của cậu thôi.”

Dương Vi có chút ngây ngốc: “Hả? Như vậy không tốt lắm đâu?”

Phương Thừa Nhiên buồn cười nhìn cô: “Đây cũng đâu phải thẻ ngân hàng. Cậu sợ cái gì.”

“Vây..... tổng cộng hết bao nhiêu người, tớ trả cho cậu.”

Phương Thừa Nhiên cố tình sùng sộ lên nói: “Cậu nhất định phải khách sáo với tớ như vậy sao?”

Dương Vi vẫn còn có chút do dự, thợ cắt tóc bên cạnh đã cười nói với cô: “Trả tiền cho phụ nữ, cũng là nghĩa vụ của đàn ông.”

Dương Vi nhìn bọn họ cười một tiếng, tiếp nhận thẻ trong tay Phương Thừa Nhiên.

Sau khi trở về trên xe, Phương Thừa Nhiên gõ nhẹ ngón trỏ thon dài trên tay lái hai tiếng: “Giờ này ăn đồ ăn nhiều dầu mỡ không tốt lắm, tớ biết có một nhà hàng nằm rất tươi, hay là chúng ta đến đó ăn lẩu?”

Đuôi lông mày của Dương Vi giật giật, đột nhiên quay đầu nhìn hấn nói: “Phương Thừa Nhiên, tớ đã ly hôn.”

Động tác của Phương Thừa Nhiên ngừng lại, ngay cả không khí nhất thời cũng ngưng trệ lại. Hấn trầm mặc một lúc, mới mở miệng nói: “Tớ biết, tớ đã nghe Hạo Hạo nói.”

Mình Hạo? Dương Vi nghi ngờ nhíu nhíu mày, cậu bé làm sao lại biết mình đã ly hôn? Chẳng lẽ là nghe những thầy cô giáo khác nói?

Cô mím môi, hỏi: “Cậu không ngại à?”

Phương Thừa Nhiên rũ mắt xuống, cười khẽ một tiếng: “Tớ còn ngại là tại sao tớ lại không về sớm hơn một năm.”

Dương Vi mím môi, cúi đầu không nói thêm gì nữa.

Một lát sau, âm thanh đèn nén của Phương Thừa Nhiên từ bên cạnh truyền tới: “Anh ta là giáo sư đại học?”

“Ừ.”

“Vì sao các cậu lại ly hôn?”

“Cũng không có gì, trước khi kết hôn tìm hiểu về nhau quá ít, sau khi kết hôn không ngừng xuất hiện mâu thuẫn.”

Phương Thừa Nhiên cũng trầm mặc một lúc, nghiêng đầu nhìn Dương Vi: “Kỳ thật trước kia tớ cũng có kết giao với vài người bạn gái.”

Dương Vi mang bộ mặt đã biết nhìn hấn: “Kết giao với bao nhiêu người?”

“..... Ba năm bảy người.”

Dương Vi cười đập một cái vào bả vai của hấn: “Không tệ lắm!”

Phương Thừa Nhiên thuận thế cầm tay của cô lại, đặt ở trước ngực mình: “Nhưng mà tớ cam đoan, nếu như cậu nguyện ý, cậu sẽ trở thành bạn gái cuối cùng của tớ, tương lai còn có thể trở thành bà Phương duy nhất của tớ.”

Đối với mỗi cô gái mà nói đây đều là những lời mật ngọt, nhưng cho tới bây giờ Kỳ Tiểu Ngón cũng chưa từng nói với cô những lời như vậy.

Dương Vi thừa nhận trong khoảnh khắc đó cô đã động tâm, cô ngược mắt lên nhìn Phương Thừa Nhiên, chậm rãi rút tay về: “Phương Thừa Nhiên, bây giờ tớ chưa...”

“Tớ hiểu được, bây giờ cậu không cần phải trả lời tớ.” Phương Thừa Nhiên cười cười với cô, khởi động xe, “Bây giờ, chúng ta hẳn là nên đi ăn cơm chiều trước.”

Bữa chiều ăn lẩu nấm tươi mới, sau đó Phương Thừa Nhiên đưa Dương Vi về nhà, giọng nói mang theo tiếu nuối nói: “Hôm nay vẫn không thể mời cậu đi xem phim được, lần sau tớ sẽ đặt vé trước.”

Dương Vi trừng mắt nhìn cậu ta nói: “Buổi tối thứ 2, thứ 3, thứ sáu tớ đều có tiết dạy.”

Phương Thừa Nhiên cúi đầu cười một tiếng, mới nói: “Tớ nhớ rồi, ngủ ngon, cô giáo Dương.”

“Ngủ ngon.”

Sau khi Dương Vi xuống xe, Phương Thừa Nhiên nghiêng người ra ngoài cửa sổ xe nói: “Tớ quên không nói, kiểu tóc mới của cậu trông rất đẹp.”

Dương Vi cười phát phát tay với hấn, chạy vào khu chung cư.

Sau khi về nhà, Dương Vi thay dép lê đi vào trong phòng khách, liếc mắt liền nhìn thấy khung ảnh đặt ở bên cạnh TV. Cô quảng túi xách xuống ghế sofa, đi qua nhìn chăm chăm vào ảnh chụp một lúc lâu.

Không thể không nói Kỳ Tiểu Ngôn thật sự rất đẹp trai, cho dù chỉ là một chiếc áo sơ mi đơn giản, khi mặc lên người hấn cũng trở lên hấp dẫn vô cùng. Lông mày, mắt, mũi, miệng, tất cả mọi thứ giống như đã đều được tính toán chính xác, Dương Vi thích nhất cái bộ dáng đó. Trên mặt anh luôn không có một biểu tình dư thừa nào, cho nên thỉnh thoảng cười rộ lên lại càng thêm hấp dẫn.

“Bịch!”

Dương Vi đem khung ảnh đặt trở lại trên bàn, còn muốn dùng sắc đẹp mê hoặc tôi? Không có cửa đâu!

Sau khi bỏ khung ảnh lại chỗ cũ, cô rời khỏi phòng khách đi vào phòng ngủ. Đập vào mắt là tấm hình kết hôn với khuôn mặt tươi cười của Kỳ Tiểu Ngôn, Dương Vi méo miệng, lấy từ ngăn kéo ra một chiếc bút màu đen, cô đứng lên trên ghế.

Vẽ cho anh thêm một bộ ria mép, ừm, dưới mắt vẽ thêm một sọc đen, ha ha, tiếp đó rắc thêm cho một ít dầu mè.....Sau khi vẽ xong, Dương Vi nhìn tấm ảnh đã bị mình vẽ bậy cười đến dùng được.

Cô cầm quần áo đi vào phòng tắm tắm rửa, đến lúc ra ngoài mới phát hiện ra Dương Minh gửi tin nhắn cho cô. Nằm xuống giường, Dương Vi mới mở ra xem—

“Chị, chiều này có thể dùng được, nữ sinh kia đã không xuất hiện hai ngày nay rồi!”

Dương Vi nhìn chăm chăm tin nhắn một lúc lâu, mới gửi tin trả lời: “Mối tình đầu đối với đàn ông thực sự quan trọng đến vậy sao?”

Dương Minh: “Mối tình đầu đối với đàn ông chính là một đoạn hồi ức mãi mãi không muốn tỉnh mộng”

Dương Vi giật giật khóe miệng, tình yêu. Mộng sao? Cô ném điện thoại sang một bên, đứng lên mở máy tính. Lên trên diễn đàn Hải Giác, Dương Vi ấn vào khu vực bày tỏ cảm xúc, viết mấy lời.

“Mối tình đầu có ý nghĩa như thế nào đối với một người đàn ông? Đang trực tuyến, rất khẩn cấp.”

Sau vài phút, cuối cùng cũng có mấy comment trả lời bên dưới.

“Mối tình đầu trong trí nhớ của người đàn ông đều là những bông hoa xinh đẹp tuyệt trần, không ai có thể vượt qua.”

“Chính là một trái táo màu xanh, ở cái tuổi mười bảy mười tám đẹp nhất của đời người, gặp được người đẹp nhất.”

“Mối tình đầu của tôi giờ đã trở thành vợ của tôi, cuộc đời quá tuyệt vời~”

“Mối tình đầu chính là một dấu mực đỏ vĩnh viễn không thể xóa mờ trong tâm trí mỗi người đàn ông.”

.....

Xem ra mối tình đầu đối với một người đàn ông mà nói thực sự rất quan trọng.

Dương Vi tắt máy tính, chui vào chăn đi ngủ.

Nhưng mà, mối tình đầu của cô lại là Kỳ Tiểu Ngôn.

Dương Vi ngẹn lại một lúc, đem nước mắt đã trào mi nuốt trở về

Bạn đang đọc truyện *Ly Hôn Là Chuyện Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16: Thay đổi

Dương Vi cứ ôm chăn như vậy mà đi ngủ, hôm sau lúc thức dậy, bị mái tóc đen thẳng trong gương làm cho hoảng sợ. Một lát sau mới hồi thần lại nhớ ra, mình đã đổi kiểu tóc mới. Sau khi rửa mặt chải đầu, Dương Vi nhìn dây quần áo treo trong tủ, lấy xuống một chiếc áo sơ mi cổ tròn màu trắng và một áo len màu đen cổ chữ V, quần....lấy chiếc quần kaki màu sô chín thông dụng này đi.

Treo túi xách màu hồng nhạt lên sau cửa. Dương Vi tìm được trong tủ quần áo một chiếc túi đeo vai màu xanh nước biển, cô cho điện thoại di động, chìa khóa, mỹ phẩm cơ bản vào trong.

Đánh giá mình trong gương vài lần, Dương Vi vỗ vỗ mặt, đi nhanh ra cửa.

Sau khi đến cổng trường, anh bảo vệ béo đứng ở cửa kính ngạc nhìn cô, khi Dương Vi đi ngang qua người hấn, cô cố ý nghiêng đầu nhìn hấn một cái, mái tóc màu đen thẳng dài nhẹ nhàng bay lên trong gió: “Buổi sáng tốt lành.”

“Buổi sáng tốt lành..... tốt.....” Anh bảo vệ béo nhìn bóng lưng của cô đã đi xa, vội vàng quay trở về phòng bảo vệ, lấy điện thoại di động ra đăng một tin lên kênh bạn bè: “Kiểu tóc mới của cô giáo Dương rất đẹp....Tôi sẽ không nói tôi rất thích!”

Đi vào phòng làm việc, thầy giáo La dạy toán vẫn như mọi khi đứng lên chào hỏi cô đầu tiên. Nhưng mà hôm nay sau khi hấn xông lên được hai bước, sững sờ đứng nguyên tại chỗ: “Dương, cô giáo Dương, cô mới đổi kiểu tóc?”

“Vâng.” Dương Vi bước nhanh đi tới vị trí của mình, bỏ túi trên tay xuống. Thầy giáo La đuổi theo tới trước bàn làm việc của cô, khen ngợi gật đầu: “Cô giáo Dương để kiểu tóc gì cũng rất đẹp!”

Dương Vi ha ha cười: “Cảm ơn.”

Con mắt của thầy giáo La khẽ di chuyển, hướng về phía trước nhìn nhìn: “Cô giáo Dương, hai ngày nay hình như tâm trạng cô không được tốt lắm?”

“Vâng.”

“Tôi có thể giúp gì cô không?”

Dương Vi ngẩng đầu lên, mỉm cười với hấn: “Có thể không đi theo tôi nói chuyện không?”

Thầy giáo La: “.....”

Sau khi hấn đi như bay trở về chỗ ngồi của mình, cô giáo Diêu lại kéo ghế dựa đến bên cạnh Dương Vi, tò mò nhìn cô: “Tại sao đột nhiên lại thay đổi kiểu tóc? Nhìn rất đẹp, làm ở đâu thế?”

“D&K.”

Cô giáo Diêu mở to hai mắt: “Chỗ kia cực kỳ đắt tiền, hơn nữa nghe nói chỉ có thành viên mới được vào.”

Dương Vi lấy một cái thẻ màu xanh nước biển từ trong ví da ra, quơ quơ trước mặt cô ấy: “Lúc nào muốn đi thì có thể tìm tớ.”

Hai mắt cô giáo Diêu sáng lên, nhìn chăm chăm thẻ trong tay của cô: “Đúng là thẻ thành viên của D&K, nghe nói hội viên của bọn họ được xét duyệt rất nghiêm, cậu làm sao có được thẻ vậy?”

“Có tiền là được.”

Cô giáo Diêu: “.....”

Dương Vi đem thẻ cất lại vào trong ví da, cô giáo Đới ở phía đối diện gọi cô một tiếng, Dương Vi ngẩng đầu lên cười cười với cô ấy: “Tôi sẽ đi thúc giục bài tập ngay bây giờ thôi.”

Khỏe miệng cô giáo Đới giật giật, đưa cho cô một xấp bài thi: “Tôi chỉ muốn cô giúp tôi phát bài thi thử, tiết thứ nhất và tiết thứ 2 là tiết tự học, cho học sinh làm bài kiểm tra ngữ văn.”

Dương Vi cười gật gật đầu, ôm bài thi đi ra ngoài.

Thầy giáo La đứng trước cửa liếc nhìn xung quanh một cái, xoay người lại nói với đám người Cô giáo Diêu: “Hôm nay, tâm tình của Cô giáo Dương hình như không được bình thường.”

Cô giáo Diêu cầm sách tiếng Anh, đi ra ngoài: “Tóc xoắn biến thành đen thẳng, ánh mắt nào của anh cảm thấy giống nhau?”

Thầy giáo La: “.....”

Hấn nói là tâm tình! Tâm tình!

Trong phòng học, Dương Vi vừa bước vào lớp làm cho tất cả các học sinh đều xôn xao. Tất cả mọi người đều nhìn kiểu tóc mới lạ của cô. Dương Vi mặt không đổi sắc đi lên bục giảng, giờ tập bài thi trên tay lên cười cười với mọi người: “Bây giờ bắt làm kiểm tra ngữ văn.”

“.....”

Tiếng oán giận của các học sinh vang lên, sau khi Dương Vi cho học sinh cất hết sách vở đi, bắt đầu phát bài thi từ bàn đầu tiên. Sau khi nhận được bài kiểm tra, có không ít học sinh len lén ngẩng đầu lên đánh giá Dương Vi. Dương Vi đi xung quanh phòng học vài vòng, để cho cán bộ lớp ở trên bục giảng trông coi, cô trở lại văn phòng.

Dương Vi vừa đi, các học sinh bắt đầu xôn xao.

“Cô giáo Dương đổi kiểu tóc mới, thiếu chút nữa là tớ không nhận ra.”

“Sau khi thay đổi cảm giác nghiêm túc hơn so với trước kia rất nhiều!”

“Các cậu không cảm thấy trên mặt cô ấy viết ba chữ ‘Chờ chọc tôi’ sao?”

“Tớ cảm thấy rất đẹp.”

“Còn tớ thích kiểu tóc trước kia hơn.”

.....

“Ồn ào gì thế, không biết đang làm bài thi sao?” Cô giáo Đới ôm một chồng sách bài tập từ bên ngoài đi vào, các học sinh nhất thời im lặng, vui đầu vào làm bài thi.

Minh Hạo vụng trộm lấy điện thoại động trong túi xách ra, gửi cho Phương Thừa Nhiên một tin nhắn: “Cậu, cô giáo Dương đổi kiểu tóc mới!”

Suy nghĩ một chút giờ này chắc chắn cậu còn chưa rời giường, cậu bé liền cất điện thoại đi động vào trong cặp sách, bắt đầu làm bài thi. Theo thói quen cậu bé đọc đề thi một lượt từ đầu đến cuối, nhìn thấy đề mục của bài tập làm văn.

xxx thay đổi.

Minh Hạo suy nghĩ một chút, sau đó trình trọng viết xuống mấy chữ “cô giáo Dương đã thay đổi.”

Sau ngày đó cô giáo Đới chấm được một bài văn có tên là [Cô giáo Dương đã thay đổi].

Sau khi làm bài thi xong, cuối cùng Minh Hạo cũng nhận được tin nhắn trả lời của cậu: “Cậu biết, cậu đưa cô ấy đi làm.”

Minh Hạo: -.-

Cậu: Cái biểu tình này là có ý gì ←_←

Minh Hạo: Ý là cậu rất tuyệt ^_^

Cậu: Ngoan.

Minh Hạo liếc mắt xem thường một cái, cất điện thoại đi động vào trong cặp sách.

Lúc Kỳ Tiểu Ngôn nghỉ trưa, cầm lấy đi động truy cập vào Weibo của Dương Vi. Trên Weibo mới đăng một tấm hình, là một tấm hình selfie. Kỳ Tiểu Ngôn mở rộng hình ảnh, mày hơi nhíu lại.

Tại sao đột nhiên lại đổi kiểu tóc? Ngay cả màu tóc cũng nhuộm lại rồi.

Dương Vi vẫn rất thích kiểu tóc xoăn của cô cơ mà, lại còn thường xuyên ra hiệu cắt tóc để bảo dưỡng, tại sao đột nhiên lại cắt ngắn đuối thẳng?

Anh dùng tư duy logic xuất sắc của mình tự hỏi thật lâu, cuối cùng yên lặng lưu hình ảnh.

Lúc này Dương Vi cũng đang lướt Weibo, trên đầu trang là một tin tức của Đội lát nữa ba phút đồng hồ mới đăng lên khoảng nửa tiếng trước làm cho cô cảm thấy hứng thú –

[Giới hạn hôn nhân] đã hoàn thành! Cuối cùng cũng có thể nhận tiền nhuận bút! Tiền nhuận bút một tháng chỉ có thể nhận một lần, dưới 800 thì không phải nộp thuế, từ 800 đến 4000 phải nộp thuế là 800 nhân với thuế suất, lớn hơn 4000 phải nộp thuế là 80% tiền nhuận bút nhân với thuế suất. Như vậy, vấn đề ở đây là, làm thế nào để nộp thuế nhuận bút thấp nhất?

Ở bên dưới đã có rất nhiều phương án bình luận của độc giả, Dương Vi cầm lấy máy tính của thầy giáo La ở trên bàn ấn ấn vài cái, sau đó bình luận: “Đầu tiên nhận 4000, còn bao nhiêu sẽ nhận thêm lần nữa.”

Một phút sau, cô lại bình luận: “Không đúng, tôi tính toán lại một chút, hình như đầu tiên sẽ nhận 800, còn bao nhiêu sẽ nhận hết một lần nữa, như vậy phải nộp thuế ít nhất.”

Rất nhanh, cô nhận được một cái bình luận, người bình luận có tên là cuốn bài thi: “Chính xác phải làm theo những bước sau, mỗi tháng nhận 800, còn thừa bao nhiêu trước khi công ty đóng cửa sẽ nhận hết một lần.”

Dương Vi: “.....”

Mỗi khi vào thời điểm như thế này anh lại nhảy ra để đưa đáp án!

Nhưng mà cô tin tưởng ý kiến chuyên nghiệp của Kỳ Tiểu Ngôn, cô nhấn vào mục tin nhắn, gửi một tin nhắn cho Đợi lát nữa ba phút đồng hồ: “Theo ý kiến của chuyên gia, mỗi tháng sẽ nhận 800, còn thừa bao nhiêu trước khi Phở Giang đóng cửa sẽ nhận hết một lần. Nhưng mà mỗi tháng nhận có 800 căn bản là không đủ để chi trả cho cuộc sống [_]”

Phượng Thừa Nhì nhìn chăm chăm tin nhắn im lặng vài giây, ngón tay nhấn như bay trên bàn phím: “Chuyên gia là ai?”

Giáo sư thỉnh uống thuốc: “Giáo sư toán học.”

Phượng Thừa Nhì nhấp mắt một cái, truy cập vào Weibo của Dương Vi, dễ dàng tìm ra tên của vị chuyên gia toán học kia chính là “Cuốn bài thi”.

Hình đại diện của Cuốn bài thi là bức ảnh đã được chỉnh sửa bằng phần mềm q painted thành tranh vẽ, trong tranh là một nam sinh, mặc một chiếc áo sơ mi màu trắng, tóc hơi xoăn. Liếc mắt một cái là có thể nhìn ra bức hình này và hình đại diện của Dương Vi đều do tay một người tạo ra. Hắn truy cập vào Weibo của Cuốn bài thi dò xét, tài khoản này được đăng kí từ một năm trước, nhưng tổng cộng chỉ có 3 bài viết được đăng lên, toàn bộ còn lại đều là bài đăng của Dương Vi.

Bài đăng gần nhất, là một bức hình chụp chung dưới cây thông noel năm trước.

Tâm tình hiện tại của Phượng Thừa Nhì có thể được tóm gọn trong ba chữ, Ha Ha Hừ.

Hắn mở khung đối thoại ở phía bên tay phải màn hình ra, nhấn cho Dương Vi một tin: “Hình đại diện của cậu thật đáng yêu, là cậu tự vẽ sao?”

Dương Vi trả lời: “Đúng vậy ~”

Đợi một chút ba phút đồng hồ v: Thật đẹp! Cậu có thể giúp tớ vẽ một bức không?

Mời giáo sư uống thuốc: Tất nhiên! Cậu muốn kiểu dáng như thế nào?

Phượng Thừa Nhì suy nghĩ một chút: “Của tớ là tóc ngắn, còn lại là tùy cậu vẽ ~”

Sau khi nhận được một tin nhắn của Dương Vi, hắn lại đổi một cái Weibo mới.

Đợi một chút ba phút đồng hồ v: Tội quyết định rút hết tiền nhận bút chỉ trong một lần, chính là tùy hứng như vậy đấy.

Bạn đang đọc truyện *Ly Hôn Là Chuyện Nhỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17: Dạy dỗ

Sau khi Dương Vi rời khỏi Weibo, quyết định đi ném cho tiểu thuyết [Giới hạn hôn nhân] một quả địa lôi, chúc mừng xong, thuận tiện nhìn xem câu chuyện câu huyết này cuối cùng có kết thúc như thế nào.

Sau khi cô vào mới phát hiện ra, chỉ trong vòng 3 ngày mà tác giả đã viết thêm 11 vạn từ! Đây đúng là tốc độ của đại thần! Mà tiểu thuyết [Giới hạn hôn nhân] này, không nghi ngờ gì cũng đang đứng ở vị trí đầu bảng.

Cuối bài vẫn là một dãy dài các bình luận của độc giả như cá lội nước sâu, Dương Vi đột nhiên cảm thấy nếu như là ném ra một quả địa lôi thì thực sự là quá thô bỉ, vì thế cô thành kính ném ra một quả tên lửa. Sau khi bỏ phiếu xong, cô hít sâu một hơi, dũng cảm mở chương cuối cùng ra, ở trong lòng nhắc nhở bản thân, mặc kệ nhìn thấy cái gì cũng đều phải bình tĩnh.

“Cuối cùng chúng ta cũng hoàn toàn chiếm giữ được nhau, bao gồm cả sinh mệnh của đối phương.

Thân ái,

Tôi sẽ tự tay chôn em xuống dưới đất.

Xuống dưới đất.

Đề

Đề

Đề.”

Dương Vi: “.....”

Hình ảnh này giống như phim điện ảnh Hollywood vậy, đánh vào cảm giác và thị giác của con người, thật sự đã làm cho Dương Vi phải thán phục....Thân tượng của anh không phải là Ôn Thụy An sao! Hơn nữa ý nghĩa của kết cục không phải là, nam nữ chính xuống âm phủ rồi vẫn còn muốn tiếp tục ép buộc nhau!

....Mọi người đều chết hết, có thể để cho bọn họ yên nghỉ được không.

Nhưng mà lần này Dương Vi không tiện tay để lại bình luận nữa, cô rời khỏi ứng dụng, bắt đầu ngủ trưa.

Tiết đầu tiên của buổi chiều là tiết thể dục, tất cả học sinh sẽ đến thẳng sân thể dục để tập hợp, cho nên Dương Vi cũng không đến phòng học kiểm tra.

Cô ngồi tại chỗ xem bài tập mà ở tiết học trước học sinh đã nộp, không thể không nói là bức tranh của Lương Minh Hạo là một trong số những tác phẩm tương đối tốt so với các học sinh tiểu học khác. Có thể nhận ra được cậu bé có kỹ năng mỹ thuật cơ bản, xử lý tốt mối quan hệ giữa khoảng sáng và khoảng tối, tổng thể cấu trúc và tạo hình có được sự tương tượng độc đáo của một học sinh tiểu học.

Tuy rằng thành tích học tập ở lớp của Minh Hạo cũng không tính là quá xuất sắc, nhưng gia đình cậu bé lại mong muốn cho cậu bé theo ban mỹ thuật, xem ra cũng tương đối văn minh – so với ban mỹ thuật, chắc chắn có nhiều phụ huynh mong muốn cho con em mình theo học bổ túc ban ngoại ngữ hơn.

Cá nhân Dương Vi lại không tán thành cách làm như vậy, cô cảm thấy, những đứa trẻ không nên chịu áp lực lớn như vậy, nếu không sau này lớn lên rất dễ mắc bệnh thần kinh giống như Kỳ Tiểu Ngôn.

Cô đã từng thảo luận với Kỳ Tiểu Ngôn, nếu tương lai có em bé, anh sẽ dạy dỗ như thế nào. Cô cứ nghĩ rằng Kỳ Tiểu Ngôn đối với vấn đề dạy dỗ trẻ nhỏ có thể sẽ rất khắc nghiệt, ví dụ như cho dù không cần nó mười bốn tuổi phải đỗ đại học, nhưng cũng phải mười năm tuổi thì thi đỗ. Kết quả Kỳ Tiểu Ngôn chỉ nhìn cô một cái, bình thản nói: “Anh nghĩ là khi lập kế hoạch cho tương lai của một đứa nhỏ, cần phải xem xét đến gen di truyền của bố mẹ đứa bé.”

Tuy rằng lời nói của Kỳ Tiểu Ngôn Dương Vi thường xuyên nghe không hiểu, nhưng phàm là những lời mắng cô cô đều có thể hiểu ngay.

Cho nên lúc ấy khuôn mặt tươi cười của Kỳ Tiểu Ngôn đã được nếm mùi của gối dựa.

Bọn họ tuy đã kết hôn một năm, nhưng bởi vì tuổi của Dương Vi vẫn còn nhỏ, cho nên hai người thảo luận với nhau không cần có đứa trẻ sớm. Nhưng đến bây giờ, khả năng cả đời bọn họ cũng không thể có đứa nhỏ.

Khóe miệng Dương Vi giật giật, tiếp tục sửa chữa những nét vẽ xấu của học sinh.

Cán bộ thể dục vội vàng chạy vọt vào, lúc đến trước mặt Dương Vi thì cả khuôn mặt đã đỏ bừng: “Dương, cô giáo Dương, Lâm Thi và Trương Tĩnh Di đánh nhau!”

Dương Vi cảm thấy khóe miệng của mình co giật, bình thường đánh nhau không phải đều là hai học sinh nam sao? Vì sao Lâm Thi và Trương Tĩnh Di lại đi đánh nhau!”

Cô đi theo cán bộ thể dục đến sân thể dục, các học sinh đang tập luyện chạy tiếp sức, chỉ có hai người Lâm Thi và Trương Tĩnh Di là không có ở đây, mà đang đứng dưới gốc cây nghe thầy giáo thể dục dạy bảo.

Nhìn bộ dáng của hai cô bé kia, giống như vẫn còn đang không phục lẫn nhau.

“Xảy ra chuyện gì vậy?”

Dương Vi đi đến, thầy giáo thể dục thấy cô, đầu tiên là ngăn người, sau đó mới cong khóe miệng nói: “Cuối tháng này có đại hội thể dục thể thao, tôi đang tổ chức cho các em luyện tập chạy tiếp sức, hai ô bé này đều muốn chọn cùng đội với Minh Hạo, cuối cùng âm ỉ đến đánh nhau.”

Dương Vi: “.....”

Bây giờ học sinh tiểu học cũng thật nguy hiểm, nhỏ như vậy đã biết đến tình yêu tay ba.

Cô liếc mắt nhìn kẻ gây họa đứng cách đó không xa, người đó thấy cô đang nhìn mình, còn vui vẻ phát phát tay với cô. Dương Vi khinh bỉ ở trong lòng một cái, sau đó cười nói với giáo viên thể dục: “Tôi sẽ xử lý hai cô bé này, anh cứ tiếp tục dạy học đi.”

“VẬY TÔI ĐI TRƯỚC.” GIÁO VIÊN THẺ DỤC ĐÃ ĐI ĐƯỢC HAI BƯỚC, LẠI QUAY ĐẦU NÓI VỚI DƯƠNG VI, “ĐÚNG RỒI, HÀ XÁN CỦA LỚP CÔ SAU KHI ĐIỂM DANH XONG ĐÃ QUAY VỀ LỚP HỌC, CÔ BÉ ĐÓ HỌC KỲ NÀY VẪN VẬY.”

Dương Vi nhú nhú mày, nói: “TÔI BIẾT RỒI, TÔI SẼ GẶP CÔ BÉ ĐỂ HỎI MỘT CHÚT.”

“VẬY THẾ NHÉ.” THẦY GIÁO THẺ DỤC CƯỜI CƯỜI, VỪA ĐI VỪA NÓI VỚI CÔ: “CÔ GIÁO DƯƠNG, KIỂU TÓC MỚI CỦA CÔ RẤT ĐẸP.”

Dương Vi cười ha ha một tiếng, cúi đầu nhìn hai học sinh nữ: “LÀ AI ĐỘNG TAY ĐÁNH NGƯỜI TRƯỚC?”

“LÀ CẬU ẤY! BẠN ẤY ĐÁNH EM TRƯỚC, EM MỚI ĐÁNH TRẢ!” LÂM THI CHỈ VÀO TRƯƠNG TÌNH DI Ở TRƯỚC MẶT, CAO GIỌNG TRÍ CHÍCH. TRƯƠNG TÌNH DI CŨNG KHÔNG PHỤC TRƯNG MẮT NHÌN CÔ BÉ, DÙNG GIỌNG CAO HƠN SO VỚI CÔ BÉ NÓI: “ĐÓ LÀ TẠI VÌ CẬU MẮNG TỚ LÀ ĐƯA BÉ XẤU XÍ TRƯỚC!”

“RÕ RÀNG LÀ CẬU MẮNG TỚ LÀ MŨI TỆT TRƯỚC!”

“TỚ MẮNG CẬU LÀ MŨI TỆT KHI NÀO?”

“ĐÚNG LÀ CẬU NÓI! CẬU CÒN NÓI MINH HẠO THÍCH CẬU KHÔNG THÍCH TỚ!”

“CẬU ẤY VỐN KHÔNG THÍCH CẬU! LẦN TRƯỚC CẬU ẤY CÒN MANG THEO KẸO HOA QUẢ CHO TỚ ĂN!”

“LẦN TRƯỚC CẬU ẤY CÒN MỜI TỚ ĂN MỨT HOA QUẢ ĐẬY! CÒN ĐẮT HƠN KẸO HOA QUẢ CỦA CẬU ĐẬY!”

“MỚI KHÔNG PHẢI! KẸO HOA QUẢ KIA LÀ MANG TỪ NƯỚC NGOÀI VỀ!”

Dương Vi: “.....”

CÔ HÍT SÂU VÀI CÁI, MỚI NHỊN ĐƯỢC XÚC ĐỘNG MUỐN MẮNG CHỪNG NGƯỜI: “TRƯỚC TIÊN, CÁC EM HÃY NÓI CHO CÔ BIẾT, MINH HẠO THU HÚT CÁC EM Ở ĐIỂM GÌ?”

Hai học sinh nữ trằm miệng một lời nói: “TRÔNG RẤT ĐẸP TRAI!”

Dương Vi: “.....”

HỌC SINH TIỂU HỌC KHÔNG PHẢI ĐỀU LÀ NHÌN XEM THÀNH TÍCH CỦA NGƯỜI NÀO TỐT HƠN NGƯỜI NÀO SAO? KHI NÀO THÌ CHUYỂN SANG NHÌN MẶT MŨI RỒI?!

CÔ CƯỜI CƯỜI VỚI HAI CÔ BÉ, QUAY VỀ PHÍA SÂN THẺ DỤC GỌI MINH HẠO: “MINH HẠO, EM ĐẾN ĐÂY.”

Minh Hạo vui vẻ chạy tới: “CÔ GIÁO DƯƠNG, CÓ CHUYỆN GÌ Ạ?”

Dương Vi cong khoe môi lên, cười với cậu bé nói: “VỪA RỒI HAI BẠN NỮ NÀY ĐÁNH NHAU VÌ EM, EM CÓ MUỐN NÓI CÁI GÌ KHÔNG?”

Minh Hạo bị nụ cười của cô làm cho lạnh cả sống lưng, cậu bé suy nghĩ một chút rồi bấu môi nói: “ĐÁNH NHAU LÀ KHÔNG TỐT, BẠN BÈ THÌ PHẢI QUAN TÂM, GIÚP ĐỠ LẦN NHAU, KHÔNG NÊN ĐÁNH NHAU. ĐÁNH NHAU VỪA KHÔNG GIẢI QUYẾT ĐƯỢC VẤN ĐỀ, LẠI ẢNH HƯỞNG ĐẾN TÌNH THẦN ĐOÀN KẾT, NÊN NGHIÊM KHẮC PHÊ BÌNH! HON NỮ, TỚ CŨNG KHÔNG THÍCH NỮ SINH THÔ LỔ.”

Dương Vi ném cho cậu bé một ánh mắt “Em đang nói thật”, mỉm cười, sờ sờ đầu cậu bé: “Nói hay lắm.” Cuối cùng còn đặc biệt khích lệ một câu.

Minh Hạo ngượng ngùng nở nụ cười, Dương Vi nhìn hai bạn học nữ, hỏi: “SAU KHI NGHE XONG LỜI CỦA CẬU ẤY, CÁC EM CÓ Ý KIẾN GÌ KHÔNG?”

Trương Tình Di sút sít mấy cái, hốc mắt đỏ lên: “CÔ GIÁO DƯƠNG, EM SAI RỒI, EM KHÔNG NÊN ĐÁNH BẠN.”

Lâm Thi cũng khóc nức nở nói: “EM KHÔNG NÊN MẮNG TRƯƠNG TÌNH DI LÀ XẤU XÍ, THẬT RA BỘ DÁNG CỦA BẠN ẤY KHÔNG XẤU MỘT CHÚT NÀO.”

Dương Vi hài lòng gật đầu: “CÓ THỂ NHẬN THỨC ĐƯỢC SAI LẦM VÀ SỬA CHỮA LẠI, CHÍNH LÀ HỌC SINH NGOAN. CHUYỆN HÔM NAY, CÔ SẼ KHÔNG NÓI CHO PHỤ HUYNH CỦA CÁC EM, NHƯNG MỖI EM VỀ VIẾT CHO CÔ MỘT BẢN KIỂM ĐIỂM 800 CHỮ. BÂY GIỜ, HAI EM BẮT TAY GIẢNG HÒA ĐI.”

Hai người vốn còn có chút không muốn, nhưng sau khi nhìn thấy tươi cười trên mặt Dương Vi càng sâu, thì nhanh chóng bắt tay.”

Dương Vi vui vẻ gật đầu, lại nói với Minh Hạo: “EM HÌNH NHƯ RẤT THÍCH MỜI MỌI NGƯỜI ĂN KẸO NGỌT, NẾU NHƯ VẬY, NGÀY MAI EM HÃY MANG MỘT LỌ KẸO HOA QUẢ ĐẾN ĐÂY, PHÁT CHO MỖI BẠN HỌC MỘT VIÊN.”

Minh Hạo: “.....”

VỪA RỒI CẬU ĐÃ CỐ GẮNG NHƯ VẬY, VÌ SAO VẪN KHÔNG CHỊU THA CHO CẬU.

Sau khi Minh Hạo đi rồi, Dương Vi lấy ra một bọc khăn giấy giúp hai bạn nữ lau khô nước mắt, nhẹ nhàng an ủi nói: “CON GÁI PHẢI CÓ LÒNG TỰ TRỌNG, CHO DÙ MINH HẠO KHÔNG THÍCH CÁC EM, CÁC EM CŨNG PHẢI QUÝ TRỌNG CHÍNH BẢN THÂN MÌNH, VÌ MỘT HỌC SINH NAM KHÔNG THÍCH CÁC EM MÀ ĐI GÂY THƯƠNG TỐN CHO NGƯỜI KHÁC, THƯƠNG TỐN CHÍNH MÌNH, ĐÓ LÀ HÀNH VI NGU NGỐC, CÓ BIẾT KHÔNG?”

Hai bạn nữ tinh tinh mê mê gật gật đầu, không gian trầm lắng, chỉ có những mảnh sáng nhỏ rơi trên người các em, lấp lánh như những viên kim cương. Bỗng nhiên, Trương Tĩnh Di nhìn Lâm Thi nói: “Tan học, tớ mời cậu ăn mứt hoa quả!”

Lâm Thi nhìn cô bé, kích động nói: “Nhà tớ cũng có kẹo mang từ nước ngoài về, ngày mai tớ sẽ mang đến cho cậu ăn!”

Hai cô bé nhìn nhau cười, nắm tay nhau rời đi, Dương Vi phảng phất như nhìn thấy được một đóa hoa bách hợp trắng nõn yên lặng nở rộ phía sau hai cô bé.

Bạn đang đọc truyện *Ly Hôn Là Chuyện Nhỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Chồng trước

Không khí cũng trở nên tươi mát hơn, Dương Vi hít sâu một hơi, cảm thấy mình chật vật vì Kỳ Tiểu Ngôn hai ngày này đúng là có chút ngột.

Sau khi trở về phòng học, cô đi đến trước cửa phòng học của lớp 5 ban hai, nhìn vào trong phòng. Hà Xán đang ngồi một mình bên trong, hết sức chăm chú làm bài thi toán học. Dương Vi suy nghĩ một chút, liền đi đến dãy ghế trống trước mặt cô bé ngồi xuống.

Lúc này mới phát giác ra có người đi vào, Hà Xán ngẩng đầu lên nhìn, lộ ra vẻ mặt kinh ngạc: “Cô giáo Dương.”

Dương Vi cười cười với cô bé, liếc mắt nhìn bài thi thi toán học trên bàn: “Chăm chỉ học tập là chuyện tốt, nhưng thân thể cũng rất quan trọng, tiết chế dục nên xuống dưới vận động một chút, lao động kết hợp với tài năng mới có thể làm lên việc lớn được.”

Hà Xán nín thở, nhìn chăm chăm bút máy trong tay mình: “Tháng sau sẽ có kỳ thi tuyển sinh lên cấp hai, đây là kỳ thi quan trọng đề lên được trung học.”

Trước kỳ thi chuyển cấp, một số trường trung học trọng điểm ở thành phố A sẽ tự tổ chức một cuộc thi tuyển sinh đầu vào riêng, nếu không vượt qua được cuộc thi thì sẽ không trúng tuyển. Dương Vi nhìn cô bé trước mặt, vuốt vuốt mái tóc của cô bé: “Nhưng em mới chỉ học lớp năm, đừng quá lo lắng.”

Hà Xán cắn cắn môi dưới của mình, cúi đầu càng thấp: “Một trong bảy bài thi em đã làm rất kém, mẹ em rất thất vọng.”

Tuy rằng cô bé cúi đầu, nhưng Dương Vi chắc chắn bây giờ hốc mắt cô bé đã đỏ lên rồi.

Cô xoa đầu Hà Xán, an ủi nói: “Em hãy tâm sự với mẹ của mình, nhất định mẹ sẽ hiểu em.”

Hà Xán trầm mặc trong giây lát, mở miệng ra lần nữa thì đã khóc nức nở: “Mẹ em chỉ biết hỏi em làm được giống bao nhiêu trong đề thi mẫu, thi được bao nhiêu điểm...”

Dương Vi nhìn nước mắt của cô bé: “lách tách lách tách” rơi xuống khắp bài thi số học, chữ viết màu đen của bút máy từ từ nhòe đi.

Cô sờ sờ vào túi xách của mình, phát hiện khăn tay của cô vừa rồi đã đưa cho Lâm Thi và Trương Tĩnh Di dùng rồi, vì vậy liền đưa tay ra, dùng đầu ngón tay lau đi những giọt nước mắt đọng trên khóe mắt giúp cô bé: “Nếu lần sau mẹ lại hỏi em, em liền hỏi mẹ xem cuối năm nay mẹ muốn cảm bao nhiêu tiền thưởng.”

Hà Xán lập tức nín khóc mỉm cười, Dương Vi xoa đầu cô bé, từ chỗ ngồi đứng lên: “Ngồi một lát nhớ xuống dưới điểm danh, còn nữa, điểm thể dục cũng tính vào thành tích học tập đấy.”

Hà Xán một bên lau nước mắt một bên gật đầu: “Em biết rồi, cô giáo Dương.”

Dương Vi gật đầu, đi về văn phòng. Sau khi tan tầm, cô đi thẳng về nhà. Buổi tối hôm nay có khóa học hội họa, do là buổi học chính thức đầu tiên, cho nên cô muốn chuẩn bị thật chu đáo. Dựa vào đề cương dạy học, buổi đầu tiên sẽ dạy về chân dung, Dương Vi nhớ tới Đợi một lát ba phút đồng hồ có nhờ cô vẽ một bức tranh chân dung, vừa vặn có thể tận dụng thời gian giảng bài để giải quyết rồi.

Đúng bảy rưỡi Dương Vi đăng nhập vào phòng học, phần mềm bên dưới biểu hiện có 21 học sinh. Bây giờ không phải là thời gian nghỉ đông hay nghỉ hè, cho nên cô rất hài lòng với sĩ số học sinh này: “Chào mọi người, tôi là bánh bột mì, hoan nghênh mọi người đã tham gia vào khóa học hội họa này.”

Dương Vi chào hỏi học sinh xong, trong khung đối thoại đã nhảy ra đủ kiểu tin nhắn trả lời khác nhau--

Tương lai cao phú soái: Chào cô giáo Bánh bột mì ~[o]/~

Cửu cửu bát: Giọng nói của cô giáo Bánh bột mì thật là hay ~~~

Khả khả: Cô giáo, hình như bên này của em hơi chậm.

Lý Cầu Đan:

Lúc Dương Vi mở phần mềm hội họa ra, vẫn chú ý đến khung đối thoại, bạn học Trương Lai cao phú soái và bạn học Lý Cầu Đan đều có ở đây. Cô lấy ra một tờ giấy vẽ mới, hướng vào Microphone nói: “Có chậm cũng không ảnh hưởng gì, nếu có thể, bạn có thể thoát ra rồi đăng nhập lại một lần nữa. Bây giờ chúng ta bắt đầu bài học, ngày hôm nay chúng ta sẽ học vẽ tranh chân dung. Tuy rằng giới tính và tuổi tác khác nhau, sẽ vẽ ra những bức tranh chân dung khác nhau, nhưng nhìn chung tỷ lệ sẽ không có sự thay đổi, giống như bình thường chúng ta hay nói ba tòa năm án...”

Dương Vi vẽ vài nét trên giấy tạo thành một bức tranh chân dung, bắt đầu giảng giải về tỷ lệ cho mọi người. Để tiện cho mình, cô cố ý vẽ một người mẹ tóc ngắn đeo kính mắt và một cô con gái mái tóc dài màu đen—cái đầu tiên cô vẽ cho Đợi một chút ba phút đồng hồ, cái sau cô vẽ để làm tranh chân dung mới cho mình.

Sau khi giảng xong về cách vẽ tranh chân dung nữ giới, cô uống một ngụm nước, lại bắt đầu giảng giải về cách vẽ chân dung nam giới. Đường như theo bản năng, cô vẽ một chân dung có phần hơi giống Quyển Quyển.

Cửu cửu bát: Đẹp trai quá ~[Trái tim màu hồng]

Khả khả: Đã thưởng thức ✓

Kì kì meo meo: Chồng trước của cô giáo, đã xem xong.

Dương Vi: “.....”

Cho nên vì cái gì phải cho học sinh trước kia tới nghe giảng miễn phí a!

Kỳ Tiểu Ngôn liếc mắt nhìn chân dung Dương Vi vừa mới vẽ kia, khóe miệng nhẹ nhàng cong lên.

Trương Lai cao phú soái: Cô giáo, chồng trước này nọ, tuy rằng còn sống, nhưng cứ coi như đã chết. Cô phải nhìn về phía trước chứ.

Khóe miệng vừa cong lên của Kỳ Tiểu Ngôn cứ như vậy mà cứng lại.

Minh Hạo đánh xong những lời kia, tiểu đại nhân thở dài, vì hạnh phúc của cậu, cậu bé cũng phải giúp tháo gỡ rắc rối.

Dương Vi nhìn một loạt những chữ màu tím rất to mới nhảy ra, khóe miệng co rút. Không để ý đến bạn học Trương Lai cao phú soái, Dương Vi tiếp tục giảng bài. Ba giờ sau, chương trình học cũng đã kết thúc, cô bay nhanh vào rửa mặt, ngồi phịch lên giường.

Bụng hình như có chút đau âm ỉ, Dương Vi quên tính thời gian, chẳng lẽ họ hàng của cô muốn đến thăm? Cô phòng mang trợn má, ôm bụng lên giường đi ngủ.

Buổi sáng hôm sau, Dương Vi bị đau mà tỉnh dậy, thật lâu rồi cô không bị đau bụng sinh lý, lần này bị đau đến kinh thiên động địa. Cô bỏ qua không chen chúc lên xe buýt nữa, ngồi xe taxi đến trường học, lúc đến văn phòng, đã đau đến thở không ra hơi. Cô giáo Diêu thấy sắc mặt cô tái nhợt đi vào, liền đi đến hỏi: “Cậu đây là...Miệt mài quá độ?”

Dương Vi nhú mày: “Đau sinh lý.”

Cô giáo Diêu hiểu: “Trong ngăn kéo của tớ có đường đỏ, cậu pha nước ấm uống đi.”

Dương Vi gật gật đầu, đi vào chỗ ngồi liền nằm úp sấp bất động. Thầy giáo La quan tâm muốn đi đến, bị cô giáo Diêu ngăn lại: “Chuyện con gái cậu không hiểu đâu.”

Thầy giáo La: “.....”

Hôm nay Dương Vi có hai tiết học, buổi sáng là tiết cuối cùng. Cô liếc nhìn văn phòng trống rỗng, vẫn nên lấy đường đỏ của cô giáo Diêu pha nước ấm uống. Nhưng mà cũng không có tốt hơn, sau khi kết thúc tiết đầu tiên, cô giáo Diêu nhìn cô nửa sống nửa chết gục ở trên bàn, liền đỡ cô xuống phòng y tế của trường học.

Bác sĩ trường học đưa cho cô một viên giảm đau, Dương Vi uống thuốc, lại nằm ở phòng y tế thêm một lúc, mới cảm thấy tốt hơn một chút. Chống đỡ qua một tiết học, cơm trưa cũng chỉ ăn qua loa vài miếng. Trước khóa học biểu chiều, cô cũng chỉ đi đến phòng học điểm danh sĩ số, sau đó lại quay trở về văn phòng. Minh Hạo nhìn cô đi xa, liền nhanh chóng nhắn tin cho Phương Thừa Nhiên: “Cậu, cô giáo Dương hình như bị bệnh, cả ngày hôm nay chẳng có tinh thần gì cả.”

Ngon tay thon dài của Phương Thừa Nhiên đang gõ bùm bùm trên bàn phím, bộ thứ hai là [Bè cánh từ từ] vừa mới lên đã bị độc giả truy đuổi này lửa, mỗi ngày hẳn đều nhận được rất nhiều comment thúc giục, nhân dịp [Giới hạn hôn nhân] kết thúc, hôm nay hẳn dự định sẽ đăng lên hai vạn chữ, làm cho độc giả vui vẻ.

Màn hình di động trên bàn chợt sáng lên một chút rồi lại tối đi, Phương Thừa Nhiên hoàn thành xong chương một, mở di động ra xem, chân mày chậm rãi

nhúu lại. Hấn tắt máy tính đi, cầm lấy chìa khóa xe ra cửa.

Buổi chiều Dương Vi dạy xong tiết đầu tiên, vẫn xin phép đi về sớm. Viên thuốc giảm đau hình như đã hết tác dụng, đau bụng lại tiếp diễn. Cô lấy tốc độ rùa bò vất vả mới đi ra cửa trường học, thất lung đột nhiên được một người đỡ lấy: “Cậu làm sao thế?”

Dương Vi bất ngờ khi nhìn thấy người trước mắt: “Phương Thừa Nhiên, sao cậu lại ở đây?”

Phương Thừa Nhiên nhìn sắc mặt tái nhợt của cô, cau mày đỡ cô lên xe: “Tớ đưa cậu đi bệnh viện.”

Dương Vi nhất thời có chút thẹn thùng: “Không cần, tớ chỉ là... đau sinh lý.”

Động tác của Phương Thừa Nhiên trong phút chốc liền cứng lại, lu loát khỏi động xe, đánh chiếc Masareti chạy trên đường. Chỉ là giữa hai đường lông mày của hấn hơi mất tự nhiên, còn lộ vẻ lúng túng khó xử: “Ừm, vậy cậu có cần mua cái gì không?”

Dương Vi đột nhiên có chút buồn cười, nhưng mà cô vẫn không có ý xấu để cho Phương Thừa Nhiên phải đi mua băng vệ sinh giúp mình: “Trong nhà hình như vẫn còn thuốc giảm đau, cậu cứ đưa tớ về là được rồi.”

Tuy cô nói như vậy, nhưng Phương Thừa Nhiên vẫn lái xe đến một tiệm thuốc trước, khi trở về cầm theo một bọc thuốc nhỏ trên tay. Dương Vi ôm bụng co lại ở một chỗ, vẫn không nhận được hỏi: “Cậu nói như thế nào với nhân viên cửa hàng?”

Phương Thừa Nhiên thắt chặt dây an toàn, nghiêng đầu mỉm cười với cô: “Tớ nói bạn gái tớ bị đau sinh lý.”

Dương Vi quay đầu đi chỗ khác, hấn thân nhiên như vậy trái lại lại làm cho mình cảm thấy xấu hổ.

Lúc Kỳ Tiểu Ngôn rời khỏi phòng học, nhận được một tin tức của Hồ Lô Oa trong lớp học hội họa: “Xin chào bạn học, tôi là giáo vụ. Bởi vì, hôm nay thân thể của cô giáo Bánh bột mì không được khỏe, cho nên buổi học tối nay sẽ chuyển thành ngày mai, xin lỗi vì làm phiền bạn. Xin thông báo.”

Kỳ Tiểu Ngôn cau mày suy nghĩ một hồi, hình như hiểu ra cái gì.

Bạn đang đọc truyện *Ly Hôn Là Chuyện Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19: Ra oai

Phương Thừa Nhiên đã đưa Dương Vi về nhà mấy lần, nhưng mà đây vẫn là lần đầu tiên bước chân vào trong nhà.

Phòng khách được trang trí rất đơn giản, nhưng ghế sofa và rèm cửa sở màu ấm làm cho người ta có cảm giác rất ấm áp. Hấn đỡ Dương Vi ngồi vào ghế sofa, lấy một cái đệm kê ở phía sau cô: “Có túi chườm nóng hay túi sưởi cho trẻ nhỏ không? Vừa rồi nhân viên cửa hàng kia nói cho tớ biết chườm nóng có thể giảm bớt đau đớn.”

Dương Vi chỉ vào tủ TV: “Hình như là túi chườm nóng để ở đó.”

“Được rồi, cậu chờ một chút.” Đầu tiên Phương Thừa Nhiên ấn mở máy nước uống ở phòng khách, sau đó mới lấy túi chườm nóng và phích cắm ra, kết nối với nguồn điện. Trên tủ TV có khung ảnh chụp hai người, Phương Thừa Nhiên cầm lên nhìn thoáng qua, sau đó lại cười lạnh trả về chỗ cũ.

Dương Vi nhắm mắt lại tựa vào ghế sofa, lông mày nhúu chặt lại với nhau, dường như rất là đau. Phương Thừa Nhiên vỗ nhẹ lên mặt của cô, bế cô đứng lên. Dương Vi lập tức bừng tỉnh: “Cậu làm gì vậy?”

Phương Thừa Nhiên cười khẽ một tiếng: “Tớ có thể làm cái gì? Lên giường đi ngủ.”

Dương Vi vẫn là mờ to hai mắt nhìn hấn, Phương Thừa Nhiên bắt đắ dĩ thờ dài: “Ý của tớ là, cậu ngủ một mình ngủ ở trên giường.”

Dương Vi nhấp khoé miệng khô khốc, có chút xấu hổ mở miệng: “Tớ muốn thay quần áo trước đã.”

Khóe môi Phương Thừa Nhiên khẽ ngoéo một cái, để cô ở lại phòng ngủ rồi đi ra ngoài: “Tớ đi lấy giúp cậu thuốc và túi chườm nóng.”

Hấn nói xong liền đóng cửa lại, Dương Vi sờ sờ hai má có chút nóng lên của mình, cầm lấy áo ngủ cùng băng vệ sinh vào phòng tắm. Giống như bấm thời gian, cô mới vừa từ phòng tắm đi ra, Phương Thừa Nhiên đã gõ cửa phòng ngủ: “Thay xong chưa?”

“Được rồi.”

Dương Vi ra mở cửa cho hấn, ánh mắt Phương Thừa Nhiên dạo một vòng quanh trên áo ngủ kẻ sọc của cô, cười đưa viên và cốc nước trên tay ra: “Cậu uống thuốc trước đi.”

Dương Vi nhận lấy thuốc một hơi uống vào, Phương Thừa Nhiên lại đưa túi chườm nóng cho cô: “Bây giờ đi ngủ đi.”

Dương Vi cầm túi chườm nóng, nhìn hẩn một cái: “Cậu thì sao?”

Môi Phương Thừa Nhiên chậm rãi kéo ra, hơi khom lưng nói nhỏ bên tai cô: “Nếu như cậu cần, tớ có phục vụ cậu. Phục vụ cậu ngủ.”

“....Cảm ơn, không cần.” Dương Vi tiến vào trong chăn, ánh mắt liếc người ở cửa: “Cậu còn có việc, có thể đi rồi, tớ không sao.”

Phương Thừa Nhiên đứng dựa vào cửa, ánh mắt mang theo ý trêu chọc: “Cậu yên tâm đi, tớ không có mưu đồ quỷ rối cậu đâu.”

Lông mi Dương Vi khẽ động hai cái, sau đó từ từ khép mắt lại. Khóe miệng Phương Thừa Nhiên cong lên một nụ cười, vốn muốn đi ra phòng khách, trong lúc vô tình nhìn thoáng qua tấm ảnh kết hôn treo ở trên tường.

Đều nói con gái lúc mặc áo cưới là đẹp nhất, váy trắng mặc trên người Dương Vi lại làm cho tim của Phương Thừa Nhiên đập nhanh nửa nhịp. Điểm duy nhất không được hoàn mỹ đó là, tươi cười trên khuôn mặt của cô không phải dành cho mình.

Lông mày của Phương Thừa Nhiên nhíu chặt lại với nhau, nhìn về người đàn ông bên cạnh đã bị tô vẽ thành một người hoàn toàn khác. Hẩn thừa nhận, hẩn rất ghen tị với người đàn ông này, thiện cảm duy nhất của hẩn đối với người đó là, hẩn đã lựa chọn ly hôn với Dương Vi, cho mình một cơ hội.

Bên cạnh tấm ảnh kết hôn treo một tấm Áp phích Mạc Trăn, Mạc thiên vương ở nước ngoài cũng rất nổi tiếng, cho nên mặc dù về nước không lâu, Phương Thừa Nhiên cũng nhận ra anh ta. Hẩn nhíu mày, dường như có thể lý giải được một chút cảm nhận của chồng trước của Dương Vi, ít nhất hẩn cũng không rộng lượng đến nỗi dễ dàng khoan nhượng cho bà xã của mình treo tranh của người đàn ông khác trong phòng ngủ.

Dương Vi nhẹ giật mình, trong chăn phát ra tiếng động. Phương Thừa Nhiên theo bản năng nhìn về phía cô, lông mi của cô khẽ nhíu, trong mắt vẫn mang theo một chút rung động bất an, dường như giấc ngủ không yên ổn. Phương Thừa Nhiên nhìn cô một lúc, đột nhiên giật giật khóe miệng.

Hẩn muốn hôn cô.

Ý tưởng này giống như một hạt giống trong nháy mắt mọc rễ này nằm trong lòng Phương Thừa Nhiên, nở rộ giống như một đóa hoa kiều diễm

Chỉ là hôn một cái mà thôi, cũng không tính là có mưu đồ quỷ rối. Nghĩ như vậy, Phương Thừa Nhiên chậm rãi cúi người xuống, giống như là lần đầu tiên hôn môi, theo bản năng ngừng hô hấp. Môi của hẩn từng chút từng chút tới gần, ngay lúc sắp được như nguyện chạm vào môi Dương Vi.

“Cậu đang làm cái gì vậy?”

Một giọng nói lạnh lẽo đè nén tức giận, giống như một thùng nước đá từ trên trời giáng xuống, dập tắt hoàn toàn ý tưởng đẹp đẽ của Phương Thừa Nhiên.

Phương Thừa Nhiên quay đầu lại, thấy một người đàn ông thân hình thon dài đang đứng ở cửa, ánh mắt lạnh lẽo không mang theo một tí độ ấm nào. Phương Thừa Nhiên run sợ chớp mắt một cái, bỗng nhiên cười: “Vấn đề này nên để tôi hỏi anh mới đúng, anh không biết rằng mình đang xâm phạm nhà dân bất hợp pháp sao?”

Kỳ Tiểu Ngôn xòe bàn tay ra, một chuỗi chìa khóa từ trong lòng bàn tay rơi xuống, khẽ phát ra tiếng kim loại va chạm vào nhau: “Đây là nhà của tôi, tôi không cho là có vấn đề gì.”

Ngay từ đầu Phương Thừa Nhiên đã nhận ra Kỳ Tiểu Ngôn, nhưng lúc này cũng chỉ cười mỉa mai: “Anh là chồng trước của Dương Vi? Nếu đã ly hôn, anh chẳng lẽ không nên đem chìa khóa cửa trả lại cho cô ấy ư?”

“Chuyện này không liên quan đến cậu.” Kỳ Tiểu Ngôn tiến về phía trước hai bước, nếu anh đoán không nhầm người này chắc chắn là chủ nhân của chiếc Maserati ở dưới lầu kia, “Cậu còn chưa trả lời tôi, vừa rồi cậu đang làm cái gì? Cậu không biết hành vi dâm ô phụ nữ cũng là phạm pháp sao?”

Dường như nghe được giọng nói của Kỳ Tiểu Ngôn, Dương Vi mơ mơ màng màng mở mắt ra, lẩm bầm lầu bầu kêu một tiếng: “Quyển Quyển....”

Lông mày của Kỳ Tiểu Ngôn khẽ động, bước nhanh đi đến: “Cục cưng, làm sao vậy?”

Có lẽ là do tác dụng của thuốc, cả người Dương Vi đều choáng váng. Không nhìn rõ hình dáng của Kỳ Tiểu Ngôn, Dương Vi nửa mắt nhắm nửa mắt mở thấy anh, đột nhiên từ thân không chịu được: “Quyển quyển, đau bụng....”

Tay của Kỳ Tiểu Ngôn cực kỳ tự nhiên cho vào trong chăn, nhẹ nhàng sờ lên bụng của Dương Vi: “Ồ chỗ này à?”

“Vâng.....”

Kỳ Tiểu Ngôn xoa nhẹ nhàng lên bụng cô vài cái, độ ấm của lòng bàn tay vừa đủ làm cho Dương Vi thoải mái hít thở lại.

“Đã uống thuốc chưa?”

Dương Vi gật gù đầu: “Rồi ạ.”

“Ngoan, ngủ một giấc sẽ không đau nữa.” Kỳ Tiểu Ngôn hôn nhẹ nhàng lên mí mắt của cô, giọng nói dịu dàng như dỗ trẻ nhỏ, “Bây giờ nhắm mắt lại ngủ đi, được không?”

“Vâng.” Dương Vi lên tiếng, nhắm mắt lại đã ngủ. Kỳ Tiểu Ngôn chờ hô hấp của cô ổn định, mới đứng dậy đi ra khỏi phòng ngủ. Phương Thừa Nhiên đi theo sau anh, trên mặt đã không còn ý cười như lúc ban đầu: “Kỳ tiên sinh, anh nên biết bây giờ anh và Dương Vi đã không còn quan hệ gì?”

Kỳ Tiểu Ngôn nhìn hần, hỏi ngược lại: “Còn cậu thì sao? Cậu có quan hệ như thế nào với Dương Vi?”

Phương Thừa Nhiên nói: “Trước kia tôi và Dương Vi là bạn cùng tiểu học, bây giờ tôi là người theo đuổi cô ấy, sau này, rất có thể là chồng của cô ấy.”

Kỳ Tiểu Ngôn cười lạnh chế nhạo: “Đây là giả thiết rất hay, nhưng mà cậu không thể chứng minh nó.”

Trong nháy mắt này, dường như Phương Thừa Nhiên đã có thể hiểu được tại sao Dương Vi lại muốn ly hôn với anh ta, nhưng mà hần là một tiểu thuyết gia, so về tài ăn nói không thể nào thua bởi một vị giáo sư được. Hần nhìn thẳng vào Kỳ Tiểu Ngôn, trong ánh mắt chứa đựng ý cười: “Thời gian sẽ chứng minh tất cả.”

Ánh mắt của Kỳ Tiểu Ngôn vẫn lạnh lẽo như nước, nhưng mà giọng nói lại trở nên hết sức nghiêm túc: “Nói đúng lắm, thời gian sẽ chứng minh tất cả. Nhưng tôi phải nói cho cậu biết, tôi đáp ứng li hôn với Dương Vi, không phải bởi vì tôi không yêu cô ấy, mà là bởi vì tôi thực sự yêu cô ấy.”

Ánh mắt của Phương Thừa Nhiên cũng bắt đầu lạnh dần: “Cho nên?”

“Tôi nghĩ cậu đã từng nghe qua từ ‘Phục hôn’.”

Phương Thừa Nhiên cười nhạt một tiếng, không nói gì. Hai người đứng yên lặng ở trong phòng khách một lúc lâu, ai cũng không có ý rời đi trước.

Cuối cùng vẫn là Phương Thừa Nhiên không nhịn được lên tiếng trước: “Anh không đi sao? Giáo sư đại học chắc là rất bận rộn?”

Kỳ Tiểu Ngôn nhìn hần một cái, không có biểu tình gì nói: “Tôi không thể để cậu ở một mình cùng với Dương Vi.”

Phương Thừa Nhiên nghiêng đầu, ánh mắt có chút châm chọc: “Kỳ tiên sinh, Mấy hôm trước tôi thấy anh và một ngôi sao nữ đi ăn cơm cùng nhau.”

Kỳ Tiểu Ngôn sững sốt một chút, đứng yên không nhúc nhích nói: “Ảnh chụp đâu? Không có ảnh chụp tạp chí sẽ không trả tiền nhuận bút cho cậu.”

Phương Thừa Nhiên nở nụ cười: “Anh biết ý của tôi mà. Nhưng mà anh yên tâm, tôi không nói cho Dương Vi biết đâu, bởi vì chuyện của anh không đáng để cô ấy phiền lòng.”

“Chỉ là ăn cơm bình thường, không có gì là không thể nói.”

Sau khi Kỳ Tiểu Ngôn nói xong, phòng khách lại khôi phục lại sự im lặng. Chẳng bao lâu sau, điện thoại di động của Kỳ Tiểu Ngôn vang lên. Anh đi đến bên cạnh của sô, nhận điện thoại: “Mẹ? Con biết rồi, bây giờ con sẽ ra sân bay.”

Phương Thừa Nhiên vênh tai lên nghe lén, trong lòng cực kỳ thoải mái, muốn đi sân bay, đi thông thả không tiền. Kỳ Tiểu Ngôn xoay người nhìn hần. Phương Thừa Nhiên cong khóe miệng mỉm cười với anh.

Kỳ Tiểu Ngôn nói: “Nếu cậu còn không đi, tôi sẽ gọi điện thoại báo nguy.”

Phương Thừa Nhiên: “.....”

Thật sự đã lâu chưa thấy người nào không biết xấu hổ như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Ly Hôn Là Chuyện Nhỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Vô sỉ

Xe của hai người đồng thời rời khỏi tiểu khu, Xe Audi của Kỳ Tiểu Ngôn đi thẳng ra sân bay, xe Maserati của Phương Thừa Nhiên dạo quanh đường lớn một vòng rồi lại quay trở lại.

Một lần nữa lại đứng trước cửa nhà Dương Vi, trên mặt Phương Thừa Nhiên lộ ra một nụ cười âm hiểm – may mắn hần thông minh, nhân lúc Kỳ Tiểu Ngôn nghe điện thoại vụng trộm cất chìa khóa nhà Dương Vi vào trong túi.

Hần lấy từ trong túi quần ra một chiếc chìa khóa cửa, giống như kẻ trộm nhẹ nhàng mở cửa phòng, đem chìa khóa nhà Dương Vi trả lại chỗ.

Kỳ Tiểu Ngôn đợi ở sân bay 20 phút, cuối cùng cũng nhìn thấy người mình đang đợi: “Di Triệu.” Anh hướng về một người phụ nữ trung niên mặc một bộ quần áo tây âu đơn giản ở phía lối ra gọi một tiếng, giọng nói không lớn không nhỏ, vừa đủ để người ta có thể nghe rõ. Người phụ nữ da ngăm đen nghe tiếng gọi nhìn lại, lúc nhìn thấy Kỳ Tiểu Ngôn mặt mày bỗng nhiên rạng rỡ hẳn lên: “Tiểu Ngôn, đợi lâu chưa?”

“Không lâu.” Kỳ Tiểu Ngôn tiến lên giúp bà mang hành lý, động tác hết sức nho nhã: “Xe của cháu ở bên ngoài, chúng ta đi ra ngoài trước đã.”

“Được.” Di Triệu đi theo anh lên xe, có chút mới lạ nhìn ra ngoài cửa sổ, “Di mới có hai năm không về thành phố A, sắp không nhận ra nơi này nữa rồi, thành phố này thật sự thay đổi từng ngày.”

Kỳ Tiểu Ngôn không nói gì, hứng thú của Di Triệu vẫn không giảm: “Tiểu Ngôn, cháu dạy đại học có bận rộn không?”

“Rất tốt ạ.”

“Lần trước, cô đã nhìn thấy luận văn của cháu được đăng trên tạp chí, thực sự rất hay.”

“Cám ơn cô.”

Triệu a di nở nụ cười một tiếng: “Người vẫn là cùng mới trước đây giống nhau.” Nàng dừng một chút, lại hỏi, “Người thái thái được không?”

Di Triệu cười một tiếng: “Cháu vẫn giống trước kia.” Bà dừng lại một chút, lại hỏi, “Vợ cháu có khỏe không?”

Kỳ Tiểu Ngôn trầm ngâm một chút: “Cô ấy vẫn khỏe ạ.”

Di Triệu cười nói: “Lúc đi nghe mẹ cháu nói cháu kết hôn, thật sự là bị giật mình, cháu cũng không biết, mẹ cháu vẫn lo cháu sẽ cô độc cả đời. Haizz, mất công Văn Văn nhà cô còn chờ con lâu như vậy.”

Di Triệu và cha mẹ của Kỳ Tiểu Ngôn là đồng nghiệp, hai nhà vốn dĩ ở cùng một đại viện, quan hệ cũng rất tốt. Kỳ Tiểu Ngôn từ nhỏ đã rất ưu tú, Di Triệu sớm đã ngắm trúng hẳn làm con rể, đáng tiếc Kỳ Tiểu Ngôn đi quá nhanh, Văn Văn nhà bà còn chưa tốt nghiệp trung học, hẳn đã ra nước ngoài đi du học.

“Di Triệu cứ nói đùa.” Kỳ Tiểu Ngôn quẹo vào một khúc cua ở giao lộ phía trước, trong giọng nói không lộ ra tí cảm xúc gì. Di Triệu biết con người của hẳn chính là như vậy, cũng không hờn giận: “Chúng ta đi đâu?”

Kỳ Tiểu Ngôn nói: “Khách sạn Định Âu, cháu đã gọi điện thoại đặt giúp đi một phòng ở đây.”

Lúc Dương Vi tỉnh dậy, đã là bảy giờ tối. Bụng không còn đau nữa, nhưng lúc này lại có chút đói. Cô nằm ở trong chăn thêm hai phút, mới chậm rì rì đứng lên, đi vào phòng bếp.

Trong phòng khách tràn ngập mùi thơm nhẹ nhàng của thức ăn, lông mày Dương Vi giật giật, cẩn thận đi đến phòng bếp dò xét một chút.

Tay phải Phương Thừa Nhiên giờ thì, đang múc cháo trong nồi nếm thử. Hẳn hơi hơi cúi người, lông mi dài động ở trên mắt, mang theo một chút mộng lung hấp dẫn. Đây thực sự là một hình ảnh cảnh đẹp ý vui, Dương vi có phần đành lòng phá hư, nhìn mấy giây, sau đó vội ho khan một tiếng nói: “Phương Thừa Nhiên, cậu còn chưa đi sao?”

Nghe thấy giọng nói của Dương Vi, Phương Thừa Nhiên ngược mắt lên, khóe môi nhấc lên nụ cười yếu ớt: “Tớ nghĩ cậu tỉnh dậy chắc hẳn sẽ rất đói bụng, cho nên ở lại đây nấu cơm cho cậu, có phải rất cảm động hay không?”

Dương Vi cười một tiếng, đi đến nhìn vào trong nồi, là cháo trứng gà đường đỏ: “Cậu có thể làm cái này cơ à?”

Phương Thừa Nhiên cầm điện thoại đi động đang đặt ở bên cạnh lên quơ quơ: “Tìm ở trên mạng có rất nhiều.”

Dương Vi hoàn toàn bất phục gật gật đầu, Phương Thừa Nhiên phát tay với cô nói: “Cậu đến phòng khách ngồi, lập tức sẽ có ngay.”

“Được rồi.” Dương Vi đi ra ngoài hai bước, đột nhiên dừng lại, quay đầu lại hỏi, “Phương Thừa Nhiên, cậu luôn ở đây à?”

“Đúng vậy.”

“Vậy..... Có người nào đến đây không?”

Tay đang cầm muôi khuấy cháo của Phương Thừa Nhiên hơi dừng lại một chút, ngẩng đầu lên nhìn cô: “Không có ai, vì sao lại hỏi như vậy?”

Dương Vi cười cười nói: “Không có gì, cậu đừng đem cháo nấu thành hồ đấy.”

“Tớ cũng không phải cậu.” Phương Thừa Nhiên đuổi cô ra khỏi phòng bếp, Dương Vi đi đến ghế sofa ngồi xuống, ôm gối thất thần.

Cho nên mình thực sự nằm mơ sao? Cô đã nói Kỳ Tiểu Ngôn làm sao có thể đến.

Chẳng được bao lâu, Phuong Thừa Nhiên bung hai cái bát theo tại trù phòng đi ra, Dương Vi chạy nhanh đi lên tiếp nhận một cái bát. Hai người ngồi ở bàn ăn tiền, Phuong Thừa Nhiên xem năng ăn một ngụm cháo, chờ mong hỏi: “Hương vị thế nào?”

Một lúc sau, Phuong Thừa Nhiên bung hai cái bát từ phòng bếp đi ra, Dương Vi chạy nhanh đến nhận một cái bát. Hai người ngồi ở trước bàn ăn, Phuong Thừa Nhiên nhìn cô ăn một miếng cháo, chờ mong hỏi: “Mùi vị thế nào?”

Dương Vi giơ ngón tay cái lên với hân: “Đầu bếp Phuong! Không hổ là gia đình mở khách sạn!”

Phuong Thừa Nhiên cười một tiếng: “Lúc tớ còn ở nước ngoài, chủ yếu đều là tự mình nấu cơm.”

Dương Vi nháy mắt mấy cái: “Cậu không phải còn có ba năm bảy cô bạn gái sao?”

“Các cô ấy khá tốt, đều không cho tớ phục vụ họ.” Phuong Thừa Nhiên buông tay.

Dương Vi ăn một ngụm cháo, ánh mắt có chút trêu trọc: “Cậu đừng có giả bộ nữa.”

Phuong Thừa Nhiên nhìn cô, đột nhiên chuyển đề tài: “Bức ảnh kết hôn trong phòng ngủ của cậu, là cậu vẽ thành như vậy sao?”

Con mắt màu đen của Dương Vi khẽ chớp một cái, gật đầu nói: “Ừ.”

Phuong Thừa Nhiên nói: “Nếu không muốn thấy, vì sao không dỡ ảnh kết hôn xuống?”

Dương Vi sùng sốt một chút, thìa trong tay cô không tự giác quấy quấy bát cháo: “Ừ, ảnh kết hôn quá lớn, nếu dỡ xuống tường trông sẽ rất trống, không đẹp.”

Phuong Thừa Nhiên mím môi, không nói gì nữa.

Sau khi cơm nước xong, Phuong Thừa Nhiên chủ động đi rửa bát, Dương Vi có chút áy náy: “Thôi khỏi, cậu đặt ở trong bồn đi, một tí nữa tớ sẽ rửa.”

Phuong Thừa Nhiên quay đầu nhìn cô một cái, dùng giọng điệu chuyên gia nói: “Kỳ sinh lý ít động đến nước thôi.”

Khỏe miệng Dương Vi nhếch lên một chút cười nói: “Là bảy người bạn gái trong ba năm của cậu nói cho cậu?”

“Là nhân viên bán hàng nói cho tớ biết.” Phuong Thừa Nhiên nghiêm túc bào chữa. Sau khi rửa bát xong, hân nhìn đồng hồ một chút, rốt cuộc cũng cảm thấy mình cần phải đi: “Tớ đi về trước, cậu nghỉ ngơi sớm đi.”

“Ừ, hôm nay thực sự cảm ơn cậu.”

Phuong Thừa Nhiên dừng chân lại, đôi mắt sáng ngời chuyên chú nhìn cô, giống như viên đá quý màu đen xinh đẹp nhất: “Không cảm ơn tớ bằng một nụ hôn sao?”

Dương Vi sùng sốt trong nháy mắt, lui về sau vài bước: “Tớ nghĩ là cậu không nên ép buộc.”

Phuong Thừa Nhiên không nhịn được cười thành tiếng, nhanh chóng tiến đến hôn lên má Dương Vi một cái: “Tặng miễn phí cho cậu một cái hôn chúc ngủ ngon.”

Nụ hôn này vừa nhẹ vừa nhanh, làm cho Dương Vi hoàn toàn bất ngờ.

Cô còn chưa bị Kỳ Tiểu Ngôn hôn trước mặt người ngoài đâu.

Phuong Thừa Nhiên giơ tay lên hất những sợi tóc đen còn vương trên mặt cô ra, ánh mắt ái muội: “Nếu cậu còn đứng ngốc như vậy, tớ sẽ hôn miệng của cậu.”

Dương Vi giật mình, lùi nhanh về sau hai bước: “Ha ha ha ha, chúc ngủ ngon!” Nói xong nhanh như chớp đóng cửa phòng ngủ lại, còn không quên khóa trái cửa.

Phuong Thừa Nhiên: “.....”

Hoàn toàn triệt để bị coi như là một sắc lang.

Sớm biết như vậy vừa rồi liền trực tiếp hôn môi cho rồi.

Sau khi Kỳ Tiểu Ngôn đưa Di Triệu về khách sạn, liền quay trở về trường học. Hạng mục sách giáo khoa nước Áo kia đã đến hạn cuối cùng, sau khi đậu xe xong, anh đi thẳng đến phòng giảng dạy và nghiên cứu.

Ba nghiên cứu sinh đều ở bên trong, nữ sinh buộc tóc đuôi ngựa cầm trên tay một quyển tạp chí, nói với nam sinh đeo mắt kính ở bên cạnh: “Cậu xem, người Tổng Cần nói có phải là giáo sư Kỳ không?”

Nam sinh theo thói quen đẩy mắt kính lên trên sống mũi, thành thật khuyên: “Cậu tốt nhất không nên quan đến chuyện của giáo sư Kỳ, hạng mục này xong rồi, tớ không muốn thấy ấy quay lại giao cho chúng ta một đồng hạng mục khác.”

Nữ sinh bĩu môi, vẫn đang cảm quyền tạp trí trên tay: “Không ngờ rằng mối tình đầu của Tống Căn chính là giáo sư Kỳ, quả thực quá huyền ảo.”

“Ai là mối tình đầu của Tống Căn?”

Giọng nói của Kỳ Tiểu Ngón đột nhiên truyền đến từ phía sau, nữ sinh sợ tới mức run lên, tạp chí trong tay cũng “bộp” một tiếng rơi trên mặt đất.

Kỳ Tiểu Ngón đi lên đi nhặt lên tạp chí, mở ra quét vài lần, lại thả lại trên bàn. Ba cái nghiên cứu sinh thật cẩn thận đánh giá hần sắc mặt, ngay cả tiếng hít thở đều hàng đến nhỏ nhất. Kỳ Tiểu Ngón mở ra máy tính xem xét trong chốc lát vẫn đương, đối đối diện ba người nói: “Đệ 137 trang đến 159 trang, còn có 177, 185, 199, 203, 211 trang toàn bộ một lần nữa tuyên đề.”

Kỳ Tiểu Ngón đi đến nhặt tạp chí lên, mở ra xem một chút, lại để lại trên bàn. Ba nghiên cứu sinh cẩn thận đánh giá sắc mặt anh, ngay cả tiếng hít thở cũng giảm xuống mức nhỏ nhất. Kỳ Tiểu Ngón mở máy tính ra kiểm tra văn bản một hồi, nói với ba người: “Từ trang 137 đến trang 159, trang 177, 185, 199, 203, 211, toàn bộ dịch lại một lần nữa.”

“.....”

Địa ngục trần gian.

“Đúng thứ sáu nộp lại cho nhà xuất bản.”

“.....”

Địa! Ngục! Trần! Gian!

Bạn đang đọc truyện *Ly Hôn Là Chuyện Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Người thứ ba

Ba nghiên cứu sinh liều sống liều chết giao nộp bản thảo cho đến khi vừa với tâm ý của giáo sư Kỳ, thứ bảy cả thể xác và tinh thần của họ đều mệt mỏi, ở trong phòng ngủ một ngày một đêm.

Ban đầu Dương Vi dự định hôm nay sẽ ngủ cả một ngày, nhưng mà Thịnh Lôi lại hẹn cô đi ăn búp phê. Cô khó khăn lắm mới đứng lên đi rửa mặt được, thì lại phát hiện bị mất nước. Nhớ tới lúc trước mẹ cô nói hóa đơn tiền nước mà không đóng đúng thời hạn thì sẽ nhà sẽ bị cắt nước, cô tìm trong phòng ngủ một vòng, lại không biết thẻ đóng tiền nước để ở chỗ nào.

Sắp đến giờ hẹn với Thịnh Lôi, Dương Vi tìm một hồi trong tủ quần áo cũng không thấy, bất đắc dĩ mới gọi điện thoại cho Kỳ Tiểu Ngón.

Kỳ Tiểu Ngón đang chuẩn bị đi đến khách sạn đón Di Triệu, vừa mới cài xong cúc áo ở cổ, màn hình điện thoại trên bàn liền sáng lên, hiện lên hai chữ “Cục cưng”, anh sững sốt trong giây lát, rồi nhanh chóng nhận điện thoại: “Có chuyện gì à?”

Âm thanh lạnh lẽo, giống như một tảng băng đánh vào màng tai Dương Vi, làm cho cô thất thần trong giây lát: “Thẻ đóng tiền nước anh để ở đâu?”

“Tủ đầu giường bên phải, ngăn kéo thứ hai. Két nước ở ngoài hành lang, của nhà chúng ta là cái thứ ba từ trên dưới ở hàng số 7. Nếu trong nhà hết nước, chứng minh nước dùng hết rồi, siêu thị ở dưới lầu có thể đại diện để thu tiền.”

Giọng nói của Kỳ Tiểu Ngón dịu dàng, nhưng lỗ tai Dương Vi đỏ hết cả lên. Cô cảm thấy mình giống như đứa trẻ cái gì cũng không biết.

“Cảm ơn anh.” Cô nói nhanh hai chữ này xong, không do dự tắt điện thoại. Kỳ Tiểu Ngón nghe âm thanh tút tút trong điện thoại, đứng yên một lúc mới cầm áo khoác đi ra cửa.

Nơi Dương Vi và Thịnh Lôi hẹn gặp là nhà hàng com Tây ở tầng hai của khách sạn Định Âu, com Tây tự chọn ở đây rất được người trẻ chào đón.

Nhân viên giữ cửa đẹp trai lễ phép kéo cửa ra giúp cô, Dương Vi đi dọc đại sảnh đến thang lầu hình xoắn ốc lên tầng hai, nhân viên tiếp tân cúi mình chào cười ngọt ngào với cô: “Chào mừng quý khách ghé thăm, xin hỏi quý khách đi đâu ạ?”

Dương Vi nhìn lướt qua nhà hàng com Tây một lượt, rất nhanh nhìn thấy Thịnh Lôi: “Bạn của tôi đã đến rồi, tôi đi đến đó là được rồi.”

Nhân viên tiếp tân làm một động tác mời tiêu chuẩn đối với cô, Dương Vi nghĩ thầm không hồ là khách sạn năm sao cao cấp, thái độ phục vụ rất tốt. Đúng rồi, Phương Thừa Nhiên không phải làm ở chỗ này sao, không biết có gặp hần hay không?

Cô đi đến trước bàn của Thịnh Lôi, cúi mắt nhìn xuống. Trên bàn đã bày một cốc kem brulee, một bánh chuối, còn có hai cái bánh dẫu.

Điểm tâm ngọt ở đây vô cùng nổi tiếng, không chỉ phong phú đa dạng, mùi vị còn tốt hơn nhiều so với các tiệm bánh ngọt khác, cho nên có rất nhiều người đặc biệt chạy đến đây để ăn điểm tâm ngọt.

Dương Vi nhìn một bàn đầy bánh ngọt nhất thời cảm thấy nước bọt bài tiết ra rất nhiều, cô xiên một miếng bánh ngọt cho vào miệng, vị dâu tây và bơ chua ngọt hòa quyện với nhau, khẩu vị này làm cho Dương Vi rất hài lòng: “Bánh dẫu tây ở đây quả nhiên là ngon nhất!”

Khóe miệng Thịnh Lôi co rút: “Vì sao tớ cảm thấy từ khi cậu và Kỳ Tiểu Ngôn ly hôn, cậu càng ngày càng thô bỉ nhỉ?”

Dương Vi trực tiếp dùng tay cầm một miếng bánh dẫu tây cho vào miệng, phớt lờ nhìn cô ấy: “Tớ gọi cái này là thuộc về thiên tính.”

Thịnh Lôi liếc mắt xem thường một cái, khóe miệng treo lên một nụ cười không có ý tốt: “Sau khi ly hôn cảm thấy thế nào? Có cảm thấy mình đơn gối chiếc khó ngủ hay không?”

Dương Vi nghiêm túc suy nghĩ một chút, nói: “Cảm giác không được thoải mái, dép lê không phải đặt vuông góc 90 độ với giường, đầu của bàn chải đánh răng thích quay về đâu thì quay, khăn mặt với khăn mặt cũng không cần cách nhau 5cm nữa!”

Thịnh Lôi có chút kinh ngạc, mở to mắt: “Giáo sư Kỳ không quy củ đến như vậy chứ?”

Dương Vi lắc đầu, cười nhạo cô ấy ngây thơ: “Giáo sư Kỳ thuộc cung Xử nữ.”

Thịnh Lôi: “.....”

Thật là có cơ sở để thuyết phục.

Dương Vi ăn một miếng bánh ngọt, lại chạy đi lấy cho mình một tảng thịt bò chiên vừa mới ra lò, bưng trở về bàn hỏi Thịnh Lôi: “Vụ án của cậu thế nào rồi?”

Thịnh Lôi thờ dãi, cũng dùng tay lấy một miếng bánh dẫu tây cho vào miệng: “Đối mặt với vụ án này, làm cho tớ hoàn toàn mất hết hứng thú đối với hôn nhân.”

“Hả? Lại gặp phải đàn ông cận bã?”

Thịnh Lôi đếm trên các đầu ngón tay liệt kê cho cô: “Kết hôn mười năm, tên đàn ông cận bã vượt quá giới hạn, bỏ rơi vợ, người thứ ba lên ngôi, bước tiếp theo sẽ là cái gì?”

Đuôi lông mày của Dương Vi giật giật: “Tranh quyền nuôi nấng?”

Thịnh Lôi nhún vai: “Nhìn đi, ngay cả cậu cũng biết hướng đi của câu chuyện, hôn nhân còn có ý nghĩa gì nữa?”

Dương Vi suy nghĩ một chút nói: “Cũng còn có người sống với nhau đến bạc đầu giai lão mà?”

“Đấy đều là những người của những thế kỷ trước, tớ nghĩ rằng chưa tới hai mươi năm nữa, trên đường sẽ không thể nhìn thấy có người già nào tay trong tay đi với nhau nữa.”

“Không bị quan đến đến như vậy chứ?”

Thịnh Lôi liếc mắt nhìn cô một cái: “Cậu là người đã ly hôn một lần, có lập trường gì để nói như vậy chứ?”

Dương Vi cầm miếng.

Cô đem miếng thịt bò chiên cuối cùng bàn giải quyết xong xuôi, lau lau khóe miệng nói: “Hai ngày trước mẹ tớ có gọi điện thoại cho tớ nói, muốn giới thiệu bạn trai cho cậu.”

Thịnh Lôi thiếu chút nữa bị sặc bánh ngọt trong miệng: “Dì Dương không hồ là tốt nghiệp đại học làm mối của Trung Quốc.”

Dương Vi âm thầm chấp nhận gật gật đầu, lại thuận tay cầm một con tôm hùm lên.

Một người phụ nữ mặc váy màu đỏ đã đi tới, khi đi qua các cô thì đột nhiên dừng bước, có chút bất ngờ nhìn Thịnh Lôi: “Luật sư Thịnh, thật trùng hợp?”

Dương Vi ngược mắt lên nhìn người phụ nữ kia một cái, dùng ánh mắt bảo Thịnh Lôi: “Người này là ai?”. Thịnh Lôi cười đứng lên, giới thiệu với Dương Vi: “Đây là bạn gái của đương sự bên kia....”

Dương Vi búng tỉnh gật đầu, Luật sư Thịnh thật uyển chuyển.

Người phụ nữ mặc váy đỏ tự nhiên cũng nghe ra được ý trong câu nói của Thịnh Lôi, mày nháu chặt lại nhìn cô: “Luật sư Thịnh, tôi biết có thể cô rất

đồng tình với đương sự của cô, tôi cũng biết trong mắt các người, tôi chính là một tiểu tam không biết xấu hổ, nhưng trong mắt tôi, tình yêu không có thứ tự đến trước đến sau, chỉ có người không được yêu kia mới là tiểu tam. Một đoạn hôn nhân không tình yêu, và một tình yêu trân quý, cô cảm thấy cái nào quan trọng hơn?”

Dương Vi bị những lời nói chính nghĩa của cô ta làm cho kinh ngạc, toàn bộ nhiệt huyết tranh luận xung hùng xung bá trong đội biện luận năm đó lập tức dâng trào: “Quan điểm của bạn gái của đương sự bên kia thật là buồn cười, ngay cả người xưa cũng biết phát hồ tình chỉ hồ lễ (*), cô là một người hiện đại còn không biết sao? Nhìn dáng vẻ của cô cũng là người có ăn có học, như thế nào lại không học được một chút lễ nghĩa liêm sỉ? Nếu người nào cũng đem tình yêu ra làm lá chắn giống như bạn gái của đương sự bên kia, phá hoại gia đình nhà người khác, xã hội sẽ thành cái dạng gì? Việc này có thể ở trong mắt của bạn gái đương sự bên kia không tính là cái gì, dù sao thì “Cô chỉ mất đi một chân, còn tôi mất đi cả tình yêu!”

(*) Phát hồ tình, chỉ hồ lễ: Ý nói có tình cảm với người khác phái nhưng vẫn giữ đúng lễ nghĩa.

Sau khi Dương Vi nói xong, dường như toàn bộ nhà hàng com Tây thoáng cái lặng thinh, sau đó một tràng pháo tay thừa thốt vang lên, thậm chí còn có một cô gái đứng lên vỗ tay hoan nghênh Dương Vi. Mặt của người phụ nữ mặc váy đỏ nóng rực lên, giậm giậm cao gót bước nhanh về phía trước, Dương Vi và Thịnh Lôi cũng có chút xấu hổ, trả tiền ngay, thoát ra khỏi tiếng vỗ tay.

Lúc Kỳ Tiểu Ngôn bước vào thang máy, Phương Thừa Nhiên và ba hán cũng vừa lúc bước ra từ thang máy bên cạnh. Hôm nay hán bị ba hán cường chế gọi tới khách sạn để quan sát học tập, từ văn phòng chủ tịch hội đồng đến sảnh lớn tầng 1, dọc đường không ngừng có nhân viên nữ len lén quan sát hán, nếu không phải bên cạnh hán còn có một vị chủ tịch mang bộ mặt nghiêm túc, phỏng chừng còn có người trực tiếp đi ra bắt chuyện với hán.

“Chủ tịch khỏe.” Nhân viên phục vụ trong nhà ăn chào hỏi chủ tịch đều không dấu vết liếc mắt nhìn Phương Thừa Nhiên một cái. Nhân viên tiếp tân từ xa nhìn thấy chủ tịch đi tới, cũng đứng thẳng lên: “Chủ tịch khỏe.”

“Ừm.” Ba Phương gật đầu, nói với nhân viên tiếp tân: “Sắp xếp cho cậu ta một chỗ, tối nay cậu ta sẽ làm ở đây.”

Nhân viên tiếp tân liếc mắt nhìn Phương Thừa Nhiên một cái, mỉm cười nói: “Vâng ạ, xin chờ một chút.”

Sắc mặt Phương Thừa Nhiên có chút khó coi, khước miệng co rút: “Ba, ba làm thật sao?”

Ba Phương nhìn hán một cái, không nói hai lời trực tiếp rời khỏi khách sạn. Phương Thừa Nhiên bất đắc dĩ dựa vào quầy tiếp tân, vừa ngẩng đầu lên, liền nhìn thấy Dương Vi và một cô gái không quen biết đang đi từ nhà hàng com Tây trên lầu hai xuống.

Bạn đang đọc truyện *Ly Hôn Là Chuyện Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22

Phương Thừa Nhiên nhìn thoáng qua quần jeans và áo T shirt trắng trên người mình, lấy tốc độ chạy nước rút một trăm mét vọt vào phòng tiếp tân bên cạnh.

Giám đốc Hoàng đang làm việc trong phòng tiếp tân, nhìn thấy Phương Thừa Nhiên xông vào, ngạc nhiên ngẩng đầu lên nhìn hán: “Phương thiếu gia, cậu có chuyện gì sao?”

“Xuy! Đừng nói chuyện!” Phương Thừa Nhiên làm một dấu tay im lặng với hán, nhẹ nhàng mở cửa ra, từ trong khe cửa nhìn lên tình hình ở trong đại sảnh.

Dương Vi và Thịnh Lôi từ trên thang lầu đi xuống, Thịnh Lôi cười không ngừng: “Cậu đúng là cô giáo, dạy bảo người rất tự nhiên.”

Má Dương Vi hơi hồng, cô giơ tay lên phẩy phẩy bên tai mình: “Phù – tớ ở trường học nhin lâu như vậy, hôm nay mắng chửi người thật thoải mái.” Chỉ tiếc tiền com trưa, cô vẫn còn chưa ăn no.

“Thật sự làm khó cậu.” Thịnh Lôi cười một hồi, lại ghé sát vào cô thấp giọng hỏi: “Cậu kích động như vậy, không phải là có liên quan đến Kỳ Tiểu Ngôn đấy chứ?”

Dương Vi thề thốt phủ nhận: “Không phải.”

“Không phải? Vậy tại sao đột nhiên cậu lại cắt tóc?”

Dương Vi buồn cười nhìn cô ấy: “Thưa luật sư, cậu quản gia đình người ta không nề nếp, còn muốn quản tớ cắt tóc hay không cắt tóc sao?”

“Được rồi.” Thịnh Lôi làm tư thế đầu hàng, “Tớ biết bây giờ cậu vẫn còn thích Kỳ Tiểu Ngôn.”

Lông mày của Dương Vi giật giật, không trả lời, Thịnh Lôi nhìn cô một cái nói: “Sau khi thấy nhiều đàn ông cận bã như vậy, tớ cảm thấy thực ra Kỳ Tiểu

Ngôn cũng không tệ, cậu có nghĩ đến phục hôn với hần không?”

Dương Vi sững sốt một chút, mỉm cười với cô ấy: “Cậu còn nhận vụ kiện phục hôn?”

Thịnh Lôi xua tay, cười nói: “ok, tớ sẽ ngậm miệng, không hỏi nữa.”

Hai người đi đến đại sảnh, Thịnh Lôi lấy chìa khóa xe trong túi ra, nhìn Dương Vi nói: “Cậu chờ tớ ở chỗ này, tớ đi lấy xe, chúng ta đến chỗ khác ăn tiếp.”

“Được rồi.” Dương Vi gật đầu, ngồi xuống ghế sofa trong đại sảnh, Phương Thừa Nhiên nhẹ nhàng đóng cửa lại, cau mày suy nghĩ một lúc.

Kể từ khi hôn Dương Vi một cái, hần cũng không có liên lạc với Dương Vi, vừa vặn hôm nay có thể nhân cơ hội này để hóa giải xấu hổ, hần không thể lãng phí một cách vô ích.

Hần ngẩng đầu, nhìn máy tính phía sau giám đốc Hoàng

Toàn thân giám đốc Hoàng dựng cả tóc gáy lên, theo bản năng rút người vào trong ghế ngồi: “Cậu. ...Rất cuộc có việc gì sao?”

Phương Thừa Nhiên đột nhiên cười quyến rũ với hần, hai tay chống trên mặt bàn, người hướng về phía trước: “Anh có thể cởi quần áo được không?”

Giám đốc Hoàng: “.....”

Hần có thể tưởng tượng ra nước sông Hoàng Hà dâng lên đến tận trời, nhưng hần trăm triệu lần cũng không nghĩ đến một Vương lão ngũ kim cương như Phương thiếu gia, lại có thể... thích đàn ông!

Hần khần trương ôm lấy ngực, sợ hãi nhìn Phương Thừa Nhiên: “Cậu, cậu muốn làm gì?”

“Tôi muốn anh cởi quần áo.” Khóe miệng Phương Thừa Nhiên hàm chứa ý cười, lại đi đến gần giám đốc Hoàng hơn một chút. Tấn công áp sát làm cho giám đốc Hoàng suy sụp, hần hoa lê đài vù cởi áo khoác ngoài của mình đưa ra, Phương Thừa Nhiên lại liếc mắt quan sát trên người hần: “Quần cũng cởi.”

Giám đốc Hoàng: “.....”

Giám đốc Hoàng cuối cùng cũng hoàn toàn sụp đổ.

Lúc Phương Thừa Nhiên mặc âu phục của tổng giám đốc Hoàng đi ra khỏi văn phòng, Dương Vi vẫn còn ngồi ở ghế sofa nghịch đi động. Phương Thừa Nhiên sửa lại cổ áo sơ mi một chút, sau đó mỉm cười một cái, nhắc chân đi đến chỗ Dương Vi.

“Dương Vi, trùng hợp như vậy?” Giọng nói của hần rất trong trẻo, giống như mùa xuân nở rộ trong yên lặng, làm cho người ta cảm thấy ấm áp. Dương Vi nhìn thấy hần, có chút bất ngờ, từ ghế sofa đứng lên: “Phương Thừa Nhiên, không ngờ lại gặp cậu ở đây, cậu đang làm việc à?”

“Ừ.” Phương Thừa Nhiên cười cười, khóe môi khẽ giương lên một độ cong vừa phải, “Tớ có thể giúp cậu cái gì không?”

Dương Vi nói: “Tớ đến ăn đây ăn cơm cùng bạn, cô ấy đang đi lấy xe.”

“Vậy à.” Phương Thừa Nhiên nhìn cô, vừa mới tạo được ấn tượng tốt, chuẩn bị mời cô đi xem phim, nhân viên quản lý ở phía trước đã hoảng hốt chạy tới.

“Giám đốc Hoàng, không tốt rồi! Bộ phận tiếp tân và bộ phận phòng khách xảy ra tranh cãi ở trên lầu! Quản lý Từ bảo tôi tới tìm anh...” Lúc nhân viên quản lý đi đến trước mặt Phương Thừa Nhiên, mới chậm rãi ngậm miệng, chỉ có ánh mắt toát ra một chút ngạc nhiên—FML! Làm thế nào mới có một buổi sáng không gặp, giám đốc Hoàng đã trở nên đẹp trai như vậy!

(*)FML: Một câu chửi thề

Sau vài lần quan sát Phương Thừa Nhiên, mới nhận ra đây là công tử nhà chủ tịch, lập tức không biết phải làm sao đứng yên tại chỗ.

Dương Vi đứng ở một bên nhìn, trên mặt Phương Thừa Nhiên vẫn duy trì nụ cười, cuối cùng chỉ có thể giả bộ: “Cô đừng vội, từ từ nói.”

Miệng nhân viên quản lý mở ra lại khép vào vài lần, nhưng từ đầu đến cuối cũng không thể phát ra âm thanh, trái lại Dương Vi mở miệng nói trước: “Vi sao cô ấy gọi cậu là giám đốc Hoàng?”

.....

Phương Thừa Nhiên hít sâu một hơi, quay đầu cười với Dương Vi nói: “Tiếng phổ thông của cô ấy không được chuẩn, cô ấy muốn gọi là giám đốc Phương.” Nói xong hần quăng một ánh mắt cho nhân viên quản lý, nhân viên quản lý nhất thời phần khởi trong lòng, gật đầu như đã tới: “Đúng đúng, tôi là muốn gọi giám đốc Phương!”

Phương Thừa Nhiên vừa lòng cười cười: “Vừa rồi cô nói bộ phận tiếp tân và bộ phận phòng khách xảy ra tranh cãi, là xảy ra chuyện gì?”

“À, đúng! Sáu giờ sáng khách của phòng 1818 có gọi com Tây, bộ phận phòng khách báo bộ phận tiếp tân đưa com lên, nhưng bộ phận tiếp tân lại báo bộ phận phòng khách đưa lên, bây giờ quản lý Từ vẫn còn đang ở trong văn phòng tranh cãi!”

Lông mày Phuong Thừa Nhiên giật giật, buổi sáng khách sạn không phục vụ com Tây, khách tùy hứng như thế, chắc chắn là có thể hội viên bạch kim của khách sạn.

Hắn liếc mắt nhìn nhân viên quản lý một cái, hỏi: “Đưa com không phải do nhân viên phục vụ của nhà hàng com Tây phụ trách sao?”

Nhân viên quản lý nói: “Vốn là như vậy, nhưng nhà hàng com Tây sáu giờ còn chưa bắt đầu làm việc, quản lý Điều của nhà hàng com Tây báo một đầu bếp chuyên biệt đến để chuẩn bị bữa sáng cho vị khách kia, nhưng việc đưa com lên thì do chúng tôi tự giải quyết. Thật ra đây cũng không phải lần đầu tiên, Trước kia đều là nhân viên tiếp tân của chúng tôi đưa com lên, nhưng lần này lại báo chúng tôi đi, mọi người trong lòng không thoải mái, liền tranh cãi với cô ấy.”

Phuong Thừa Nhiên nói: “Nếu quản lý Điều đã gọi một đầu bếp, gọi thêm một nhân viên phục vụ thì có vấn đề gì đâu?”

Nhân viên quản lý thở dài: “Nhân viên phục vụ của nhà hàng com Tây không muốn đi làm sớm như vậy, bộ phận ăn uống vốn là bộ phận lớn nhất trong khách sạn, hơn nữa quản lý Điều rất hiểu thẳng, các cô ấy sẽ một chút cũng không muốn chịu thua thiệt.”

Phuong Thừa Nhiên cau mày suy nghĩ, nói với nhân viên quản lý: “Sau này nếu gặp được tình huống như vậy, bộ phận tiếp tân và bộ phận khách hàng hãy tuyển một nhân viên trực ban đáng đáp xinh đẹp, phụ trách đưa com.”

Nhân viên quản lý nháy mắt mấy cái, gật đầu với hắn: “Tôi biết rồi, bây giờ tôi sẽ đi truyền đạt ý của anh.”

Tiếng giày cao gót của nhân viên quản lý đã đi xa, Dương Vi nhìn về phía Phuong Thừa Nhiên cười nói: “Công việc giám đốc này cậu làm rất tốt, như vậy cho dù bị phái đi làm công việc vốn không thuộc về mình, cũng sẽ có một loại cảm giác vinh dự không giải thích được.”

Phuong Thừa Nhiên làm bộ ho khan một tiếng, sửa sang lại quần áo của mình: “Mọi người cùng làm việc trong một khách sạn, các bộ phận đương nhiên là phải hợp tác với nhau, không thể chỉ quét tuyết ở trước cửa nhà mình, mặc kệ sương giá trên sân nhà người khác được.”

Dương Vi phớt một tiếng bật cười: “Giám đốc Phuong thật sự có tài văn chương.”

Kỳ Tiểu Ngôn gõ cửa phòng 1817, âm thanh giày cao gót từ xa đang đến gần, sau đó tiếng mở cửa vang lên, khuôn mặt của Di Triệu xuất hiện ở sau cửa.”

“Di Triệu, cháu tới đưa đi ra sân bay.”

Di Triệu cười mời Kỳ Tiểu Ngôn vào cửa, nói với hắn: “Chờ đi một chút, đi thu dọn này nọ xong ngay.”

Kỳ Tiểu Ngôn gật gật đầu, đứng ở một bên không nói chuyện, Di Triệu thu dọn mọi thứ cất vào trong va ly hành lý, di động trên bàn đột nhiên vang lên: “Xin chào. Còn chưa xong. Lúc trước không phải đã nói xong rồi sao? Được rồi, tôi biết rồi.”

Bà tắt điện thoại, có chút ngượng ngùng nhìn Kỳ Tiểu Ngôn: “Có một số việc xảy ra, đi có thể còn phải ở đây thêm hai ngày nữa, thật xin lỗi, để cho cháu tới đây tay không một chuyến.”

Về mặt của Kỳ Tiểu Ngôn không có gì thay đổi, thậm chí ngay cả mày cũng không nhíu một cái: “Không có gì, có cần cháu giúp gì làm thủ tục gia hạn đặt phòng không ạ?”

Di Triệu lắc đầu nói: “Không cần, cô có thể tự làm được, cháu còn chưa ăn trưa đúng không? Để cô mời cháu ăn trưa, coi như bồi tội.”

Kỳ Tiểu Ngôn nói: “Di Triệu không cần khách khí, cháu không ăn cơm trưa đâu ạ, cháu còn phải trở về trường học một chuyến.”

“Được rồi.” Di Triệu cũng không giữ nữa, Kỳ Tiểu Ngôn chào tạm biệt bà, đi ra khỏi phòng.

Lúc này phòng đối diện 1818 lại truyền đến âm thanh mở cửa, khi người trong phòng đi ra, hai người đều đứng ngây ngẩn ở cửa.

“Học trường Kỳ?” Tống Cẩm gõ kính to đeo trên mặt xuống, có chút vui mừng ngạc nhiên nhìn hắn: “Sao anh lại ở đây?”

Kỳ Tiểu Ngôn gật gật đầu với cô ta, đi đến chỗ thang máy: “Anh đưa bạn của mẹ anh đến đây.”

“Thật là trùng hợp.” Tống Cẩm đi theo anh vào thang máy, cười cười nói với anh, “Phòng của em ở nhà đang sửa chữa, em tạm thời ở tại khách sạn này. Hai ngày nữa là có thể về nhà rồi, lúc đó mời anh đến ăn cơm.”

Kỳ Tiểu Ngôn không có gì phản ứng, Tống Cẩm cũng không biết thế này là đồng ý hay không đồng ý.

Cửa thang máy “Đình” một tiếng mở ra, nhân viên tiếp tân đứng chờ ở bên ngoài lễ phép cúi mình chào bọn họ, nghiêng người để cho bọn họ đi ra trước. Tống Cẩm kéo thấp vành mũ xuống, cùng Kỳ Tiểu Ngôn bước ra khỏi thang máy. Vừa đi đến đại sảnh, bước chân của Kỳ Tiểu Ngôn đột nhiên dừng lại, Tống Cẩm nghi hoặc nhìn về phía trước, thấy một nam một nữ đang đứng trước quầy tiếp tân nói chuyện với nhau.

Người đàn ông đưa lưng về phía cô, cô không nhìn thấy mặt mũi của hắn, nhưng mà nữ sinh kia thì cô nhớ rõ – tuy rằng đã thay đổi kiểu tóc, nhưng đúng là vợ trước của Kỳ Tiểu Ngôn.

Lúc này Dương Vi đã nhìn thấy Kỳ Tiểu Ngôn, tươi cười trên mặt thoáng cái cứng đờ. Người con gái đi cạnh Kỳ Tiểu Ngôn kia, tuy rằng có đội mũ đeo kính, quần áo cũng ăn mặc lôi thôi, nhưng chính là Tống Cẩn.

Sau khi Kỳ Tiểu Ngôn ngẩng ngốc một chút, không nói một lời đi đến quầy tiếp tân, ánh mắt Tống Cẩn giật giật, cũng đi theo anh đến. Phương Thừa Nhiên xoay người nhìn sang chỗ khác theo tầm mắt của Dương Vi, vừa lúc chạm vào ánh mắt của Kỳ Tiểu Ngôn, trong không khí giống như nổ ra những tiếng “Bùm bùm”.

“Các người làm gì ở chỗ này?” Kỳ Tiểu Ngôn trầm mặt, vừa mở miệng đã làm cho mọi người xung quanh cảm thấy không khí đang giảm xuống âm độ. Ánh mắt của nhân viên tiếp tân đảo một vòng qua bốn người bọn họ, cười đưa một thẻ mở cửa phòng cho Phương Thừa Nhiên: “Phòng của ngài đã được rồi, phòng 1106, đây là thẻ mở cửa phòng của ngài.”

Nhiệt độ không khí dường như lại giảm xuống vài độ, ánh mắt của Kỳ Tiểu Ngôn liếc nhìn tấm thẻ mở cửa phòng một cái, ngẩng đầu lên nói với Dương Vi: “Hai người đi thuê phòng?”

Sắc mặt của hắn thực sự không thể nào đẹp nổi, nhưng trong lòng Phương Thừa Nhiên đã muốn tung pháo hoa -- Khách sạn của hắn tại sao lại có nhân viên thông minh đến như vậy chứ! Phải tăng lương!

Nhận được ánh mắt tán dương của Phương Thừa Nhiên, tươi cười trên mặt nhân viên tiếp tân càng ngọt hơn.

Dương Vi nhìn thoáng qua Tống Cẩn đứng bên cạnh Kỳ Tiểu Ngôn, ở trong lòng cười ha ha: “Vậy hai người các anh tới đây làm cái gì?”

Nhân viên tiếp tân nghe vậy, cười nói với Kỳ Tiểu Ngôn: “Tiên sinh, ngài muốn trả phòng ạ? Xin lấy thẻ mở cửa phòng và tiền thế chấp ra ạ.”

Bây giờ Phương Thừa Nhiên quả thực rất muốn đề bạt cô gái này lên chức quản lý.

Lần này Dương Vi thực sự bật cười thành tiếng ha ha: “À, thì ra là hai người đến trả phòng.”

Khỏe miệng Kỳ Tiểu Ngôn giật giật, rốt cục không nhịn được nữa kéo lấy Dương Vi, không nói một lời lôi cô rời khỏi khách sạn.

Bạn đang đọc truyện *Ly Hôn Là Chuyện Nhỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23

Xe Audi của Kỳ Tiểu Ngôn đứng ở trước cửa khách sạn, anh mở cửa xe kế bên tài xế ra, ném Dương Vi vào trong, toàn bộ quá trình liền mạch lưu loát giống như máy bay nước chảy.

Trên ghế phó lái để một cái gối ôm màu hồng nhạt, là của Dương Vi. Dương Vi nhìn cái gối ôm kia khẽ giật mình, chợt nghe Kỳ Tiểu Ngôn ở sau lưng “Phanh” một tiếng đóng cửa xe lại. Dương Vi co rút khỏe miệng, đem gối ôm đặt ở trên đùi, thắt chặt dây an toàn.

Sau khi Kỳ Tiểu Ngôn lên xe, sắc mặt vẫn âm trầm như trước làm cho người ta sợ hãi, anh lái xe rời đi, dọc đường đi không nói một câu nào. Anh không nói câu nào, Dương Vi cũng không mở miệng trước. Chẳng được bao lâu, di động của cô vang lên. Dương Vi lấy di động trong túi xách ra, là Phương Thừa Nhiên gọi tới.

Cô liếc mắt nhìn Kỳ Tiểu Ngôn ở bên cạnh một cái, tắt điện thoại, gửi đi một tin nhắn: “Tớ sẽ liên hệ với cậu sau.”

Màn hình di động vừa mới hiển thị tin nhắn gửi thành công, di động lại vang lên, lần này là Thịnh Lôi: “Cậu đâu rồi?”

Dương Vi nhỏ giọng nói: “Tớ tạm thời có chút việc, cậu đi trước đi, không cần chờ tớ.”

Đầu bên kia điện thoại quả nhiên Thịnh Lôi nhú nhú mày: “Có chuyện gì mà cậu đi gấp như vậy?”

Dương Vi nói: “Tớ sẽ kể với cậu sau.” Cô nói xong liền tắt điện thoại, tiếp tục yên lặng nhìn chăm chăm ngoài cửa sổ.

Vừa rồi, trong con tức giận Kỳ Tiểu Ngôn lôi Dương Vi đi, lúc này cũng không biết phải lái xe đi nơi nào, chỉ có thể đi vòng quanh không mục đích trên đường cái. Khi anh lái vòng quanh đến lần thứ ba, rốt cục Dương Vi không nhịn được hỏi: “Anh lạc đường à?”

Lông mày của Kỳ Tiểu Ngôn giật giật, ngay cả mắt cũng không liếc nhìn cô một cái, tiếp tục lái xe vòng quanh đường phố. Đến vòng thứ năm, cảnh sát giao thông ngăn xe của anh lại, gõ cửa kính xe hỏi: “Tiên sinh, anh lạc đường à?”

Kỳ Tiểu Ngôn: “.....”

“Phi.” Dương Vi ngồi trên ghế phó lái cười đến không dừng lại được, cảnh sát giao thông kiểm tra giấy đăng ký xe và bằng lái, mới thả cho bọn họ đi.

Lúc xe lại được đi, rốt cục Kỳ Tiểu Ngôn cũng mở miệng nói: “Em đi khách sạn làm cái gì?”

Dương Vi buồn cười nói: “Kỳ tiên sinh, khách sạn kia là của nhà anh mở sao? Còn không cho người khác vào ăn cơm?”

Kỳ Tiểu Ngôn hỏi ngược lại: “Ăn cơm cần thuê phòng sao?”

“Đây cũng không phải là em thuê phòng, anh đi hỏi Phương Thừa Nhiên ý.”

Lông mày Kỳ Tiểu Ngôn giật giật, trầm mặc một lúc mới nói: “Anh tới đón bạn của mẹ, ở hành lang gặp Tống Căn.”

Dương Vi bắt giác bĩu môi: “Anh đoán xem phóng viên có thể đưa tin hay không?”

“Anh không quan tâm phóng viên có đưa tin hay không.”

Giọng nói của Kỳ Tiểu Ngôn giống như tiếng thủy tinh vỡ vụn, bắn tung tóe trong khoang xe. Dương Vi trầm mặc, gối ôm trong tay bị biến thành các loại hình dạng, giọng nói lạnh lẽo của Kỳ Tiểu Ngôn lại lọt vào lỗ tai: “Vi sao phải cắt tóc?”

Vấn đề này giống như một lưỡi dao, bỗng chốc đâm thẳng vào trong lòng Dương Vi. Cô giữu cọt liếc mắt nhìn Kỳ Tiểu Ngôn một cái, cười lạnh nói: “Thế nào, không giống với môi tình đầu của anh, cho nên Kỳ tiên sinh không thích?”

Lông mày của Kỳ Tiểu Ngôn nhuật chặt lại với nhau: “Em có biết em đang nói cái gì không?”

Trong lòng Dương Vi đang rất buồn bực, thái độ cũng càng ác liệt hơn: “Em nói cái gì anh còn không biết sao? Kỳ tiên sinh, anh không phải là thấy em giống Tống Căn, mới kết hôn với em à? Còn nói cái gì mà nhất kiến chung tình, đừng tưởng rằng chỉ số thông minh của anh cao thì có thể tùy tiện lừa người khác! “

Tay cầm lái của Kỳ Tiểu Ngôn nắm lại thật chặt, anh nghiêng đầu, híp mắt nhìn Dương Vi: “Em dùng cái phương thức gì cho ra được kết luận như vậy?”

Trong nháy mắt Dương Vi bùng nổ: “Đừng nói với em về Goldbach! Tập chí cũng đã đăng lên rồi anh còn muốn lừa em sao?!”

Kỳ Tiểu Ngôn nín thở, quay đầu đi không thêm nói thêm gì nữa.

Trên đường đi hai người đều đặc biệt trầm mặc, Kỳ Tiểu Ngôn lái xe vào sân trường Đại học Đé Đô, cuối cùng dừng lại ở dưới lầu ký túc xá của những người độc thân trong trường. Dương Vi đẩy cửa xe bước xuống, cau mày đánh giá tòa nhà màu đỏ gạch trước mắt vài lần: “Anh đưa em đến đây làm gì?”

Kỳ Tiểu Ngôn đóng cửa xe lại, mặt không chút thay đổi đi đến trước mặt cô: “Đi lên cùng với anh.”

“Vi sao em lại phải đi lên cùng với anh?” tâm lý chống đối của Dương Vi lại nổi lên, đứng tại chỗ không chịu đi. Kỳ Tiểu Ngôn nhìn cô, không hề tức giận hỏi: “Không đi phải không?”

“Không đi!” Dương Vi kiên quyết tỏ thái độ.

Chân dài của Kỳ Tiểu Ngôn nhấc lên, hai bước đi đến trước mặt cô bẻ ngang người cô lên.

Trong giây phút hai chân rời khỏi mặt đất, tâm của Dương Vi hình như cũng theo đó mà treo lên không trung. Cô theo bản năng vòng tay lên cổ Kỳ Tiểu Ngôn, con mắt xinh đẹp mang theo tia tức giận: “Anh làm cái gì vậy? Thả em xuống nhanh!”

“Đừng âm ỉ, bà Kỳ.” Giọng nói êm ái của Kỳ Tiểu Ngôn giống như tiếng đàn dương cầm vang lên bên tai, hơi thở ấm áp phả ra làm cho hai má Dương Vi nóng lên. Cô quay đầu đi chỗ khác, không nhìn Kỳ Tiểu Ngôn nữa, hình dáng và gương mặt của anh có thể dễ dàng trừu tượng cảm xúc của cô: “Kỳ tiên sinh, em đã không phải là bà Kỳ nữa.”

Khóe miệng Kỳ Tiểu Ngôn khẽ cong lên, không nói gì, trong thang máy im lặng chỉ nghe thấy tiếng tim đập của hai người. Đường như trải qua một thế kỷ, cửa thang máy cuối cùng cũng mở ra, Kỳ Tiểu Ngôn đi ra ngoài để Dương Vi xuống mặt đất.

Dương Vi sửa sang lại quần áo trên người mình, nhìn bóng lưng Kỳ Tiểu Ngôn mở cửa. Đã từng rất nhiều lần, bọn họ đều cùng nhau về nhà giống như vậy. Dương Vi thích cảm giác đi vào nhà cùng với Kỳ Tiểu Ngôn. Chớp mũi của cô có chút cay cay, cô hít mũi một cái, quay đầu nhìn sang chỗ khác.

“Em còn đứng đó làm gì?” Kỳ Tiểu Ngôn đứng ở cửa gọi cô, Dương Vi cắn môi, hung tợn đi vào nhà.

Kỳ Tiểu Ngôn cúi đầu cười một tiếng, ở sau lưng cô đóng cửa phòng lại.

Sau khi vào cửa, Dương Vi vẫn đứng bất động trong phòng khách, nhưng thật ra ánh mắt thì ngược lại đang không ngừng đánh giá “Nhà mới” của Kỳ

Tiểu Ngôn. Ký túc xá độc thân của giáo viên được trường học cấp cho có điều kiện tốt hơn nhiều so với sinh viên, nhưng mà cũng chỉ có hai phòng ngủ đơn giản và một phòng khách, diện tích không lớn, càng không có lắp đặt thiết bị gì sang trọng. Vật dụng trong phòng cũng không nhiều, trong phòng khách chỉ có một chiếc bàn và một chiếc sofa, ngoài cửa sổ có treo vài cái áo sơ mi trắng.

Dương Vi trừng mắt nhìn, để cho Kỳ Tiểu Ngôn phải ở chỗ này, thực sự có lỗi.

Trở về một cái Kỳ Tiểu Ngôn vẫn ở trong phòng ngủ tìm kiếm gì đó, Dương Vi đến cửa phòng ngủ nhìn thoáng qua, có chút không kiên nhẫn hỏi: “Anh rốt cục đang tìm cái gì?”

Kỳ Tiểu Ngôn lấy một quyển album ảnh trong hòm ra, vỗ vỗ bụi trên mặt: “Chính là cái này.”

Anh đứng lên, để quyển album trên tay lên bàn máy tính, nghiêng đầu nói với Dương Vi: “Qua đây.”

Dương Vi đứng tại chỗ hai giây, mới nhấc chân đi đến. Ngón tay thon dài của Kỳ Tiểu Ngôn lướt nhanh qua những tấm ảnh, giống như những con bướm đang nhảy múa trên những khóm hoa. Dương Vi nhìn mà đầu có chút choáng váng, cũng may đúng lúc Kỳ Tiểu Ngôn dừng lại, để quyển album xuống trước mặt cô: “Chính là cái này, em nhìn xem.”

Dương Vi liếc mắt nhìn anh một cái, mới cúi đầu nhìn xuống. Trên album là một tấm ảnh tập thể, bối cảnh là trong sân bóng rổ. Dương Vi liếc mắt một cái liền nhìn thấy Kỳ Tiểu Ngôn đứng ở giữa đội hình, anh mặc một bộ quần áo thể thao màu đỏ trắng, tóc được vén gọn ra sau đầu, mặt không chút biểu cảm nhìn chằm chằm vào máy ảnh.

“Đây chính là Tống Căn, lúc ấy là quản lý đội bóng.”

Đầu ngón tay của Kỳ Tiểu Ngôn chỉ chỉ trên người một nữ sinh, lại nhanh chóng thu về. Dương Vi theo bản năng nhìn sang, trong ảnh chụp là một nữ sinh, tóc ngắn được cắt chỉnh tề, mặc một chiếc áo T-shirt kiểu Âu Mỹ rộng thùng thình và quần cùng loại màu đen, ôm một quả bóng rổ trong tay, cười nhún nhún về phía màn hình.

“Bây giờ em còn cảm thấy em giống cô ấy không?”

Giọng nói không nóng không lạnh của Kỳ Tiểu Ngôn, giống như một cánh bướm vỗ cánh nhẹ nhàng, nhưng chỉ một cử động nhỏ cũng có thể kích hoạt một cơn sóng thần.

Con mắt của Dương Vi giật giật, thu hồi ánh mắt đang nhìn ảnh chụp.

Quả thật một chút cũng không giống, nếu như Kỳ Tiểu Ngôn không nói, cô cũng không nhận ra được đây là Tống Căn.

“Anh quen Tống Căn lúc cô ấy còn gọi là Tống Hiểu Phương. Tống Căn mà em nhìn thấy bây giờ, cũng chỉ là thần tượng mà công ty tạo ra.” Kỳ Tiểu Ngôn khép lại quyển album, cất nó trở về trong hòm.

Dương Vi cúi đầu đứng ở một chỗ, không nói lời nào cũng không di chuyển, chỉ là tay cầm túi xách bỗng chốc siết chặt thêm một chút.

“Nhưng mà kiểu tóc này của em cũng rất đẹp.” Giọng nói của Kỳ Tiểu Ngôn đột nhiên từ trước mặt truyền tới, Dương Vi ngẩng đầu lên nhìn anh một cái, sau đó không được tự nhiên rời tầm mắt.

Khóe miệng Dương Vi vô ý cong lên một chút ý cười, cô nhìn Kỳ Tiểu Ngôn, tán thưởng nói: “Hình như gần đây năng lực thẩm mỹ của Kỳ tiên sinh đã được nâng cao. Ảnh chụp em đã xem rồi, bây giờ có thể cho em về nhà rồi hay không?”

Kỳ Tiểu Ngôn suy nghĩ nói: “Em ăn cơm trưa chưa?”

Dương Vi nói: “Vốn tính đi ăn, nhưng trên đường bị anh mắng đi rồi.”

Kỳ Tiểu Ngôn nói: “Vậy thì để anh bồi thường bữa trưa cho em.” Nói xong, anh bước vào phòng bếp, Dương Vi cũng đi vào nhìn một chút, thấy anh lấy một ít thịt và rau cải trong tủ lạnh ra, hơi hơi nhú mồm. Kỳ Tiểu Ngôn biết nấu ăn cô đương nhiên biết, hơn nữa đồ ăn Kỳ Tiểu Ngôn làm còn rất ngon. Chẳng qua bình thường phần lớn đều là cô làm, muốn ăn đồ giáo sư Kỳ tự tay xử lý, không phải lúc nào cũng có lộc ăn.

Vì thế bây giờ Dương Vi không vội mà đi, cô đứng ở cửa, nhìn Kỳ Tiểu Ngôn hỏi: “Thế nào anh lại tự mình nấu cơm, căn tin cách nơi này cũng không xa.”

Kỳ Tiểu Ngôn chờ nước trong bồn đầy, đem rau cải trên thớt đổ vào: “Thỉnh thoảng cũng tự mình làm.”

Dương Vi khoanh tay đứng ở một bên nhìn, cũng không có ý đi lên trợ giúp, sau khi đứng một hồi, liền đi ra phòng khách xem tivi.

Bữa cơm này Kỳ Tiểu Ngôn làm rất có hiệu suất, sau nửa giờ đã hoàn thành. Dương Vi nhìn ba món mặn một món canh trên bàn, sau khi nếm thử mỗi thứ một miếng, cố ý làm khó dễ nói: “Đuôi phượng xào quá mặn, thịt lợn xào ớt xanh chưa đủ cay, đậu cô ve còn hơi sống, canh đậu phụ hoàn toàn không có hương vị.”

Kỳ Tiểu Ngôn mặt không đổi sắc cầm lấy đôi đũa, mỗi món ăn đều nếm thử một chút: “Cá nhân anh cảm thấy ngon hơn so với món ăn em làm nhiều.”

Dương Vi: “.....”

Không ăn!

Cuối cùng đồ ăn trên bàn cũng bị hai người tiêu diệt sạch sẽ, Dương Vi ợ lên một tiếng hạnh phúc, cảm thấy com tối nay có lẽ có thể tiết kiệm rồi.

Thừa dịp Kỳ Tiểu Ngôn đang rửa bát ở trong bếp, Dương Vi cầm theo túi xách nói vọng vào trong một tiếng: “Em về đây!” Kỳ Tiểu Ngôn chưa kịp trả lời, cô đã chạy nhanh ra ngoài.

Nghe được tiếng đóng cửa rất nhỏ. Kỳ Tiểu Ngôn quay đầu lại nhìn thoáng qua, lại quay vào tiếp tục rửa bát.

Sau khi về nhà, Dương Vi liền ngủ thẳng một giấc đến sáu giờ tối. Nghĩ đến tí nữa còn phải lên lớp, cuối cùng Dương Vi mới bò dậy từ trên giường, mở máy tính lên.

Không có việc gì nên Dương Vi dạo Weibo một lúc, đầu trang là bài viết mới đăng của Đợi một chút ba phút đồng hồ. Cô thay cho mình hình đại diện mới, Dương Vi di chuyển con chuột, thấy lúc xế chiều có một trạng thái Weibo mới được cập nhật – Hôm nay tâm trạng của tôi không được tốt, không có chương mới, tôi chỉ muốn yên lặng. [cúi chào]

Rất nhiều bình luận của độc giả hỏi cô ấy là ai, Dương Vi cười một tiếng, gửi đi một tin nhắn riêng: “Thân mến, anh bị ốm à [٩٠٠]?”

Đợi một chút ba phút đồng hồ v: Tôi đang theo đuổi nữ thần của tôi, nhưng tiến triển không được thuận lợi cho lắm [ノへ￣,]

Dương Vi cũng không quá để ý đến hai chữ nữ thần này, chỉ là có lòng tốt cổ vũ nói: “Thân mến, cố gắng lên, Nhậm Doanh Doanh còn có thể theo đuổi được Lệnh Hồ Xung, Mục Quế Anh còn có thể theo đuổi được Dương Tông Bảo, anh nhất định có thể theo đuổi được nữ thần của mình!”

Đợi một chút ba phút đồng hồ v: Cảm ơn, tôi cảm thấy dễ chịu hơn rất nhiều rồi”

Bạn đang đọc truyện *Ly Hôn Là Chuyện Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24: Nhà

Dương Vi cầm điện thoại di động lên suy nghĩ ba giây, trả lời nói: “Được rồi.”

“Vậy hai giờ chiều mai tớ sẽ tới đón cậu.”

“ok~”

Phương Thừa Nhiên nhìn tin nhắn trả lời của Dương Vi, khóe miệng không tự giác cong lên, tâm trạng rất tốt cập nhật một trạng thái Weibo mới: “Tôi quyết định tối nay sẽ có thêm bài viết mới, bây giờ mọi người có cảm thấy cuộc sống cho ta thật nhiều những bất ngờ hay không? [doge]

Nhóm độc giả: “.....”

Phụ nữ chính là hay thay đổi như vậy!

Bài viết mới của Đợi một chút ba phút đồng hồ có tiêu đề [Thế giới chỉ thuộc về công chúa của tôi], nội dung nói về sự biến hóa của một nam tước ma cà rồng Phương Tây, sau khi độc giả đọc xong chương một, trong lòng đều khâm phục, không hèn mà cùng đề lại bình luận: “Tình yêu quả thật quá vĩ đại! Thật sự rất không khoa học!”

Nhưng khi Dương Vi đọc được bài viết này đã là sau đó. Còn bây giờ cô đang tập trung cho buổi học. Buổi học hôm nay chủ yếu là sửa chữa bài tập của mọi người, Dương Vi mở bài tập hội họa của mọi người bằng phần mềm software ra, sau đó bắt đầu sửa chữa.

Trong lớp có nhiều bạn có nền tảng cơ bản tốt, ví dụ như bạn học Trương Lai cao phú soái, vừa nhìn là biết đã học qua hội họa. Dương Vi sửa lại vài nét, bảo cậu bé nên chú ý khắc họa biểu cảm của nhân vật nhiều hơn, sau đó chấm tới bài tập của bạn học Lý Cầu Đan.

“Ừc...” Trong khoảng thời gian ngắn, Dương Vi không biết nên nhận xét về bài tập của bạn ấy như thế nào, nét bút trong bức tranh mang tương đối đơn giản, nhưng nếu so với học sinh tiểu học thì cũng coi như là nhân tài kiệt xuất. Tuy rằng bản phác họa chân dung này chỉ vẽ qua loa vài nét, nhưng tỷ lệ lại rất hoàn hảo, khuôn mặt trên bức tranh được vẽ đặc biệt chính xác.

“Bài vẽ này của bạn học Lý Cầu Đan, về tỉ lệ thì không có vấn đề gì, nhưng dù sao cũng là bản vẽ chứ không phải bản đồ, lần sau bạn phải chú ý khắc họa chi tiết tỉ mỉ hơn.” Dương Vi vừa nói vừa sửa trên bức tranh, chỉ đơn giản vẽ thêm vài nét bút, làm cho cả gương mặt đều trở nên sống động hơn.

Cửu cửu bát: Sự hiểu biết của cô giáo quả nhiên rộng lớn orz

Khả khả: Công việc của cô giáo bánh bột mì là tạo hình ✓

Lý Cầu Đan:

“Rốt cục chỉ còn lại bản vẽ của bạn học cuối cùng.” Dương Vi thở ra giống như trút được gánh nặng: “Ừm, bài tập của bạn học Khả Khả....Em về người ngoài hành tinh à?”

Khả khả:.....

Khả khả: Cô giáo, xin đừng tàn bạo như vậy QAQ

“Đừng ngại, mới bắt đầu vẽ không được tốt là chuyện rất bình thường, chân dung này hai mắt cách nhau quá xa, lỗ tai phải vẽ dài thêm một chút nữa.”

Khả Khả: Cô giáo, vì sao cô không để đến ngày cá tháng tư hãy sửa bài tập của em, như vậy ít nhất còn có thể nói dối gạt em rằng bài của em vẽ rất khá QAQ

Dương Vi trầm mặc một chút, mới trầm trọng nói: “Có một số lời nói dối cho dù là ngày cá tháng tư cũng không nói nên lời.”

Khả Khả:.....

Trương lai cao phú soái: Ha ha ha ha ha ha ha

Cửu cửu bát: Hôm nay vui nhất

Lý Cầu Đan:

“Được rồi, bài học sau sẽ bắt đầu học về cơ thể con người, bài học hôm nay đến đây là kết thúc, chúc mọi người ngủ ngon.” Dương Vi nói xong liền rời khỏi phòng học, đã mười giờ rồi, nhưng buổi chiều ngủ nhiều, cho nên bây giờ cô cũng không buồn ngủ một chút nào.

Cô đang chuẩn bị tìm một bộ phim truyền hình để xem, điện thoại di động trên bàn liên rung một chút. Dương Vi cầm lên xem, là tin nhắn của em trai Dương Minh gửi đến. Cô co rút khóe miệng, không phải nhanh như vậy đã muốn tìm cô đóng giả làm bạn gái đấy chứ?

Cô cầm di động lên suy nghĩ một chút, vẫn nên mở ra kiểm tra.

“Chị, nữ sinh tám theo em lần trước kia lại chính là bạn ngồi cùng bàn tiểu học Ôn Tuyết của em! Mẹ cô ấy tái giá, bây giờ cô ấy gọi là Thẩm Tinh! Em không biết vì sao cô ấy lại đổi tên! Hơn nữa trước kia tóc cô ấy rất dài! Em hoàn toàn không nhận ra cô ấy! Trúng thối!”

Dương Vi: “.....”

Qua từ Trúng thối và liên tiếp các dấu chấm than, cô đã biết nội tâm Dương Minh đã hoàn toàn sụp đổ.

“Không phải em nói cho chị biết mối tình đầu vĩnh viễn không muốn tình mộng là đàn ông sao?”

Dương Vi biết là lúc này cô không nên bỏ đá xuống giếng, cũng không biết phải nói cái gì... Chính là thật thoải mái.

Mãi đến khi Dương Vi xem xong một tập phim truyền hình, cũng không nhận được tin nhắn trả lời của Dương Minh, cô bắt đầu lo lắng em trai có phải trong lòng nghĩ quần hay không.

“Này, không phải em nghĩ quần trong lòng đấy chứ? Em đã làm tổn thương tâm lòng của rất nhiều cô gái như vậy, cho nên bây giờ phải chịu báo ứng đấy.”

Hồng rồi, vốn là muốn an ủi hần, vô tình thế nào lại làm cho hần buồn thêm.

Nhưng mà lần này Dương Minh rất nhanh gửi tin nhắn trả lời lại: “Bây giờ em cảm thấy không phải đàn ông mới là mối tình đầu của em, mà chính là cô ấy.”

Dương Vi sùng sốt một chút, em trai đột nhiên nói ra lời có tính triết lý như thế, cô cảm thấy không quen: “Đi tìm cô ấy nói chuyện, nói không chừng còn có thể xoay chuyển.”

Dương Minh: “Vô dụng thôi, hôm qua em đã đi tìm cô ấy, thái độ của cô ấy rất kiên quyết, cô ấy nói em thích chính là cô ấy trong hồi ức, mà không phải cô ấy chân chính, nếu như vậy, cô ấy hi vọng phần trí nhớ ấy mãi mãi không tồn tại trong lòng em. Rất buồn cười đúng không? Buồn cười nhất chính là, em thế mà lại thấy cô ấy nói đúng.”

Dương Vi: “Lúc này, chị cũng không biết phải an ủi em như thế nào, bây giờ chị chỉ muốn yên tĩnh cười một lúc.”

Dương Minh: “FML! Chị thực sự là chị của em?????”

Dương Vi: “Được rồi, ngoan, trưa mai chị mời em đi ăn thịt nướng, an ủi trái tim niên thiếu bị tổn thương của em”

Dương Minh: “Mười một giờ, tại quán thịt nướng Lilith, quảng trường Ánh sáng, đừng đến muộn.”

Dương Vi: “..... Ừm”

Cô bỏ đi động xuống, ngáp một cái rồi đi vào phòng tắm rửa mặt.

Ánh mặt trời buổi sớm xuyên qua rèm cửa hoa hướng dương chiếu vào phòng ngủ, đóa hoa giường như còn mang theo hương thơm đặc biệt. Dương Vi vẫn còn ôm chăn ngủ say sưa, di động ở đầu giường tự nhiên vang lên. Dương Vi giật mình, sờ soạn nhận điện thoại: “Ừm...”

“Em biết chị vẫn còn ngủ mà, đã mười giờ mười rồi!” Giọng nói của Dương Minh truyền tới từ ống nghe điện thoại, phảng phất còn xen lẫn tiếng người đùa giỡn. Dương Vi lật người, bắt đầu đi ngồi dậy: “Biết rồi, quý đôi đầu thai à.”

“Ta hiện tại là thất tình, thực nghiêm trọng! Hoi không chú ý sẽ tình thần thất thường!”

“Bây giờ em đang thất tình, rất nghiêm trọng! Hoi không chú ý tình thần sẽ không ổn định.”

Khóe miệng Dương Vi co rút: “Mẹ em sẽ không để cho em không ổn định, mỗi phút sẽ giới thiệu cho em một tá.”

Dường như Dương Minh nhớ lại sự tích lũy lừng một buổi chiều đi xem mắt bốn người của cửa Dương Vi lần trước, lông mi rậm, dầy khê run lên một chút: “Em có thể tự mình theo đuổi ánh mặt trời của mình, sẽ không phiền bà lo lắng. Bây giờ em sẽ ra cửa, chị nhanh lên.”

“Được được được.” Dương Vi tắt điện thoại đứng dậy rửa mặt, Dương Minh mặc một bộ áo vest, quay vào gương sửa sang lại tóc của mình. Một bạn học trong phòng thấy thế trêu ghẹo nói: “Ăn mặc phong phanh như vậy, lại hẹn mỹ nữ à?”

“Đúng vậy.” Dương Minh cầm lấy điện thoại di động trên bàn, nhấn nhấn vài cái, đưa ra cho hắn xem, “Chính là người này, thấy thế nào?”

Mấy người trong phòng đều xông tới, nhìn ảnh chụp nhất thời hâm mộ ghen tị, oán hận: “FML, xinh đẹp như vậy, vì sao mỹ nữ đều hẹn hò với cậu mà không hẹn hò mình chứ!”

Một bạn học bên cạnh cười vỗ vỗ vai hắn: “Bởi vì mặt cậu không dày bằng mặt cậu ấy.”

“Đây chính là cái gọi là xem mặt độc ác của xã hội.” Hắn nói xong, ngược mắt lên nhìn Dương Minh một cái, “Cậu sẽ không tùy tiện tìm một tấm ảnh trên mạng để lừa dối anh, phải không?”

Dương Minh nhét di động vào trong túi áo, ngoác khóe miệng ra: “Chị của tớ.”

Tập thể ba người trong phòng trầm mặc một lúc, sau đó bùng nổ --

“Tiểu Minh tử, bình thường ba anh đối với cậu như thế nào, trong lòng cậu biết rõ, số điện thoại của chị cậu là bao nhiêu?”

“Cút ngay, tiểu Minh tử, lần trước trên người đại ca chỉ còn có 5 đồng, cũng cho cậu mượn mua phao mặt, bây giờ cậu biết nên làm như thế nào rồi đấy.”

“Anh chỉ hỏi cậu một câu, chị của cậu có bạn trai chưa?”

Dương Minh ha ha cười: “Các cậu muốn theo đuổi chị của tớ? Chị của tớ thẩm mỹ rất cao.”

Sau đó tất cả giày dép, bát tất và gối ngủ trong phòng đều đồng loạt bay về phía Dương Minh, thời điểm ngàn cân treo sợi tóc, hắn nhanh chóng mở cửa ký túc xá, đứng bên ngoài tránh tất cả âm khí ở bên trong cánh cửa.

Mười một giờ trưa, hai chị em đứng giờ gặp nhau ở quán thịt nướng Lilith. Hai người ngồi xuống trước quầy bar, trước mặt có một nữ đầu bếp mặc áo màu trắng đang thành thạo quận ba quả đầu bỏ vào miếng thịt bò.

Dương Minh chọn xong đồ ăn, cười với Dương Vi: “Tại sao đột nhiên lại đổi kiểu tóc?”

Dương Vi lơ đãng nói: “Thay đổi tâm trạng một chút.”

Dương Minh thờ dài một tiếng: “Mấy hôm trước em có đọc một bài phỏng vấn về Tống Cẩn, cô ấy nói về đối tượng mối tình đầu của cô ấy, tại sao lại cứ cảm thấy giống Kỳ Tiểu Ngôn?”

Dương Vi: “.....”

Cô cười cười với Dương Minh: “Em có muốn ăn cơm hay không?”

Dương Minh nhún vai: “Thật ra, chị hoàn toàn không cần để ý, thời khắc gặp lại mối tình đầu đó cũng là thời khắc vỡ mộng trong tình yêu – bởi vì chị sẽ phát hiện ra nó hoàn toàn khác xa so với trí nhớ của bạn.”

Dương Vi dùng ống hút đâm thủng ly nước trái cây trước mặt, lẩm bẩm nói: “Quả thật là không giống.”

“Cái gì?”

“Không có gì.” Dương Vi ngẩng đầu, lại gọi mười con sò biển.

Kỳ Tiểu Ngôn vừa hoàn thành xong khóa học tự chọn, đi đến căn tin gần nhất. Bởi vì là cuối tuần, sinh viên trong phòng ăn ít đi rất nhiều, lúc anh đi vào, đúng lúc có một nam sinh đang đuổi theo một nữ sinh đang đi ra ngoài.

Sắc mặt nam sinh hoảng loạn, còn nữ sinh thì mang theo vẻ mặt giận dữ.

Loại tiết mục tình nhân nhỏ cãi nhau thường diễn ra mỗi ngày trong trường học, Kỳ Tiểu Ngôn mặt không đổi sắc bước nhanh đi qua bọn họ.

“Bà xã, anh sai rồi! Em đừng đi nhanh như vậy!” Nam sinh tiến lên giữ chặt tay nữ sinh, lại bị nữ sinh không chút lưu tình gạt ra. Hắn cũng không nổi giận, lại quát tới: “Bà xã, đừng giận.”

Hai người cứ dây dưa không dứt ở cửa phòng ăn, Kỳ Tiểu Ngôn đã bước đi xa, lại vòng trở lại.

“Cậu có biết người đàn ông một khi đã gọi người phụ nữ là bà xã thì trên vai gánh vác trách nhiệm gì không?”

Kỳ Tiểu Ngôn bình tĩnh đặt câu hỏi, nam sinh có một loại cảm giác giống như mình đang đang đứng trước tòa, hẳn là phạm nhân đang đợi thẩm tra, Kỳ Tiểu Ngôn chính là quan tòa nắm giữ quyền sinh tử của hắn.

“Bà xã không thể tùy tiện kêu loạn.” Kỳ Tiểu Ngôn bỏ lại những lời này, cũng không quay đầu lại đi tiếp.

Nam sinh vẫn còn chưa khôi phục lại trạng thái bị ép bức từ trong mộng, tận đến khi bóng lưng Kỳ Tiểu Ngôn đã đi xa, hắn mới nghiêng đầu hỏi nữ sinh: “Vừa rồi có phải là giáo sư Kỳ ở khoa toán không?” Hắn nghe nói giáo sư Kỳ của khoa toán thái độ làm người rất lãnh đạm, nói năng thận trọng, mới vừa rồi kia thái độ quản chuyện còn hơn cả bác gái quản lý ký túc xá trông nom nồi súp gà.

Nữ sinh hai tay đang cầm mặt, nhìn phía Kỳ Tiểu Ngôn bóng dáng trong ánh mắt còn ần ần lóe ra hồng tâm: “Kỳ giáo sư rất soái, đây mới là nam nhân.” Nàng hiện tại ở lo lắng muốn hay không chuyển tới toán học hệ đi.

Nữ sinh hai tay ôm mặt, nhìn bóng lưng Kỳ Tiểu Ngôn đi xa, trong ánh mắt còn bắn ra vô số trái tim màu hồng: “Giáo sư Kỳ rất đẹp trai, vậy mới gọi là đàn ông.” Bây giờ cô còn đang suy nghĩ xem có nên chuyển sang khoa toán hay không.

Nam sinh: “.....”

Lúc Dương Vi và Dương Minh ăn thịt nướng xong, đã là một giờ rưỡi, Dương Vi tính tiền, vừa đi ra khỏi quán thịt nướng thì nhận được điện thoại của Phương Thừa Nhiên: “Bây giờ cậu đang ở đâu?”

“Quảng trường Ánh Sao.”

Phương Thừa Nhiên giống như cười khê một tiếng: “Trùng hợp vậy.”

“Gi cơ?” Dương Vi vừa dứt lời, đã nhìn thấy một chiếc Maserati đang từ đường cái đối diện đi đến, dừng lại trước mặt bọn họ.

Phương Thừa Nhiên quay cửa xe xuống, nhô đầu ra cười nói với Dương Vi: “Tớ đang định đi đón cậu.”

Dương Vi có chút máy móc tắt điện thoại: “Ừ...Tớ và em trai đến đây ăn cơm.”

Em trai đã bị hình ảnh như trong phim điện ảnh đó làm cho chấn động: “Cameras ở đâu?”

Khỏe miệng Dương Vi co rút không nói chuyện, Dương Minh nhìn về phía xe của Phương Thừa Nhiên huyết sáo, hỏi Dương Vi: “Chị, chị quen người người đẹp trai ở trong xe Maserati này à?”

Giọng nói của hắn không nhỏ, Phương Thừa Nhiên có thể nghe rõ. Hắn thuận thế ngược mắt, mỉm cười với Dương Minh: “Xin chào, tôi là Phương Thừa Nhiên.”

“Cậu ấy là bạn tiểu học của chị.” Dương Vi giống như kẻ trộm nhanh chóng giới thiệu với Dương Minh, nói xong lại chỉ vào Dương Minh nói: “Đây là em trai tớ Dương Minh.”

Dương Minh cười cười với Phương Thừa Nhiên: “Hai người đang chuẩn bị đi hẹn hò à? Em sẽ không quấy rầy hai người.” Hắn mang theo bộ dạng bà mối phát phát tay với bọn họ, xoay người rồi đi.

Sau khi quẹo qua một khúc cua, hắn dừng lại lấy điện thoại di động trong túi ra, nhanh chóng gửi cho Mẹ Dương một tin nhắn: “Báo cáo nương nương, Có một anh chàng đẹp trai đi xe Maserati đang theo đuổi con gái mẹ!”

Chương 25

Mẹ Dương là người từng trải, không dễ dàng bị một chiếc xe Maserati hù dọa: “Có đẹp trai không?”

Dương Minh nói: “Đẹp ngang với chồng trước của chị, nhưng mà cá nhân con thấy chồng trước của chị có sức hấp dẫn của người đàn ông trưởng thành hơn.”

Mẹ Dương trực tiếp gọi điện thoại lại: “Mang xe Maserati đi theo đuổi con gái, vừa nhìn đã biết là một tay già đời! Con thế mà lại yên tâm để chị con ở lại một mình! Không lén lút theo dõi!”

Dương Minh móm móm lỗ tai: “Đi theo như thế nào?”

“Bình thường con không phải đều ngồi xe buýt sao?”

Dương Minh co rút khóe miệng: “Ý của mẹ là muốn con ngồi xe buýt để theo dõi một chiếc xe Maserati?”

.....

Mẹ Dương trầm mặc trong giây lát: “Minh Minh, tiền trên người con có đủ bắt xe hay không?”

Dương Minh thò đầu ra bên ngoài nhìn thoáng qua: “Không cần đuổi theo nữa, không thấy bọn họ đâu nữa.”

Phuong Thừa Nhiên đặt vé xem phim lúc ba giờ chiều, lúc hai người đến rạp chiếu phim vẫn còn hơi sớm, cho nên hai người xuống tầng dưới của quảng trường đi dạo một lúc.

“Đúng rồi, bữa trước vì sao cậu lại thuê phòng ở khách sạn vậy?” Dương Vi đột nhiên nhớ tới chuyện này, bèn hỏi Phuong Thừa Nhiên bên cạnh. Phuong Thừa Nhiên bình tĩnh nói: “Chủ tịch của chúng tôi đối với công nhân viên yêu cầu đặc biệt nghiêm khắc, ông ấy để cho chúng tôi tự mình ở khách sạn một đêm, để biết rõ bố cục và thiết bị của căn phòng, như vậy khi khách hỏi các vấn đề như ‘Điều khiển từ xa ở đâu’, ‘Máy sấy ở đâu’, chúng tôi có thể kịp thời trả lời chính xác.”

Dương Vi bừng tỉnh hiểu ra nói: “Thì ra là thế.”

Phuong Thừa Nhiên cười cười, cùng cô đi vào một cửa hàng quần áo. Cửa hàng quần áo này thiên về phong cách thường ngày Nhật Bản, Dương Vi thường xuyên tới đây mua quần áo.

Người bán hàng gặp khách quen, nhiệt tình chào đón, còn chưa mở miệng, đã nhìn thấy người Phuong Thừa Nhiên đi bên cạnh Dương Vi. Người bán hàng hơi ngạc nhiên, quay đầu cười tủm tỉm nói với Dương Vi: “Bà Kỳ, bà cần gì ạ?”

Phuong Thừa Nhiên không dấu vết liếc nhìn cô một cái, người bán hàng không cảm giác được vẫn nhìn chăm chăm cười với Dương Vi.

Dương Vi đi dạo trong cửa hàng một vòng, cầm lấy một cái váy chữ A dài đến đầu gối, để ở trước người đo đo: “Cái váy này còn màu khác không?”

“Còn ạ.” Người bán hàng nói xong liền lấy ra một chiếc váy màu đen đưa cho cô, còn không quên hỏi, “Vì sao hôm nay Kỳ tiên sinh lại không đi cùng với cô?”

Động tác của Dương Vi hơi dừng lại một chút, mỉm cười nói với cô ấy: “Kỳ tiên sinh đã thăng chức làm chồng trước của tôi rồi.”

Nụ cười trên mặt của người bán hàng trở nên lúng túng, Dương Vi cầm váy trên tay đưa cho cô ấy nói: “Giúp tôi gói cái này lại.”

Người bán hàng rất nhanh phục hồi tinh thần lại: “Cô không mặc thử một chút sao?”

“Không cần.” Dương Vi đi đến quầy thu ngân chuẩn bị trả tiền, Phuong Thừa Nhiên đi trước cô một bước lấy thẻ của mình ra để thanh toán. Nhân viên thu ngân khó xử nhìn bọn họ, Dương Vi rút thẻ từ trong ví da ra, đưa đến trước mặt nhân viên thu ngân: “Quẹt thẻ của tôi.”

Phuong Thừa Nhiên nhú nhú chặt lông mày nhìn cô, thẻ trong tay vẫn không nhúc nhích gợn ra trước mặt nhân viên thu ngân, nhân viên thu ngân trao đổi ánh mắt với nhân viên bán hàng, cười nhận lấy thẻ ở trong tay Dương Vi: “Cảm ơn quý khách đã đến.”

Ánh mắt Phuong Thừa Nhiên rũ xuống khẽ cười một tiếng, rất có phong độ cất thẻ vào. Sau khi thanh toán xong, Dương Vi mang theo một túi giấy có in logo của cửa hàng đi ra ngoài. Phuong Thừa Nhiên đi bên cạnh cô, khóe miệng khẽ nhếch lên cười một tiếng: “Kỳ tiên sinh đầu tư bao nhiêu tiền vào cửa hàng kia?”

Dương Vi cúi đầu cười một tiếng, đại khái các cô gái đều bị hấp dẫn bởi một chàng trai học giỏi toán, có một lần cô và Kỳ Tiểu Ngôn đến cửa hàng này, lúc đó nhà hàng ăn bên cạnh đang có rất nhiều chương trình ưu đãi và giảm giá, mà các cô gái ở trong cửa hàng cũng đang tranh luận không ngừng xem chương trình ưu đãi nào là tốt nhất. Kỳ Tiểu Ngôn thuận miệng giúp họ tính toán chênh lệch giữa giá gốc và giá thanh toán của các phương án, để đưa ra giải pháp tốt nhất, không tới nửa phút sau đã đem bộ não của các cô ấy trở thành phần bột.

Dương Vi còn đang xuất thần, Phương Thừa Nhiên nhìn đồng hồ, nhắc nhở nói: “Sắp đến giờ rồi, cần phải đi vào thôi.” Còn hai mươi phút, vừa đủ thời gian đi đến rạp chiếu phim.

Dương Vi gật đầu, cùng hắn đi lên tầng bốn.

Giản Song ôm một túi bóng ngô lớn, cùng bạn trai đi vào rạp chiếu phim. Sau khi tìm được vị trí, Giản Song như trút được gánh nặng ngồi xuống, bóc một nắm bóng ngô cho vào miệng.

Bạn trai bên cạnh không đồng ý nhử mày: “Tuy rằng anh đã quen với tướng ăn của em, nhưng sẽ dọa hư những người khác, ở đây còn có trẻ con đấy.”

“Dù sao một lát nữa cũng tắt đèn, không ai nhìn thấy.” Miệng Giản Song tràn đầy bóng ngô, không thèm để ý đến lời nhắc nhở của bạn trai. Điều chỉnh tư thế ngồi thoải mái, Giản Song vừa nghiêng đầu, đã nhìn thấy Dương Vi đi vào. Cô hưng phấn định há miệng gọi cô ấy, lại nhìn thấy cô ấy đi cùng Phương Thừa Nhiên.

Mặt Giản Song biến sắc, thiếu chút nữa đem tất cả bóng ngô ở trong miệng phun ra ngoài. FML! đây là cái tình huống gì?! Tuy rằng ngọn đèn trong rạp chiếu phim không sáng, nhưng cũng có thể nhìn rõ người đàn ông này không phải giáo sư Kỳ? Tuy rằng đáng đáp cũng đẹp trai không kém! Nhưng giữa ban ngày ban mặt lại chơi đùa bên ngoài... Giáo sư Kỳ có biết hay không!

Trong lòng Giản Song đã muốn gào thét qua mười vạn câu hỏi vì sao, nhưng khi nhìn thấy Dương Vi và người đàn ông xa lạ kia đi đến đây, vội vàng dùng bóng ngô che mặt mình. Tuy rằng chuyện này là Dương Vi sai, nhưng dưới tình huống gặp mặt xấu hổ như vậy! Trăm ngàn lần không cần nhận ra mình!

Dương Vi quả thật không có nhận ra cô ấy, cô và Phương Thừa Nhiên đi đến mấy hàng ghế phía sau ngồi xuống.

Giản Song quay đầu lại liếc mắt nhìn bọn họ một cái, đem túi bóng ngô lớn nhét vào tay bạn trai, lấy di động ra đăng lên kênh bạn bè một trạng thái mới: “Gặp bạn đại học ở rạp chiếu phim, nhưng người bên cạnh cô ấy không phải chồng cô ấy! Tôi nên làm cái gì bây giờ! Khẩn cấp, đang mong chờ!”

Khi phim kết thúc, Dương Vi mới nhìn thấy tin tức trên kênh bạn bè, cô cau mày, lật lại tin tức, phát hiện về xem phim Giản Song đăng lên, quả nhiên cùng một phòng với cô. Khóe miệng cô co rút, gửi một tin nhắn QQ cho cô ấy: “Nếu cậu nói người bạn đại học kia là tớ, tớ và Kỳ Tiểu Ngôn đã ly hôn rồi.”

Giản Song vẫn còn ngồi trong rạp chiếu phim cẩn thận tránh Dương Vi, khi nhìn đến tin nhắn QQ này cả người đều斯巴达: “FML! Cậu đúng là Dương Vi chứ?”

“Thật có lỗi, tớ quên nói với cậu.”

Giản Song hít sâu một hơi: “Tạm biệt [cúi chào]”

Mười phút sau, Giản Song vẫn không nhận được gửi cho Dương Vi một tin nhắn: “Giáo sư Kỳ có chỗ nào không tốt mà cậu lại ly hôn với anh ấy! Cậu nói đi cậu nói đi! Không thuyết phục được mình, đêm nay tớ sẽ xé nát cậu ra!”

Dương Vi: “.....”

Giản Song thật sự rất yêu thương giáo sư Kỳ.

Nghĩ đến Giản Song cũng được coi là bà mối của mình và Kỳ Tiểu Ngôn, cho nên kích động như vậy Dương Vi có thể hiểu được, Cô nhắn cho Giản Song một tin hẹn ngày mai cùng nhau ăn cơm, tính đem tất cả mọi chuyện nói rõ cho cô ấy.

“Có việc gì sao?” Phương Thừa Nhiên dừng chân lại, nhìn Dương Vi đứng im ở phía sau. Dương Vi bỏ điện thoại đi động vào trong túi, cười cười với hắn: “Không có việc gì, vừa rồi cậu nói buổi tối ăn cái gì cơ?”

“Ăn đồ Ý.” Phương Thừa Nhiên cười cười chỉ chỉ vào một nhà hàng com Tây phía trước cách đó không xa, “Đồ Ý ở đây rất nổi tiếng.”

Dương Vi có chút hứng thú nhìn hắn: “Thật sự cậu mới về nước sao?”

“Tớ chỉ là tương đối dễ thích nghi với hoàn cảnh mới thôi.”

Dương Vi cười cười, từ chối cho ý kiến.

Trong khi chờ đồ ăn được mang lên, nhân viên phục vụ bưng đến một ít bánh mì lạnh và bánh bích quy, Phương Thừa Nhiên liếc nhìn Dương Vi một cái, hỏi: “Cậu muốn uống rượu nho gì?”

Dương Vi nói: “Tớ uống nước trắng là được rồi.”

Phương Thừa Nhiên không đồng ý nói: “Đồ ăn Ý phải kết hợp với rượu nho mới là hoàn hảo.”

Dương Vi suy nghĩ một chút nói: “Vây được rồi, nhưng mà tửu lượng của tớ không được tốt lắm, chỉ có thể uống một chút thôi.”

Phương Thừa Nhiên trừng mắt: “Cậu là sợ sau khi cậu uống say tớ sẽ có mưu đồ gây rối với cậu sao?”

Dương Vi cười ha ha. Không phải cô sợ, mà là Kỳ Tiểu Ngôn sợ.

Bình thường cô đi ăn cơm một mình ở bên ngoài, Kỳ Tiểu Ngôn đều đặc biệt dặn dò cô không thể uống rượu. Được rồi, cô thừa nhận một đêm * kia của cô và Kỳ Tiểu Ngôn, là do cô uống rượu đùa giỡn lưu manh, nhưng không có nghĩa là sau khi uống rượu ai cô cũng có thể đùa giỡn lưu manh!

Ở điểm này, Kỳ Tiểu Ngôn quản cực kỳ nghiêm, trong lúc ăn cơm vẫn còn gọi điện hỏi cô có uống rượu hay không, nếu nghe thấy giọng cô có gì đó không ổn, sẽ tự mình chạy đến đón cô. Bạn bè, đồng nghiệp ăn cơm cùng với cô, đều không tránh khỏi hâm mộ cô có một ông xã ôn nhu chăm sóc như vậy, chỉ có Dương Vi tự biết, Kỳ Tiểu Ngôn không phải là ôn nhu chăm sóc, rõ ràng là sợ sau khi uống rượu cô sẽ biến thành một cô gái xinh đẹp lưu manh.

Thật ra Dương Vi cảm thấy, buổi tối hôm đó sở dĩ cô có thể biến thành lưu manh, cũng không phải bởi vì cô uống rượu, mà là bởi vì... Cô chỉ muốn lưu manh với Kỳ Tiểu Ngôn mà thôi.

Đương nhiên chuyện này cho tới bây giờ cô cũng chưa bao giờ đề cập qua với Kỳ Tiểu Ngôn.

Cả bữa tối Dương Vi chỉ uống có một ngụm rượu nho, lúc đi ra khỏi nhà hàng, Phương Thừa Nhiên tỏ ra đáng tiếc: “Xem ra cậu cực kỳ cảnh giác với tớ.”

Dương Vi nở nụ cười: “Bởi vì cậu cũng không phải người lương thiện gì.”

Phương Thừa Nhiên nhớ đến ngày đó mình hôm trộm Dương Vi một cái kia, tương đối bất đắc dĩ: “Tớ đã rất khách khí.”

Dương Vi nói: “Cậu ở nước ngoài ngây ngốc lâu quá, vẫn nên học lại một ít văn hóa khiêm tốn của dân tộc Trung Hoa.”

Phương Thừa Nhiên nghiêng đầu, khom người tới gần cô: “Đàn ông khi đối mặt với người phụ nữ mình thích rất khó khiêm tốn.”

Dương Vi lùi về sau hai bước, kéo dài khoảng cách với hắn: “Thật ra, không gạt cậu, lúc học đại học tớ có học qua quyền anh.”

Phương Thừa Nhiên cúi đầu cười một tiếng, không nói gì nữa.

Sau khi đưa Dương Vi về nhà, hắn cũng không yêu cầu đi lên ngồi một lát, mà dứt khoát lái xe rời đi. Hắn biết bây giờ Dương Vi vẫn còn có chút kháng cự hắn, hắn không thể quá nóng vội.

Ngày hôm sau Dương Vi đúng hẹn gặp Giản Song. Giản Song từ đầu đến cuối đều rất kích động, lộp bộp nói một hồi, trong đó tư tưởng trọng tâm chính là nếu sớm biết Kỳ Tiểu Ngôn và Dương Vi một năm đã ly hôn, lúc trước cô cũng không tự mình làm mai!

Dương Vi có chút dở khóc dở cười, sau vài ngày bị Giản Song quấy rầy, người này cuối cùng cũng đã tiếp nhận chuyện ly hôn của cô là sự thật, Dương Vi luôn luôn có loại cảm giác, thấy có lỗi với Giản Song khi ly hôn với Kỳ Tiểu Ngôn.

Mà nam nhân vật chính của sự kiện, lúc này đang mặt không biểu cảm nhìn chằm chằm tin nhắn trên điện thoại di động. Là tin nhắn của Tổng Cảnh gửi tới nửa giờ trước, nội dung là hẹn hắn đến nhà cô ấy ăn cơm tối, còn kèm theo địa chỉ nhà. Có lẽ là sợ Kỳ Tiểu Ngôn sẽ từ chối, trong tin nhắn Tổng Cảnh còn có ý nhấn mạnh, không chỉ có hai người bọn họ, cô còn liên hệ với cả những người trong đội bóng rổ năm đó, cùng nhau tụ họp.

Kỳ Tiểu Ngôn suy nghĩ một chút, liền soạn một tin nhắn trả lời: “Tôi sẽ đến đúng giờ.”

Tổng Cảnh chờ tin nhắn trả lời của Kỳ Tiểu Ngôn khoảng nửa giờ, lúc này thấy hắn đồng ý, cuối cùng cũng lộ ra một nụ cười yên tâm. Trợ lý bên cạnh nhìn thấy vậy, đi đến hỏi: “Chị Tổng, có chuyện gì mà vui vậy?”

Thấy cô nhìn chằm chằm di động nửa giờ, trợ lý đã tò mò không chịu được.

“Không có gì, tôi và đạo diễn đã bàn bạc xong rồi, hôm nay kết thúc công việc sớm một chút.”

“Vâng ạ.” Trợ lý lên tiếng, tuy rằng cô rất muốn hỏi cho cận kề vấn đề, nhưng mà không có cam đảm, hơn nữa hỏi nhiều có khi lại bị Tổng Cảnh chế giễu một phen, không chiếm được bất kỳ tin tức tình báo có giá trị nào.

Sau khi kết thúc công việc, Tổng Cảnh tự mình lái xe về nhà. Đầu tiên cô tắm giặt sạch sẽ, sau đó đứng trước tủ quần áo chọn mất hơn hai mươi phút, cuối cùng mới chọn được cho mình một bộ quần áo vừa lòng.

Vài vóc không nhiều lắm, nhưng sẽ không quá lỗi mốt.

Cô nhìn vào gương xoay hết các góc độ, xác nhận tất cả đều hoàn mỹ, mới cầm lấy nước hoa nổi tiếng trước bàn trang điểm, phun lên không trung.

Kỳ Tiểu Ngôn tới rất đúng giờ, gần như kim đồng hồ chỉ đúng sáu giờ thì tiếng gõ cửa vang lên. Tống Cẩn nhanh chóng ra mở cửa cho anh, nghiêng người để cho anh vào nhà.

Trong phòng có một mùi hương nhàn nhạt có tác dụng làm người ta thả lỏng tinh thần, trên bàn có trang trí hoa hồng và đốt nến, mang theo nồng đậm hơi thở lãng mạn.

Nhưng kỳ Tiểu Ngôn không quan tâm đến những thứ khác được để ở đây – trong phòng chỉ có anh và Tống Cẩn, việc này thấy thế nào cũng không giống như tụ họp, càng giống bữa tối dưới ánh nến hơn.

Sau khi tan việc, Dương Vi ngồi xe buýt trở về nhà, liên tục bốn ngày phải lên lớp, bây giờ cô đang háo hức ngóng trông ngày thứ sáu. Đơn giản chỉ hai món ăn, Dương Vi vừa ăn xong, điện thoại di động trên sofa đồ chuông vang lên không dứt.

Cô chạy đến phòng khách, cầm di động lên nhìn, là điện thoại của phụ huynh học sinh gọi tới. Trong lòng nhất thời lo lắng, bình thường phụ sinh gọi điện thoại đến, đều không có chuyện gì tốt cả.

Dương Vi hít sâu một hơi, nhận điện thoại: “Xin chào.”

“Cô giáo Dương! Tôi là mẹ của Hà Xán, Xán Xán mất tích rồi! Bây giờ cháu còn chưa trở về, tôi cho là cháu chỉ đi loanh quanh...”

Giọng nói của mẹ Hà Xán nghe rất lo lắng, nói năng cũng có chút lộn xộn, Dương Vi càng nghe mặt càng mặt càng nhăn lại: “Chị đừng vội, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Đầu bên kia điện thoại giương như người phụ nữ hít sâu một hơi, sau khi mở miệng lại thì giọng nói đã bình tĩnh hơn trước rất nhiều: “Hôm nay trường trung học công bố kết quả tuyển sinh, Xán Xán thiếu hai điểm, tôi rất tức giận, đã nói cháu vài câu... Có lẽ là hơi nặng lời, cháu khóc chạy ra ngoài, tôi cũng không đuổi theo cháu, tôi nghĩ cháu chỉ ra ngoài một lát rồi sẽ trở về, nhưng mà, nhưng mà đến bây giờ cháu còn chưa trở về, tôi cũng đã tìm xung quanh, nhưng không thấy cháu ở đâu cả.”

Sau khi Dương Vi nghe xong thực sự rất muốn mắng cho bà ấy hai câu, nhưng việc cấp bách bây giờ là đi tìm Hà Xán. Cô ngẩng đầu nhìn đồng hồ treo tường, đã sắp bảy giờ rồi, một lúc nữa là trời sẽ tối. Một cô bé nhỏ tuổi như vậy ở bên ngoài thực sự rất nguy hiểm, trong lòng cô cũng rất khẩn trương: “Trước tiên chị hãy báo cảnh sát, sau đó tìm ở những khu vực xung quanh và nhà bạn bè thân thích, tôi sẽ quay lại trường học xem thế nào, thuận tiện liên lạc với các bạn học khác xem có biết cô bé đi chỗ nào hay không.”

“Vâng, được ạ.”

“Nếu có tin tức gì chúng ta sẽ liên lạc với nhau.”

Dương Vi nói xong cũng cầm lấy túi và áo khoác, chạy vội ra cửa.

Trong trường học đã không còn một bóng người, may mắn là bảo vệ vẫn chưa về, mở cửa trường học giúp Dương Vi: “Cô giáo Dương, đã trễ thế này còn có chuyện gì à?”

Dương Vi nhìn hắn, có chút sốt ruột hỏi: “Anh có nhìn thấy bạn học Hà Xán của lớp tôi hay không? Chính là cô bé buộc tóc đuôi ngựa, a đúng rồi, cô bé còn mang niềng răng, hôm nay mặc bộ quần áo màu vàng.”

Bảo vệ nói: “Cô giáo Dương đừng vội, tôi biết bạn học Hà Xán của lớp cô, sáng nào cũng tới sớm nhất có phải hay không?”

“Đúng đúng, chính là cô bé!”

“Sau khi tan học cô bé không tới đây, tôi luôn ở đây, có người đến sao lại không phát hiện được.”

Dương Vi nhíu mày: “Cám ơn, tôi muốn quay trở lại văn phòng một chuyến, phiền anh chờ tôi một lát.”

“Không phiền, không phiền, Hà Xán đã xảy ra chuyện gì vậy?”

“Rời nhà đi ra ngoài!” Dương Vi bỏ lại lời này, chạy nhanh lên trên tầng. Trường học buổi tối hoàn toàn khác so với ban ngày, có một loại u ám không nói lên lời. Nếu như là trước đây Dương Vi chạy tới đây chắc chắn sẽ sợ hãi một hồi, nhưng mà bây giờ cô hoàn toàn không để ý đến những thứ này, ấn mở đèn trong văn phòng lên liền bước tới trước bàn làm việc.

Đầu tiên cô gọi điện thoại thông báo cho trưởng hội phụ huynh của lớp, trưởng hội phụ huynh của lớp bạo phát tính tình ở đầu bên kia điện thoại đem mẹ Hà Xán mắng đến máu chó rơi đầy đầu, sau đó cũng đi ra giúp đỡ tìm người. Dương Vi thay mẹ Hà Xán bị mắng trúng một trận, cũng không có thời gian đầu mà bất bình, cô lại tiếp tục tìm kiếm thông tin trên bàn, bắt đầu gọi điện thoại cho những bạn học bình thường hay tiếp xúc với Hà Xán.

Gọi điện thoại xong thì trời đã tối hẳn, nhưng cũng không có một bạn học nào biết Hà Xán đang ở đâu. Cô đành phải gọi điện thoại lại cho mẹ của Hà Xán, ở bên kia cũng như vậy không có tin tức gì.

“Cô giáo Dương, Xán Xán nếu xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, tôi biết phải làm gì bây giờ? Tôi biết ăn nói với ba nó thế nào...” Giọng nói của mẹ Hà

Xán rõ ràng đang khóc, tâm tình giương như đã hoàn toàn suy sụp, “Tôi biết tôi không nên ép cháu như vậy, tôi cũng không nên mắng cháu. . .”

“Bây giờ nói những lời này đã vô dụng rồi. Dương Vi bức bối trong lòng, “Tóm lại chúng ta phải đi tìm, tôi nay tôi sẽ liên lạc với chị.”

Lúc Tổng Cận bưng món đồ ăn cuối cùng lên trên bàn, lấy lòng cười cười với Kỳ Tiểu Ngôn: “Thật xin lỗi, em chỉ là muốn mời anh ăn một bữa cơm, nhưng em sợ anh sẽ từ chối, mới cuống cuống làm cơm như vậy.”

Kỳ Tiểu Ngôn ngồi đối diện không biểu hiện thái độ gì, Tổng Cận có chút bất an hạ thấp khoe miệng: “Anh vẫn còn tức giận à? Em thực sự. . .”

“Tôi không tức giận, nhưng mà lần sau không được làm như thế này nữa.” Rốt cục Kỳ Tiểu Ngôn cũng mở miệng nói chuyện, giọng điệu lạnh lẽo không mang chút âm hưởng nào. Tổng Cận thờ phào nhẹ nhõm, ít nhất không có không để ý đến mình là tốt rồi. Nghĩ vậy cô không khỏi lại có chút tự giễu, bình thường có nhiều tông giám đốc giàu có muốn mời cô ăn cơm, cô còn từ chối không đi, đến Kỳ Tiểu Ngôn này, tự mình chủ động mời còn phải sợ hấn từ chối.

Không, làm sao cô có thể lấy những người đẩy ra so sánh với Kỳ Tiểu Ngôn được, một sợi tóc của Kỳ Tiểu Ngôn cũng thông minh hơn bọn họ.

Bọn họ cũng không phải là Kỳ Tiểu Ngôn.

Tổng Cận nhìn người đối diện, khoe miệng tự nhiên gọn lên một độ cong mê hoặc lòng người: “Tăng thịt bò là do tự tay em chiên, em đối với hương vị của nó vẫn rất tự tin.”

Cô rất tự tin vào bản thân mình, nếu Kỳ Tiểu Ngôn đã từng kết hôn, nói lên hấn đối với đàn bà con gái không phải là không có cảm giác, chỉ cần đối với đàn bà con gái còn có cảm giác, thì cô sẽ có biện pháp.

Bữa ăn cực kỳ im lặng, Kỳ Tiểu Ngôn cũng không chủ động nói chuyện lần nào, vẫn là Tổng Cận hỏi, hấn sẽ trả lời đơn giản vài chữ. Trong lòng Tổng Cận không khỏi cười khan, tuy rằng miệng hấn nói không tức giận, nhưng cô biết hấn không vui, có lẽ cô nên cảm thấy may mắn, vì tâm tính của Kỳ Tiểu Ngôn được tu dưỡng tốt mới không mắng cô một trận rồi rời đi.

“Học trường Kỳ, tốt xấu gì em cũng là mối tình đầu của anh, anh không cần lạnh lùng như thế chứ?” Tổng Cận nói lời này chỉ là để trừu ghẹo, tuy rằng phóng viên đem lời cô nói lúc đó là thăm mền trực tiếp chuyển thành mối tình đầu, nhưng cô cũng không để ý.

Lông mày Kỳ Tiểu Ngôn giật giật, anh bỏ dao nĩa trong tay xuống, ngẩng đầu lên nhìn Tổng Cận, ánh mắt nghiêm túc giống như năm đó cùng cô chứng minh định lý toán học: “Mối tình đầu của tôi là Dương Vi.”

Bạn đang đọc truyện *Ly Hôn Là Chuyện Nhỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26

Dương Vi tìm một lượt dọc theo con đường chính cạnh trường học, vẫn không tìm thấy Hà Xán. Dạo một vòng quanh công viên, cô cầm túi xách đi đến ngồi xuống một cái ghế dài, dầm dẫm đôi chân đau mỏi của mình.

Vào lúc này, ngay cả trong công viên cũng chỉ còn vài người, rốt cuộc không biết Hà Xán có thể ở chỗ nào?

Di động trong túi vang lên, là điện thoại của mẹ Hà Xán gọi tới. Dương Vi căng thẳng trong lòng, nhanh chóng nhận điện thoại: “Có phải có tin tức của Hà Xán rồi không?”

“Cô giáo Dương, Xán Xán đã trở về!” Dường như giọng nói của mẹ Hà Xán và giọng nói của Dương Vi vang lên cùng lúc.

Sau khi Hà Xán chạy ra khỏi nhà, liền bắt xe buýt số 79, đến tận tám rưỡi tối, lái xe thu dọn xe mới nhìn thấy cô bé vẫn ngồi trên xe, hỏi nhà cô bé ở đâu, cô bé cũng không nói, liền báo cảnh sát. Cảnh sát nhanh chóng gọi điện thoại liên hệ với mẹ Hà Xán, bảo bà đến cục cảnh sát dẫn người về.

Dương Vi nghe thấy vậy cuối cùng cũng thờ phào nhẹ nhõm: “Tìm được người là tốt rồi, có bị thương không ạ?”

“Không sao, nhưng vẫn không chịu nói chuyện.”

Giọng nói ở đầu bên kia điện thoại có chút khàn khàn, Dương Vi thở ra một hơi nói: “Hôm nay mọi người đều mệt mỏi rồi, chị và Hà Xán đi ngủ sớm đi, không cần kích thích cô bé, có gì ngày mai chúng ta sẽ nói sau.”

Mẹ Hà Xán trả lời rồi tắt điện thoại, Dương Vi đang chuẩn bị cất điện thoại di động vào túi xách, phía trước có một người đàn ông mặc quần áo màu đen đang chạy nhanh tới, một con dao sáng loáng thành linh chắn ở trước mặt Dương Vi: “Không được hét! Đưa điện thoại và ví tiền ra đây!”

Người đàn ông đội mũ trên đầu và đeo khẩu trang, trong ánh đèn đường mờ tối chỉ lộ ra đôi mắt đặc biệt sắc nhọn.

Tim Dương Vi đập rất nhanh, cô lớn như vậy còn chưa gặp cướp bao giờ, nếu chỉ bị cướp thì không sao, chỉ sợ là... Cô không dám tưởng tượng tiếp nữa, cẩn thận đưa điện thoại di động ở trong tay ra.

Người đàn ông giật lấy di động trên tay cô, nhìn xung quanh một chút, lại không kiên nhẫn thúc giục nói: “Còn ví tiền nữa, nhanh lên một chút!”

Lưỡi dao sắc nhọn kia vẫn đang chỉ vào mặt Dương Vi, Dương Vi liều mạng kìm chế trái tim đang đập hoảng loạn của mình, vừa lấy ví tiền ra, đã bị người đàn ông trước mặt giật mất: “Thẻ. Mặt khẩu thẻ!”

Giọng nói của hắn rất nhanh, như là có cái gì đang truy đuổi hắn, Dương Vi nhẹ nhàng hít vào một hơi, mở miệng nói: “901617...” Đây là sinh nhật của cô và Kỳ Tiểu Ngôn, nói ra khỏi miệng rồi cô mới phát hiện giọng nói của mình có bao nhiêu không ổn.

Người đàn ông không nói gì nữa, cầm ví tiền và điện thoại biến mất rất nhanh trong bóng đêm. Chân Dương Vi mềm nhũn, ngã ngổ trên đất. Nghĩ mà sợ giống như thủy triều đang dâng lên từng đợt từng đợt, nuốt trọn lấy cô.

Cô không dám ngồi lâu ở đây, thờ hồn hèn mấy cái rồi tự ép buộc mình đứng lên, chạy ra ngoài công viên. Dọc theo đường đi không gặp một người nào, Dương Vi cảm thấy cái công viên này trở lên thật rộng lớn, dường như chạy bao lâu cũng không thoát ra được.

Lúc thấy đường cái, đáy lòng Dương Vi nhẹ nhàng thở ra. Ở đối diện có một cửa hàng tiện lợi 24 giờ, cô không nghĩ ngợi gì chạy vọt qua đó.

Có lẽ do tiếng mở cửa quá lớn, nhân viên cửa hàng đứng sau quầy thu ngân kinh ngạc nhìn cô một cái. Sắc mặt Dương Vi tái nhợt, trên trán vẫn còn đọng một tầng mồ hôi mỏng, về mặt hoảng hốt nói với nhân viên thu ngân: “Thật ngại quá, tôi vừa bị cướp ở công viên, có thể, có thể cho tôi mượn điện thoại di động của cô báo cảnh sát được không?”

Nhân viên thu ngân thấy vẻ mặt của cô không giống như lừa đảo, hơn nữa, gần đây đúng là xảy ra rất nhiều vụ án dùng dao cướp bóc, rất hào phóng đưa điện thoại di động đang sạc pin của mình cho mượn.

“Cảm ơn, cảm ơn.” Dương Vi nhận điện thoại di động, hít sâu vài hơi, mới làm cho tâm tình của mình hồi phục một ít.

Kỳ Tiểu Ngôn vẫn còn đang ăn cơm chiều ở nhà Tống Cẩn, từ sau khi anh nói mối tình đầu của mình chính là Dương Vi, làm cho bữa cơm tối càng trở nên nặng nề, ngay cả Tống Cẩn cũng không nói một câu nào nữa. Sau khi tăng thịt bò cuối cùng trên bàn cơm được đưa vào bụng, Kỳ Tiểu Ngôn cầm lấy khăn tay trên bàn xoa xoa miệng, đứng dậy cáo từ: “Tôi đã ăn xong cơm tối rồi, tạm biệt.”

Rốt cục Tống Cẩn không nhịn được cười lạnh một tiếng, mạnh mẽ từ trên ghế đứng lên. Chân ghế tựa lê trên mặt đất, tạo ra tiếng va chạm sắc bén: “Đối với anh mà nói, ăn cơm cùng với em chính là đang hoàn thành nhiệm vụ sao?”

Kỳ Tiểu Ngôn xoay người lại, lạnh nhạt nhìn cô một cái: “Nghiêm túc mà nói, ngay cả nhiệm vụ cũng không phải.”

Tống Cẩn tức quá hóa cười, cô thừa nhận hôm nay mời anh đến nhà ăn cơm cũng chẳng phải dùng thủ đoạn trong sáng gì, nhưng Kỳ Tiểu Ngôn cũng quá mức không có nhân tình gì.

“Sẽ không có lần sau.” Kỳ Tiểu Ngôn nói xong liền xoay người muốn đi, ánh mắt Tống Cẩn khẽ động, lên tiếng gọi anh lại.

“Chờ một chút.” Cô đi đến trước mặt Kỳ Tiểu Ngôn, ngẩng mặt lên nhìn anh. Cô biết, loại đàn ông giống như Kỳ Tiểu Ngôn này, chỉ cần phát sinh quan hệ, hẳn nhất định sẽ chịu trách nhiệm với bạn. Nếu hôm nay đã không từ thủ đoạn để mời hắn đến đây, như vậy cô sẽ không sợ buông thả mình một chút.

Đúng lúc này, điện thoại trên người Kỳ Tiểu Ngôn bất chợt vang lên. Anh lấy di động ra nhìn thoáng qua, là một dãy số xa lạ. Anh suy nghĩ một chút, vẫn ấn nhận điện thoại: “Xin chào.”

Lúc nghe được giọng nói của Kỳ Tiểu Ngôn, Dương Vi theo bản năng ngẩng ngẩn cả người. Cô rõ ràng là muốn gọi điện thoại báo cảnh sát, không biết thế nào lại ấn số điện thoại của Kỳ Tiểu Ngôn. Dường như bởi vì không nghe được câu trả lời, Kỳ Tiểu Ngôn nhú mày bước về phía cửa mấy bước: “Xin chào, xin hỏi bên kia là ai vậy?”

Cảm xúc vừa mới được bình phục lại, bởi vì nghe được giọng nói của Kỳ Tiểu Ngôn mà lại nổi lên như sóng trào, trong giây phút này, sợ hãi và ủy khuất ở đáy lòng Dương Vi cứ như vậy mà tuôn trào, cô ôm di động nước mắt không ngừng rơi xuống: “Quyền, Quyền Quyền, em vừa mới, vừa mới bị cướp...”

Kỳ Tiểu Ngôn nắm chặt điện thoại trong tay, ánh mắt bỗng nhiên tối đi: “Bé ngoan? Bây giờ em đang ở đâu? Có bị thương không?”

Giọng nói của Kỳ Tiểu Ngôn rất vội, Tống Cẩn cau mày nhìn anh một cái.

“Em đang ở công viên bên cạnh trường học, ở đó có một cửa hàng tiện lợi...”

Ở đầu kia điện thoại Dương Vi vừa khóc thút thít vừa nói chuyện, Kỳ Tiểu Ngôn đã đi đến mở cửa nhà Tống Cẩn, chạy nhanh ra ngoài: “Bây giờ em kiểm tra bản thân xem, có bị thương ở đâu không?”

“Không, không có.....”

Kỳ Tiểu Ngôn đi đến gara, nhắm mắt lại thở ra một hơi: “Em cứ đứng yên ở cửa hàng tiện lợi kia, đừng đi đâu cả, anh lập tức đến đó tìm em”

“Vâng...”

Nghe được câu trả lời của Dương Vi, Kỳ Tiểu Ngôn mới tắt điện thoại. Dương Vi trả lại điện thoại di động cho nhân viên thu ngân, bước tới cửa ngồi ở đó chờ Kỳ Tiểu Ngôn.

Kỳ Tiểu Ngôn lái xe nhanh như bay, vượt qua ba cái đèn đỏ, rốt cục 20 phút sau cũng tới cái công viên Dương Vi nói. Từ xa anh đã nhìn thấy Dương Vi đang cô đơn lẻ loi một mình đứng trước cửa hàng, như là một sủng vật bị người ta vứt bỏ, cô đơn làm cho người ta đau lòng.

“Bé ngoan!” Anh ấn mở cửa sổ xe xuống, từ xa đã gọi cô. Vừa rồi anh không nên tắt điện thoại.

Dương Vi ngẩng đầu lên, thấy một chiếc Audi màu đen phi như bay đến đây, động tác cao siêu giống như những cảnh trong phim hành động. Kỳ Tiểu Ngôn đang ngồi ở vị trí điều khiển, tóc của anh bị gió đêm thổi có chút rối loạn.

Mùi Dương Vi chưa xốt, nhanh chóng đứng lên: “Quyển Quyển!”

Sau tiếng phanh xe vội vã, chiếc Audi vững vàng đứng ở trước mặt Dương Vi, Kỳ Tiểu Ngôn từ trong xe bước xuống, bước vài bước đã đi đến chỗ cô, cánh tay dài vung lên đem người ôm vào trong lòng mình.

Dương Vi có thể cảm nhận được cánh tay đang run run của Kỳ Tiểu Ngôn ở trên người mình. Cô ngửi ngửi được mùi hương quen thuộc trên người Kỳ Tiểu Ngôn, đầu chôn chặt ở bả vai của anh nói: “Quyển Quyển, vừa rồi em sợ muốn chết.”

“Không có việc gì, không có việc gì.” Kỳ Tiểu Ngôn lại ôm cô chặt hơn, không biết là đang an ủi cô hay đang an ủi chính mình. Hai mươi phút vừa rồi, anh cũng sắp hú chết mình. Cứ nghĩ đến cảnh Dương Vi ở chỗ anh không nhìn thấy bị người ta cướp bóc, anh cảm thấy trái tim mình cũng như ngừng đập.

Kỳ Tiểu Ngôn cứ như vậy ôm cô một lúc lâu, mới buông cô ra, hôn lên mắt cô.

May mắn là cô không bị làm sao cả.

“Lên xe trước đã.” Kỳ Tiểu Ngôn giúp Dương Vi thắt dây an toàn, sau đó mới hít sâu một hơi, chậm rãi khởi động xe, “Em đã đánh mất những gì?”

“Vị tiền, và điện thoại di động.” Tên cướp kia coi như khách khí, không trực tiếp cướp luôn túi xách của cô, “Hắn còn mặt khẩu thẻ ATM của em”

Lông mày Kỳ Tiểu Ngôn hơi động: “Em trả lời như thế nào?”

“Nói đúng tình hình thực tế, em không dám nói dối...” Dương Vi cũng hiểu được mình có chút ngốc, nhưng lúc ấy cô thực sự sợ, ở gần đây có cây ATM, nếu tùy tiện nói dối một cái mặt khẩu, cô sợ trời thổ phi kia sẽ quay trở lại đâm cho cô hai nhát dao.

“Em làm đúng lắm.” Mặt tiền không quan trọng, chỉ cần Dương Vi không có việc gì là tốt rồi, “Bây giờ chúng ta đến cục cảnh sát báo án, sau đó sẽ về nhà.”

“Vâng.”

Khi cảnh sát lập hồ sơ cho cô có tính toán một chút tổn thất, may mắn bình thường cô đi làm không mang theo nhiều tiền mặt trên người, chỉ có 700 tệ, thẻ lương để ở nhà, trong ví da chỉ có hai cái thẻ tổng cộng cũng chỉ khoảng 3000 tệ. Nhưng cái ví da kia là của bạn bè mang ở nước ngoài về tặng cô, di động cũng là mặt đảo 9s....

Dương Vi ruột gan đau như cắt, chỉ có một đêm cô đã tổn thất đến vài vạn....

Cảnh sát lập án xong còn không quên nhắc nhở nói: “Hai ngày trước cũng có một nữ sinh đến báo án, nói là bị cướp bóc, giống như cô ấy miêu tả thì cùng một người với cô. Về sau trời tối cố gắng không chạy loạn ra ngoài một mình, đặc biệt là con gái trẻ tuổi xinh đẹp như các cô, may là chỉ có cướp tiền, nếu hắn nổi điên lên một chút...”

Cảnh sát nói tới đây cũng không nói thêm gì nữa, để lại khoảng không cho hai người tự tưởng tượng. Kỳ Tiểu Ngôn cau mày đứng ở một bên, Dương Vi cúi thấp đầu không nói một tiếng nào.

“Được rồi, anh chị có thể đi rồi, chúng tôi sẽ đốc sức điều tra chuyện này, nếu có tin tức gì sẽ lập tức báo cho anh chị.”

“Cảm ơn.” Kỳ Tiểu Ngôn nói xong liền kéo Dương Vi lên xe. Lúc về nhà, Dương Vi nhìn Kỳ Tiểu Ngôn thuận thực lấy chìa khóa ở trong túi quần ra mở cửa, đột nhiên tỉnh ngộ: “Anh vậy mà không trả lại chìa khóa cửa cho em!”

Khóe miệng vốn đang căng thẳng của Kỳ Tiểu Ngôn lúc này cũng không nhịn được mỉm cười: “Bây giờ em mới phát hiện ra à?”

Dương Vi: “.....”

Ngày mai sẽ đổi khóa!

Sau khi vào phòng, Kỳ Tiểu Ngôn rất tự nhiên lấy quần áo ngủ của Dương Vi ở trong tủ quần áo ra, đưa cho cô: “Em đi tắm rửa trước đi.”

Dương Vi cúi đầu nhìn nhìn, ôm áo ngủ vào trong phòng tắm. Lúc cô đi ra, Kỳ Tiểu Ngôn đã pha cho cô một ly sữa nóng, đặt ở đầu giường chờ cô. Dương Vi ừng ực ừng ực uống một hơi cạn sạch ly sữa. Kỳ Tiểu Ngôn vẫn còn tựa vào tủ quần áo nhìn cô, Dương Vi có chút không được tự nhiên vén tóc ra sau tai: “Anh còn có chuyện gì sao?”

Kỳ Tiểu Ngôn nói: “Vì sao trễ như vậy còn một thân một mình chạy ra ngoài?”

Nhắc tới cái này Dương Vi vẫn còn chút tức giận: “Một học sinh ở lớp em bỏ nhà đi ra ngoài, may mắn đã tìm được rồi, nếu không ngày mai hiệu trưởng lại nổi đóa lên.”

Lông mày Kỳ Tiểu Ngôn giật giật: “Vì sao không gọi điện thoại cho anh?”

Dương Vi ngẩng đầu lên nhìn anh: “Kỳ tiên sinh, hình như chúng ta đã ly hôn rồi.”

Kỳ Tiểu Ngôn mấp máy môi, xoay người đi vào phòng tắm, Dương Vi ngây ngốc một lúc, đứng ở ngoài cửa phòng tắm hô: “Anh làm cái gì?”

“Tắm.” Sau khi Kỳ Tiểu Ngôn nói xong, trong phòng tắm liền truyền đến tiếng nước chảy ào ào, giống như đang chảy vào trái tim Dương Vi.

Mặt cô hồng đến tận mang tai, bỏ cốc thủy tinh trong tay xuống, đi thẳng lên giường nằm xuống.

Kỳ Tiểu Ngôn tắm rửa khoảng hơn mười phút, tiếng nước róc rách giống như ma ám cứ quanh quẩn trong tai Dương Vi. Lúc tiếng nước dừng lại, Dương Vi len lén nghiêng đầu liếc mắt nhìn, chỉ thấy Kỳ Tiểu Ngôn trần nửa người trên đang đi ra từ phòng tắm.

Ánh sáng phát ra từ phòng tắm phía sau anh, góc độ ánh sáng ngược chiều đã miêu tả được những đường nét đặc biệt gợi cảm trên cơ thể anh. Anh hơi ngẩng đầu lên, cái cổ được kéo dài ra tạo nên một đường cong hoàn mỹ, những giọt nước còn đọng trên tóc từ từ từng giọt từng giọt nhỏ xuống cổ.

Góc độ ánh sáng này đã tạo nên khung hình, thực sự là ....quá đẹp! Dương Vi hận không thể lập tức bỏ dậy vẽ một bức tranh!

Nhưng mà cô vẫn nhìn được, cô đem chặn kéo qua mặt mình một ít, ồm ồm nói: “Tại sao anh không mặc quần áo?”

Kỳ Tiểu Ngôn nghiêng đầu liếc mắt nhìn cô một cái, khoe môi khẽ cong lên: “Em cũng không phải là chưa thấy bao giờ.”

Dương Vi: “.....”

Cứu mạng! nụ cười kia quả thực làm xao xuyên trái tim! Không được rồi, quá gợi cảm!

Không được không được! Anh và mình đã ly hôn rồi! Mi không thể lại bị sắc đẹp của anh mê hoặc được!

Trong lòng Dương Vi còn đang âm thầm giao chiến, Kỳ Tiểu Ngôn đã cởi quần ra trực tiếp nằm xuống bên cạnh cô.

Dương Vi rốt cục không có cách nào bình tĩnh nổi nữa: “Anh làm gì vậy! Đây là giường của em!!!!”

Kỳ Tiểu Ngôn nói: “Nghiêm túc mà nói, hẳn là mỗi người một nửa.”

Kỳ Tiểu Ngôn nhìn cô, hơi thở ấm nóng cứ như vậy phả thẳng vào mặt cô. Dương Vi lại chui vào trong chăn, cô điều chỉnh lại hô hấp một chút, nói với Kỳ Tiểu Ngôn: “Em đã không sợ ...”

Cô biết Kỳ Tiểu Ngôn vì lo lắng cô bị dọa sợ, mới ở lại cùng cô.

Kỳ Tiểu Ngôn chăm chú nhìn cô một lúc, đột nhiên vươn tay ra ôm cô vào lòng: “Nhưng anh vẫn còn sợ.”

Tiếng tim đập của Kỳ Tiểu Ngôn không hề báo trước lọt vào tai Dương Vi, cô nhớ đến lúc ở ngoài cửa hàng tiện lợi, tay Kỳ Tiểu Ngôn hơi run, liền vùi đầu vào ngực anh: “Quyển Quyển.”

“Ừ?”

“Hôm em bị đau sinh lý anh đã đến đây đúng không?”

“Ừ.”

Dương Vi nhắm mắt lại không nói nữa, một lát sau, cô lại gọi một tiếng: “Quyển Quyển.”

“Ừ?”

“Kỳ thật nghe anh lầm nhảm về Goldbach cũng không phải là quá nhàm chán, lúc em đứng một mình ở trước cửa hàng tiện lợi chờ anh, chỉ hi vọng có người nào đó tán gẫu với mình về Goldbach.”

Con người của Kỳ Tiểu Ngôn giật giật, bắt giắc cánh tay lại ôm chặt hơn. Anh hôn đỉnh đầu Dương Vi một cái, Giọng nói hiếm có khi nào dao động như vậy: “Ngủ đi.”

“..... Ừ, ngủ ngon.”

“Ngủ ngon.”

Bạn đang đọc truyện *Ly Hôn Là Chuyện Nhỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27

Trong mơ, Dương Vi thấy mình đang ôm một con chó to lông xù, lúc tỉnh lại quả thật thấy một đầu tóc xoăn. ...Đàn ông.

Theo lời của Giản Song lúc học đại học thì, không có người uống rượu cùng đã tính là cái gì, có đàn ông để ** là thỏa mãn lắm rồi.

Xuất phát từ quan điểm này, Dương Vi chắc chắn là rất may mắn. Nhưng nếu như, một cái gì đó giống như là căn nguyên gốc rễ ...của người đàn ông đang dùng để ** này không chọc vào mình, thì tình huống sẽ càng tuyệt vời hơn.

Kỳ Tiểu Ngôn khi mới tỉnh dậy vào buổi sáng có bao nhiêu cảm thú, Dương Vi đã trải qua rồi, vì thế cô không nhúc nhích, giữ nguyên tư thế khi vừa mở mắt ra, thử gọi một tiếng: “Quyển Quyển?”

“Bà xã...” Giọng nói mơ màng và gọi cảm nhẹ nhàng truyền ra từ miệng Kỳ Tiểu Ngôn, anh không mở mắt ra, men theo giọng nói của Dương Vi mà hôn lên môi cô. Dương Vi trong lòng đột nhiên giống như có một tiếng sấm nổ vang, Kỳ Tiểu Ngôn gọi cô là bà xã, chỉ có một loại tình huống.

Quả nhiên cô còn chưa cảm nhận được cảm xúc mềm mại trên cánh môi thì Kỳ Tiểu Ngôn đã xoay người đặt cô dưới thân. Môi hôn càng sâu hơn, môi Dương Vi bị anh cắn có chút đau, nhưng bây giờ cô không rảnh để quan tâm, bởi vì móng vuốt của Kỳ Tiểu Ngôn đã luồn vào trong quần áo của cô.

Đầu ngón tay lạnh lẽo lướt trên da thịt của mình, Dương Vi nhin không được run lên một cái. Phản ứng nhỏ này dường như lấy lòng người bên trên, động tác của anh càng trở nên can rở hơn. Dương Vi hoảng sợ trong lòng, dùng sức đẩy bờ vai của anh ra, người bên trên vẫn không nhúc nhích. Cảm giác được nhiệt độ cơ thể của cả hai bên đều tăng lên nhanh chóng, Dương Vi há miệng ra, cắn cho Kỳ Tiểu Ngôn một cái.

Kỳ Tiểu Ngôn bị đau rên lên một tiếng, Dương Vi lợi dụng khe hở này, đập anh một cước rơi xuống giường.

Âm thanh của vật nặng rơi xuống đất, Kỳ Tiểu Ngôn dùng tay phải chống đầu, chậm rãi ngồi dậy từ sàn nhà. Những ngón tay thon dài luồn vào trong tóc đen mềm mại. Khóe miệng bị cắn hiện lên một chút màu đỏ tươi, anh hơi hơi ngửa đầu, nhìn về phía Dương Vi, ánh mắt dường như có chút khó hiểu.

Hình ảnh mỹ nam bị chà đạp, gãy vỡ này, kích thích nghiêm trọng đến Dương Vi, thiếu chút nữa gọi lên ** trong lòng cô.

Chuông báo thức lạnh lạnh vang lên cản trở xúc động của cô, ánh mắt Kỳ Tiểu Ngôn cũng dần thanh tỉnh lại.

Hai người cứ nhìn nhau như vậy nửa phút đồng hồ, Kỳ Tiểu Ngôn hỏi: “Em không ấn tắt đồng hồ báo thức à?”

.....

Dương Vi tích một tiếng tắt đồng hồ báo thức.

Sự yên tĩnh làm cho bầu không khí hơi có chút xấu hổ, Kỳ Tiểu Ngôn sờ thử lên khóe miệng của mình, thấy đầu ngón tay bị nhuộm đỏ, vẻ mặt hơi mất tự nhiên đứng lên từ dưới đất.

Ánh mặt trời phía sau đúng lúc chiếu vào, nắng sớm dịu dàng không chút keo kiệt bao vây lấy anh. ...tạo thành một vầng sáng!

Ánh mắt Dương Vi vô thức rơi trên người anh, làn da trơn bóng, cơ thể hình giọt nước, dáng người tam giác ngược, oh, còn có cơ bụng và đường cong. ...Bên tai cô lại vang lên tiếng nước tối hôm qua, trong đầu cô thậm chí còn hiện lên hình ảnh những giọt nước chảy dọc theo da thịt anh. ...

p!

Dương Vi cảm thấy mình ngày càng thô tục, vì che dấu sự thô tục của mình, cô cầm chăn lên ném vào người Kỳ Tiểu Ngôn: “Anh không thể mặc quần áo vào à!”

Kỳ Tiểu Ngôn ôm chần, nhìn cô một cái: “Em cũng như vậy.”

Dương Vi theo bản năng cúi đầu nhìn vào quần áo của mình, nút áo ngủ đã bị mở ra vài nút, cổ áo rộng mở. Cô đỏ mặt lên, hận không thể một cước đá Kỳ Tiểu Ngôn ra khỏi cửa sổ: “Anh biến đi!”

Lúc Dương Vi đánh răng rửa mặt xong từ trong phòng tắm đi ra, Kỳ Tiểu Ngôn đã ăn mặc chỉnh tề. Lúc này anh đang thờn thẹn bức ảnh kết hôn đã bị Dương Vi vẽ bậy lên.

Dương Vi trong lòng có chút ㄟ, cô thật sự không nghĩ tới có một ngày Kỳ Tiểu Ngôn sẽ nhìn thấy tác phẩm ngẫu hứng này.

“Bị em vẽ thêm một chút có phải cảm thấy mình càng đẹp trai hay không?” Dương Vi tiên hạ thủ vi cường (*), trước khi anh mở miệng châm biếm. Kỳ Tiểu Ngôn quay đầu lại nhìn cô: “Vì sao em không vẽ thêm cho mình một chút?”

(*): Tiên hạ thủ vi cường: Ra tay trước để chiếm được lợi thế

“Em theo đuổi vẻ đẹp tự nhiên.”

“Vẻ đẹp tự nhiên anh đã nhìn thấy, đẹp ở chỗ nào?”

....Mới vừa rồi ai còn cảm thú đối với em!

Kỳ Tiểu Ngôn xoay người, đi ra khỏi phòng ngủ: “Nếu không đi thì sẽ muộn mất.” Dương Vi ở phía sau anh liếc mắt xem thường một cái, rồi mới theo anh đi ra ngoài.

Kỳ Tiểu Ngôn mua một ly sữa đậu nành và một chiếc bánh bao ở cửa hàng nhỏ ở dưới lầu cho Dương Vi, sau đó lái xe đưa cô đến trường. Dương Vi uống một ngụm sữa màu vàng đang cầm trong tay, liếc mắt nhìn anh một cái: “Anh không ăn à?”

“Anh phải lái xe, đợi tí nữa đi đến trường rồi ăn sau.”

Dương Vi từ chối cho ý kiến, lại uống một ngụm sữa nữa. Bữa sáng được giải quyết xong trước khi đến trường, xe dừng lại trước cửa trường, Kỳ Tiểu Ngôn nói: “Tan tầm anh đến đón em.”

Dương Vi ngây ngốc: “Cái gì?”

“Tan tầm anh đến đón em.” Kỳ Tiểu Ngôn mặt không đổi sắc nói lại một lần.

Dương Vi co rút khóe miệng: “...Ý của em là, vì sao anh lại muốn đến đón em?”

Kỳ Tiểu Ngôn ngược mắt lên, hơi nhú mày: “Buổi chiều em có hẹn à?”

“Không có.”

“Vậy được rồi.”

Dương Vi: “.....”

Cô đang muốn nghiêm túc thảo luận với Kỳ Tiểu Ngôn một chút về vấn đề này, Mẹ Hà Xán đã dẫn theo Hà Xán đi tới: “Cô giáo Dương...”

Ánh mắt của chị ta hơi khó xử, dường như không biết nên mở miệng thế nào, Kỳ Tiểu Ngôn nghiêng đầu nhìn hai người, chân mày nhíu chặt lại với nhau, từ trên xe đi xuống: “Chị chính là vị phụ huynh chỉ vì con gái thi bị thiếu hai điểm liền mắng cho cô bé rời nhà trốn đi?”

Dương Vi: “.....”

Vị ân nhân cứu mạng này, em tuy rằng kẻ với anh như vậy, nhưng anh cũng không cần phải ngay trước mặt người ta mà nói ra!

Sắc mặt của mẹ Hà Xán đột nhiên trở nên khó coi, Kỳ Tiểu Ngôn lại giống như không phát hiện ra, đôi mắt lãnh đạm vẫn chăm chú nhìn chị ta: “Chị có biết cấp độ thông minh có liên quan đến gen di truyền hay không? Xin hỏi chị mấy tuổi thì thi đỗ đại học và được bao nhiêu điểm? Đã đạt được bao nhiêu giải thưởng của cuộc thi cấp tỉnh? Đã phát biểu mấy luận văn học thuật? Nếu chị cho rằng đứa trẻ của mình học không được tốt, là do trước đó cô bé không đủ cố gắng, thì có lẽ trước tiên chị nên xem xét lại gen di truyền của mình đi.”

Dương Vi: “.....”

Giáo sư Kỳ không hổ là giáo sư Kỳ, đúng là làm cho trái tim người ta tan nát. Làm sinh viên của anh phải có tâm lý đủ mạnh mẽ để chịu đựng nha!

Mẹ Hà Xán bị hàng loạt các câu hỏi chất vấn của anh làm cho bối rối, trong mắt lộ ra sự dao động dường như thật sâu vẫn chưa thoát ra khỏi vấn đề về gen di truyền của mình.

Giọng nói lạnh lẽo của Kỳ Tiểu Ngôn lại vang lên: “Đứa nhỏ nhà người khác có ưu tú, cũng không gọi chị là mẹ.”

Mẹ Hà Xán sưng sốt, ngay cả Hà Xán cũng ngẩng đầu chăm chú nhìn anh, trong mắt còn lóe lên sự kính trọng của nữ sinh.

Sau khi hai mẹ con đã đi vào trong trường, Dương Vi thở ra một hơi nói với Kỳ Tiểu Ngôn: “Giáo sư Kỳ, vì sao lại tức giận như vậy?” Bình thường ngay cả khi cãi nhau với mình, giọng điệu của anh vẫn giống như đang thảo luận học thuật, thô bạo tức giận như vậy đúng là hiếm thấy.

Kỳ Tiểu Ngôn không trả lời cô, anh xoay người đi về phía xe Audi, trước khi khởi động xe còn nhớ nhắc nhở nói: “Buổi chiều anh đến đón em.”

Dương Vi đứng ở cổng trường nhìn xe đã đi xa, bầu trời, giống như thường ngày, tươi cười đi vào trường học.

Trong văn phòng hôm nay đặc biệt náo nhiệt, Dương Vi ở ngoài hàng lang đã nghe thấy tiếng nói chuyện. Lúc cô đi vào, mọi người đột nhiên im lặng một giây, sau đó cô giáo Diêu kinh ngạc đi về phía cô: “Nghe nói tối hôm qua cậu bị cướp? có bị thương không?”

Thầy giáo La cũng chen vào hỏi: “Cô giáo Dương, cô không sao chứ?”

“Tôi không sao.” Dương Vi cười cười với bọn họ, đi về vị trí của mình, “So với tôi, mấy người trước tiên không phải là nên quan tâm đến Hà Xán một chút hay sao?”

Cô giáo Diêu nhún nhún vai: “Khi tớ còn bé cũng đã từng bỏ nhà trốn đi, nhưng mà nghe nói đêm qua hội trưởng hội phụ huynh rất tức giận.”

“Nghe ai nói?”

“Bảo vệ ở cổng nói.” Cô giáo Diêu ngồi xuống ghế của mình, một câu hai nghĩa hỏi Dương Vi: “Cậu có bị tổn thất gì không?”

Dương Vi co rút khóe miệng nói: “Vĩ tiền và di động.”

Mắt cô giáo Diêu mở lớn: “Có phải cái ví tiền mấy vạn của cậu không?”

Dương Vi đau khổ che trái tim: “Đừng có nói đến nữa.”

Cô giáo Diêu phối hợp ngâm miệng lại. Dương Vi thu dọn xong, liền đi đến phòng học của lớp năm ban hai.

Trong phòng học cũng ồn ào náo nhiệt hết như trong văn phòng, bởi vì ngày hôm qua Dương Vi đã gọi điện thoại cho các bạn học sinh, chuyện Hà Xán rời nhà trốn đi đã không phải chuyện gì bí mật, Dương Vi đoán không nhầm sau một buổi sáng, chuyện này có thể lan truyền, tất cả mọi người trong khối đều biết.

Trong lớp, mấy nữ sinh thường ngày hay chơi thân với Hà Xán đang vây quanh cô bé lú lú. Ngay cả lớp trưởng cũng nghiêm túc đứng ở bên cạnh khuyên bảo cô bé. Dương Vi vỗ vỗ tay, nhắc nhở nói: “Được rồi, mọi người đều trở về chỗ của mình đi, bắt đầu ôn bài.”

Các học sinh đều ngoan ngoãn trở về chỗ ngồi, Minh Hạo ngồi ở dãy cuối cùng trong lớp nói với cô: “Cô giáo Dương, đêm qua cô bị cướp ả?”

Dương Vi cười khan một tiếng: “Đã báo án rồi, các em cũng phải chú ý đến an toàn của bản thân nhiều hơn.”

Cố Lỗi ngồi cùng bàn với Minh Hạo kích động hỏi: “Là bị giật tiền hay cướp sắc ả?”

Dương Vi hít sâu một hơi, cười nói với cậu bé: “Bạn học Cố Lỗi, vừa rồi cô giáo Đới có nói với tôi bài thi ngữ văn lần trước của em vẫn bị điểm kém, lúc họp phụ huynh, có thể em sẽ phải một mình đứng trên bục giảng giải thích một chút.”

Cố Lỗi: “.....”

Nếu đúng là như vậy, cậu sẽ bị ba mình không chút lưu tình nào đánh chết.

“Cô giáo Dương, cứu một mạng người còn hơn xây bảy tòa tháp.”

Dương Vi tiếp tục mỉm cười: “Không muốn đọc diễn văn cũng được, nhưng hôm nay về nhà em hãy chép mười lần bài [Nhớ lầu Nhạc Dương], ngày mai nộp cho cô.”

Cố Lỗi sưng sốt một chút, quay đầu sang hỏi Minh Hạo: “[Nhớ lầu Nhạc Dương] là cái gì?”

Minh Hạo nói: “Là bách khoa toàn thư.”

Cố Lỗi như người mất trí quay người trở lại.

Sau khi Dương Vi đi rồi, Minh Hạo lấy điện thoại di động ra, bắt đầu gửi tin nhắn: “Cậu! đêm qua cô giáo Dương bị cướp!”

Sau khi Minh Hạo gửi tin nhắn xong, nghĩ rằng cậu giữa trưa mới có thể nhìn đến, không ngờ sau tiết học đầu tiên, Phuong Thừa Nhiên đã trực tiếp gọi điện thoại cho cậu bé. Minh Hạo trốn trong nhà vệ sinh nam, lén lút nhận điện thoại: “Cậu, nếu như bị ai phát hiện ra, điện thoại di động sẽ khó giữ được.”

Phuong Thừa Nhiên nói thẳng: “Mang điện thoại đến cho cô giáo của cháu.”

Minh Hạo trừng mắt nhìn, bỏ điện thoại di động vào trong túi quần, lại vui vẻ chạy đến cửa văn phòng nhìn nhìn. Dương Vi đang ngồi ở bên trong soạn bài, cậu bé suy nghĩ một chút, hô to “Bảo cáo”, rồi chạy đến trước mặt Dương Vi.

Dương Vi ngẩng đầu lên, nhìn cậu bé hỏi: “Em có chuyện gì không?”

Minh Hạo len lén đặt điện thoại di động vào tay Dương Vi, nói nhỏ: “Cậu em muốn nói chuyện với cô.”

Dương Vi chân chờ nhìn cậu bé vài lần, mới nhận lấy điện thoại di động trên tay cậu bé, đi đến cạnh cửa sổ: “Phuong Thừa Nhiên?”

“Dương Vi? Tôi hôm qua cậu bị cướp à? Cậu không sao chứ? Hôm nay tớ gọi điện thoại cho cậu mà không liên lạc được.”

Giọng nói của Phuong Thừa Nhiên có vẻ rất sốt ruột, Dương Vi trả lời nói: “Tớ không sao cả, di động bị cướp rồi, chờ tớ mua điện thoại mới sẽ liên hệ lại với cậu.”

Ở đầu bên kia điện thoại hình như nghe thấy tiếng Phuong Thừa Nhiên thở phào nhẹ nhõm, trầm mặc mấy giây nói: “Hôm nay tan học tớ đến đón cậu.”

“Hả?” Lòng mày Dương Vi giật giật, “Không cần đâu, chiều hôm nay tớ có hẹn rồi.”

“Ai vậy?”

Dương Vi suy nghĩ một chút nói: “Một người bạn.”

“Vậy được rồi, có việc gì cần giúp lúc nào cũng có thể tìm tớ nhé.”

“Được rồi, cảm ơn.” Dương Vi tắt điện thoại, trả lại di động cho Minh Hạo, “Sắp đến giờ vào lớp rồi, em nhanh quay trở lại phòng học đi.”

“Vâng.” Minh Hạo thu hồi lỗ tai vẫn dựng thẳng đứng lên để nghe lén lại, nói tạm biệt với Dương Vi rồi đi ra ngoài. Trở lại phòng học, cậu bé lại nhanh chóng soạn một tin nhắn gửi cho Phuong Thừa Nhiên: “Cậu đừng khóc, đến đây cháu ôm J”

Cậu: “..... Điểm thi ngữ văn của cháu được 84 điểm mẹ cháu có biết không?”

Minh Hạo: “..... Cậu có thể không ôm cháu, nhưng cậu cũng không thể uy hiếp người như vậy.”

Một lát sau, cậu bé lại tiếp tục gửi đi một tin nhắn khác: “Cháu có thể điều tra giúp cậu xem chiều nay cô giáo Dương hẹn ai J”

Cậu: “Cháu vẫn nên học thuộc lòng hai bài thơ cổ trước đi J”

Phuong Thừa Nhiên bỏ di động xuống, nhìn chăm chăm vào phần mềm Microsoft.

..... Lại tiếp tục viết báo!

Thời gian tan học buổi chiều, xe Audi của Kỳ Tiểu Ngôn đứng giờ chờ trước cổng trường. Tuy rằng xe Audi của anh không bắt mắt bằng xe Maserati của Phuong Thừa Nhiên, nhưng anh cũng thu hút sự chú ý không kém hơn so với Phuong Thừa Nhiên.

Dương Vi liếc mắt một cái là đã nhận ra Kỳ Tiểu Ngôn đang đứng bên cạnh xe, rất khác so với Phuong Thừa Nhiên, anh không đứng tựa người vào cửa xe, mà đứng thẳng ở một bên.

Chỉ là đứng, cũng làm cho người ta có loại cảm giác nghiêm túc và cẩn thận, Dương Vi không nhịn được cười khẽ một tiếng, cũng giống như anh thích môn toán học vậy.

Nhìn thấy Dương Vi đi ra, Kỳ Tiểu Ngôn mở cửa xe cho cô, rồi cũng lên xe.

“Chúng ta đi đâu?” Dương Vi ôm gối ôm Kỳ Tiểu Ngôn vẫn đặt ở trên xe, quay đầu nhìn anh. Kỳ Tiểu Ngôn luống loát khỏi động xe, lái xe rồi đi: “Siêu thị.”

Xe Audi vượt qua một chiếc xe màu đen bóng loáng có rèm che đậu ở ven đường, Phuong Thừa Nhiên ấn mở cửa sổ xe xuống, chân mày cau lại. Minh Hạo ngồi ở bên cạnh hẩn thu hồi ánh mắt đang nhìn từ ngoài cửa sổ vào, nói với Phuong Thừa Nhiên: “Cậu muốn khóc thì cứ khóc đi, người kia đẹp trai hơn cậu.”

Phuong Thừa Nhiên: “.....”

“Hơn nữa chỉ nhìn mặt cũng biết là chỉ số thông minh cao hơn cậu.”

Khóe mắt Phuong Thừa Nhiên giật giật: “.....Rốt cục cháu là cháu trai của ai?”

“Nếu có thể lựa chọn ....” Nhìn thấy Phuong Thừa Nhiên hí mắt nguy hiểm, Minh Hạo nói nhanh nửa câu còn lại, “Cháu nhất định sẽ vẫn vẫn sẽ chọn

cậu!”

Hắn nghĩ nghĩ, lại nói: “Bất quá hắn như thế nào bộ dạng như vậy giống Dương lão sư đi học khi họa người mẫu a? A đúng rồi, nghe nói là hắn chồng trước!”

Cậu bé suy nghĩ một chút, lại nói: “Nhưng thế nào cũng cảm thấy chú ấy rất giống với người trong bức tranh vẽ mẫu của cô giáo Dương ở trên lớp? A đúng rồi, nghe nói là chồng trước của cô ấy!”

Phương Thừa Nhiên quay cửa xe lên, nói với lái xe ở hàng ghế trước: “Lái xe đi.”

Bạn đang đọc truyện *Ly Hôn Là Chuyện Nhỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28

Hôm nay là thứ sáu, rất nhiều cặp tình nhân đều chạy ra ngoài dạo phố, ăn cơm, xem phim.

Dương Vi và Kỳ Tiểu Ngón đứng trong cửa hàng phân phối độc quyền của Mật đào, nhân viên cửa hàng đang giới thiệu với bọn họ về chức năng mới của Mật đào 10.

Dương Vi nghĩ đến chiếc mật đào 9s vẫn còn mới nguyên của mình kia, ngược lại quặn đau: “Hay là đừng mua điện thoại đắt tiền như vậy, nếu lại bị mất....”

“Em lại muốn một mình chạy ra ngoài vào lúc đêm muộn như vậy nữa sao?” Kỳ Tiểu Ngón liếc mắt nhìn cô một cái, bỏ điện thoại di động màu trắng trong tay lại trong hộp: “Gói giúp tôi cái này.”

“Vâng ạ.” Người bán hàng cười tủm tỉm nhìn anh: “Mời ngài sang bên kia thanh toán trước ạ.”

Kỳ Tiểu Ngón đi theo hướng chỉ tay vừa chỉ, Dương Vi cũng đi theo anh đến quầy thu ngân, nhìn anh lấy thẻ ATM của mình đưa cho nhân viên thu ngân, chân mày hơi giật giật: “Quẹt thẻ của anh à?”

Kỳ Tiểu Ngón nghiêng đầu nhìn cô một cái: “Tiền lương một tháng của em đủ trả à?”

Dương Vi: “.....”

“Em cũng có tiền gửi ngân hàng mà!” Cô không phục hất cằm lên nhìn Kỳ Tiểu Ngón, chỉ tiêu cho cuộc sống thường ngày trong nhà, phần lớn là do Kỳ Tiểu Ngón chi trả, tiền lương một năm của cô không đụng đến là bao, vừa vặn có thể dùng để bao nuôi một tiểu bạch kiếm! (*)

(*) Tiểu bạch kiếm: Trai bao

“Mời anh ký tên vào đây ạ.” Bốn ngón tay của nhân viên thu ngân chụm lại với nhau, ngửa lên, chỉ chỉ vào chỗ ký tên, Kỳ Tiểu Ngón dời tầm mắt, gơ tay lên nhận bút ký nhanh tên mình lên đó.

Dương Vi liếc mắt nhìn nét chữ đều, đẹp của anh một cái, hạ khóa miệng, cầm lấy điện thoại di động, cùng anh đi ra khỏi cửa hàng độc quyền.

Đi qua một cửa hàng bán ví da nữ, Kỳ Tiểu Ngón ngược mắt nhìn thoáng qua, rồi đi vào trong. Bây giờ Dương Vi rốt cục đã hiểu được, Kỳ Tiểu Ngón đặc biệt vội tới đây là để mua đồ cho cô, hoặc nói là đặc biệt đến đây để coi tiền như rác?

Cô liếc mắt nhìn logo của cửa hàng một cái, giá cả túi của thương hiệu này cũng xem như là vừa phải, nhưng mà một tháng tiền lương của cô cũng không đủ mua một cái. Tục ngữ nói không sai một chút nào, bây giờ Dương Vi coi như đã tỉnh ngộ, giá trị ví tiền của bản thân quá cao căn bản chính là tự tìm đường chết.

Cô đứng trước quầy lựa chọn một hồi, nhìn trúng một cái ví tiền cây anh đào màu hồng, dùng ngón tay nhẹ nhàng gõ trên tấm kính dày: “Có thể lấy cái này cho tôi xem được không?”

“Vâng ạ, xin chờ một chút.” Người bán hàng mở ngăn tủ, lấy ví tiền ra. Dương Vi cầm ví tiền nghiên cứu một hồi, màu sắc rất đẹp, da cũng rất tốt, trên mặt vẽ mấy cây anh đào trông hết sức có cảm tình, quan trọng nhất là, giá cả tương đối rẻ.

Như vậy sẽ không dẫn đến việc mua một chiếc ví tiền mà cũng dẫn đến bị kịch, lại càng không dẫn đến bị kịch sau khi bị cướp bóc, tổn thất lớn nhất lại chính là chiếc ví tiền.

Dương Vi rất hài lòng: “Lấy cái này.”

“Cảm ơn đã hân hạnh chiêu cố, xin mời chị qua bên này trả tiền.”

Dương Vi quả nhiên thấy Kỳ Tiểu Ngôn lại định đi đến trả tiền, gọi anh một tiếng: “Kỳ tiền sinh, chúng ta đã ly hôn rồi, vẫn tiền của anh như vậy không được tốt lắm.”

Kỳ Tiểu Ngôn nhìn cô một cái, im lặng không trả lời, trả tiền.

Lúc từ trong cửa hàng đi ra, Dương Vi còn cường điệu với anh: “Cái này coi như là anh cho em mượn, chờ em có tiền lương sẽ trả lại cho anh.” Ừm, tuy rằng hình như một tháng tiền lương của cô căn bản cũng không đủ trả.

Kỳ Tiểu Ngôn dừng chân lại, rẽ vào nhà hàng ăn vặt bên cạnh: “Ăn cơm chiều trước đã.”

“Này, anh có nghe em nói chuyện không đó?” Dương Vi cau mày đi theo anh vào bên trong.

Đúng vào giờ ăn, trong cửa hàng gần như không còn chỗ trống, may mắn có mấy người ở bàn bên cạnh bọn họ vừa lúc rời đi, Dương Vi thuận thế ngồi xuống. Rất nhanh đã có nhân viên bán hàng đến dọn bàn, Kỳ Tiểu Ngôn đưa túi giấy trong tay cho Dương Vi, nói với cô: “Em ngồi ở đây chờ, anh đi gọi đồ ăn, em muốn ăn gì?”

Dương Vi ngược mắt lên nhìn anh: “Hôm nay làm sao lại có tâm tình ăn cơm ở bên ngoài thế này?”

“Chẳng lẽ còn trông mong em về nhà làm sao? Anh đã xem qua tủ lạnh, bên trong chỉ còn một quả cà chua và nửa củ cải trắng.”

Dương Vi: “.....”

Vậy anh có thể tự mình về ký túc xá mà làm!

Cô ngẩng đầu lên liếc mắt nhìn bảng giá các món ăn trên bàn, nói nhanh: “Em muốn một đĩa bánh đậu đỏ, một cốc nước ngọt, một đĩa bánh bột lọc thương tâm lạnh, một bát mì lạnh cộng với bốn cái bánh bao chiên, hai cái bánh mì và một chiếc bánh vị dừa.”

Sau khi Kỳ Tiểu Ngôn nghe xong, mặt không đổi sắc bước đi, Dương Vi nghi hoặc trong lòng, nói nhanh như vậy mà anh cũng có thể nhớ toàn bộ được hay sao?

Trong thời gian chờ đồ ăn, Dương Vi lấy di động mới mua ra nghịch, hôm nay cô mặc một chiếc chân váy xòe màu đen mới mua hôm trước kết hợp với chiếc áo sơ mi màu trắng tay bông, cả người lộ ra một chút không khí cổ xưa. Bởi vì vị trí ngồi gần cửa sổ, hấp dẫn ánh mắt của không ít phái nam.

Dương Vi ngay cả thượng trong điểm wifi, vừa hạ tải hảo một cái nhuyển kiện, chợt nghe một cái xa lạ nam âm ở đối diện vang lên: “Mỹ nữ, một người sao?”

Dương Vi kết nối với wifi của cửa hàng, vừa mới soạn được một dòng chữ, bỗng nghe thấy giọng nói xa lạ của một người đàn ông ở trước mặt: “Người đẹp, cô ngồi một mình à?”

Dương Vi ngẩng đầu lên nhìn anh ta một cái, là một thanh niên mặc áo sơ mi màu xanh, tóc húi cua, bộ dạng coi như cũng trắng trẻo. Dương Vi trừng mắt nhìn, còn chưa kịp mở miệng nói chuyện, Kỳ Tiểu Ngôn đã trở lại: “Vị tiền sinh này, anh tìm bà xã của tôi có chuyện gì à?”

Thanh niên mặc áo sơ mi màu xanh nhất thời có chút xấu hổ, anh ta nhìn Kỳ Tiểu Ngôn một cái, rồi lại quay đầu nhìn Dương Vi, dường như muốn cùng cô xác nhận. Dương Vi cong khóe miệng lên cười cười, thanh niên áo sơ mi xanh liền dừng lại một chút, gãi tai cười nói: “Haha, không có gì, quấy rầy.” Nói xong liền chạy nhanh ngồi vào một bàn gần cửa sổ.

Kỳ Tiểu Ngôn nhìn về phía cái bàn kia một chút, rồi ngồi xuống đối diện Dương Vi: “Không tệ lắm, chỉ ngồi ở đây thôi cũng có thể phát ra học môn.”

Dương Vi mỉm cười với anh: “Anh cũng không kém.” Cô liếc mắt về một bàn nữ sinh trung học đang ngồi trong góc, ba người đang vừa cười vừa nhìn Kỳ Tiểu Ngôn thì thào to nhỏ.

Kỳ Tiểu Ngôn nhìn thoáng qua ngón tay của cô, hỏi: “Nhấn kết hôn của em đâu?”

Dương Vi bỗng chốc sững sốt, cũng liếc tay anh một cái: “Em để ở nhà.” Cẩn thận nghĩ lại, hình như đúng là từ khi cô tháo nhẫn kết hôn xuống, lại bắt đầu có người đến gần bắt chuyện với cô.

Cô cho rằng Kỳ Tiểu Ngôn còn muốn nói cái gì đó, kết quả anh cứ như vậy kết thúc đề tài này.

Sau khi nhân viên bán hàng đặt đồ ăn lên bàn, Dương Vi cố ý kiểm tra một chút, khi nhìn thấy chỉ có hai cái bánh bao chiên, tiểu nhân đắc chí mà cười chế giễu Kỳ Tiểu Ngôn: “Em gọi bốn chiếc bánh bao chiên cơ mà.”

Kỳ Tiểu Ngôn nói: “Bánh bao chiên chỉ còn có hai cái, anh gọi thêm cho em một đĩa sủi cảo hấp rồi.”

Sau khi anh nói xong, người bán hàng đứng lúc đem đĩa sủi cảo hấp lên. Dương Vi chẹp chẹp miệng, cầm lấy đôi đũa trên bàn: “Anh không gọi cho mình cái gì sao?” Thức ăn trên bàn tất cả đều là đồ cô vừa chọn.

Kỳ Tiểu Ngôn cũng cầm lấy đôi đũa, gấp một cái miếng sủi cảo hấp cho vào trong bát: “Anh có nghĩa vụ giải quyết giúp em hết chỗ đồ ăn thừa này.”

Trái tim Dương Vi không hiểu tại sao lại đập nhanh hơn một chút, rõ ràng chỉ là một câu nói bình thường, nhưng từ miệng Kỳ Tiểu Ngôn nói ra lại cho người ta cảm giác rất khác biệt.

Dương Vi cúi đầu, không nói tiếng nào bắt đầu giải quyết đồng đồ ăn ngon trước mặt. Nghĩ đến Kỳ Tiểu Ngôn không ăn cay, Dương Vi chủ động đem đĩa bánh bột lọc lạnh để ở trước mặt mình, Kỳ Tiểu Ngôn nhìn ốt đồ au trong bát của cô, không tự chủ nhú mày: “Dạ dày không cảm thấy khó chịu à?”

“Không, ăn rất ngon.” Dương Vi ngẩng đầu, trừng mắt nhìn anh: “Anh có biết bánh bột lọc này vì sao lại được gọi là bánh bột lọc thương tâm không? Bởi vì mọi người ăn nó đều bị cay đến khóc, nhìn qua trông rất giống thương tâm. Anh có muốn ném thử một chút không?”

“...Em thích như vậy thì ăn nhiều một chút.”

“Haiz, thử tốt thì phải cùng nhau chia sẻ chứ, nào nào nào, đừng khách sáo.” Dương Vi cẩn thận gấp một chiếc bánh bột lọc, đưa đến trước mặt Kỳ Tiểu Ngôn. Kỳ Tiểu Ngôn nhìn chằm chằm chiếc bánh bột lọc một lúc, rồi há miệng ra nuốt vào.

Dương Vi sững sốt, không ngờ rằng giáo sư Kỳ lại thực sự ăn! Cô chỉ là đùa giỡn một chút thôi, bánh bột lọc này thực sự rất cay....

Cô nuốt toàn bộ miếng bánh bột lọc trong miệng vào bụng, cẩn thận quan sát sắc mặt Kỳ Tiểu Ngôn. Kỳ Tiểu Ngôn che miệng ho khan vài tiếng, sắc mặt từ hồng biến thành trắng rồi lại biến thành hồng, ánh mắt bình thường luôn lãnh đạm, bây giờ lại nổi lên một tầng hơi nước.

Dương Vi gục xuống bàn cười mấy tiếng, lấy di động ra chụp mấy cái ảnh khuôn mặt anh: “Giáo sư Kỳ, anh thật sự khóc rồi, biểu tình đúng là rất thương tâm....”

Kỳ Tiểu Ngôn: “.....”

Anh dùng đũa gấp một cái bánh bao chiên cho vào trong miệng, muốn giảm bớt vị cay. Dương Vi đưa một miếng bánh hương dứa trên bàn đến trước mặt anh, đề nghị nói: “Ăn chút ngọt cho đỡ cay.”

Kỳ Tiểu Ngôn nhìn cô một cái không nói câu nào, chỉ là hốc mắt vẫn còn có chút đỏ, thẹn quá hóa giận giống như một con thỏ.

Dương Vi cắt di động đi, tươi cười hơn hờ tiếp tục ăn bánh bột lọc. Phải đến 5 phút sau Kỳ Tiểu Ngôn mới khôi phục lại được khẩu vị, anh cầm lấy khăn ăn trên bàn, xoa miệng: “Anh ăn no rồi.”

Giọng nói của anh có chút khàn khàn, Dương Vi cười một tiếng, nhìn anh nói: “Là cay no rồi sao? Giáo sư Kỳ anh đúng là dễ nuôi, về sau mỗi bữa cơm cho anh ăn một cái bánh bột lọc là đủ rồi.”

Kỳ Tiểu Ngôn nhìn cô, mày nhú chặt lại: “Dạ dày của em được làm bằng hợp kim à?” Ăn cay như vậy mà cũng không bị thủng dạ dày?

Dương Vi nháy mắt mấy cái nói: “Dạ dày của anh được làm bằng đậu hủ sao?” Một chiếc bánh bột lọc cay cũng biến anh thành con thỏ.

..... A, đột nhiên lại muốn ăn thịt thỏ.

Dương Vi nuốt nước miếng, hai ba miếng quét sạch thức ăn còn dư lại trên bàn, bảo Kỳ Tiểu Ngôn lấy xe đưa mình về tiểu khu.

“Buổi tối đi ngủ sớm một chút.” Kỳ Tiểu Ngôn dặn dò xong, cũng không quay đầu lại, lái xe rời đi. Dương Vi nhìn đèn sau xe ô tô của anh đã đi xa, hạ khóa miệng, hào hứng đi lên lầu. Sau khi vào nhà, cô ném đồ đạc trong tay lên ghế sofa, mình cũng ngã người lên đó.

Thoải mái vuốt người, Dương Vi sờ thấy hộp đựng ví tiền, lấy ví tiền, mở ra xem. Bên trong ví có một cái thẻ, Dương Vi nghĩ đó là một cái thẻ giới thiệu về thương hiệu. Vừa lấy ra nhìn ánh mắt chợt đông cứng lại.

Bây giờ mua ví tiền còn tặng cả thẻ ngân hàng? Cô không thấy cửa hàng nào có hoạt động này cả!

Cô cau mày chăm chú nhìn thẻ ngân hàng ở trước mắt. Thẻ ATM này nhìn có chút quen mắt nha...Chờ một chút, đây không phải thẻ ATM của Kỳ Tiểu Ngôn sao?

Bạn đang đọc truyện *Ly Hôn Là Chuyện Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 29

Dương Vi lấy Mật đào 10 mới mua ra, bên trong đã lắp sẵn một thẻ điện thoại mới, nhưng số liên lạc trước đó đã bị mất hết.

Nhưng số điện thoại của Kỳ Tiểu Ngôn, Dương Vi đã sớm thuộc lòng.

Cô gọi điện thoại cho Kỳ Tiểu Ngôn, điện thoại vang lên hai tiếng đã có người nhắc máy: “Có chuyện gì sao?”

Dương Vi nói: “Giáo sư Kỳ, thẻ ngân hàng của anh để quên trong ví tiền.”

Kỳ Tiểu Ngôn dừng lại một chút, nói: “Sắp tới anh rất bận, không có thời gian đến lấy, trước hết cứ để chỗ em, mặt mã vẫn không đổi.”

Dương Vi trừng mắt nhìn, khóe miệng cong lên một chút ý cười. Kỳ Tiểu Ngôn đợi trong chốc lát, không thấy cô nói gì, hỏi: “Em còn có chuyện gì nữa không?”

“Không có.”

“Vậy anh cúp điện thoại.”

Anh nói xong liền tắt điện thoại, Dương Vi nghe thấy âm thanh cúp máy ở đầu bên kia điện thoại, ngã xuống sô pha, nở nụ cười. Sau khi cười xong, cô đứng lên sạc pin cho điện thoại di động. Lúc đi vào phòng ngủ, cô nhanh mắt phát hiện ra trên giường thiếu mất một chiếc gối đầu.

Phản ứng đầu tiên là gấp trộm, nhưng cô nhìn quanh trong phòng, ngoại trừ gối đầu bị mất ra, cái gì cũng không mất, tên trộm nhà ai lại thoải mái nhàn hạ như vậy, đặc biệt vào nhà cô chỉ để trộm một chiếc gối đầu? Bỏ đi cái ý tưởng bị trộm này, hai ngày này đến nhà cũng chỉ có ....Kỳ Tiểu Ngôn.

Dương Vi buồn cười thở ra một hơi, quay lại phòng khách gọi điện thoại cho Kỳ Tiểu Ngôn: “Có phải anh cầm một chiếc gối đầu đi không?”

Kỳ Tiểu Ngôn mặt không đổi sắc nói: “Đó là tài sản chung, anh cho rằng anh lấy đi một chiếc cũng rất là bình thường.”

Dương Vi tức quá hóa cười, anh lấy một cái nồi cơm điện hay lò vi sóng cô còn có thể hiểu được, lấy một chiếc gối đầu đi để làm gì? “Nhưng chiếc gối đầu anh lấy là gối đầu của em.”

“Vậy à? Có thể là anh cầm nhầm, nhưng mà sắp tới anh không rảnh để mang trả cho em.”

Dương Vi phun ra một hơi nói: “Anh thích thì cứ giữ lấy, không cần trả lại em.”

Đầu bên kia điện thoại Kỳ Tiểu Ngôn im lặng bĩu môi. Dương Vi cúp điện thoại, thay quần áo ngồi xuống trước máy tính. Cô mở ngăn kéo ra, đặt thẻ ATM của Kỳ Tiểu Ngôn bên cạnh thẻ lương của mình. Phía bên phải, còn đặt một chiếc nhẫn kết hôn. Cô nhìn chăm chăm đồ vật bên trong một lúc lâu, mới đóng ngăn kéo lại, đăng nhập vào biểu tượng Chim cánh cụt.

“Di động của mình bị mất, số điện thoại vẫn không thay đổi, phiền mọi người gửi tin nhắn cho mình, ghi rõ họ tên, xin cảm ơn.”

Sau khi đăng xong status này, Dương Vi mở danh sách bạn bè ra, ấn vào avatar hình Quả bầu: “Song Nhi, giúp tớ sắp xếp thêm một khóa học nữa nhé, còn nữa gần đây có chỗ nào tìm người vẽ phác thảo không?QAQ”

Song sinh hồ lô: “Vi Vi cậu bị bệnh à? Cậu chăm chỉ như vậy tớ thật không quen.”

Song sinh hồ lô: “FML, tớ vừa nhìn thấy, cậu bị trộm điện thoại à???”

“Ví tiền cũng bị trộm luôn rồi, QAQ” Dương Vi không dám nói là mình bị cướp, nghe từ cướp quá đâm máu, trộm nghe có vẻ dễ chịu hơn nhiều.

Song sinh hồ lô: “Bị trộm trên xe buýt à? Cậu phải để túi ở phía trước chứ! Bây giờ tay nghề của bọn trộm tinh vi lắm!”

Song sinh hồ lô: “Thứ hai có một lớp học mới, sắp xếp cho cậu thì chỉ có mỗi buổi tối thứ sáu là cậu không có lớp thôi, cậu có kham nổi không?”

“?”

Song sinh hồ lô: “... Vì sao tớ cảm thấy cậu bị trộm mà tâm tình vẫn còn rất vui vẻ? Về việc tìm người vẽ phác thảo tớ sẽ hỏi giúp cậu một chút, chờ một lát tớ sẽ trả lời cậu.”

“ok, yêu cậu me me da!”

Dương Vi mở nhạc ra nghe, nghe xong một ca khúc, Giản Song đã nhắn tin trả lời: “Có một nhà xuất bản tìm người vẽ phác thảo bìa sách, mang phong cách cổ đại, một đôi nam nữ, giá là 4000, nửa tháng phải giao bản thảo, cậu có nhận không?”

“Nhận nhận nhận!”

Song sinh hồ lô: “Cậu gửi cho tớ mấy bản phác thảo theo phong cách cổ của cậu đi, tớ gửi cho nhà xuất bản xem qua một chút.”

Dương Vi chọn hai bản phác thảo vừa lòng nhất của mình gửi đi, lại nghe thêm hai bài hát nữa, avatar của Giản Song đã hiện lên: “Bên kia nói ok, đợi lát nữa tớ sẽ gửi yêu cầu chi tiết cho cậu.”

Dương Vi kích động gõ bàn phím: “Song Nhi, tớ yêu cậu, QAQ”

“..... Được rồi, buồn nôn quá, cậu vẫn nên yêu giáo sư Kỳ nhà cậu đi, a đúng rồi, tớ quên là cậu đã ly hôn”

Dương Vi: “.....”

Một tuần tiếp theo, Dương Vi ban ngày lên lớp, buổi tối cũng lên lớp, còn phải dành thời gian để vẽ bản thảo, quay vòng giống như một chiếc đồng hồ. Thật vất vả mới đến thứ sáu, nghĩ đến tối nay không có lớp, Dương Vi thả lỏng toàn thân.

Tiết một buổi chiều là giờ toán, thầy giáo La đi đã đi đến cửa văn phòng lại quay trở về, đi nhanh tới trước mặt Dương Vi: “Cô giáo Dương, có thể giúp tôi phát bài thi được không?”

Dương Vi nhìn chằm chằm mấy lần, nghi ngờ nói: “Thầy giáo La có chuyện gì vậy?”

Thầy giáo La sắc mặt đau khổ nói: “Hình như là tối hôm qua ăn nhiều tôm cay quá, hôm nay hơi đau bụng.” Thầy giáo La nói xong liền bỏ bài thi trong tay xuống, chạy nhanh ra phía ngoài, “Cô cho các em sửa những lỗi sai trong bài thi, sau đó mang về cho phụ huynh ký tên, thứ hai mang đến nộp!”

Dương Vi chớp mắt nhìn bóng lưng vội vã của anh ta, ôm bài thi toán học trên bàn đi đến phòng học.

Sau khi tiếng chuông vào học vang lên, các bạn học sinh nhìn thấy Dương Vi đi vào trong lớp học, đều lộ ra vẻ mặt nghi hoặc. Dương Vi đi lên bục giảng, cười với bọn họ: “Thầy giáo La có chút việc, cô sẽ phát bài thi toán học giúp thầy ấy.”

Nghe được sẽ phát bài thi toán học, vẻ mặt của mọi người đều có chút khản trương.

Dương Vi rất hưởng thụ loại cảm giác này, cô mở bài thi ra, nhìn tờ giấy thống kê điểm số đặt ở trên cùng: “Đợt thi này có ba bạn được 100 điểm, Hà Xán --” Cô cầm bài thi đặt ở trên cùng lên, nhìn về phía Hà Xán, trong tiếng vỗ tay hoan hô của cả lớp, Hà Xán tiến lên nhận bài thi.

“Cố Lỗi --” Dương Vi đưa bài thi cho cậu bé, còn không quên bổ sung nói: “Em đang bị lệch môn rất nghiêm trọng, giống như một người dị dạng, có biết không?”

Cố Lỗi đột nhiên cảm thấy bài thi toán học trên tay có chút nóng bỏng. Minh Hạo ngồi ở chỗ của mình cười ha ha, Dương Vi nhìn cậu bé một cái, mỉm cười nói: “Bạn học Minh Hạo không bị lệch môn, môn nào cũng kém đồng đều.”

Minh Hạo: “.....”

Lần này đến lượt các bạn học sinh khác cười ha ha.

Dương Vi phát những bài thi đạt 90 điểm trở lên xong, đến lượt bài thi của Minh Hạo. Cô cầm lấy bài thi, nhìn về phía Minh Hạo, nói: “Minh Hạo, 87 điểm.”

Minh Hạo mở miệng đáp, đi lên nhận bài thi, Dương Vi nói: “Cầm lấy bài thi sửa những lỗi sai, sau đó về nhà đưa cho phụ huynh ký tên, thứ hai mang đến nộp.”

“Vâng ạ.” Minh Hạo đáp lời, giống như cô vợ nhỏ trở về chỗ ngồi xuống. Tiết học thứ nhất kéo dài được hai phần ba, thầy giáo La mới chân nam đá chân chiêu chạy đến.

Dương Vi rút lui thành công, trở về phòng làm việc chờ tan tầm.

Khó có hôm buổi tối không có lớp, Dương Vi chuẩn bị về nhà xem một bộ phim truyền hình, ngày mai lại vẽ bản thảo. Trên đường trở về nhà, cô mua hai cái củ vẹt và một bát lớn rau cải, dự định tối nay cứ như vậy trôi qua.

Vừa đăng nhập vào biểu tượng chim cánh cụt, avatar của Giản Song đã sáng lên, Dương Vi nhấn một cái, khung đối thoại vui vẻ nhảy ra: “Vi Vi, cuối tuần này Viên thuốc bạch tuộc sẽ tham gia ký tặng sách mới! Cuối cùng tớ cũng có thể chiêm ngưỡng dung nhan của anh ấy!”

Viên thuốc bạch tuộc là đại thần viết tiểu thuyết, bộ tiểu thuyết [Bang phái tử tù] của anh ta thành công rất vang dội, ngay cả những người không xem tiểu thuyết do nam viết như Dương Vi cũng nghe danh anh ta như sấm dền bên tai.

Cô suy nghĩ một chút, trả lời nói: “Người này không phải đang ở nước ngoài sao?”

Song sinh hồ lô: “Nghe nó là đã trở về rồi! Lần phát hành thứ hai bộ truyện [Bang phái tử tù] này, chủ nhiệm Phương vất vả lắm mới mời được anh ấy đến! Gào khóc ngao! Tớ kích động muốn gặp nam thần của tớ quá!”

Dương Vi hạ khóa miệng xuống, các vị nam thần của Giản Song có thể dùng để tính toán các cuộc gọi.

“Chúc cậu may mắn.”

Song sinh hồ lô: “Gào khóc ngao, nhưng tớ có chút hồi hộp, cậu đi cùng với tớ, tớ mua xong vé rồi!!”

“Cuối tuần tớ còn muốn về phác học, cậu tìm bạn trai của cậu đi cùng đi.”

Song sinh hồ lô: “Bạn trai của tớ làm sao có thể đi cùng tớ, nhìn tớ nhìn một người đàn ông khác? Ngày mai cậu về đi, ngày kia chúng ta cùng đi.”

Song sinh hồ lô: “Viên thuốc bạch tuộc rất đẹp trai!”

Dương Vi bĩu môi, nói thật hay, giống như cậu đã gặp qua rồi ý. Cô suy nghĩ một chút, cuối cùng vẫn nhận lời: “Được rồi, mấy giờ bắt đầu ký tặng?”

Song sinh hồ lô: “Mười giờ sáng, tớ mời cậu ăn cơm trưa =3=”

Kiểm được một bữa cơm, Dương Vi rất là hài lòng: “Chúng ta gặp nhau mấy giờ, ở đâu?”

“Chín giờ là có thể vào bên trong, tớ ở bên ngoài trung tâm triển lãm chờ cậu!”

Dương Vi trả lời bằng một dấu tay ok, vừa ăn vừa xem phim truyền hình. Trước khi ngủ, Dương Vi theo thói quen lướt Weibo một chút, phát hiện ra Đới một lát ba phút đồng hồ cũng chia sẻ tin tức về buổi ký tặng ngày mai.

Cô theo đường link tìm được Weibo của Viên thuốc bạch tuộc, avatar của hắn dùng là một nhân vật mạng, địa chỉ ghi là ở hải ngoại. Dương Vi đã nghe Giản Song nói qua, trên Weibo của Viên thuốc bạch tuộc đã từng đăng lên một tấm hình chụp bóng lưng của mình, được fan nhất trí bình chọn là bóng lưng đẹp nhất của năm.

Dương Vi có chút tò mò, kích vào album ảnh của hắn.

Album ảnh của Viên thuốc bạch tuộc không có nhiều ảnh chụp. Dương Vi nhanh chóng tìm thấy bức ảnh chụp bóng lưng kia. Khung cảnh của tấm hình là một bãi biển xanh thẳm trải dài, một người đàn ông đang đứng cạnh khóm hoa tươi mới trồng trên ban công nhìn về phía xa.

Dương Vi phải thừa nhận, tuy rằng chỉ là bóng lưng, nhưng thật sự rất tuần tú, chỉ dựa vào vai rộng, eo thon và chân dài, là có thể bắt rất nhiều trái tim của các thiếu nữ.

Nhưng mà... Tại sao lại cảm thấy bóng lưng này có phần quen mắt nhỉ?

Dương Vi suy nghĩ một lát không tìm ra manh mối gì, quyết định tắt máy đi ngủ.

Thứ bảy, rốt cục cũng tổ xong lớp nền cho bức tranh, Dương Vi thở ra một hơi, bắt đầu chuẩn bị cho khóa học buổi tối. Nếu như dùng một câu để hình dung tâm tình của cô bây giờ, đó chính là đau khổ vất vả 30 năm để được tự do.

Chủ nhật, Dương Vi ngây ngốc trên giường một lúc, khi chạy tới trung tâm triển lãm thì đã là 9 rưỡi. Giản Song tức giận đứng chờ ở cửa, sắc mặt đen có thể so với đất nồi: “Tại sao bây giờ cậu mới đến?”

Dương Vi nói: “Không phải mười giờ mới bắt đầu ký tặng à, cậu sốt ruột như vậy làm gì?”

“Tớ có thể không sốt ruột sao!” Giản Song lôi Dương Vi đi vào trong hội trường, “Cậu có biết những người đó đã xếp hàng từ bao giờ không? Đến muộn nửa giờ, chúng ta phải xếp hàng ra tận phía bên ngoài đây!”

Dương Vi co rút khóe miệng, im lặng không lên tiếng đi theo cô ấy đến bàn của chủ nhiệm Phương để đưa vé ký tặng. Ở chỗ trống, quả nhiên đội ngũ xếp hàng đã xếp thành hàng dài, còn có không ít người mặc trang phục cosplay đứng ở trong hàng.

Giản Song lôi Dương Vi đi đến cuối hàng, nhìn chung quanh một lần, nói với cô: “Cậu đứng xếp hàng ở đây nhé, tớ đi mua sách.”

“Ừ.” Dương Vi gật đầu, nhìn Giản Song đi đến gian hàng chính thức mua hai bản [bè cánh từ từ] trở về. Trong sách còn kẹp một tờ áp phích, dĩ nhiên không phải là tác giả, mà là nam nhân vật chính. Giản Song nhìn chằm chằm tấm áp phích trong chốc lát, nói với Dương Vi: “Tớ cảm thấy, viên thuốc bạch tuộc nhất định còn đẹp trai hơn cả nam chính.”

Dương Vi nói: “Đội thấy rồi, nhớ đừng có quay mặt đi.”

Nói đến đây Giản Song lại có chút phấn khởi: “Gào khóc ngao, không biết có thể xin ôm một cái rồi chụp ảnh chung được không? A đúng rồi, lát nữa cậu nhớ chụp ảnh cho tớ!” Cô nói xong kích động lấy máy ảnh đang đeo ở trên cổ xuống đưa cho Dương Vi.

Dương Vi oán trách nhận lấy máy ảnh, cô có thể hiểu được tâm tình của Giản Song, nếu như Mạc thiên vương xuất hiện ở đây, cô nhất định còn kích động hơn cả cô ấy.

Hai người đứng trong hàng nói chuyện phiếm một lúc, thì có nhân viên công tác đeo thẻ công tác đi dọc hàng nhắc nhở: “Lúc nhìn thấy viên thuốc bạch tuộc, không được ôm, không được hôn, không được chụp ảnh chung, không thể yêu cầu anh ấy ký linh tinh vớ vẩn nhớ chưa.”

Nhiệt tình của Giản Song nhất thời giảm hơn phân nửa: “Như vậy còn có thể làm cái gì chứ?”

Nhưng mà nhân viên công tác đã đi lên phía đầu hàng, không quan tâm đến lời nói của cô ấy.

Đúng mười giờ, trong hội trường đột nhiên vang lên một tiếng thét chói tai, Giản Song kích động nắm lấy tay Dương Vi: “Đến rồi, đến rồi, làm sao bây giờ, tờ hồi hộp quá!”

Dương Vi cũng hết sức tò mò, ánh mắt cũng nhìn theo tầm mắt của mọi người, quả nhiên thấy một bóng người cao cao bị một đám nhân viên công tác vây quanh lại, đang đi tới. Hắn mặc một chiếc áo khoác tối màu kết hợp cùng một chiếc quần jeans và một đôi giày cùng màu, đây không phải là trọng điểm, trọng điểm là trên đầu hắn còn đội mũ và đeo khẩu trang.

Nhóm fan hâm mộ cũng thấy được thực tế anh ta che mặt, nhất thời tiếng kêu rên vang lên bốn phía. Giản Song thất vọng dựa vào người Dương Vi, vẻ mặt đau thương: “Vì sao nam thần phải che mặt! Nhưng mà ánh mắt rất hấp dẫn!”

Tầm mắt Dương Vi cũng di động theo hắn, ánh mắt quả thật rất đẹp, có phần giống với cặp mắt đào hoa của Phương Thừa Nhiên. Sau khi Viên thuốc bạch tuộc ngồi xuống ghế, cũng không có phát biểu cái gì, trực tiếp bắt đầu ký tặng.

Bọn Dương Vi xếp ở phía gần cuối hàng, Giản Song vẫn cứ lo lắng viên thuốc bạch tuộc sẽ không ký tặng đến lượt các cô. Bởi vì hàng hình chữ s, cho nên chỗ đứng của bọn họ bây giờ vừa vặn đối diện với vị trí của Viên thuốc bạch tuộc, Dương Vi giờ máy ảnh lên, giúp Giản Song chụp mấy tấm hình chân dung Viên thuốc bạch tuộc.

Tuy rằng nhân viên công tác trước đó đã nhắc nhở qua là không thể ôm, cũng không thể chụp ảnh chung, nhưng vẫn có những fan nữ cá biệt hết sức dũng cảm bỏ sách xuống nhanh chóng ôm một cái, mỗi lúc như thế, Giản Song đều nói, lát nữa cô nhất định cũng phải mạnh mẽ ôm một cái.

Viên thuốc bạch tuộc vẫn chăm chú kí tên, đầu cũng không ngẩng lên, đến mười một giờ, rốt cuộc cũng đến lượt Giản Song và Dương Vi. Khi Giản Song đem sách đặt ở trước mặt viên thuốc bạch tuộc, tay còn có chút run. Dương Vi đã giờ sẵn máy ảnh lên, chỉ chờ giây phút Giản Song tiến lên ôm hôn, thì sẽ chụp nhanh, kết quả Giản Song thẹn thùng nói câu cảm ơn, rồi cầm sách rời đi.

Dương Vi: “.....”

Nhân viên công tác bên cạnh lên tiếng thúc giục: “Nhanh lên một chút!”

Dương Vi bỏ máy ảnh xuống, chạy nhanh đi lên. Lúc cô đặt sách lên trên bàn, viên thuốc bạch tuộc đứng lúc ngược mắt nhìn lên, sau đó ánh mắt chợt lóe sáng.

Dương Vi thấy hắn đột nhiên bất động, trong lòng cực kỳ khẩn trương. Trùng cái gì mà trùng! Chẳng lẽ hắn phát hiện ra mình không phải là độc giả của hắn, cho nên không muốn ký sao? Nếu như hắn hỏi nhân vật chính trong truyện của hắn tên là gì, cô lại không trả lời được thì biết phải làm sao bây giờ! Có thể bị chôn sống đánh chết hay không!

Nội tâm của Dương Vi còn đang đấu tranh tinh thần phong phú, viên thuốc bạch tuộc bỗng nhiên cười cười với cô. Đúng vậy, tuy rằng hắn đang đeo khẩu trang, nhưng Dương Vi vẫn nhìn ra được hắn đang cười, ánh mắt chính là cửa sổ tâm hồn!

Hắn cúi đầu, mở sách ra, soàn soạt soàn soạt viết vài chữ trên giấy, sau đó trả lại sách cho Dương Vi. Dương Vi thẹn thùng nói tiếng cảm ơn, cầm sách chạy thật nhanh.

Sau khi rời khỏi khu vực kí tặng, rốt cục Dương Vi cũng thở ra một hơi, Giản Song còn đang nhìn chữ ký trên sách cười ngây ngô, Dương Vi đi đến, hỏi: “Không phải nói muốn ôm sao? Làm sao lại chạy nhanh như vậy?”

Giản Song nhìn cô, làm một vẻ mặt bi thương: “Tớ căn bản là không có dũng khí! Tớ nhìn thấy anh ấy ngay cả nói cũng không dám nói, cậu thật sự là quá can đảm!”

Dương Vi khinh bỉ nhìn cô ấy một cái, mở trang sách được ký tặng ra nhìn một chút.

Mỗi ngày vui về _

-- Viên thuốc bạch tuộc

“A! vì sao chữ ký tặng của tớ với của cậu lại khác nhau!” Giản Song mở sách của mình ra, giờ lên trước mặt Dương Vi, “Vì sao của cậu còn có bốn chữ mỗi ngày vui về! Còn có cả khuôn mặt tươi cười nữa!”

Dương Vi cũng khó hiểu, không chỉ có nhiều hơn mấy chữ, ngay cả bốn chữ viên thuốc bạch tuộc này viết cũng khác nhau, của Giản Song là viết chữ giản thể, mà của cô, rõ ràng là chữ đẹp hơn hắn.

“Vì sao? Cậu nói cho tớ biết đây là vì sao!” Giản Song cầm hận lời kéo cánh tay Dương Vi, trong mắt phun ra tia lửa. Dương Vi nắc cụt một tiếng, cười gượng nói: “Hay tớ là người thứ một trăm, cho nên mới đặc biệt như vậy?”

“Thứ hai trăm năm mươi còn không giống như vậy!” Giản Song che ngực, làm bộ sắp ứ nghẹn mà chết.

Dương Vi đưa sách trên tay mình ra: “Bản này cho cậu.”

Giản Song bỗng chốc sống lại từ cõi chết: “Vi Vi, cậu đúng là rất yêu tớ! Đi, tớ mời cậu ăn hải sản!”

Lúc ký tặng kết thúc, chủ nhiệm Phương nhiệt tình mời Viên thuốc bạch tuộc cùng đi ăn cơm, nhưng bị từ chối. Nhóm fan cũng theo đuôi viên thuốc bạch tuộc cho đến khi hắn lên xe, vẫn không nhìn thấy được hắn bỏ khẩu trang xuống.

Phương Thừa Nhiên tựa lưng vào ghế ngồi, tháo khẩu trang trên mặt xuống, lắc lắc cổ tay của mình để thả lỏng. Biên tập viên ngồi ở ghế trên quay đầu lại nhìn hắn một cái, hỏi: “Xin hỏi, bây giờ anh muốn đi đâu ạ?”

“Về nhà, tay tôi sắp gãy đến nơi rồi.”

Biên tập viên chớp mắt nhìn hắn, ân cần hỏi thăm: “Có cần tôi xoa bóp giúp anh không? Miễn phí.”

Phương Thừa Nhiên cười với cô ta: “Không cần, cảm ơn.”

Biên tập viên che ngực: “Gào khóc, đừng có lấy sắc đẹp ra để mê hoặc tôi, tôi không chịu được cảm dỗ.”

Phương Thừa Nhiên lười nói chuyện.

Biên tập viên lại nói: “Nếu anh lộ mặt trước nhiều người, fan hâm mộ chắc chắn sẽ tăng lên gấp bội.”

“Đến khi đó tôi sẽ đổi biên tập viên.”

Biên tập viên câm miệng.

Xe của Phương Thừa Nhiên dừng lại trước cửa nhà, sau khi hắn xuống xe, cũng không quay đầu lại bước vào cửa. Hắn vào bếp rót cho mình một ly cà phê, vừa mới đi ra phòng khách, chợt nghe thấy Minh Hạo đang lạch bà lạch bạch chạy từ trên lầu xuống.

“Cậu, cậu đã về rồi à? Ký tặng thế nào ạ?”

Phương Thừa Nhiên nghĩ đến Dương Vi, khóe miệng nhẹ nhàng cong lên: “Rất tốt.”

Minh Hạo thấy tâm tình cậu không tệ, vội vàng đưa bài thi trong tay ra: “Thầy giáo yêu cầu phụ huynh phải ký tên.”

Phương Thừa Nhiên cầm lấy bài thi nhìn thoáng qua, lại liếc mắt về phía Minh Hạo: “87 điểm? Rốt cuộc cháu di truyền chỉ số thông minh của ai?”

Minh Hạo bĩu môi: “Có lẽ là của cậu.”

“Lúc cậu học tiểu học, môn toán không bao giờ được đến 87 điểm” Phương Thừa Nhiên cầm lấy bút ở trên bàn, ký tên của mình lên đó. Minh Hạo lấy lại bài thi xem qua, thấy không có gì liên nhét vào trong cặp sách.

Buổi sáng hôm sau, trước khi bắt đầu giờ tự học, lớp trưởng phụ trách môn toán đi thu toàn bộ bài thi cuối tuần đã phát để lấy chữ ký phụ huynh về nộp. Thầy giáo La ngồi trong văn phòng sửa bài cho học sinh, khi lật đến bài thi của Minh Hạo, quay đầu nói với Dương Vi đang ngồi bên cạnh cửa sổ: “Cô giáo Dương, cô lại đây nhìn xem.”

“Làm sao vậy?” Dương Vi nghi hoặc nhìn anh ta một cái.

Thầy giáo La giơ bài thi của Minh Hạo ra, nói với cô: “Cô xem chữ ký trên bài thi của Minh Hạo là cái gì?”

Dương Vi đi đến cầm bài thi lên xem, sắc mặt đột nhiên thay đổi.

Tuy rằng nét chữ vô cùng cầu thả, nhưng cô vẫn nhận ra được đó là chữ gì -- bởi vì hôm qua cô mới nhìn thấy.

Viên thuốc bạch tuộc.

Bạn đang đọc truyện *Ly Hôn Là Chuyện Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 30

Dương Vi nhìn bài thi suy nghĩ một hồi, nói với thầy giáo La: “Để tôi gọi Minh Hạo tới hỏi.”

“Được.” Thầy giáo La gật đầu, cười nói với cô: “Cô giáo Dương, quần áo hôm nay của cô rất đáng yêu.”

Dương Vi cười hai tiếng ha ha, đặt bài thi của Minh Hạo lên bàn làm việc của mình, xoay người đi ra khỏi văn phòng. Trong phòng học, lớp phó phụ trách môn ngữ văn đang hướng dẫn các bạn đọc bài, Dương Vi từ cửa bước vào, gõ lên bàn của Minh Hạo: “Em theo cô đến văn phòng.”

Minh Hạo trong lòng khẩn trương, gần đây bé cũng không làm chuyện gì phải mời đến phụ huynh nhỉ? Chẳng lẽ bởi vì hôm nay quãng khấn đồ hơi tùy tiện? Cậu bé trong lòng lo lắng đi theo Dương Vi đến văn phòng. Dương Vi ngồi xuống ghế, ngược mắt lên nhìn hỏi cậu bé: “Bài thi toán học của em là ai ký tên?”

Minh Hạo sừng sốt một chút, thành thật nói: “Cậu em ạ.”

“Ồ, cậu em ạ.” Dương Vi cười cười với cậu bé, “Tên của cậu em là Viên thuốc bạch tuộc à? Không phải tên em nên gọi là (*) Dorayaki sao?”

(*) Dorayaki: Bánh rán Đồ rê mon

Minh Hạo: “.....”

Cậu bé cúi đầu liếc mắt nhìn bài thi toán học trên bàn một cái, Bốn chữ “Viên thuốc bạch tuộc” như rồng bay phượng múa đập vào mắt cậu bé.

Đáy lòng Minh Hạo dâng lên một cảm giác vô lực sâu sắc, cậu của bé như tại sao lại có thể ngu xuẩn như vậy!

Cậu bé khịt mũi một cái, dảng vẻ vô cùng hối lỗi: “Xin lỗi cô giáo Dương, em sai rồi, bởi vì bài thi của em quá kém, em không dám mang về cho gia đình ký tên, đúng lúc thấy có người tổ chức ký tặng, nhân tiện đem bài thi đến để chú ấy ký giúp em.”

Dương Vi: “.....”

Bạn học nhỏ này cũng rất liều mạng vì cậu của mình nha.

“Cô giáo Dương, tận sâu trong tư tưởng của em đã nhận thức được sai lầm của mình, bây giờ em sẽ cầm bài thi về nhà, để cậu ký lại giúp em ạ.”

Minh Hạo cầm bài thi lên muốn rời đi, Dương Vi “Bốp” một tiếng đê bài thi lại, cười với cậu bé: “Chuyện này rất nghiêm trọng, có lẽ cô phải liên hệ với mẹ em ở nước ngoài để giải quyết.”

Minh Hạo: “.....”

Xin lỗi cậu, cháu chỉ có thể giúp cậu đến đây thôi.

Sau khi cầm bài thi trở lại phòng học, Minh Hạo nhanh chóng lấy điện thoại di động ra, gửi cho Phương Thừa Nhiên một tin nhắn: “Cậu ký thật là ngớ ngẩn: Vui vẻ quay ngựa”

Sau khi kết thúc tiết học đầu tiên, Phương Thừa Nhiên nhìn đến tin nhắn, gửi lại một tin nhắn trả lời: “Cái gì?”

Minh Hạo chụp lại chữ ký trên bài thi, gửi hình ảnh trả lời. Mười giây sau --

Cậu:.....

Minh Hạo: o[n_n]o~

Dương Vi đang chuẩn bị bài cho tiết học sau, di động trên bàn đột nhiên rung lên, người gọi điện đến là Phương Thừa Nhiên. Dương Vi trừng mắt nhìn, đi đến bên cạnh cửa sổ nhận điện thoại: “Phương Thừa Nhiên, có chuyện gì không?”

“Ừm... Nếu tớ nói tớ rất thích Viên thuốc Bạch tuộc, cho nên bắt chước chữ ký của anh ta, cậu có tin tớ không?”

Dương Vi nghiêng đầu nói: “Nếu như vậy cậu sẽ cảm thấy dễ chịu hơn một chút, tớ sẽ tin.”

Phương Thừa Nhiên: “.....”

Hắn im lặng một lúc, mới mở miệng nói: “Xin lỗi, tớ không cố ý lừa cậu, chẳng qua trong nhà tớ mọi người đều cho rằng viết tiểu thuyết là việc không đoàng hoàng, tớ sợ cậu cũng nghĩ như vậy, cho nên mới nói dối là làm việc ở khách sạn.”

Dương Vi nói: “Tại sao tớ lại nghĩ như vậy? Cậu không đi ăn trộm ăn cướp, dựa vào sức lao động của mình để kiếm tiền, so với một phú đại nhị miệng ăn núi nỏ thì còn tốt hơn nhiều, hơn nữa nhà vẫn là một nghề nghiệp không phải ai cũng làm được.”

Phương Thừa Nhiên mừng rỡ: “Cậu thực sự nghĩ như vậy?”

Dương Vi nhún nhún vai: “Tớ cũng không có thời gian rảnh rỗi để dỗ cậu vui vẻ.”

Phương Thừa Nhiên cười một tiếng, Dương Vi lại nói: “Nhưng vì sao cậu lại không nói là cậu vừa làm việc ở khách sạn, vừa viết tiểu thuyết?”

Phương Thừa Nhiên: “.....”

Hắn..... Không nghĩ đến cái này.

Hắn ho khan một tiếng, hào hoa lịch sự hỏi thăm: “Tối nay tớ có thể mời cậu đi ăn cơm được không?”

Dương Vi nói: “Gần đây tớ đang bận vẽ phác thảo, để lần sau đi.”

Phương Thừa Nhiên có chút thất vọng, nhưng mà vẫn nói: “Được rồi, lần sau lại hẹn cậu.”

Dương Vi đáp một tiếng, tắt điện thoại, tiếp tục soạn bài. Lúc tan học, cô giáo Đới nổi giận đùng đùng dẫn Cố Lỗi đi vào văn phòng, Dương Vi ở trong lòng gào khóc một tiếng, cô giáo Đới muốn nổi đóa, cô có trốn cũng không thoát.

Quả nhiên cô giáo Đới đi đến, nện sách bài tập nặng nề trên tay lên bàn làm việc của Dương Vi: “Cô giáo Dương, cô nhìn Cố Lỗi của lớp cô đi! Bài viết chính tả có hai mươi chữ, em ấy viết sai mười năm chữ! Lại toàn là những lỗi sai cơ bản! Tôi nghe nói bài thi toán học lần trước em ấy được điểm tối đa, xem ra cũng không phải là ngu dốt, có phải là có thành kiến đối với cô giáo vẫn là tôi đây có đúng không!”

Dương Vi yên lặng quay đầu nhìn Cố Lỗi, Cố Lỗi cũng nhìn cô, đôi mắt nhỏ úy khuất giống như mình không làm điều gì sai trái. Dương Vi mím miệng, cầm lấy sách bài tập ở trên bàn xem qua, lỗi sai quả thật rất có sáng tạo.

Cô bỏ sách bài tập xuống, cười với cô giáo Đới: “Cô giáo Đới này, trước tiên cô đừng tức giận nữa, tiết sau cô còn có lớp phải không? Cô cứ giao Cố Lỗi cho tôi dạy bảo là được.”

Cô giáo Diêu ôm sách giáo khoa tiếng Anh trong tay đi đến, còn nói phụ họa: “Đúng vậy, Cố Lỗi không phải là có thành kiến gì với cô đâu, lần trước viết từ đơn tiếng Anh cơ bản em ấy cũng sai gần hết.”

Cố Lỗi: “.....”

Thật sự rất cảm ơn cô, cô giáo Diêu.

Cô giáo Đới nói Cố Lỗi vài câu, mới ôm sách giáo khoa rời đi. Sau khi chuông vào lớp vang lên, Cố Lỗi vẫn còn phải ở lại văn phòng một mình nhận sự dạy dỗ.

Dương Vi nhìn cậu bé vài lần, nói: “Như cô giáo Đới vừa nói, môn toán em có thể được điểm tối đa, môn ngữ văn cũng không được kém như vậy chứ.”

Cố Lỗi nói: “Cô giáo Dương, chẳng lẽ cô không cảm thấy môn ngữ văn khó hơn môn toán sao?”

“Không cảm thấy.”

Cố Lỗi cấp nằng phân tích nói: “Ngữ văn từ ngữ hào phức tạp, cái gì cảm tình. Sắc thái nghĩa tốt nghĩa xấu dân thân nghĩa so sánh nghĩa, còn có rõ ràng là cùng một cái từ, căn cứ ngữ cảnh bất đồng cư nhiên có thể lý giải ra năm sáu loại bất đồng ý tứ! Sẽ không có thể hào hào nói chuyện sao!”

Cố Lỗi phân tích cho cô nói: “Từ ngữ của môn ngữ văn rất phức tạp. Nào là cảm xúc, sắc thái, nghĩa đen, nghĩa bóng, ví dụ như, rõ ràng là cùng một từ, căn cứ vào ngữ cảnh khác nhau lại có thể hiểu theo năm sáu nghĩa khác nhau! Thật không dễ nói chuyện!

Dương Vi: “.....”

Cô thế nhưng không có cách nào phản bác lại.

“Ngược lại, toán học thì lại hoàn toàn khác, mỗi một đề cách giải của nó, mỗi một bước đều có nguyên lý riêng, giống như một người đàn ông nghiêm túc.”

Dương Vi: “.....”

Nói cậu bé học ngữ văn không tốt, nhưng khi lấy ví dụ thì lại dùng từ rất thuần thực.

“Cô giáo Dương, đứng ở đỉnh cao của nghệ thuật, cô không thấy là toán học hết sức ưu tú sao?”

Dương Vi kiên định nói: “không cảm thấy.” Hơn nữa em mới là một học sinh tiểu học, nói nghệ thuật gì với cô.

“Ai.” Không thể giải thích cho Dương Vi hiểu, Cố Lỗi hết sức tiếc nuối: “Rõ ràng chồng của cô là giáo sư toán học, em nghĩ cô cũng hiểu toán học hết sức ưu tú chứ.”

.....

Dương Vi nhìn hắn, khoe miệng tràn ra một nụ cười: “Nam sinh học toán về sau sẽ không tìm được vợ.”

Cố Lỗi: “.....”

Uy hiếp rất nghiêm trọng.

Thầy giáo La đang ở trên lớp học đột nhiên đau đầu gối.

Dương Vi đem sách bài tập trả lại cho Cố Lỗi: “Viết lại hai mươi lần những từ sai em viết ai, viết thêm 300 từ mà em tâm đắc, trước giờ tự học sáng mai nộp cho cô giáo Đới.”

Cố Lỗi: “.....”

Ở Đại học Đé Đô, Kỳ Tiểu Ngôn vẫn còn ở trong phòng học giảng đề cho một nữ sinh. Nữ sinh luôn vụng trộm liếc nhìn anh, Kỳ Tiểu Ngôn đặt máy tính xách tay xuống trước mặt cô gái, đầu ngón tay gõ gõ lên đó: “Em tính toán lại những bước này một lần cho tôi xem.”

Trên máy tính xách tay là những ký hiệu toán học thâm ảo và những định lý làm cho nữ sinh kia cảm thấy đau đầu, cô gái chớp chớp đôi mắt to ngập nước, cười nói với Kỳ Tiểu Ngôn: “Giáo sư Kỳ, em vẫn còn chưa hiểu, thầy giảng lại cho em một lần nữa với ạ.”

Kỳ Tiểu Ngôn khép máy tính xách tay lại, thu dọn đồ đạc của mình rồi đi ra ngoài phòng học: “Chỉ số thông minh của em như vậy vẫn nên chuyển đến khoa khác học đi.”

Nữ sinh: “.....”

Hai nữ sinh ngồi ở hàng ghế cuối không chút lưu tình nào bật cười, một người trong các cô nói: “Đã sớm nói với cậu, mặc kệ cậu dùng chiêu gì, muốn đăng ký lớp học của giáo sư Kỳ, đầu tiên, mỗi ngày phải ngâm mình ở phòng tự học, lập thể thi đậu nghiên cứu sinh.”

Nữ sinh lúc trước nhét máy tính xách tay vào trong túi xách của mình, nói một tiếng: “Các cậu cũng không phải không thấy, giáo sư Kỳ tra tấn ba nghiên cứu sinh thành cái bộ dạng gì.”

“Nhưng lại có thể thường xuyên gặp gỡ giáo sư Kỳ, còn có thể một mình nhận sự chỉ dạy của thầy ấy.”

Bốn chữ chỉ dạy một mình này làm cho nữ sinh mơ tưởng viễn vong một chút, sau đó lại nghe đối phương nói: “Nhưng mà giáo sư Kỳ đã hoàn toàn phủ định chỉ số thông minh của cậu, lấy tiêu chuẩn chọn sinh viên của thầy ấy, cậu phải đầu thai lại một lần nữa mới được.”

“..... Đi chết đi!”

Mấy nữ sinh còn đang cãi nhau ầm ĩ, Kỳ Tiểu Ngôn đã đi ra khỏi phòng học. Tổ phim [Tuổi thanh xuân] đang quay phim, Tổng Cận nhìn thấy Kỳ Tiểu Ngôn đi từ phòng học ra, ánh mắt vừa lúc chạm vào ánh mắt của anh. Kỳ Tiểu Ngôn nhìn cô ta một cái, liếc dời mắt đi, mặt không chút thay đổi đi lướt qua. Tổng Cận nhủ mảy, quay về phía đạo diễn nói một tiếng: “Ngại quá, quay lại lần nữa.”

Sau khi tan tầm, Dương Vi đi theo đám đông ra khỏi cổng trường, ven đường có một chiếc xe hơi màu trắng đột nhiên bấm còi kêu “píp” một tiếng, Dương Vi tránh chiếc xe đi sang bên cạnh, kết quả chiếc xe kia càng hăng say bấm còi “píp píp píp”.

Dương Vi nhìn thoáng qua, chiếc xe hơi màu trắng chậm rãi đi về phía trước, đi đến bên cạnh cô. Cửa sổ phía sau chậm rãi mở xuống, một chiếc kính râm màu đỏ xuất hiện trước mắt. Chân mày Dương Vi nhíu lại, trước đây lúc còn đi học, cô cũng không phải chưa bị chặn đường lần nào, nhưng mà bị con gái chặn vẫn là lần đầu – hơn nữa còn là người phụ nữ bình thường chỉ có thể nhìn thấy ở trên ti vi.

Hai mắt của Tổng Cận đánh giá cô, giọng nói bình tĩnh hỏi: “Cô giáo Dương, có thể cùng nhau nói chuyện mấy câu không?”

Dương Vi theo bản năng nắm chặt quai túi xách, nếu như đổi thành một ngôi sao bất kỳ nào khác, mặc dù cô không phải là fan, vẫn có chút vui mừng, đáng tiếc người này cố tình lại là Tổng Cận. Tìm đến trường học, xem ra đã điều tra về cô, Dương Vi cong khóe miệng lên, cười với Tổng Cận: “Ngại quá, xin hỏi cô là phụ huynh của học sinh nào?”

Tổng Cận im lặng một lúc, nói: “Tôi là Tổng Cận, học muội của Kỳ Tiểu Ngôn.”

Dương Vi gật đầu nói: “Ồ, hóa ra không phải là phụ huynh của học sinh, vậy chúng ta chẳng có chuyện gì để nói với nhau cả.” Cô nói xong, liền tiếp tục bước về phía trước, xe của Tổng Cận không xa không gần cứ đi theo cô.

“Cô giáo Dương, mời cô lên xe, chúng ta có thể nói chuyện ngay ở trên xe, không làm trộm trễ thời gian của cô.”

“Thật có lỗi, tôi không có chuyện gì muốn nói với cô cả.”

“Nhưng tôi có chút chuyện phải nói với cô, mời cô lên xe.”

Dương Vi quay đầu nhìn cô ta một cái, đi vòng qua đầu xe, sang bên kia mở cửa xe ra ngồi xuống: “Có lời gì thì nói mau đi.”

Tổng Cận tháo mắt kính xuống, nhìn cô nói: “Dương tiểu thư, cô đã ly hôn với Kỳ Tiểu Ngôn, tôi hy vọng cô không tiếp tục dây dưa với anh ấy nữa.”

Dương Vi quay đầu, buồn cười nhìn cô ta: “Tổng tiểu thư, cô đóng phim nhiều quá có phải hay không? Tiếp theo có phải cô sẽ đưa cho tôi một tờ chi phiếu để cho tôi cách xa người đàn ông của cô một chút? Tôi phải nói trước, cô mà đưa cho tôi, tôi liền nhận, cảm để sửa chữa đường xá coi như là cống hiến cho xã hội.”

Lông mày xinh đẹp của Tổng Cận nhíu lại, nhìn Dương Vi một lúc mới nói: “Tôi thật không hiểu nổi tại sao Kỳ Tiểu Ngôn lại thích người như cô vậy.”

Dương Vi nói: “Chính bởi vì cô không hiểu, cho nên anh ấy mới không thích cô.”

Tổng Cận nhếch môi nói: “Hôm nay tôi đến đây không phải là để cãi nhau với cô, Dương tiểu thư, có thể cô không biết, buổi tối hôm đó Kỳ Tiểu Ngôn vốn đang ăn cơm ở nhà tôi, nhưng cô đột nhiên lại gọi điện thoại gọi anh ấy đi. Tôi có thể hiểu được, có thể cô gặp phiền phức gì đấy, nhưng Kỳ Tiểu Ngôn đã không còn quan hệ gì với cô, cô cứ phiền anh ấy như vậy không tốt lắm đâu?”

Dương Vi nhủ mảy, nhìn Tổng Cận nói: “Nếu Kỳ Tiểu Ngôn cảm thấy tôi phiền phức, mời anh ấy chính miệng nói với tôi, tôi hoàn toàn có thể hiểu được, nhưng Tổng tiểu thư đây đứng trên lập trường gì mà nói với tôi những lời này?”

Tổng Cận cũng nhìn cô, khóe miệng gợn lên một chút ý cười: “Cô giáo Dương không hờ là cô giáo, nhưng mà cô và Kỳ Tiểu Ngôn đã ly hôn, nói lên giữa hai người xuất hiện vấn đề. Tôi nghĩ cô cũng hiểu được, Kỳ Tiểu Ngôn là thiên tài, những người giống như cô vậy căn bản là không thích hợp với anh ấy. Nhưng tôi thì không giống vậy, mười sáu tuổi tôi đã thi đỗ hệ toán học của Đại học Đe Đô, chúng tôi đã từng cùng nhau chứng minh rất nhiều mệnh đề toán học, tôi cũng có thể đưa ra ý kiến cho luận văn của anh ấy, chúng tôi có rất nhiều đề tài chung có thể nói với nhau. Còn cô? Cô cùng anh ấy tán gẫu về Da Vinci à?”

Dương Vi nhìn xuống hàng nghìn hàng vạn con thú đang bay qua đầu, giọng điệu vững vàng: “Cô nói đúng, trong lĩnh vực toán học cô quả thật là ưu tú hơn so với tôi, cho dù đề tài câu chuyện là về Goldbach, các người cũng có thể hăng say trò chuyện.” Cô nói tới đây thì dừng lại một chút, cười với Tổng Cận, “Nhưng mà Kỳ Tiểu Ngôn là đang tìm vợ, chứ không phải tìm học sinh.”

Dương Vi nói xong, cũng không quản Tổng Cận là cái gì phản ứng, cũng không quay đầu lại đi xuống xe. Theo trường học về nhà này một đường, nàng ở trong lòng đem Kỳ Tiểu Ngôn mắng 100 lần.

Dương Vi nói xong, cũng không để ý xem Tổng Cận có phản ứng gì, cũng không quay đầu lại đi xuống xe. Trên đoạn đường từ trường học về nhà này, cô đem Kỳ Tiểu Ngôn mắng đến 100 lần ở trong lòng.

Ở trên ghế sofa lần hai vòng, vẫn chưa hết giận, cô cầm điện thoại đi động nhấn tin cho Kỳ Tiểu Ngôn.

Kỳ Tiểu Ngôn đang ở viết luận văn, nghe thấy trên bàn đi động chấn động, thuận tay điểm mở xem xét.

Kỳ Tiểu Ngôn đang viết luận văn, nghe thấy điện thoại đi động trên bàn rung, thuận tay mở ra xem.

Bé ngoan: [*·w·]8 ٩

Kỳ Tiểu Ngôn: “.....”

Dương Vi phát hoàn quấy rầy đoàn tín sau, phải đi phòng bếp hạ bát mặt, bởi vì Tổng Cận duyên cớ, nàng ngay cả xào rau tâm tình đều không có. Mặt nấu hao sau, nàng cầm lấy đi động nhìn nhìn, mặt trên có một cái tàn đoàn tín.

Sau khi gửi tin nhắn gây rối xong, Dương Vi đi đến phòng bếp nấu một bát mì, bởi vì chuyện của Tổng Cận, ngay cả nấu ăn cô cũng không có tinh thần. Nấu xong bát mì, cô cầm đi động lên xem một chút, trên màn hình hiển thị một tin nhắn mới.

Cuốn bài thi..... Em chắc chắn?

Dương Vi nhìn điện thoại đi động phù một tiếng bật cười, giáo sư Kỳ thể nhưng hiểu cái biểu tình kia là có ý gì sao!

Dương Vi không tính cho hấn hồi phục, tự cố tự ăn khỏi mặt đến, không trong chốc lát, cuốn bài thi điện thoại truy tung tới. Dương Vi nhìn chăm chăm màn hình nhìn ra ngoài một hồi, vẫn là ăn hạ tiếp nghe kiện: “Làm cái gì?”

Dương Vi không định trả lời tin nhắn của anh, tự mình ăn mì, không lâu sau, cuốn bài thi gọi điện thoại tới. Dương Vi nhìn chăm chăm màn hình đi động một lúc, cuối cùng ấn nút nhận điện thoại: “Có việc gì sao?”

Kỳ Tiểu Ngôn nói: “em làm sao vậy?”

Dương Vi cuộn một đũa mì đưa lên trước mặt, để ở trước miệng thổi thổi: “Em thì có việc gì, nhưng mà em còn phải nói lời xin lỗi với anh, nếu biết buổi tối hôm đó anh đang ở nhà Tổng Cận, em nói gì cũng sẽ không gọi điện thoại cho anh.”

Lông mảy Kỳ Tiểu Ngôn nhíu chặt lại: “Tổng Cận đến tìm em?”

“Đúng vậy, bởi vì em phá hủy chuyện tốt của hai người, cô ấy hình như rất tức giận.”

Ngón tay của Kỳ Tiểu Ngôn siết chặt điện thoại đi động, có chút khản trương giải thích nói: “Ngày đó bọn anh không có chuyện gì cả, buổi tối hôm đó chỉ đơn thuần là ăn cơm thôi.”

“Ha ha, anh vẫn nên đi giải thích với cô ấy đi, em không muốn gặp lại cô ấy lần nữa, cứ như vậy, tạm biệt Kỳ tiên sinh.” Dương Vi nói xong liền tắt điện thoại.

Bạn đang đọc truyện *Ly Hôn Là Chuyện Nhỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 31

Tổng Cần xin trường quay nghỉ một giờ, chạy đến trường tiểu học gặp Dương Vi. Sau khi trở lại trường quay, tâm trạng của cô ta vẫn luôn không tốt, số lần ng tăng lên rõ rệt.

Trương Gia Khẩu đóng vai nam chính cũng không thể kiên nhẫn hơn được nữa: “Cô không phải được mệnh danh là học giả của giới giải trí sao? Một đoạn lời kịch đơn giản như vậy cô cũng phải làm lại mấy lần, tài năng của cô đặt ở đâu rồi?”

Tổng Cần ngẩng đầu, im lặng nhìn anh ta: “Tôi bị ng là tôi sai, nhưng album của anh bán không tốt cũng đừng có tức giận lên người tôi.”

Lông mày Trương Gia Khẩu cau chặt lại với nhau: “Ý của cô là gì? Thực sự cho rằng có cái danh hiệu học giả là ưu tú hơn người sao? Chẳng qua chỉ là vỏ bọc thương mại của công ty thôi.”

Đạo diễn thấy nam nữ chính cãi nhau rùng beng, vội vàng chạy đến khuyên can: “Tiểu Trương, cậu là nam thân, chú ý phong độ, còn Tiểu Tổng nữa, tâm trạng của cô quả thật không tốt, mau chóng điều chỉnh lại đi.”

Trương Gia Khẩu và Tổng Cần liếc mắt nhìn nhau một cái, sau đó đều trở về khu nghỉ ngơi. Đạo diễn thở phào nhẹ nhõm một cái, bên ngoài có nhiều sinh viên vây xem như vậy, ông cũng không muốn ngày mai khi vừa thức dậy đã thấy tin tức nam nữ chính bất hòa.

Lúc trời sắp tối, đạo diễn hô một tiếng kết thúc công việc, nhân viên công tác nhanh nhẹn bắt đầu thu dọn đồ đạc. Tổng Cần đi cùng trợ lý ra xe bảo mẫu, chân vừa bước lên xe, đã có người ở phía sau gọi mình.

Tổng Cần hơi dừng lại động tác, quay đầu thấy Kỳ Tiểu Ngôn đang đi về phía mình. Ánh hoàng hôn màu cam ở phía sau chiếu vào người anh tạo thành một cái bóng dài, mình chỉ cần nhấc chân một cái là có thể dẫm lên bóng của anh, Kỳ Tiểu Ngôn khom người xuống: “Cô có thời gian không? Tôi có vài lời muốn nói với cô.”

Khóe miệng Tổng Cần khẽ cong lên, tháo kính trên mặt xuống: “Em đang chuẩn bị về nhà.”

Kỳ Tiểu Ngôn còn muốn nói gì đó, gằn đó đã truyền đến tiếng xì xào bàn tán của một sinh viên nữ: “Kia không phải là giáo sư Kỳ sao? Thầy ấy quen Tổng Cần à?”

Tổng Cần đeo kính vào, bước nhanh lên xe: “Lên xe trước, rồi nói sau.”

Kỳ Tiểu Ngôn do dự một chút, rồi cũng đi theo cô ta ngồi vào xe. Cuối cùng xe bảo mẫu cũng dừng ở trước nhà của Tổng Cần, ngón tay của Tổng Cần nhẹ nhàng gõ lên mu bàn tay của mình hai cái, quay đầu nói với Kỳ Tiểu Ngôn: “Đi lên rồi nói?”

Tuy rằng cô ta dùng câu nghi vấn, nhưng lại không đợi Kỳ Tiểu Ngôn trả lời đã mở cửa xe bước xuống. Trợ lý từ kính chiếu hậu tò mò nhìn Kỳ Tiểu Ngôn, Kỳ Tiểu Ngôn cũng nhìn lại cô ta một cái, rồi bước xuống xe.

Tổng Cần pha một bình cà phê, rót ra hai cái ly đặt lên trên bàn. Kỳ Tiểu Ngôn trầm mặc ngồi ở đối diện, không có ý muốn uống. Tổng Cần cười một tiếng, cầm ly cà phê lên nhấp một ngụm: “Về mặt của anh rất nghiêm túc, làm cho em nhớ đến giáo sư Kiều Y Tư. Ừm, anh còn nhớ giáo sư Kiều Y Tư không? Tuy rằng ông ấy chỉ có dạy ở đây một học kỳ, nhưng làm cho người ta nhớ mãi không quên, bây giờ em vẫn còn nhớ rõ ông ấy mắng chửi người thích nhất là nói...”

“Tôi không phải đến đây để ôn chuyện cùng cô.”

Con người Tổng Cần hơi giật giật, bỏ ly cà phê trên tay xuống, im lặng không lên tiếng. Hai người trầm mặc một lúc, Kỳ Tiểu Ngôn đang muốn mở miệng, Tổng Cần đã ngắt lời nói: “Trước khi anh nói, trước hết có thể nghe em nói vài câu có được không?”

Kỳ Tiểu Ngôn gật đầu.

Tổng Cần cầm ly cà phê đang bốc hơi nghi ngút ở trước mặt lên, nở nụ cười tự giễu nói: “Anh có biết vì sao em lại bước vào giới giải trí không?”

“Không biết.”

Tổng Cần cúi đầu cười cười: “Đã từng có rất nhiều phóng viên hỏi em vấn đề này, câu trả lời của em luôn là em muốn khiêu chiến với lĩnh vực trái ngược với lĩnh vực của mình, xem khả năng của mình có thể đạt đến trình độ nào. Nhưng thật ra, em chỉ là muốn làm cho anh chú ý đến em.”

Lông mày của Kỳ Tiểu Ngôn giật giật, Tổng Cần nhìn anh, cười một tiếng: “Thật bất ngờ có đúng không? Em cũng còn bất ngờ nữa là. Lúc còn đi học, em vẫn muốn đuổi theo bước chân của anh, em nghĩ chỉ cần em đủ xuất sắc, anh nhất định sẽ chú ý tới em. Nhưng sau khi thi đậu nghiên cứu sinh, áp lực của em càng lúc lại càng lớn, ở trong nước khi em nhìn thấy luận văn của anh được đăng tải trên các tạp chí nổi tiếng, mới phát hiện ra, có thể cả đời em

cũng không thể đạt đến trình độ của anh.”

Kỳ Tiểu Ngôn nói: “Cô hoàn toàn không phải làm như vậy.”

Tổng Cận nhìn vào mắt của anh, nhấp môi nói: “Anh có biết, mỗi lần anh nhìn em, ánh mắt của anh đều vô hồn, mặc dù anh đang nhìn em, nhưng cũng không khác gì so với khi anh nhìn những thức khác. Sau này em lại phát hiện ra, chỉ có khi em nói đến một số vấn đề toán học khó, thì hình bóng của em trong mắt anh mới rõ ràng hơn một chút.”

Kỳ Tiểu Ngôn không nói gì, Tổng Cận lại tiếp tục nói: “Nhưng toán học đối với em không có cách nào tiến xa hơn được nữa, em biết giới hạn của mình ở đâu. Lúc tốt nghiệp nghiên cứu sinh, em cũng nhận được vài lời đề nghị tốt, lúc ấy em cứ tưởng, đời này cứ như vậy mà trôi qua, sau đó không lâu, em nhìn thấy tin tức bộ phim [Họa hồn] công khai tuyển nữ diễn viên chính.”

Tổng Cận tạm dừng một chút: “Em đột nhiên nảy ra ý tưởng, nếu như em trở thành ngôi sao, anh sẽ có rất nhiều dịp nhìn thấy em đúng không? Có khi là biển quảng cáo ven đường, cũng có khi là trên tivi, trên tàu điện ngầm, có khi là trên tạp chí nào đó vào buổi sáng...” Cô ta nói đến đây thì khẽ cười một tiếng, “Vì thế em đăng ký, không nghĩ tới mình bất ngờ phù hợp với nhân vật này.”

Kỳ Tiểu Ngôn vẫn không nói chuyện, Tổng Cận uống một ngụm cà phê, hương vị có chút chua sót: “Có đôi khi em cũng nghĩ vì sao em lại thích anh, có lẽ là do ánh mắt chuyên chú của anh khi giảng đề cho em? Hoặc có lẽ là khi em bị thương anh lo lắng ôm em đến phòng y tế? Có đôi khi em cũng hiểu được, có lẽ em thích không phải là anh, mà chính là tài năng của anh...” Cô ta ngược mắt lên nhìn Kỳ Tiểu Ngôn, trong mắt lóe lên một tia cảm xúc khác thường: “Lời của em đã nói hết rồi, anh vẫn có chuyện muốn nói với em sao?”

Kỳ Tiểu Ngôn nói: “Ừm.”

Tổng Cận rũ mắt xuống, cười nhẹ một tiếng: “Được rồi, em rửa tai lắng nghe đây.”

Kỳ Tiểu Ngôn nghiêng người về phía trước, giọng nói vẫn lạnh lẽo mười năm như một: “Tôi hy vọng, cô sẽ không đến quấy rầy Dương Vi nữa.”

Tổng Cận thoáng cái sùng sốt, cười nhạt một tiếng: “Quấy rầy? Cô ấy nói với anh như vậy sao?”

Kỳ Tiểu Ngôn nhìn cô ta, vẻ mặt không có chút nào buông lỏng: “Tôi không biết cô nói cái gì với cô ấy, nhưng cô làm cho cô ấy không vui.”

“Cô ấy thực sự không vui?” Tổng Cận cảm thấy rất là buồn cười: “Cô ấy nhanh nhẹn nhanh miệng bao nhiêu anh hẳn biết rõ, anh cảm thấy cô ấy sẽ làm cho em thực sự vui vẻ sao?”

Kỳ Tiểu Ngôn không trả lời, Tổng Cận im lặng một lúc, sau đó cảm xúc có chút xúc động: “Anh đã thích cô ấy như vậy, tại sao lại còn muốn ly hôn với cô ấy? Nếu như anh không ly hôn, em cũng không có ảo tưởng gì!”

Lời nói này của cô ta có phần oán giận, cũng có phần phẫn nộ, Kỳ Tiểu Ngôn chờ cho cô ta bình tĩnh một chút, sau đó mới mở miệng hỏi: “Cô đã xem tranh của Dương Vi chưa? Đề cương luận văn của cô ấy là tác phẩm có tên [Cô gái giữa rừng mưa nhiệt đới].

Anh dường như đang nhớ lại cái gì đó, không nhanh không chậm miêu tả nói: “Bầu trời xanh thẳm, sắc hoa rực rỡ, cây cối rậm rạp, còn có một cô gái mặc váy dài màu trắng bay tung bay trong gió, những tầng màu lớn giống như những sắc màu của cây bồ công anh, bao trùm toàn bộ bức tranh.”

Tổng Cận hừ một tiếng, cười: “Cho nên? Anh và cô ấy ly hôn chính là vì sự tươi đẹp của bức tranh.”

Tổng Cận sợ run một cái chớp mắt, nhìn Kỳ Tiểu Ngôn nói: “Người hiện tại ngữ khí giống như là một cái khoan dung trượng phu nhắc tới chính mình hướng tới hoa hoa thế giới thì từ khi ngữ khí. Người tin tưởng chờ năng ở bên ngoài trải qua quá một việc sau, sẽ một lần nữa trở lại cạnh người.

Tổng Cận run sợ, chớp mắt mấy cái, nhìn Kỳ Tiểu Ngôn: “Bây giờ, ngữ điệu của anh giống như là một người chồng khoan dung độ lượng, khát vọng muốn hướng đến thế giới phồn hoa xinh đẹp của vợ mình. Anh tin tưởng, chờ cô ấy sau khi trải nghiệm thế giới bên ngoài, sẽ một lần nữa trở lại bên cạnh anh.”

Kỳ Tiểu Ngôn nói: “Phải nói là hai người chúng tôi đều cần một chút không gian để trưởng thành, lúc trước tôi và Dương Vi kết hôn cũng chưa từng trải qua giai đoạn yêu đương, tôi cũng không theo đuổi cô ấy, thậm chí ngay cả cầu hôn cũng không có, đây quả thật là nỗi tiếc hận của cô ấy, tôi sẵn sàng bổ sung chỗ trống trong bức tranh của cô ấy.”

“Vậy anh có bao giờ nghĩ tới, có khả năng cô ấy cũng bị người khác theo đuổi mất rồi?”

Kỳ Tiểu Ngôn trầm mặc một lúc mới nói, “Tôi sẽ không để cho loại sự tình này xảy ra, cho dù bây giờ trong mắt cô ấy còn có người khác, nhưng sẽ có một ngày, tôi sẽ làm cho cô ấy chỉ chú ý đến tôi.”

Khóe miệng Tổng Cận cong lên, không nói nữa. Kỳ Tiểu Ngôn từ trên ghế đứng lên, nhìn cô ta nói: “Tôi nghĩ tôi đã nói rõ ràng với cô rồi, hy vọng về sau cô sẽ không đi quấy rầy cô ấy nữa.”

Anh mở cửa phòng rồi đi ra ngoài, không có một tia luyến tiếc.

Mấy ngày sau, Kỳ Tiểu Ngôn có gọi điện thoại cho Dương Vi vài lần, Dương Vi nhìn thấy ba chữ “Cuốn bài thi”, liền trực tiếp ấn tắt. Trong một tuần này cô liêu mạng vẽ tranh, bận rộn đến tận thứ sáu hôm nay mới giao nộp bản vẽ. Nhà xuất bản rất vừa lòng với bản vẽ phác thảo của cô, nhanh chóng

gửi tiền vào tài khoản cho cô.

Dương Vi cầm được tiền nhuận bút, trong lòng vui như nở hoa, gửi tin nhắn cho Thịnh Lôi và Giản Song, mời hai người đi ăn tối. Giản Song nói buổi tối phải đi cùng với người yêu không đi được, trái lại Thịnh Lôi rất thoải mái nhận lời.

Sau khi tân tằm, trước tiên cô và Thịnh Lôi cùng đi xem phim, sau đó đi đến quán nướng mà các cô hay tới, gọi mấy chai bia cùng một đồng thịt lớn.

Thịnh Lôi nhìn Dương Vi vừa uống rượu vừa ăn thịt, sắc bén trừng mắt: “Cậu gần đây có cái gì đó không được tốt à, tâm tình không tốt?”

Dương Vi lập tức phủ nhận: “Ai nói? Tối hôm nay nhận được tiền nhuận bút nên rất vui!”

Thịnh Lôi ăn tiếp một miếng sườn lợn, đánh giá thần sắc của cô: “Cậu không phải bị giáo sư Kỳ cấm không cho uống rượu sao? Thực sự là muốn đấu tranh giành lại tự do?”

Dương Vi nâng cằm lên, hừ lạnh một tiếng: “Anh ta không cho tớ uống thì tớ sẽ không uống à? Anh ta nghĩ anh ta là ai?”

Thịnh Lôi vuốt cằm, tiến đến trước mặt cô hỏi: “Có liên quan đến Kỳ Tiểu Ngôn?”

Dương Vi híp mắt: “Đừng nhắc đến anh ta với tớ, nhắc đến nữa, bữa này cậu tự mình trả tiền.”

Thịnh Lôi bị uy hiếp, bắt đầu rót rượu cho Dương Vi. Cô biết là từ lượng của Dương Vi rất kém, mấy chén đã say, có cái gì đều nói ra hết.

“Tổng Căn...Cậu có biết cô ta không?” Dương Vi vỗ vai Thịnh Lôi, hai gò má đã đỏ hồng.

Thịnh Lôi gật đầu.

Dương Vi thành thực nói: “Cô ta là mối tình đầu của Kỳ Tiểu Ngôn!”

Thịnh Lôi nói: “Cái này tớ biết, trên tạp chí cũng đăng lên, rất rõ ràng là Kỳ Tiểu Ngôn mà. Ăn chút hoa quả khô đi.”

Dương Vi ôm lấy cổ của cô, thần bí nói: “Buổi tối hôm tớ bị cướp đó, Kỳ Tiểu Ngôn đang ở nhà cô ta! Ha Ha, sau đó tớ gọi Kỳ Tiểu Ngôn đi, Tổng Căn tức giận mặt mày tái mét, chạy đến cổng trường học chặn đường tớ!”

Lượng tin tức này quá lớn, Thịnh Lôi tiêu hóa trong chốc lát mới nói: “Cậu bị cướp khi nào?! Không phải nói là bị trộm sao?”

Dương Vi mang bộ dạng không thèm để ý nói: “Tớ lừa các cậu, ợ, cậu biết không, lúc ấy tớ bị dọa chết khiếp, hấn cầm một con dao, dài...dài như này.”
Dương Vi đưa tay làm động tác miêu tả cho cô xem.

Thịnh Lôi tức giận đứng lên, vỗ bốp một cái lên bàn: “Cậu bị cướp anh ta lại còn ở trong nhà người đàn bà khác, người đàn bà kia còn không biết xấu hổ đến trường học chặn đường cậu? Thực sự cho mình là con nhà quan, đến khi để nhà dân à!”

Dương Vi gật đầu: “Cô ta còn nói tớ không xứng với Kỳ Tiểu Ngôn.”

“Cậu không xứng? Cô ta thì xứng sao?” Thịnh Lôi cầm lấy bả vai Dương Vi hỏi, “Vậy còn cậu? Cứ để cho cô ta đi như vậy à?”

“Không, tớ hung hăng cản cho cô ta một cái!”

Dương Vi lại ợ rượu lên: “Không để ý đến anh ta, anh ta gọi điện thoại cho tớ, tớ liền trực tiếp tắt máy.”

“Làm như vậy sao được! Không mắng anh ta một trận tớ không thể nguôi giận!” Thịnh Lôi lấy điện thoại di động của Dương Vi ra, gọi điện thoại cho Kỳ Tiểu Ngôn.

Kỳ Tiểu Ngôn vừa tắm rửa xong từ phòng tắm đi ra, nhìn màn hình di động sáng lên hai chữ “Bé ngoan”, nhanh chóng đến nhận điện thoại: “Bé ngoan?”

“Ai là bé ngoan của anh!” Thịnh Lôi mắng to vào Microphone: “Kỳ Tiểu Ngôn anh thật là lợi hại nha, mới ly hôn không lâu đã ở cùng một chỗ với ngôi sao nữ rồi, còn đến trước mặt Dương Vi để dương oai? Không sợ mặt mặt đỏ không!”

Kỳ Tiểu Ngôn ngán người một lúc, mới hỏi: “Cô là Thịnh Lôi, Dương Vi đâu? Tôi muốn nói chuyện với cô ấy.”

“Cô ấy không có gì muốn nói với anh cả.”

Dương Vi cắn một miếng thịt dê nướng, quay đầu nhìn Thịnh Lôi: “Cậu đang nói chuyện với Kỳ Tiểu Ngôn à? Đưa đây để tớ nói!” Cô đoạt lấy điện thoại trên tay Thịnh Lôi, học giọng nói tức giận vừa rồi của cô ấy nói: “Kỳ Tiểu Ngôn anh không phải là người! Anh là tên khốn kiếp! Thằng khốn! Ngu ngốc! Trúng gà thối!”

Thịnh Lôi: “.....”

Dương Vi không hổ là người làm nghệ thuật, mắng chửi người cũng có cảm giác nghệ thuật như vậy.

Đầu bên kia điện thoại, lông mày Kỳ Tiểu Ngôn nhíu chặt lại với nhau: “Em uống rượu à? Không phải là đã không cho em ra ngoài uống rượu rồi sao?”

“Anh không cho em uống, em càng muốn uống, tức chết anh!”

Ánh mắt Kỳ Tiểu Ngôn trầm xuống: “Bây giờ em đang ở chỗ nào?”

“Không nói cho anh!”

Kỳ Tiểu Ngôn hơi ngửa đầu ra sau, giọng nói giận dữ: “Dương Vi, bây giờ em lập tức nói cho anh biết, em đang ở chỗ nào.”

Dương Vi ấn tắt điện thoại. Kéo cánh tay Thịnh Lôi, giờ chén rượu trên bàn lên: “Nào, chúng ta tiếp tục uống.”

Bây giờ, Thịnh Lôi hơi có chút hối hận, cô không nên rót rượu cho Dương Vi. Cô lấy chén rượu trên tay Dương Vi, để sang một bên: “Được rồi, thời gian không còn sớm nữa, chúng ta nên đi về thôi.”

“Không, tớ còn muốn uống nữa!”

Thịnh Lôi hơi đau đầu: “Chúng ta về nhà lại tiếp tục uống được không?”

“Không, phải uống ở đây!”

Dương Vi nói xong lại cầm lấy chén rượu, di động đặt trên bàn đột nhiên vang lên. Dương Vi nhìn thoáng qua tên “Cuốn bài thi” hiển thị trên màn hình, ghét bỏ đặt di động ở một bên, Thịnh Lôi cũng nhìn di động, hai người đều không nhận điện thoại. Điện thoại tự động kết thúc cuộc gọi, rất nhanh sau đó lại vang lên, người gọi điện thoại vẫn là Cuốn bài thi.

Cứ lặp lại như vậy ba lần, Thịnh Lôi nhận điện thoại: “Rốt cuộc anh có chuyện gì?”

“Bây giờ hai người ở chỗ nào?”

Giọng nói vốn đã lạnh lẽo của Kỳ Tiểu Ngôn trong bóng đêm dường như càng trở nên âm u lạnh lẽo hơn, Thịnh Lôi cầm điện thoại di động, suy nghĩ một lúc, nói địa chỉ cho anh.

Điện thoại dường như là bị cắt đứt trong nháy mắt. Thịnh Lôi để điện thoại di động vào trong túi xách của Dương Vi, đoạt chén rượu trên tay cô: “Uống rượu không làm cái gì, ăn nhiều thịt một chút.”

Dương Vi dường như cảm thấy rất có lý, lại cầm một xiên thịt dê lên ăn.

Không lâu sau, Thịnh Lôi cũng có may mắn lần đầu tiên nhìn thấy cấp độ D của đua xe kỹ thuật, Xe Audi nhanh như chớp dừng lại ở ven đường đối diện, tiếng phanh xe vang lên chói tai.

Kỳ Tiểu Ngôn thấy Dương Vi đã nằm gục ở trên bàn, cau mày hỏi Thịnh Lôi: “Cô đã cho cô ấy uống bao nhiêu rượu?”

Thịnh Lôi nói: “Anh nói lời này thật giống như tôi có ý đồ gây rối đối với cô ấy vậy. Nhưng mà, tiền sinh anh là vị ấy à?”

Kỳ Tiểu Ngôn không để ý đến lời nói châm biếm của cô, cúi người xuống ôm lấy thất lưng đã mềm nhũn của Dương Vi: “Tôi đưa cô ấy về nhà.” Anh nói xong liền đi sang phía đối diện bên kia đường, tận đến khi chiếc xe Audi màu đen chở Dương Vi đi xa, Thịnh Lôi mới đột nhiên nhớ tới, FML! Còn chưa trả tiền.

Bạn đang đọc truyện *Ly Hôn Là Chuyện Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32

Kỳ Tiểu Ngôn dừng xe xong, bế Dương Vi từ trên xe xuống

Dương Vi tựa vào vai Kỳ Tiểu Ngôn, mơ mơ màng màng nghĩ: “Kỳ Tiểu Ngôn, anh không phải là người, anh là một tên khốn kiếp....”

Kỳ Tiểu Ngôn mắt nhắm tịt lại, tiếp tục ôm cô đi về phía trước. Dương Vi xoay túi trong tay, đánh lên người anh: “Anh dựa vào cái gì mà không cho em uống rượu, hả? Em càng muốn uống! Đầu của bàn chải đánh răng vì sao phải đặt quay về bên trái? Mặt trời sẽ rơi xuống chắc?”

Kỳ Tiểu Ngôn nghiêng đầu, né tránh túi của cô đánh vào, Dương Vi tức giận kéo một nắm tóc xoắn trên đầu anh: “Lại còn chạy đến nhà Tống Cẩn, cắt anh, cắt anh!”

Kỳ Tiểu Ngôn: “.....”

Anh cúi đầu nhìn Dương Vi, miệng khẽ cười: “Cắt anh thì em phải làm sao bây giờ?”

Dương Vi sững sốt, tức giận cảm túi trên tay đánh vào anh: “Cậy mình có mấy phần nhan sắc, liền đắc ý vênh váo? Anh cũng quyến rũ Tổng Cảnh như vậy có phải hay không?”

Cánh tay Kỳ Tiểu Ngôn bị cô đánh trúng, hơi nhú mảy: “Đừng làm rộn, cẩn thận ngã xuống.”

Dương Vi dường như không nghe thấy, tiếp tục nói giọng say mê: “Anh có mối tình đầu thì rất giỏi sao, lại còn lên báo yêu yêu đương đương, đốt hết các người, các người!”

Lồng ngực Kỳ Tiểu Ngôn thở ra một hơi, cánh tay lại ôm chặt cô hơn nữa.

Sau khi về đến nhà, anh đặt Dương Vi lên ghế sofa, lấy hai quả cam trong giỏ, đi vào phòng bếp, pha cho Dương Vi một cốc nước cam: “Uống cái này đi, có thể tỉnh rượu.”

Dương Vi bực mình xoay người, bất động trên ghế sofa: “Em không uống, em muốn dựa vào nghị lực kinh người của em để chống đỡ!”

Kỳ Tiểu Ngôn: “.....”

Anh lại thờ dài lần nữa, giờ cái ly trong tay lên, một hơi uống cạn cốc nước cam. Bỏ cái cốc xuống, anh đứng dậy ôm ngang Dương Vi lên, đi vào phòng ngủ. Dương Vi ở trong lòng anh không an phận gây rối: “Anh để em xuống, em không uống!”

Kỳ Tiểu Ngôn ném cô lên trên giường, tháo lỏng cà vạt của mình: “Dương Vi, lần sau em còn dám chạy ra ngoài uống rượu như vậy, em nhất định phải chết.”

Kỳ Tiểu Ngôn không nói lý với cô, cởi áo khoác ra đi vào phòng tắm. Tuy rằng trước khi ra khỏi nhà anh mới tắm giặt sạch sẽ xong, nhưng ôm Dương Vi về nhà, lại khiến cho anh cả người đầy mồ hôi.

Dương Vi dường như nháo mặt mỗi rồi, cuối cùng cũng trở nên im lặng. Lúc Kỳ Tiểu Ngôn tắm nước lạnh xong đi ra, cô đã yên lặng ngủ ở trong chăn. Kỳ Tiểu Ngôn đi đến, ngồi xuống bên giường.

Lông mi của Dương Vi rất dài, phủ bóng xuống hốc mắt. Kỳ Tiểu Ngôn nhìn chằm chằm cô một lúc, nhếch khóe miệng lên, lấy tay sờ sờ lông mi của cô. Dương Vi bất an nhú nhú lông mày, mở mắt ra nhìn người đã quá nhiều giấc ngủ của mình.

Khóe miệng Kỳ Tiểu Ngôn vẫn mang theo ý cười, mùi sữa tắm vẫn chưa tan hết giống như thuốc mê thúc giục hơi còn trong người Dương Vi.

Cô nhú nhú mi, nhìn Kỳ Tiểu Ngôn nói: “Tên trộm này, ở đây quyến rũ em có phải không? Nói cho anh biết, con người của em không chịu được sự quyến rũ.” Cô nói xong liền cầm lấy cánh tay của Kỳ Tiểu Ngôn, kéo anh xuống dưới, hôn lên môi của anh.

Kỳ Tiểu Ngôn thoáng giật mình, rất nhanh đã đổi khách thành chủ, đặt cô ở dưới thân. Hai người đối với thân thể của đối phương đã quá mức quen thuộc, gần như dựa sát vào nhau. Kỳ Tiểu Ngôn tham lam hôn cổ Dương Vi, ném áo khoác của cô xuống đất: “Bà xã...”

Giọng nói động tình của Kỳ Tiểu Ngôn luôn đặc biệt gọi cảm, chỉ ngắn gọn hai chữ đã kéo Dương Vi vùi sâu vào vũng bùn. Cô theo giọng nói của Kỳ Tiểu Ngôn gọi một tiếng ông xã. Ngón tay thon dài của Kỳ Tiểu Ngôn luồn vào tóc Dương Vi, vùi đầu vào tai cô nhỏ giọng nói: “Lâu rồi không làm, có thể sẽ hơi đau một chút, rất nhanh qua thôi...”

“Ừm...” Dương Vi mơ hồ đáp một tiếng, cảm giác có một con chó lớn đang liếm chung quanh người mình. Nhiệt độ trên người càng lúc càng tăng, đầu óc Dương Vi càng trở nên mơ hồ, chỉ có thể giao tất cả cho người bên trên.”

“Quyển Quyển, đau...Nhẹ chút...”

Kỳ Tiểu Ngôn hôn một cái lên khóe mắt ẩm ướt của cô, động tác chậm lại nói: “Như vậy có tốt hơn chút nào không?”

“Ừm...” Dương Vi mở to mắt nhìn anh, con ngươi xinh đẹp mờ mờ một tầng hơi nước. Ánh mắt của Kỳ Tiểu Ngôn trầm xuống, đặt tay của cô lên đỉnh đầu, cúi đầu ngậm lấy môi của cô.

Sáng hôm sau.

Bên ngoài rèm cửa sổ dày, chim chóc vui mừng ca hát, Dương Vi làm bầm vài tiếng, vò vò tóc của mình, mở mắt ra.

Bên cạnh có một người đàn ông đang ngủ, đẹp trai giống như Kỳ Tiểu Ngôn, từ phần cơ thể lộ ra bên ngoài chăn của anh, có thể phán đoán xác suất anh không mặc quần áo là hơn 99%.

Dương Vi theo bản năng sờ sờ lên người mình, cảm giác trên tay cho thấy, trên người cô không có quần áo, chỉ có da thịt của mình. Trong lòng run lên bần bật. Hình ảnh kiều diễm tối hôm qua nhanh chóng hiện lên trong đầu, Dương Vi mở to hai mắt, che miệng lại không tiếng động hét rầm lên.

Ông trời ơi! Cô thực sự đói khát đến mức đi ngủ với chồng trước của mình!

Phát tiết xong, Dương Vi cố gắng tìm kiếm quần áo của mình ở trên sàn. Cô cẩn thận kéo chăn che mình lại, chậm rãi dịch chuyển sang bên cạnh.

Đột nhiên bàn tay ở trên eo của mình thắt chặt lại, kéo Dương Vi vào trong lòng: “Đi đâu? Ăn xong rồi còn muốn trốn sao?”

Kỳ Tiểu Ngôn không mở mắt, nhưng Dương Vi lại cảm thấy ánh mắt của anh như đang nhìn mình đầy chăm chọc.

Cô hất cằm lên, khiêu khích nói: “Người ăn là anh mới đúng chứ? Em không muốn anh phụ trách đã là tốt lắm rồi.”

Kỳ Tiểu Ngôn mở mắt ra, đôi mắt đen nhánh dịu dàng chăm chú nhìn cô: “Anh nguyện ý phụ trách.”

Dương Vi nhếch khóe miệng, nhìn anh không nói câu gì. Kỳ Tiểu Ngôn tiến lại gần mặt cô, vẻ mặt chuyên chú nói: “Bé ngoan, chúng ta phục hôn đi.”

Giọng nói của anh mang theo tia khẩn cầu (*), lông mi Dương Vi khẽ giật, đẩy anh ra: “Kỳ Tiểu Ngôn, một năm trước anh ngủ với em một lần, liền cưới em về nhà, bây giờ lại bởi vì ngủ với em một lần nữa, liền muốn em phục hôn với anh?”

(*) Khẩn cầu: Khẩn thiết, cầu xin

Kỳ Tiểu Ngôn trầm mặt một chút, hỏi: “Vậy em có nguyện ý cho anh cơ hội theo đuổi em một lần nữa hay không?”

“Không muốn!” Dương Vi tung chăn ra, nhảy xuống giường. Cô đi chân trần đến bên tủ quần áo, lấy ra mấy bộ đồ, mang vào phòng tắm. Kỳ Tiểu Ngôn nghe tiếng nước chảy rào rào trong phòng tắm, nhìn trần nhà xoa xoa tóc của mình.

Dương Vi đứng trước gương nhìn những nốt xanh đỏ loang lổ trên người mình, khóe miệng theo bản năng co rút một cái. Bọn họ đêm qua làm mấy lần? Hai lần? ba lần? Kỳ Tiểu Ngôn quả thật chính là cảm thú!

Dòng nước nóng làm dịu đi đau nhức trên người cô, Dương Vi đắm đắm thất lung của mình, trước mắt lại hiện lên hình ảnh mình kéo Kỳ Tiểu Ngôn xuống cường hôn anh.”

.... Vì sao mình vừa say rượu thì liền biến thân?

Không! Làm sao có thể trách cô! Kỳ Tiểu Ngôn là một người đàn ông làm sao một chút định lực cũng không có được.”

Lúc Dương Vi tắm rửa, Kỳ Tiểu Ngôn cũng đi tắm, sau khi Dương Vi từ phòng ngủ đi ra ngoài, trên bàn đã bày hai cốc nước cam, một vài miếng bánh mì, hai quả trứng chiên. Trên lòng đỏ của trứng chiên, giăm bông được bày thành một khuôn mặt cười, Dương Vi cúi đầu nhìn thoáng qua, dùng đĩa xiên trứng chiên, há mồm cắn một miếng hết hơn một nửa.

Kỳ Tiểu Ngôn ngồi đối diện với cô, uống một ngụm nước cam hỏi: “Em còn cảm thấy có chỗ nào không thoải mái không?”

Mặt Dương Vi khẽ đỏ lên, cắn nốt miếng trứng chiên còn lại.

Giải quyết xong bữa sáng, Dương Vi cũng không thu dọn bàn, trực tiếp cầm lấy túi xách trên ghế sofa đi ra khỏi tiểu khu, Kỳ Tiểu Ngôn theo cô lên một chiếc xe buýt, đi đến ngồi bên cạnh cô. Dương Vi cau mày quay sang, hỏi anh: “Anh đi theo em làm cái gì?”

Kỳ Tiểu Ngôn hỏi ngược lại: “Xe buýt này là của nhà em nhận thầu à?”

Dương Vi trừng mắt nhìn anh một cái, xoay người nhìn ra ngoài cửa sổ. Xe buýt đi được hai trạm, từ cửa trước có một đôi ông bà cụ đi xuống, Kỳ Tiểu Ngôn thấy bọn họ, liền từ chỗ ngồi đứng lên. Dương Vi còn đang chăm chú nhìn ra ngoài cửa sổ, Kỳ Tiểu Ngôn gọi cô một tiếng: “Dương Vi.”

Dương Vi không nhận được quay đầu lại, sau khi thấy ông bà cụ trước mặt bọn họ, liền nhanh chóng đứng lên. Ông bà lão kia ngồi xuống vị trí của bọn họ, cười với bọn họ nói lời cảm ơn. Dương Vi có chút ngượng ngùng, cũng cười với hai người: “Không có gì đâu ạ.”

Kỳ Tiểu Ngôn đứng ở bên cạnh cô, bà cụ kia đánh giá họ vài lần, hỏi: “Hai cháu là người yêu à? Đúng là trai tài gái sắc.”

Dương Vi hơi khó xử nói: “Không phải đâu ạ, cháu không biết anh ấy.”

Kỳ Tiểu Ngôn nhìn cô một cái, không lên tiếng, trái lại bà cụ đã sang sang nở nụ cười: “Sao thế, cãi nhau à?”

Ông cụ bên cạnh oán hận nói: “Bà lại nhiều chuyện rồi, chuyện của người trẻ bà biết cái gì?”

Bà cụ không phục nhìn ông: “Sao tôi lại không hiểu, tôi cũng không phải chưa từng trẻ tuổi, ông xem bọn họ xứng đôi như vậy, chia tay thật là đáng tiếc.”

Ông cụ lắc lắc đầu nói nhỏ, ngẩng đầu nói với Dương Vi và Kỳ Tiểu Ngôn: “Hai cháu đừng để ý bà ấy, bà ấy lúc nào cũng thích quan tâm đến chuyện của người khác.”

“Tôi thích quan tâm? Được, lúc ông không tìm thấy người nói chuyện, đừng có hỏi tôi.”

Dương Vi cúi đầu cười một tiếng: “Tình cảm của ông bà thật tốt.”

Bà cụ ghét bỏ nói: “Ai tình cảm tốt với ông ấy? Tính tình ngang bướng giống như đầu bò, lại hay thích làm bừa, không nghe khuyên bảo, còn không sạch sẽ, đúng rồi, tất trên chân ông mấy ngày rồi không thay?”

Ông cụ bị bà nói xong lỗ tai liền đỏ lên, lên tiếng phản bác nói: “Chẳng lẽ giống như bà một ngày thay ba lần tất thì mới gọi là sạch sẽ? Tôi không nghe khuyên bảo, bà thì nghe sao? Lúc trước cả nhà bà đều phản đối bà gả cho tôi, bà còn không phải cùng tôi tự kết hôn sao?”

“Ha ha hay cho ông, nếu như ông không ở dưới nhà tôi quỳ ba ngày ba đêm, ông cho rằng tôi sẽ dễ dàng gả cho ông như vậy sao?”

Dương Vi cong khoe môi cười một tiếng, Kỳ Tiểu Ngôn nhìn hai cụ nói: “Hai cụ chắc cũng phải làm đám cưới vàng rồi đấy à?”

Bà cụ liếc mắt nhìn anh một cái: “Chàng trai trẻ này rất tinh mắt, năm nay vừa tròn 50 năm. Thời gian trôi qua thật nhanh, tôi vậy mà đã gả cho ông được 50 năm rồi.”

Ông cụ lớn tiếng nói: “Nói chuyện thì cứ nói, liếc mắt làm cái gì?”

Bà cụ nói: “Tôi nhìn dáng dấp của cậu ấy rất đẹp trai, nếu tôi trẻ lại mấy chục tuổi, nhất định sẽ theo đuổi cậu ấy.”

Ông già hừ một tiếng: “Bà cho rằng ai cũng mắt mù giống tôi sao, lại đi coi trọng bà?”

Bà cụ vụng trộm véo ông một cái, lại ngẩng đầu lên nhìn Kỳ Tiểu Ngôn: “Chàng trai, cậu đừng trách tôi đông dài, trên đời này chẳng có cặp vợ chồng nào không cãi nhau cả, quan trọng là phải thông cảm và bao dung lẫn nhau, như vậy hôn nhân mới có thể lâu dài. Cậu nhìn cô gái này xinh đẹp như vậy, cậu không bao dung cô ấy, chắc chắn còn có rất nhiều người muốn bao dung cô ấy đấy.”

Kỳ Tiểu Ngôn gật đầu nói: “Cháu biết rồi.”

Dương Vi cảm lấy vòng treo trên đỉnh đầu, quay sang một bên, xe buýt phanh gấp một cái, cô thuận thế ngã vào lòng Kỳ Tiểu Ngôn. Kỳ Tiểu Ngôn một tay vịn vào ghế dựa, một tay đỡ lấy thắt lưng của cô: “Em không sao chứ?”

“Không sao cả.” Dương Vi nhanh chóng đẩy khỏi tay của anh, đứng lên, đến điểm dừng chân tiếp theo thì xuống xe. Cô đi dọc theo đường phố một lúc lâu, Kỳ Tiểu Ngôn vẫn đi theo phía sau cô. Đi được một lúc, một quá, cô liền rẽ vào một cửa hàng bánh ngọt ven đường, gọi cho mình một cốc sinh tố măng cầu.

Kỳ Tiểu Ngôn cũng đi theo cô vào trong quán, ngồi xuống đối diện cô. Dương Vi không nói câu gì ăn măng cầu trong cốc. Tận đến khi cốc sinh tố măng cầu đã thấy đáy, Dương Vi mới cầm khăn tay hoa hồng trên bàn xoa xoa khoe miệng, ngẩng đầu lên nhìn Kỳ Tiểu Ngôn nói: “Được rồi, em sẽ cho anh một cơ hội nữa để theo đuổi em.”

Mặt Kỳ Tiểu Ngôn bỗng nhiên tràn ra một nụ cười yếu ớt, giống như bầu trời u ám của mùa đông được xua tan bởi tia nắng mặt trời đầu tiên ấm áp của mùa xuân.

Dương Vi bĩu môi, bổ sung nói: “Nhưng mà anh cũng phải biết, kết quả theo đuổi chỉ có thể là thất bại.”

Kỳ Tiểu Ngôn nhìn cô, giống như tuyên thệ nói: “Anh sẽ theo đuổi đến lúc nào thành công mới thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Ly Hôn Là Chuyện Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 33

Đời này giáo sư Kỳ còn chưa theo đuổi con gái bao giờ, cho nên Dương Vi tốt bụng chỉ cho anh mấy câu: “Theo đuổi con gái chỉ ít phải viết thơ tình, tặng hoa, còn phải nắm tay dắt cô ấy đi ăn cơm, dạo phố, xem phim, mỗi ngày phải khen cô ấy xinh đẹp một lần, không có việc gì cũng phải chủ động ân cần hỏi han, những thứ khác tạm thời chưa nghĩ ra, lúc nào nghĩ ra sẽ nói cho anh biết.”

Khoe miệng Kỳ Tiểu Ngôn giật giật, sắc mặt hơi cứng lại: “Anh sẽ cố gắng.”

Dương Vi nhìn bộ dáng của anh, tâm tình không hiểu sao lại tốt lên rất nhiều, vì thế lại gọi thêm hai cái bánh pudding. Cô đẩy một cái đến trước mặt Kỳ Tiểu Ngôn, hỏi: “Anh ăn đi?”

“Ừ.” Kỳ Tiểu Ngôn cầm cái thìa múc một miếng bánh, ngược mắt lên nhìn cô một cái, “Đúng rồi, mối tình đầu của anh không phải là Tống Cần.”

Dương Vi mím môi ngậm thìa nhìn anh, nhú mày hỏi: “Hà? Vậy mối tình đầu của anh là ai?”

“Em.”

Lúc Kỳ Tiểu Ngôn nói những lời này thì cúi đầu ăn bánh pudding, Dương Vi không nhìn rõ được nét mặt của anh. Cô cười một tiếng, hỏi: “Vậy anh không phải là fan của cô ấy à?”

“Về chuyện này anh chưa bao giờ thừa nhận.”

“Nhưng rõ ràng anh đã xem trang chủ của cô ấy.”

Kỳ Tiểu Ngôn im lặng một lúc, bình tĩnh nói: “Anh chỉ tò mò tìm hiểu về Mạc Trần một chút, thấy em đi đến, thuận tay ấn vào bài viết bên cạnh.”

“Bình thường loại tình huống này mọi người đều là trực tiếp ấn dấu gạch chéo tắt đi chứ?”

“Chẳng lẽ anh sẽ giải thích với em là anh luôn chăm chú nhìn mặt bàn?”

Dương Vi: “.....”

Cô ăn một miếng bánh pudding, trêu tức nhìn anh: “Anh cũng có hứng thú với Mạc thiên vương à? Có phải cũng bị sắc đẹp của anh ấy hấp dẫn đúng không?”

Kỳ Tiểu Ngôn ngược mắt lên nhìn cô: “Em tốt nhất là nên tháo tấm poster ở trong phòng ngủ xuống.”

Dương Vi ngậm bánh pudding trong miệng, cúi đầu nở nụ cười.

Đi ra ngọt phẩm điểm thời điểm, Dương Vi đột nhiên nhớ tới cái gì, đối bên cạnh Kỳ Tiểu Ngôn hỏi: “Ngày hôm qua người là trực tiếp đem ta theo thiêu nướng điểm ôm đi?”

Lúc đi ra khỏi cửa hàng bánh ngọt, Dương Vi đột nhiên nhớ tới cái gì, hỏi Kỳ Tiểu Ngôn đang đi bên cạnh: “Hôm qua, anh cứ thể mang em từ quán thịt nướng đi thẳng?”

“Ừm.”

“Vậy anh đã trả tiền chưa?”

Kỳ Tiểu Ngôn dừng lại một chút: “Anh không nghĩ đến cái này.”

Dương Vi: “.....”

Thịnh Lôi sẽ không khởi tố cô vì tội lừa gạt chứ?

Cô hơi lo lắng lấy điện thoại di động ra, trên màn hình quả nhiên có một tin nhắn mới chưa đọc của luật sư Thịnh: “Tôi hôm qua ăn ở quán thịt nướng tổng cộng hết 237 tệ rồi, trước mười hai giờ sáng mai nếu mình vẫn không nhận được tiền, vậy thì cậu cứ chờ nhận giấy triệu tập của tòa án đi-- ”

Dương Vi: “.....”

Cô liếc nhìn Kỳ Tiểu Ngôn ở bên cạnh, nói với anh: “Trưa nay em phải đi ăn cơm với Thịnh Lôi, em đi trước đây.”

Kỳ Tiểu Ngôn suy nghĩ một chút hỏi: “Có muốn anh đưa em đi không?”

“Không cần đâu, xe của anh còn ở chỗ tiểu khu, em gọi xe là được rồi.” Dương Vi nói xong liền chạy nhanh đến đầu đường ngăn một chiếc xe taxi, còn không quên gọi điện hẹn gặp Thịnh Lôi vào giữa trưa, ở quảng trường Ánh Sao.

Hai người đi đến một nhà hàng hải sản, Thịnh Lôi gọi đồ ăn xong, hóng chuyện nhìn Dương Vi: “Tôi hôm qua, sau khi giáo sư Kỳ mang cậu đi đã xảy ra chuyện gì?”

“Không có chuyện gì cả.”

“Không có gì?” Thịnh Lôi không tin chăm chăm cô một lúc lâu, Dương Vi không được tự nhiên rụt cổ lại. Thịnh Lôi nhìn cô một hồi, đột nhiên kêu lên sợ hãi: “Dương Vi, cái nốt đỏ trên cổ cậu là cái gì!”

Dương Vi hơi quần bách, cô đã cố ý chọn một chiếc sơ mi cao cổ, không ngờ Thịnh Lôi lại tinh mắt đến thế.

“Hai người đã ngủ với nhau?!”

Dương Vi quả thực rất muốn chui xuống đất: “Cậu có thể nhỏ giọng một chút được không?”

“Hai người dám làm mà còn sợ người khác nói sao?” Thịnh Lôi bĩu môi: “Đúng là đòi phong bại tục.”

Dương Vi cầm lấy chiếc thìa trên bàn ăn, chỉ vào cô nói: “Không cho phép nói chuyện này nữa.”

Thịnh Lôi khinh thường nhìn cái thìa kia: “Nếu tớ cứ nói thì sao?”

“Vậy cậu vĩnh viễn mất đi người bạn là tớ đây, và cả 237 tệ rưỡi tớ nợ cậu nữa.”

Thịnh Lôi: “.....”

Cô thờ dài một hơi, nói: “Vậy bây giờ hai người định thế nào? Phục hôn à?”

“Ừm... Anh ấy cũng có ý này.”

“Vậy còn cậu?”

“Tớ đồng ý để cho anh ấy theo đuổi tớ một lần nữa.”

Thịnh Lôi trừng mắt nhìn, khuyên bảo cô: “Lần này nhất định phải ngược giáo sư Kỳ, đem những gì anh ta nợ cậu đòi về.”

Kỳ Tiểu Ngôn đang lái xe về trường học không hiểu sao lại cảm thấy một cơn gió lạnh thổi qua.

Sáng hôm sau, Dương Vi đang cắn một miếng bánh bao lao nhanh ra khỏi tiểu khu, thì thấy chiếc xe Audi quen thuộc đang đứng ở trước mặt. Cửa kính xe ở chỗ ghế lái chậm rãi được kéo xuống, lộ ra khuôn mặt của Kỳ Tiểu Ngôn: “Lên xe đi, anh đưa em đến trường.”

Dương Vi nhìn anh một lúc, đi vòng qua một đầu khác lên xe. Xe Audi không nhanh không chậm đi trên đường. Dương Vi ôm chiếc gối ôm của mình vào lòng, nghiêng đầu hỏi: “Hôm nay, Vi sao giáo sư Kỳ lại tới đón em đi làm?”

“Không phải em nói là không có việc gì cũng phải chủ động ân cần hỏi han sao?”

Dương Vi cúi đầu cười một tiếng, nói: “Em còn nói anh phải viết thư tình nữa, trước khi kết thúc giờ tự học phải đưa cho em.”

Kỳ Tiểu Ngôn: “.....”

Anh liếc nhìn cái bánh bao trong tay Dương Vi, hơi nhú mồm, “Buổi sáng em ăn cái này sao?”

“Ừm, không muốn nấu, hơn nữa trong nhà cũng không còn gì.” Dương Vi như chuột bạch gặm nhấm chiếc bánh bao trong tay.

“Buổi chiều tan tầm anh tới đón em, cùng đi siêu thị.”

Dương Vi nhanh chóng trừng mắt nhìn, tiếp tục cắn bánh bao.

Lúc đến cổng trường vẫn còn sớm, Kỳ Tiểu Ngôn gọi Dương Vi đang mở cửa xe lại, nhắc nhở nói: “Đừng quên tan tầm anh tới đón em.”

“Biết rồi.” Dương Vi phát phát tay với anh, bước xuống xe. Sau khi bảo vệ mập mập ở cổng nhìn thấy Dương Vi đã đi xa, liền vuốt cằm quan sát chiếc xe Audi màu đen kia. Trước đây hình như cô giáo Dương chưa bao giờ đi làm bằng chiếc xe này, chẳng lẽ chiếc xe Maserati sang trọng kia đã bị cho knockout sao?

Anh ta do dự trong lòng vài giây, cuối cùng vẫn là đem chuyện này đăng lên kênh bạn bè.

Dương Vi đi vào văn phòng, nhìn thấy cô giáo Diêu đang ngồi ở chỗ thần thần bí bí xem cái gì đó, tò mò đi qua xem: “[36 kếp]? [Binh pháp Tôn Tử]? Cô giáo Diêu cậu đang đọc cái gì đấy?”

Cô giáo Diêu theo thói quen đẩy gọng kính đen trên sống mũi lên, ngẩng đầu nói với Dương Vi: “Hôm nay tan tầm tớ sẽ đi xem mắt.”

Dương Vi mở to mắt: “Đối phương là quân nhân? Cho nên cậu phải học cái này?”

Cô giáo Diêu nhìn Dương Vi lắc đầu, ánh mắt kia giống như cười nhạo cô không hiểu biết: “Xem mắt chính là một trận chiến, chỉ có đọc thuộc binh pháp, mới có thể gặp chiêu phá chiêu.”

Dương Vi đi đến chỗ, ngồi xuống, trượt cái ghế đến bên cạnh cô ấy: “Nghe có vẻ rất cao thâm.”

“Đương nhiên.” Cô giáo Diêu một tay mở sách, biểu tình đặc biệt nghiêm túc: “Ví dụ như, đối phương hỏi cậu thích cái gì, cậu sẽ trả lời như thế nào?”

Dương Vi nói: “Sự thật mà trả lời.”

Cô giáo Diêu lắc đầu: “Tớ nói với anh ta, mỗi ngày tớ đều ở nhà xem phim, anh ta còn có thể nảy sinh hứng thú với tớ không? Căn cứ vào nghề nghiệp của đối phương để đưa ra câu trả lời, nếu đối phương là giáo viên thể hình, cậu nên trả lời là thích ra ngoài vận động, như leo núi.”

“Như vậy về sau mỗi lần anh ta đều hẹn cậu ra ngoài leo núi, cậu không phải là tự tìm đường chết à?”

“Cho nên đây mới là trận chiến chân chính!” Cô giáo Diêu đề lên bả vai của cô, lòng mi kích động đến run rẩy, “Câu trả lời phải khiến cho đối phương cảm thấy hứng thú, còn không được làm cho mình khó xử, điều này cần phải sự thông minh.”

Dương Vi: “.....”

“Mọi người trong tình yêu cũng vậy, cậu có biết tình yêu cũng có hạn sử dụng, chẳng bao lâu đối phương sẽ chán ghét cậu, cậu phải làm cho đối phương luôn luôn cảm thấy có hứng thú với cậu.” Cô ấy ôm lấy sách tiếng anh ở trên bàn đứng lên, xoay người chỉ chỉ vào quyển sách [Binh pháp tôn tử], “Học một chút.”

Dương Vi: “.....”

Sau khi cô giáo Diêu rời đi, Dương Vi thất thần nhìn chăm chăm mặt bàn của cô ấy một lúc, cầm [Binh pháp tôn tử] lên đọc.

Ở Đại Học Đế Đô, Kỳ Tiểu Ngôn đang ngồi trong văn phòng, cau mày nhìn chăm chăm trang giấy trắng trước mặt. Tổ trưởng ban toán học đi đến, vỗ vai anh hỏi: “Tiểu Kỳ, Gặp phải vấn đề nan giải gì à?”

Kỳ Tiểu Ngôn gật đầu.

Tinh thần của tổ trưởng dâng cao, có thể làm cho giáo sư Kỳ mặt cau mày có như vậy, nhất định là vấn đề nan giải mang tính toàn cầu: “Vấn đề bốn màu hay là giả thuyết Hodge?”

“Anh có biết viết thơ tình như thế nào không?”

Tổ trưởng: “.....”

Theo một nghĩa nào đó, đây đúng là vấn đề nan giải mang tính toàn cầu.

Anh ta nhìn chăm chăm Kỳ Tiểu Ngôn một lúc lâu, xác định anh hỏi vấn đề này rất nghiêm túc, cảm thấy nhất định là do mình bị sắc khói quá nhiều cho nên mới nhìn nhầm. Giáo sư Kỳ cũng cần phải viết thơ tình để theo đuổi con gái sao? Về mặt của anh ta biến đổi còn hơn so với thiên ngôn vạn ngữ.

Anh ta ho khan một tiếng, đưa ra kiến nghị: “Có lẽ cậu nên đi hỏi các giáo sư hệ tiếng Trung.”

Kỳ Tiểu Ngôn ngồi trên ghế suy nghĩ một lúc, cũng không có ý định rời đi. Tổ trưởng kéo ghế đến ngồi bên cạnh anh, nói lời thăm thía: “Viết thơ tình theo đuổi con gái có ích lợi gì đâu, những thứ đó đều là hư không, cậu phải làm cho cô ấy một ít hành động thực tế.”

Lông mày Kỳ Tiểu Ngôn nhíu lại: “Thực tế?”

Tổ trưởng nhìn xung quanh một chút, ghé sát vào tai anh thấp giọng nói: “Tôi nghe một sinh viên trong lớp tôi nói, con gái đều thích đàn ông có kỹ thuật hôn và kỹ thuật chèo thuyền tốt.”

Giáo sư Kỳ rơi vào trầm tư, anh và Dương Vi đã làm rất nhiều lần, số lần hôn môi còn nhiều hơn, chắc là không có vấn đề gì nhỉ? Ít nhất cho tới bây giờ Dương Vi cũng chưa nói kỹ thuật của anh không tốt.

“Nhưng con gái bây giờ thực sự đều thích chèo thuyền à? Tôi còn đặc biệt đến công viên trước cửa nhà luyện vài ngày.”

Kỳ Tiểu Ngôn: “.....”

Một ngày nào đó anh sẽ biết được sự thật, nhưng không phải bây giờ, từ chính miệng mình.

Giáo sư Ngô ban toán học đi đến, thấy Kỳ Tiểu Ngôn và tổ trưởng châu đầu ghé tai chụm lại một chỗ, liền đi đến hỏi: “Các cậu lén lút làm cái gì thế?”

Tổ trưởng ngẩng đầu nhìn anh ta một cái, nhẹ nhàng băng quơ nói: “Này, Tiểu Kỳ chuẩn bị đi hỏi giáo sư hệ tiếng Trung viết thơ tình như thế nào.”

“Viết thơ tình? Cái này còn phải đi hỏi giáo sư hệ tiếng Trung sao! Hệ toán học của chúng ta cũng biết cách viết!”

“Hả? Cậu viết thử một bài cho chúng tôi nghe xem nào?”

Ngô giáo sư đi đến trước bàn, nhíu mày nhìn Kỳ Tiểu Ngôn: “Cậu có biết công thức thơ tình không?”

“Công thức thơ tình?”

“Đúng vậy.” Giáo sư Ngô cầm lấy bút máy trên bàn của Kỳ Tiểu Ngôn, nhanh chóng viết một công thức xuống giấy, “Cậu có nhìn ra nó có cái gì đặc biệt không? Đồ thị của hàm số vẽ ra là một hình trái tim.”

“Còn có thể chơi như vậy sao?” Tổ trưởng mở rộng tầm mắt.

“Hừ hừ, còn không phải à.” Giáo sư Ngô lại viết một biểu thức số học lên giấy, cầm lên hỏi Kỳ Tiểu Ngôn, “Đáp án là bao nhiêu?”

Kỳ Tiểu Ngôn nhìn thoáng qua: “520.1314.”

“Ý nghĩa của nó là anh yêu em cả cuộc đời.” Giáo sư Ngô sợ bọn họ không hiểu, còn giúp bọn họ phiên dịch.

Ánh mắt Kỳ Tiểu Ngôn khẽ động, tuy rằng như vậy quá phức tạp, Dương Vi có thể xem không hiểu, nhưng mà nó cũng cho anh một ít ý tưởng.

Trước khi kết thúc giờ tự học, Dương Vi nhận được một tin nhắn mới từ Cuốn bài thi --

Nếu anh là phương trình toán học, em chính là phương pháp giải duy nhất của anh.

Dương Vi:“.....”

Cô nhìn chằm chằm tin nhắn một phút đồng hồ, cuối cùng cũng phì một tiếng bật cười. Phương trình toán học cái quỷ gì! Phương pháp giải cái quỷ gì! Đây chính là bài thơ tình cái quỷ gì!

Vì thế cô đặt tên cho bài thơ tình này là [Cái quỷ gì].

Một lát sau, màn hình di động lại sáng lên, lần này là Phương Thừa Nhiên. Lòng mày Dương Vi giật giật, đi đến bên cạnh cửa sổ nhận điện thoại: “Phương Thừa Nhiên, có chuyện gì không?”

Giọng nói của Phương Thừa Nhiên mang theo ý cười ấm áp: “Cậu chấm bài hội họa chắc xong rồi đúng không? Buổi tối cậu có rảnh không, tớ muốn mời cậu đi ăn cơm tối.”

Dương Vi suy nghĩ một lúc, mở miệng nói: “Phương Thừa Nhiên, có một việc tớ muốn nói với cậu.”

“Việc gì?”

“Ừm..... Kỳ Tiểu Ngôn muốn phục hôn với tớ.”

Phương Thừa Nhiên trầm mặc một lúc, hỏi: “Cậu đã đáp ứng chưa?”

“Vẫn chưa.”

“Nếu chưa đáp ứng, tớ vẫn còn có quyền theo đuổi cậu đúng không?”

Dương Vi cắn cắn khóe môi, im lặng một lúc nói: “Tớ cảm thấy như vậy là không công bằng với cậu.....”

“Chỉ cần còn cơ hội, tớ sẽ không buông tay. Lần sau tớ lại hẹn cậu.” Phương Thừa Nhiên nói xong liền tắt điện thoại, anh đi đến ngồi trước máy tính, nhìn bản word đang đánh dở trên màn hình một lúc lâu, sau đó xóa bỏ hết phần văn bản mình vừa viết xong, lại bùm bùm gõ lại một đoạn khác.

Từ nay về sau [Thế giới chỉ thuộc về công chúa của tôi] sẽ thay đổi, toàn bộ độc giả đều trầm mặc ba phút, sau đó bình luận bùng nổ giống như núi lửa phun trào.

“Diễn biến thật thần kỳ! Nam chủ vượt mọi chông gai cứu công chúa chỉ để tự tay đâm chết nàng sao!”

“Tôi đoán tác giả muốn đòi nữ chủ [tạm biệt]

“Tôi đoán tác giả bị thất tình ”

“Tôi là người duy nhất cảm thấy nam chủ thật biến thái sao?”

“Đây mới là tác giả mà chúng ta quen thuộc [cười to]”

.....

Dương Vi cũng theo dõi tiểu thuyết này, lúc nhìn đến bài viết mới nhất thì cũng hơi bất ngờ. Cô đăng nhập Weibo, gửi tin nhắn cho Đội một chút ba phút đồng hồ: “Tác giả, chắc chắn là anh đã xảy ra chuyện gì, đã xảy ra chuyện gì vậy.”

Đội một chút ba phút đồng hồ v: Có thể tôi sắp bị thất tình QAQ

Mời giáo sư uống thuốc: Mơ hồ, nếu là có thể, thì vẫn còn có cơ hội, cố lên!

Đội một chút ba phút đồng hồ v: Đúng vậy không QAQ

Mời giáo sư uống thuốc: Thật mà, hãy tin tôi!

Đợi một chút ba phút đồng hồ v: Cám ơn, Hình như tôi đã lấy lại được tự tin rồi qwq

Dương Vi gửi đi một khuôn mặt tươi cười, đi ra cổng trường. Xe của Kỳ Tiểu Ngôn đã đứng chờ ở cổng, Dương Vi ngồi lên xe, cùng anh đi đến siêu thị gần tiểu khu. Kỳ Tiểu Ngôn ném một đồng đồ mua sắm vào trong xe, lúc đến quầy thu ngân, còn thuận tay nhặt thêm hai hộp hình vuông màu sắc rực rỡ từ trên kệ xuống.

Dương Vi nhìn đồ vật ở trong tay anh, vẻ mặt xấu hổ: “Kỳ tiên sinh, ngay cả học sinh trung học cũng biết cái này không phải là kẹo cao su!”

Kỳ Tiểu Ngôn nhếch mày: “Ừ.”

Ừ?

Dương Vi thực sự là nghiêng răng nghiêng lợi: “Không lấy cái này!”

Kỳ Tiểu Ngôn quay đầu nhìn cô: “Em không thích vị ô mai à? Hay lấy vị bạc hà?”

“Ý của em là, vì sao lại muốn mua cái này!”

“Bởi vì trong nhà dùng hết rồi.”

Dương Vi: “.....”

Trả lời hết sức lố gic.

Kỳ Tiểu Ngôn dường như nhớ ra cái gì đó, con ngươi khẽ động: “Đem qua còn không đủ cho anh dùng, nếu như...”

“Không có nếu như!” Dương Vi không đợi anh nói xong, đã tức giận cắt đứt lời anh.

Kỳ Tiểu Ngôn không thêm nói nữa, đem đồ đã mua sắm trong xe để lên quầy thanh toán. Nhân viên thu ngân trẻ tuổi thấy anh, ánh mắt sáng lên: “Tiên sinh, đã lâu không thấy anh! Anh tính xem tổng cộng hết bao nhiêu tiền!”

“578 tệ, 36 đồng.”

Nhân viên thu ngân mang theo bộ dáng tin tưởng ần mã vạch, lúc tính ra tổng giá trị, chị ta kích động nói: “578 tệ, 36 đồng, cảm ơn quý khách đã đến!”

Dương Vi đứng đằng sau che mặt, cô thật sự không bao giờ muốn đến cái siêu thị này nữa.

Hai người mang theo mấy túi lớn trở về nhà, Dương Vi ngồi ở một chỗ nhìn Kỳ Tiểu Ngôn đem đồ cất ngăn nắp vào trong tủ lạnh: “Cất xong rồi anh có thể về, lát nữa em còn có lớp học.”

Động tác của Kỳ Tiểu Ngôn hơi dừng lại một chút, nghiêng đầu nhìn cô: “Lớp học hội họa à?”

“Vâng.”

Kỳ Tiểu Ngôn gật đầu, cất mọi thứ xong xuôi, thật sự cầm chìa khóa xe đi ra ngoài, lúc đi ra đến cửa, đột nhiên xoay người lại nói với Dương Vi một câu: “Hôm nay em rất đẹp.”

Dương Vi sững sốt một lúc lâu, mới nhớ ra lúc trước mình có nói “Mỗi ngày đều phải khen cô ấy một lần.”. Cô bỏ nhào lên ghé sô pha, ôm đệm cười không ngừng.

Trước đây làm sao cô lại không phát hiện ra, giáo sư Kỳ đáng yêu như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Ly Hôn Là Chuyện Nhỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34

Thứ Ba, Dương Vi nhận được một cuộc gọi từ đồn cảnh sát, báo rằng đã bắt được kẻ cướp, bảo cô đến nhận lại một số đồ vật bị mất. Sau khi tan tầm, Dương Vi đi thẳng đến đồn cảnh sát, ví da và di động đã bị tẩu tán, cô chỉ nhận lại được mấy ngàn tệ tiền mặt.

Nhưng như vậy, cô đã rất vui rồi, sau khi ký tên nhận đồ, cô đi xe buýt về nhà. Bởi vì trên người mang theo mấy ngàn tệ, một khoản tiền tương đối lớn, cho nên Dương Vi cẩn thận nghe theo lời chỉ bảo của Giám Song, cả quãng đường đều ôm túi ở trước ngực.

Lúc về đến nhà đã thấy xe của Kỳ Tiểu Ngôn đỗ ở dưới tầng. Dương Vi nhíu mày, quả nhiên vừa bước vào cửa đã thấy Kỳ Tiểu Ngôn đứng ở ngoài ban công chơi đùa cái gì đó.

Cô để túi xách xuống ghế sofa, đi đến: “Anh đang làm cái gì đấy?”

Kỳ Tiểu Ngôn nghe thấy giọng nói của Dương Vi, liền xoay người lại, trên tay còn dính một chút bùn đất: “Sao bây giờ em mới về?”

“Em đi đến đồn cảnh sát, tên cướp đã bị bắt, họ bảo em đến nhận lại tiền.”

Từ nhận lại tiền này làm cho Kỳ Tiểu Ngôn cảm thấy hơi vô lực, anh đi đến bên cạnh Dương Vi, hỏi: “Lấy về được bao nhiêu?”

“Chỉ có tiền mặt, nhưng mà như vậy đã tốt lắm rồi.”

Kỳ Tiểu Ngôn gạt đầu, Dương Vi nhướn cổ lên nhìn về phía sau lưng anh: “Anh ở ban công làm cái gì vậy, sao trên tay còn có cả đất?”

“Không phải em nói phải tặng hoa cho em sao, anh mua một ít hoa đến.”

“Hả?” Dương Vi đi vòng qua anh, ra ban công. Trên ban công có một cái máng nước dài hình bông hoa, bên trong trồng rất nhiều hoa hồng đang ra nụ, trên lan can sắt còn treo mấy chậu hoa, bên trong hoa cũng đã ra nụ. Dương Vi nhìn một chút, có Cúc Ba Tư màu sắc rực rỡ, còn có cả hoa khiên ngư nữa.

“Bởi vì sợ em không chăm sóc được, cho nên mua toàn là hoa đang nở, vốn muốn chọn hoa hồng lam, nhưng mà vẫn sợ em không chăm sóc được cho nên mua màu đỏ và hồng nhạt.”

Dương Vi: “.....”

Cô còn tự chăm sóc được cho mình, mấy bông hoa này có gì mà không chăm sóc được!

Cô đứng trên ban công xem xét một lúc, phát hiện Kỳ Tiểu Ngôn không chỉ mua hoa, còn mua bình tưới, xẻng xúc đất, phân, tro, và đất.

Cô ngẩng đầu lên nhìn Kỳ Tiểu Ngôn, cười cười: “Cho nên anh tặng hoa cho em, còn muốn em phải chăm sóc?”

“Như vậy không phải rất có ý nghĩa sao? Mỗi sáng trước khi đi làm, em ra tưới nước cho chúng một lần là được rồi, phân, đất, tro thì không cần phải bón nhiều, trên bao bì đều hướng dẫn rõ.”

Dương Vi nhìn anh trầm mặc một lúc, mới tức giận hỏi: “Vốn không phải cái loại này... Bó hoa gói sẵn không phải là tốt hơn sao?”

“Cũng tốt, nhưng mà anh cảm thấy, tự mình chăm sóc ra hoa thì vẫn có tình cảm hơn.”

Dương Vi: “.....”

Nhưng em muốn nhận một bó hoa xinh đẹp chứ không phải cái loại hoa này! Em chính là nông cạn như vậy đấy!

Kỳ Tiểu Ngôn trầm mặc một chút, hỏi: “Em không vui sao?”

“Cũng không phải, được rồi mỗi ngày em sẽ tưới nước cho chúng. Em vào nấu cơm trước, anh...”

Kỳ Tiểu Ngôn nhìn cô, Dương Vi dừng lại một chút, nói: “Ồ lại ăn cơm nhé.” Cô nói xong đi luôn vào phòng bếp, Kỳ Tiểu Ngôn bấu môi một cái, tiếp tục đứng ngoài ban công sửa sang lại những chậu hoa.

Dương Vi mở tủ lạnh ra nhìn, hôm qua đi siêu thị mua rất nhiều đồ, cô suy nghĩ một chút, quyết định buổi tối làm lẩu, đúng lúc còn một gói gia vị lẩu cay. Sau khi cắm cơm xong, Dương Vi bắt tay vào làm món lẩu cay, vị cay của lẩu xộc lên mắt khiến cho Dương Vi không mở mắt ra được, nghĩ đến thần sắc của giáo sư Kỳ khi ăn lẩu, Dương Vi không nhịn được nở nụ cười.

Cô lấy bếp từ để lên trên bàn ăn, để tí nữa sử dụng, sau đó lấy một ít thịt bày lên trên bàn. Kỳ Tiểu Ngôn đi đến ngồi đối diện cô, nhìn bếp từ trước mặt: “Tối nay ăn lẩu?”

“Vâng, hôm qua mua rất nhiều đồ ăn, phải ăn cho nhanh hết.” Dương Vi dùng đũa khuấy khuấy nồi lẩu, cô ngược mắt lên nhìn anh một cái, “Yên tâm đi, chắc chắn sẽ không cay bột lọc đâu... hơn nữa em còn nấu cơm mà.”

Cô nói xong lại đứng dậy lấy từ trong tủ lạnh ra một hộp sữa chua gia đình, rót một cốc để ở trước mặt Kỳ Tiểu Ngôn: “Giải cay, dùng rất được.”

Kỳ Tiểu Ngôn yên lặng cầm cốc sữa chua, nhấp một ngụm.

Bữa cơm này Dương Vi ăn rất ngon, hai phần ba thức ăn đều vào trong bụng cô. Đây là lúc tắm ướp nguyên liệu cô còn đặc biệt cho ít gia vị, nên hương vị này đối với cô mà nói hoàn toàn không cay một chút nào, cho nên giáo sư Kỳ vẫn có thể gắng gượng ăn hết một phần ba.

Dương Vi tiêu diệt xong cây hoa lan tây cuối cùng, Kỳ Tiểu Ngôn cũng uống hết một cốc sữa chua lớn. Anh buông cốc xuống, nhìn người đối diện đang

ăn với vẻ mặt thỏa mãn nói: “Anh đúng là đã bắt chấp nguy hiểm với cái dạ dày của mình để cùng em ăn bữa lẩu này.”

Dương Vi ngâm đũa, nở nụ cười: “Vâng, kiếp trước chắc chắn là em đã cứu vớt cả vũ trụ này.”

Kỳ Tiểu Ngôn: “.....”

Dương Vi lười biếng đuối thất lưng, đẩy việc rửa bát đũa cho Kỳ Tiểu Ngôn: “Em nấu cơm, anh rửa bát, rất công bằng, em phải lên lớp.”

Kỳ Tiểu Ngôn nhìn đồng hồ, sắp đến bảy rưỡi rồi, anh... cũng phải lên lớp.

Anh đứng dậy tiến hành thu dọn bát đũa, không lâu sau liền nghe thấy Dương Vi ở trong phòng ngủ hỏi: “Tại sao hôm nay bạn học Lý Cầu Đan lại không lên lớp?”

Kỳ Tiểu Ngôn: “.....”

Anh nhanh chóng rửa xong bát đũa, đi đến cửa phòng ngủ nói với Dương Vi một tiếng: “Anh về trước.”

Dương Vi quay người lại, gật đầu với anh, đầu bên kia các học sinh lại âm ỉ sôi trào giống như đã phát hiện một lục địa mới.

Tương lai cao phú soái: Hình như chỗ của cô giáo Bánh bột mì có giọng của đàn ông!

Cây ca cao: tôi cũng nghe thấy.

Kì kì meo meo: Nhanh như vậy đã lại có đàn ông, quả nhiên là người có cuộc sống phóng túng. [cười cry]

Cửu cửu bát: Cô giáo lên lớp còn không quên ngược cầu [cúi chào]

Dương Vi: “.....”

Cô ho khan một tiếng, giải thích: “Đó là tin nhắn âm thanh nhắc nhở của cô.”

Người thông minh như Minh Hạo, đương nhiên sẽ không tin tưởng lý do giải thích của cô, cậu bé chạy đến phòng của Phương Thừa Nhiên nhìn thoáng qua, xác định cậu thực sự đang ở nhà, liền thờ dài rồi quay về phòng ngủ của mình.

Haizz, xem ra, cậu đã bị cho knockout.

Buổi học đã trôi qua được một nửa, bạn học Lý Cầu Đan mới chậm rãi đăng nhập vào. Dương Vi nhìn thấy bạn ấy đăng nhập vào phòng học, thuận miệng nói: “Bạn học Lý Cầu Đan, buổi học đã trôi qua được một nửa.”

Lý Cầu Đan: Hôm nay em ra ngoài ăn lẩu, vừa mới trở về.

“Trùng hợp vậy, hôm nay tôi cũng ăn lẩu ~”

Lý Cầu Đan: J

“Hôm nay là tiết học đầu tiên về tô màu, sau buổi học các bạn phải tự mình học thêm nữa nha.”

Lý Cầu Đan: J

Dương Vi nghĩ đây thực sự là một biểu tình vạn năng, biểu đạt tất cả các loại cảm xúc.

Sau khi buổi học kết thúc, Dương Vi đi tắm rửa rồi nằm vào trong chăn xem tiểu thuyết. Tiểu thuyết [toàn thể giới đều thuộc về công chúa của tôi] lại có thêm chương mới, chương mới cho biết người đàn ông cứu công chúa thật ra chính là một thích khách do đại ma vương cử tới để ám sát công chúa giả trang thành, nhưng nam chính đã nhìn ra tất cả, cho nên một kiếm đâm chết hắn ta.

Tất cả độc giả đều tỏ ra kinh ngạc, nội dung của vở kịch thay đổi quá nhanh, chúng tôi không kịp thích ứng.

Dương Vi ném cho bài viết một quả địa lôi, để lại một bình luận cố gắng, rồi tắt máy đi ngủ.

Mà lúc này, có người đang sút đầu mẽ trán.

Quản lý của Tổng Cảnh quảng mấy tấm ảnh chụp lên bàn, nói với cô ta: “Tôi không muốn hỏi cô người đàn ông này là ai, mà chỉ muốn hỏi cô chuẩn bị giải quyết như thế nào?”

Tổng Cảnh thùy mâu nhìn nhìn trên bàn ảnh chụp, bình thần nói: “Đây là người đại diện công tác.”

Tổng Cảnh ngược mắt lên nhìn mấy tấm ảnh chụp trên bàn, bình thần nói: “Đây là quản lý nghiệp vụ của tôi.”

Quản lý hừ cười ra tiếng: “Ăn cơm, nói chuyện phiếm, ra vào khách sạn, bọn chó săn nói trong tay họ còn có ảnh chụp hai người về nhà cùng nhau, xem ra hẳn đã theo rất lâu rồi, chuẩn bị giúp cô tạo một cái scandal.”

Tổng Cận không nói gì, người quản lý ngồi trên ghế lớn trầm mặc một lúc lâu, lại mở miệng: “Người này chính là mối tình đầu của cô đúng không, hình như là giáo sư ở đại học Đe Đơ? Hình ảnh và nghề nghiệp cũng rất được, tôi muốn liên hệ với phóng viên của [Ngôi sao 30], để cho bọn họ đăng lên tin tức này đầu tiên, tiêu đề đại khái có thể là ‘Nữ thần trở về vườn trường gặp lại mối tình đầu, nghi vấn hai người nối lại tình xưa’?”

Mắt Tổng Cận chợt lóe sáng, người quản lý nhủ mảy mìn cô ta: “Nếu như để bọn chó săn tung ảnh chụp trong tay ra, tiếng vang sẽ giảm bớt nhiều, hơn nữa như vậy cũng nhân tiện quảng bá cho phim mới. Cô biết con người của tôi ghét nhất là bị bọn chó săn tống tiền, tôi sẽ không trả tiền cho bọn chúng.”

Tổng Cận nâng mâu nhìn nàng một cái: “Lợi dụng người khác tới sao chỉ không tốt lắm đâu?”

Tổng Cận ngược mắt nhìn cô ta một cái: “Lợi dụng người khác như vậy có được không?”

Người quản lý nở nụ cười: “Cho nên cô muốn nói rằng những ảnh chụp này đều do tôi ps mà ra?”

Tổng Cận hơi hơi nhíu mày, người quản lý từ ghế ông chủ đứng lên, nói với cô ta: “Cô có thể về nhà rồi, đừng làm chậm trễ lịch trình ngày mai.”

Tổng Cận nhìn cô ta một lúc, rồi cầm áo khoác rời khỏi văn phòng.

Biên tập của [Ngôi sao 30] làm việc rất có hiệu quả, suốt đêm soạn bài, công bố tin tức lên trên mạng. Bọn chó săn sau khi đọc được tin tức này, cũng [hoặc là không làm, đã làm là phải làm đến cùng] tung ra toàn bộ ảnh chụp trong tay, trong nửa giờ ngắn ngủi Tổng Cận liền trở thành cái tên hot nhất được tìm kiếm trên Weibo, các tin tức khác đều bị đẩy xuống dưới.

Hôm sau khi đi làm, cô giáo Diêu như gà bị chọc tiết kéo cô qua một chỗ: “Hôm qua tớ gửi tin nhắn chia sẻ bài viết Weibo với cậu, cậu đã xem chưa?”

“Weibo? Weibo cái gì?” Dương Vi lấy di động trong túi ra, đăng nhập vào Weibo. Phía trên cùng bên phải thông báo có hai mươi mấy tin nhắn mới, làm cho cô rất ngạc nhiên, cô mở ra xem, phát hiện tin nhắn của mọi người đều cùng chia sẻ một bài viết với cô.

Kỳ Tiểu Ngôn và Tổng Cận nối lại tình xưa? Ha ha ha ha a, Bây giờ giáo sư Kỳ nổi tiếng rồi, đã lên trang đầu của Weibo!

Cô giáo Diêu đưa mặt tới gần, liếc mắt nhìn Weibo trên tay cô: “Người trong ảnh chụp có đúng là giáo sư Kỳ không? Trước đó cậu có nghe được tin đồn gì không?”

Dương Vi tắt di động để lại trong túi, đi về chỗ ngồi: “Không, anh ta đã ly hôn với tớ rồi, việc này không liên quan đến tớ.”

Cô giáo Diêu nghĩ lại cũng có lý, liền trở về chỗ ngồi của mình. Mở sách giáo khoa âm nhạc ra, rồi lại đóng lại, nghiêng đầu tò mò nhìn Dương Vi: “Cậu đoán xem hiện giờ giáo sư Kỳ thế nào?”

Kỳ Tiểu Ngôn vừa ra khỏi ký túc xá, đã bị một đám phóng viên vây quanh.

“Giáo sư Kỳ, bài phỏng vấn trước kia của Tổng Cận có nhắc đến mối tình đầu, người đó có phải anh không ạ?”

“Xin hỏi giáo sư Kỳ, hiện tại anh và Tổng Cận có quan hệ gì? Có đúng là đã nối lại tình xưa không ạ?”

“Xin hỏi giáo sư Kỳ, có phóng viên chụp được ảnh anh và Tổng Cận cùng nhau về nhà, anh có muốn giải thích gì không ạ?”

“Giáo sư Kỳ.....”

Các phóng viên không ngừng đưa ra câu hỏi, Kỳ Tiểu Ngôn nhìn bọn họ hỏi: “Giả thiết trên một mặt phẳng có n điểm lớn hơn hoặc bằng 3 điểm, trong đó có hai điểm thẳng hàng, n điểm kia đều thẳng hàng với điểm thứ ba, xin hỏi làm thế nào để chứng minh n điểm này đều thẳng hàng?”

Phóng viên: “.....”

Anh ta đang nói cái gì?

“Hình như mọi người đều không thể trả lời được câu hỏi của tôi, tôi cũng không thể trả lời vấn đề của mọi người.” Kỳ Tiểu Ngôn nói xong liền đi qua phóng viên, thoát ra khỏi vòng vây. Sau khi bóng dáng của anh đã biến mất, một phóng viên đang cầm MIC hỏi phóng viên bên cạnh: “Anh ta vừa mới nói hai điểm xác định không cùng trên một đường thẳng đúng không?”

“Shit, anh ta vừa nói đến định lý Sylvie.”

Phóng viên giáp nghiêng đầu nhìn anh ta: “Cậu biết như vậy? sao vừa rồi không trả lời anh ta đi?”

Phóng viên ắt nói: “Bởi vì tôi cũng chỉ đọc qua tên của định lý này thôi.”

Lúc Kỳ Tiểu Ngôn đi vào phòng học, tiếng ồn ào cãi nhau trong phòng học nhất thời lắng xuống, chẳng qua là các học sinh đều đưa mắt nhìn về phía hắn, đã tiết lộ nội tâm mệnh mông của bọn họ.

Lớp trưởng dẫn đầu không nhận được hỏi: “Giáo sư Kỳ, Tổng Cận có thật là bạn gái của thầy không ạ?”

Bí thư chi đoàn bi thương nói: “Giáo sư Kỳ, thầy thật sự đã được đến nhà của Tổng Cận ạ?”

Kỳ Tiểu Ngôn nhìn bọn họ, để sách trong tay lên trên bàn: “Đề bài hôm qua tôi ra cho mọi người, liền để hai người các bạn dùng hai phương pháp khác nhau giải cho mọi người xem.” Anh nói xong liền bước sang một bên, nhường bực giảng cho hai người bọn họ.

Lớp trưởng và Bí thư chi đoàn: “.....”

Sau khi tan học, Kỳ Tiểu Ngôn gặp tổ trưởng tổ toán học trên hành lang, trong lòng đang ôm một chồng sách, vẻ mặt nghiêm trọng đi đến gần anh nói: “Chú nhiệm khoa vừa bảo tôi, bảo với anh đi đến phòng hiệu trưởng một chuyện.”

Kỳ Tiểu Ngôn rũ mắt xuống, nói với tổ trưởng: “Tôi biết rồi.”

Lúc đi ra khỏi khu giảng đường, tổ quay phim [Tuổi thanh xuân] vẫn đang quay ở trong sân trường, chẳng qua hôm nay phóng viên còn nhiều hơn gấp nhiều lần so với hôm khởi động máy. Tổng Cận nhìn thấy Kỳ Tiểu Ngôn đi ở con đường nhỏ bên cạnh, từ đầu tới cuối đều không liếc mắt nhìn cô lấy một cái.

Sau khi phóng viên nhìn thấy Kỳ Tiểu Ngôn liền muốn đuổi theo anh, Kỳ Tiểu Ngôn dựa vào ưu thế quen thuộc địa hình, quẹo trái quẹo phải bỏ rơi bọn họ.

Đi đến trước phòng của hiệu trưởng, anh chỉnh sửa lại quần áo của mình, mới nâng tay lên gõ cửa.

“Mời vào.”

Là tiếng của hiệu trưởng vọng ra, bình thường hiệu trưởng rất ít khi ở trong trường, hôm nay có ý về trường, chỉ sợ không phải là xử lý chuyện chuyên môn của anh đi?”

Kỳ Tiểu Ngôn đẩy cửa ra, rồi đi vào. Hiệu trưởng ngồi phía sau bàn làm việc, chủ nhiệm đứng ở bên cạnh ông.

“Hiệu trưởng Triệu.”

Giọng nói của Kỳ Tiểu Ngôn giống như sương núi, luôn luôn làm cho người ta có cảm giác mát lạnh, giống như là tiết một đầu giờ chiều được ăn một viên kẹo bạc hà.

Hiệu trưởng Triệu gật đầu với anh, trên mặt lộ ra một nụ cười: “Tiểu Kỳ à, tôi nghĩ chắc cậu đã biết tôi tìm cậu có việc gì rồi đúng không? Tin tức trên mạng tôi đã nhìn thấy, vốn đây là việc riêng của cậu tôi không nên hỏi đến, nhưng mà lại có nhiều phóng viên đến đây như vậy, ảnh hưởng không tốt đến cả bản thân cậu và cả học sinh. Nơi này dù sao cũng là trường học, tôi không hi vọng việc này ảnh hưởng đến trật tự của trường học.”

“Tôi hiểu được, chuyện này tôi sẽ xử lý ạ.”

“Như vậy là tốt rồi, cậu là một người hết sức ưu tú, tôi tin tưởng cậu có thể giải quyết thỏa đáng.”

Từ trong phòng hiệu trưởng đi ra, Kỳ Tiểu Ngôn gọi điện thoại cho Dương Vi, đối phương không nghe máy. Anh nhìn đồng hồ, bây giờ là chính là giờ nghỉ của cô, xem ra cô cố ý không nhận điện thoại của mình. Anh đứng tại chỗ suy nghĩ một chút, lại cất điện thoại vào trong túi.

Sau khi Dương Vi tắt điện thoại của Kỳ Tiểu Ngôn, di động rất nhanh liền vang lên. Cô nghĩ chắc lại là Kỳ Tiểu Ngôn điện tới, đang định tắt máy, lại phát hiện ra người gọi là Phương Thừa Nhiên.

“Có việc gì à?”

Đầu bên kia điện thoại Phương Thừa Nhiên hơi dừng một chút: “Nghe như tâm tình của cậu không được tốt lắm?”

Dương Vi ừ một tiếng, Phương Thừa Nhiên cười nói: “Không phải đã nói với cậu sao, lúc tâm tình cậu không tốt nên đi ăn cái gì ngon, như vậy tâm tình sẽ tốt lên ngay. Tớ nghe nói gần đây mới mở một cửa hàng bánh ngọt, ăn rất ngon, hay là tớ mời cậu đi ăn bánh ngọt nhé?”

“Ừm... Ngại quá, hôm nay ót thật sự không có tâm tình đi ăn.”

Phương Thừa Nhiên im lặng một lúc, nói: “Giữa trưa tớ sẽ đến trường học đón cậu, cậu muốn ăn bánh ngọt vị chocolate, bánh ngọt vị ô mai, hay bánh ngọt vị trà xanh?”

Khóe miệng Dương Vi giật giật, không có tinh thần nói: “Không phải đều như nhau sao?”

Phương Thừa Nhiên cúi đầu cười thành tiếng, nói với cô: “Giữa trưa gặp.”

Anh tắt điện thoại rồi đi ra khỏi nhà, giữa trưa Dương Vi đang dẫn học sinh ra khỏi cổng trường, thấy anh đứng ở bên cạnh xe ở bên đường.

Chiếc xe Maserati tự nhiên thu hút sự chú ý của một đám học sinh tò mò, bảo vệ mập trừng mắt nhìn, hóa ra soái ca Maserati còn chưa bị cho knockout.

Minh Hạo tự nhiên cũng thấy xe của cậu mình, cậu bé đi đến gõ cửa kính xe của anh, cười nói: “Cậu, cậu chờ con à?”

Phương Thừa Nhiên đưa cho cậu bé một hộp bánh ngọt trái cây được đóng gói tinh xảo: “Con biết nên làm thế nào rồi chứ.”

Minh Hạo tiếp nhận bánh ngọt, vui vẻ rời đi: “À, con chưa từng nhìn thấy xe của cậu.”

Sau khi trả hết học sinh, Dương Vi đi đến gõ cửa sổ xe của anh. Phương Thừa Nhiên mở cửa cho cô, nghiêng người về phía ghế sau lấy mấy hộp bánh ga tô nói: “Cái này cho cậu, cái này cậu mang về cho đồng nghiệp ăn cùng.”

Dương Vi nhìn bánh ngọt cười: “Cậu cẩn thận quá.” Cô ngẩng đầu, liếc mắt nhìn Phương Thừa Nhiên một cái, “Tớ còn phải trông nom học sinh, nếu không cậu theo tớ đến căn tin trường thăm quan đi?”

Phương Thừa Nhiên suy nghĩ một chút nói: “Không cần, có thể nhìn thấy cậu là tớ đã vui rồi, lần sau lại mời cậu ăn cơm.”

Dương Vi cầm bánh ngọt nhìn anh một lúc, đem bánh ngọt vị trà xanh mở ra: “Hay là bây giờ chúng ta nhanh chóng giải quyết một cái đi.” Cô nói xong đưa cho Phương Thừa Nhiên một cái thìa, cẩn thận dùng dao cắt bánh ngọt làm đôi, “Một nửa cho cậu, một nửa vị chocolate này cho tớ đi, tớ không sợ béo đâu.”

Phương Thừa Nhiên cười, cầm lấy thìa. Bánh ngọt không lớn lắm, hai ba miếng đã ăn xong, Phương Thừa Nhiên ngược mắt lên nhìn Dương Vi, hỏi: “Tâm tình của cậu không tốt có phải vì tin tức kia không?”

Dương Vi không nói gì, Phương Thừa Nhiên khe khẽ thở dài, nói: “Thật có lỗi, tớ không nên hỏi như vậy.”

Dương Vi dùng khăn tay lau khô miệng, cười cười với anh: “Bánh ngọt rất ngon, cảm ơn cậu.” Cô cầm bánh ngọt xuống xe, phất phất tay với anh rồi đi vào. Phương Thừa Nhiên nhìn theo đến tận khi cô đi vào lớp học, mới khởi động xe rời đi.

Dương Vi cắt hai cái bánh ngọt vào trong tủ lạnh, một cái khác đưa cho cô giáo Diêu chia cho mọi người ăn. Dương Vi nhìn đi động, không có cuộc gọi nào cả.

Cô bữu môi, bỏ điện thoại sang một bên, đi căn tin ăn cơm.

Trước khi tan học buổi chiều, cô nhện không được cầm điện thoại đi động lên nhìn nhìn, vẫn không có cuộc gọi nào tiếp theo cả. Cô ở trong lòng cười ha ha một tiếng, đi ra ngoài cổng trường lại thấy xe của Kỳ Tiểu Ngón đang đỗ ở bên ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Ly Hôn Là Chuyện Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35

Qua một ngày, Dương Vi đã bình tĩnh hơn, không còn nóng nảy như buổi sáng lúc vừa mới đọc tin tức. Cô đứng ở cổng một lát, rồi đi về phía xe của Kỳ Tiểu Ngón.

Kỳ Tiểu Ngón thấy cô lên xe, có chút ngạc nhiên. Dương Vi đóng cửa xe lại, quay đầu nhìn anh: “Tại sao anh lại tỏ vẻ bất ngờ như vậy?”

Kỳ Tiểu Ngón nói: “Anh nghĩ em sẽ giả vờ như không nhìn thấy anh.”

Dương Vi cười ha ha, thật đúng là tự biết mình: “Không phải anh có chuyện gì muốn nói với em sao?”

“Đúng..... Em đã đọc tin tức chưa?”

“Đọc rồi, bọn chó săn chụp ảnh kỹ thuật kém quá, chụp mặt anh biến dạng thành như vậy.”

Kỳ Tiểu Ngón trầm mặc một lúc, giống như đang tổ chức lại ngôn ngữ: “Ăn cơm lần đó là lúc anh vừa mới gặp lại Tống Cẩn, cho nên mới đồng ý, trong khách sạn lần đó em cũng đã thấy, lúc trước anh đã giải thích qua, về phần cùng đi về nhà cô ta, là để bảo cô ta không cần lại đến tìm em nữa.”

Dương Vi nghe đến đây thì nhủ thầm: “Anh cũng làm loại chuyện như vậy cơ à?”

“Không phải em nói không muốn nhìn thấy cô ta lần nữa sao?”

Dương Vi xoay mặt ra ngoài cửa sổ, không nói chuyện, trong xe nhất thời im lặng. Một lát sau, Dương Vi nói: “Phóng viên có đến trường học tìm anh

không?”

Nhắc tới chuyện này, Kỳ Tiểu Ngôn cũng nhũn mày: “Hôm nay, lúc vừa ra khỏi ký túc xá thì gặp một đám phóng viên, hiệu trưởng còn đặc biệt tìm anh để nói chuyện.”

Dương Vi nghiêng đầu nhìn anh: “Hiệu trưởng không phải là muốn đuổi việc anh chứ?”

“Không nghiêm trọng đến như vậy, ông ấy bảo anh mau chóng giải quyết chuyện này.”

Dương Vi cười lạnh một tiếng: “Anh thì có thể giải quyết như thế nào? Ông ấy cho rằng phóng viên sẽ thực sự nghe lời giải thích của anh sao, bọn họ chính là cố tình tìm chuyện.” Cô nói đến đây thì dừng lại một chút, hình như có chút lo lắng hỏi: “Anh đã nói gì với đám phóng viên?”

Kỳ Tiểu Ngôn nói: “Anh hỏi bọn họ về định lý Sylvie.”

Dương Vi: “.....”

Cô có thể tưởng tượng ra được vẻ mặt của đám phóng viên lúc đó.

Cô bĩu môi, nói: “Ừm, nhưng bọn họ là phóng viên giới giải trí, mặc kệ anh nói cái gì bọn họ đều có thể phiên dịch thành những lời mình muốn nghe, đến lúc đó sự thật nói không chừng sẽ ngày càng trầm trọng. Dù sao giới giải trí chính là như vậy, qua một thời gian ngắn, bọn họ sẽ nhanh chóng quên đi chuyện này, mà quan tâm đến những chuyện khác.”

Kỳ Tiểu Ngôn gật đầu.

“Nhưng Tổng Cận thật đúng là làm cho người ta chán ghét.” Nếu như nói Kỳ Tiểu Ngôn không biết ứng phó với cánh phóng viên, cô ta là người lẩn lộn trong giới giải trí đã lâu còn không biết sao? Đến bây giờ cô ta cũng chưa có biểu hiện gì, định thuận nước đẩy thuyền sao? Dương Vi nhũn mày, nói với Kỳ Tiểu Ngôn: “Anh cho em mượn điện thoại dùng một lát.”

“Làm gì vậy?” Kỳ Tiểu Ngôn khẽ nhũn mày, tuy có hơi nghi hoặc, nhưng vẫn lấy di động của mình ra đưa cho cô. Dương Vi mở danh bạ điện thoại ra xem, ngược mắt liếc anh một cái: “Quả nhiên là có số điện thoại của Tổng Cận.”

Kỳ Tiểu Ngôn: “.....”

Đúng là làm cho người ta khó lòng phòng bị kịp.

Dương Vi nhấn vào tên Tổng Cận, điện thoại được kết nối. Rất nhanh đã có người nhận điện thoại, giọng nói của Tổng Cận từ đầu bên kia điện thoại truyền tới: “Học trưởng Kỳ?”

“Hi hi, tôi không phải là học trưởng Kỳ, tôi là Dương Vi.” Dương Vi ngoài cười nhưng trong không cười nói, “Tổng tiểu thư, tôi không biết chuyện trên Weibo có phải là do cô cố ý tạo ra hay không, nhưng cô nên biết chuyện này mang đến rất nhiều phiền phức cho giáo sư Kỳ. Cô không biết cái gì gọi là đối nhân xử thế hay sao? Giáo sư Kỳ là một giáo sư đại học, bây giờ trở thành tin tức tiêu khiển cho mọi người, cùng nữ minh tinh có scandal tình ái, cô nói xem, sau này anh ấy làm thế nào để đứng trên bục giảng thiêng liêng? Làm thế nào để đối mặt được với những học trò ham học hỏi? Làm thế nào để gặp mặt với những đồng nghiệp buôn chuyện trong trường? Bây giờ anh ấy còn đang khóc kể với tôi, nói hôm nay hiệu trưởng còn đích thân gặp anh ấy để nói chuyện, có thể sẽ đuổi anh ấy ra khỏi trường học, thậm chí là trục xuất ra khỏi giới toán học! Cô nói xem một người ngoại trừ toán học ra không biết một cái gì như anh ấy sau này sẽ sống như thế nào? Chẳng lẽ phải nghèo khổ đến nỗi lưu lạc đầu đường xó chợ mà chết hay sao?”

Kỳ Tiểu Ngôn: “.....”

Tổng Cận hiếm có khi nào còn nghe xong lời cô nói, trầm mặc một lúc mới nói: “Đây là ý của công ty.”

“Nhưng cô cũng không có phản đối không đúng sao?”

Khóe miệng Tổng Cận mím lại thành một đường thẳng, không trả lời cô.

Dương Vi nói: “Nếu tôi là cô, tôi nhất định sẽ không làm vậy.”

Cô nói xong đang chuẩn bị tắt điện thoại, Tổng Cận ở đầu bên kia nói với cô: “Chờ một lát, tôi muốn nói với Kỳ Tiểu Ngôn mấy câu.”

Dương Vi cau mày suy nghĩ một chút, đưa điện thoại cho anh: “Cô ấy muốn nói chuyện với anh.”

Kỳ Tiểu Ngôn nhìn cô một cái, nhận lấy điện thoại nói: “Có chuyện gì thế?”

Đầu bên kia điện thoại im lặng một lúc, mới truyền đến giọng nói có vẻ hơi gượng gạo của Tổng Cận: “Thật xin lỗi, chuyện lần này quả thật là lỗi của bọn em, em sẽ mau chóng xử lý.”

“Ừm.” Kỳ Tiểu Ngôn trả lời, nhưng không lập tức cúp điện thoại, “Về sau chúng ta đừng liên lạc với nhau nữa, tôi sẽ xóa số của cô.”

Tổng Cận sững sốt một chút: “Nhất định phải như vậy sao?”

“Ừm, tôi không muốn có thêm hiểu lầm gì nữa.”

Tổng Cận gượng cười: “Em biết rồi, em cũng sẽ đổi số điện thoại, tạm biệt.”

Cô ta nói xong liền tắt điện thoại, Dương Vi nhìn Kỳ Tiểu Ngôn cất điện thoại đi, nhưn mảy nhìn anh: “Anh thực sự muốn xóa sổ của Tổng học muội sao?”

Kỳ Tiểu Ngôn xóa sổ điện thoại của Tổng Cận trước mặt cô. Lòng mảy Dương Vi giật giật, cười với Kỳ Tiểu Ngôn một cái: “Với sự miễn cảm với các con số của anh, số điện thoại của cô ta anh đã sớm thuộc lòng rồi đúng không?”

Kỳ Tiểu Ngôn: “.....”

Tuy rằng không cố ý nhớ, nhưng anh quả thật là nhớ rõ.

“Anh sẽ không gọi điện thoại cho cô ta, cô ta cũng đã nói sẽ đổi số điện thoại.”

Dương Vi cười cười, cũng chỉ có giáo sư Kỳ mới đi tin những lời này: “Cô ấy chỉ nói như vậy thôi sao?”

“Còn nói cô ấy sẽ nhanh chóng giải quyết chuyện này.”

Dương Vi chớp mắt: “Bọn họ đứng ra giải quyết sẽ chuyên nghiệp hơn so với anh rất nhiều.”

Kỳ Tiểu Ngôn vuốt cằm, sau đó nhìn Dương Vi không nói câu gì. Dương Vi hơi không được tự nhiên cau mày lại: “Anh nhìn em như vậy làm gì?”

“Không có gì, chỉ là lâu rồi chưa thấy ai có thể nghiêm túc mà nói hươu nói vượn như vậy.”

Dương Vi không thèm để ý nói: “Em nói như vậy, chẳng qua thêm vào đấy chút văn học mà thôi, nếu không nói như thế làm sao Tổng Cận có thể nảy sinh cảm giác áy náy.”

“Thì ra là thế.” Kỳ Tiểu Ngôn khởi động xe, đi ra đường lớn. Sau khi về nhà, Dương Vi nói với Kỳ Tiểu Ngôn: “Trước khi chuyện này qua đi, anh đừng tới tìm em, em không muốn ngày mai, dưới ngòi bút của phóng viên chuyện này lại trở thành tam giác tình yêu.”

Kỳ Tiểu Ngôn suy nghĩ một chút, rồi gật đầu: “Anh biết rồi.”

Anh lái xe quay trở về trường học, dưới lầu ký túc xá thể nhưng vẫn còn hai phóng viên chưa từ bỏ hi vọng tiếp tục mai phục, thấy anh trở về, hai người vội vàng đi đến. Một phóng viên trong đó cười hi hi hỏi anh: “Vấn đề buổi sáng nay anh hỏi tôi đã biết đáp án, là dùng phép phản chứng mình để trả lời có đúng không?”

Một phóng viên khác nhân cơ hội nói: “Như vậy xin hỏi giáo sư Kỳ, anh và Tổng Cận có quan hệ gì ạ!”

Kỳ Tiểu Ngôn liếc mắt nhìn hai người bọn họ, nói: “Tôi và Tổng Cận không có quan hệ gì đặc biệt, thậm chí ngay cả bạn bè bình thường cũng không phải, nếu các anh thật sự muốn trở lại trường học như vậy, tôi có thể ra bài thi cho các anh làm.”

Phóng viên: “.....”

Không lâu sau thì truyền thông truyền ra tin tức nam nhân vật chính phủ nhận chuyện nói lại tình xưa với Tổng Cận, rất nhanh trên mạng đã có ý kiến, nam nhân vật chính chắc chắn không chịu được áp lực của dư luận, cho nên mới nhân tâm từ chối nữ thần Tông, đúng là tra nam (*), trên mạng, ý kiến này rất được tán đồng, lúc Dương Vi nhìn thấy tin tức này, có chút mệt mỏi, không phải đã bảo anh không cần trả lời câu hỏi của phóng viên đưa ra sao...

(*) Tra nam: Chỉ những người đàn ông dối trá, đều cáng

“Cô giáo Dương, đừng quên sau khi tan học thì đến phòng học lớn họp nhé.” Thầy giáo La cảm thúc góc đi ra khỏi văn phòng, còn không quên nhắc nhở Dương Vi. Dương Vi thoát khỏi Weibo, ngẩng đầu lên gật đầu với thầy giáo La: “Tôi biết rồi, cảm ơn thầy.”

Cuối tuần trường học sẽ tổ chức đại hội thể dục thể thao, hiệu trưởng tập hợp các thầy cô giáo lại, họp phổ biến công việc. Cuộc họp kết thúc đã là năm rưỡi chiều, Dương Vi tưởng rằng đã có thể về nhà, đâu ngờ tổ trưởng khối lại tập họp bọn họ lại mở một cuộc họp nhỏ.

“Chắc rằng mọi người đều đã nghe thầy hiệu trưởng nói, trong đại hội thể dục thể thao lần này, ngoài tiết mục biểu diễn của học sinh ra, giáo viên từng khối cũng phải biểu diễn một tiết mục.”

Sau khi tổ trưởng khối học nói xong, đã có giáo viên phát biểu ý kiến: “Tiết mục của học sinh đã được tập luyện từ lâu, bây giờ mới nói với chúng tôi, còn có một tuần biết biểu diễn cái gì?”

Tổ trưởng khối học gật đầu nói: “Cho nên chúng ta không thể biểu diễn tiết mục đoàn thể, chỉ có thể biểu diễn tiết mục cá nhân hoặc hai người, như vậy mới có thể đuổi kịp tiến độ.” Anh ta nói xong, mắt nhìn về phía Dương Vi, “Tôi quyết định, tiết mục của khối chúng ta sẽ do cô giáo Dương đảm nhiệm, mọi người vỗ tay.”

Dương Vi: “.....”

Mọi người vui sướng vỗ tay.

Dương Vi nhìn tổ trưởng của khối, không tán thành: “Vi sao lại là tôi, tôi cũng không có tài nghệ gì cả.”

Tổ trưởng khối học nói: “Cô giáo Dương không cần khiêm tốn, cô là giáo viên mỹ thuật tạo hình, là người làm nghệ thuật, nếu cô không biểu diễn, chẳng lẽ lại để cho thầy giáo La đứng trước mặt mọi người giảng một chuyên đề toán học sao?”

Dương Vi: “.....”

Cô cảm thấy đề nghị này...rất tốt mà.

“Không phải là còn giáo viên dạy nhạc sao, cô ấy có thể đánh đàn dương cầm” Dương Vi đưa ra một đề nghị khác.

Mắt của tổ trưởng khối học sáng rực lên: “Vậy cô giáo Chu phụ trách đánh đàn Dương Cầm, cô phụ trách đứng vẽ ở bên cạnh. Bây giờ, trên TV không phải thường có tiết mục như vậy sao, đàn một khúc dương cầm xong thì cũng hoàn thành xong một bức tranh.”

Dương Vi: “.....”

Cái đó là dành cho giáo viên sao! Nếu cô có trình độ như vậy còn ở đây làm giáo viên tiểu học sao!

“Tóm lại, chuyện này cứ quyết định như vậy nhé!” Tổ trưởng khối học giải quyết dứt khoát.

Dương Vi cảm tủi, buồn bực đứng ở trạm chờ xe buýt. Cuối cùng kết quả thương lượng của cô và giáo viên âm nhạc là, giáo viên âm nhạc sẽ phụ trách đánh đàn, còn cô phụ trách hát. Khi đi KTV Dương Vi cũng được coi như là xưng bá một phương, nhưng đứng hát trước giáo viên và học sinh toàn trường thì vẫn có chút xấu hổ.

Cô lấy điện thoại di động ra nhìn, đã là 6 giờ 20 phút, buổi tối bây giờ còn phải lên lớp, xem ra cơm tối hôm nay chỉ có thể ăn tùy tiện. Cô thờ dài, cầm di động suy nghĩ một chút, rồi gửi cho Kỳ Tiểu Ngôn một tin nhắn: “Em đã xem bình luận trên mạng, không phải đã bảo anh đừng trả lời các câu hỏi của phóng viên sao?”

Kỳ Tiểu Ngôn trả lời tin nhắn rất nhanh: “Tuy biết bọn họ sẽ viết loạn, nhưng anh cảm thấy anh cũng phải biểu đạt lập trường của mình một chút. Sau này sẽ không trả lời vấn đề gì của bọn họ nữa.”

Khóe miệng Dương Vi khẽ nhếch lên, bỏ di động vào trong túi xách.

Hai ngày sau, Tổng Cận tham dự hoạt động của một thương hiệu, không có gì bất ngờ khi bị hỏi về scandal lần trước. Về vấn đề này, Tổng Cận trả lời rất thẳng thắn: “Chuyện này đơn giản chỉ là hiểu lầm, bởi vì chúng tôi từng là bạn học, cho nên sau khi gặp lại ở trường học, mới cùng nhau ăn một bữa cơm, ở khách sạn là tình cờ gặp gỡ, về phần cùng nhau về nhà tôi, là bởi vì hôm đó là liên hoan bạn bè thời đại học.”

Cách nói này đương nhiên là không thể làm phóng viên tin phục được, vì thế Tổng Cận lại tung ra một tin tức nặng ký: “Thật ra, tôi đã có người mình thích.”

Sau khi nói ra lời này, phóng viên đồng loạt sừng sốt một giây, sau đó mới không ngừng đặt câu hỏi --

“Cô nói thật không?”

“Có thể tiết lộ một chút, người đó là ai không? Anh ta có biết cô thích anh ta không?”

“Xin hỏi hai người đã phát triển đến mức độ nào rồi?”

Tổng Cận nở nụ cười công thức hóa: “Tinh danh tôi không tiện tiết lộ, anh ấy từng hợp tác với tôi, lúc ấy tôi đã bị bộ dáng nghiêm túc khi làm việc của anh hấp dẫn. Lần này truyền ra scandal như vậy, tôi thực sự lo lắng anh ấy sẽ hiểu lầm.”

“Nói như vậy là cô muốn thổ lộ rồi sao?”

“Cô muốn xác định quan hệ đúng không?”

Tổng Cận nói: “Tôi chưa từng thổ lộ, nhưng tôi tin rằng anh ấy biết.”

Hiện trường loang lổ ánh đèn flash, đây là tin tức khiến các phóng viên vô cùng kích động, không ngừng tra hỏi xem người kia là ai, nhưng Tổng Cận không muốn tiết lộ quá nhiều.

Nhưng mà vấn đề này cũng không làm khó được các phóng viên của giới giải trí toàn năng, Tổng Cận mới ra mắt không bao lâu, cho nên nam nghệ sĩ hợp tác với cô có thể đếm trên đầu ngón tay, từ từ nghiên cứu là có thể phát hiện được gian tình. Đầu giờ Tổng Cận lại cười bổ sung thêm một câu: “Không nhất định phải là nghệ sĩ.”

Phạm vi lập tức được mở rộng ra rất nhiều, nhưng cũng không ngăn cản được sự nhiệt tình của phóng viên và cư dân mạng, sau khi tin tức này được truyền ra không bao lâu, có người đã đem những người từng hợp tác với Tổng Cảnh từ vai chính đến vai phụ ra phân tích một lượt, cuối cùng ngay đến cả đạo diễn, phó đạo diễn, biên kịch, nhà sản xuất cũng bị lôi ra để phân tích.

Về phần giáo sư Kỳ, đã sớm bị quần chúng nhân dân quên đến tận chín tầng mây rồi.

Dương Vi đang ở trên diễn đàn Hải Giác, nhìn mọi người hóa thân thành thám tử Sherlock Holmes thảo luận khí thế ngất trời, không thể không phục Tổng Cảnh khéo léo dòi đi sự chú ý của mọi người, bây giờ tiêu điểm chú ý của mọi người đều rơi vào cái người thần bí kia.

Cô uống hết ly sữa trong tay, mở video Tổng Cảnh tham dự hoạt động của thương hiệu ra xem.

“...Thật ra tôi đã có người mình thích...Tôi chưa từng thổ lộ, nhưng tôi tin rằng anh ấy biết...”

Dương Vi nhìn chằm chằm màn hình không chớp mắt, không hổ là diễn viên, nói giống như thật, khiến cho mọi người đều tin sái cổ. Cô nghĩ sau này Tổng Cảnh có thể dành được những vai chính một cách dễ dàng.

Tổng Cảnh ngồi trong văn phòng của người quản lý, người quản lý cũng đang xem video này. Cô ta ngẩng đầu lên nhìn Tổng Cảnh một cái, mặt mày tuy rằng đang tươi cười, nhưng không hiểu sao lại làm cho người ta có cảm giác rất áp lực: “Rất tốt, hành động có tiến bộ.”

Tổng Cảnh làm như nghe không hiểu lời nhạo báng của cô ta, thờ ơ nói: “Dù sao, cô cũng chỉ muốn tạo scandal, bây giờ hiệu quả không phải rất tốt sao? Ngoài [Tuổi thanh xuân], các tác phẩm ở trên mạng của tôi cũng trở nên hot hơn.”

Quản lý từ chối cho ý kiến: “Lần này coi như cô may mắn, tôi hy vọng lần sau trước khi đưa ra quyết định làm gì, cô có thể thương lượng trước với tôi.”

“Tôi biết rồi.” Tổng Cảnh nói xong đeo kính vào, rồi đi ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Ly Hôn Là Chuyện Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 36-1

Editor: Sunflower

Dương Vi như thường lệ lên mạng giảng bài. Đến lúc đang nghỉ giải lao, cô lại nhận được điện thoại của cô giáo Chu, bàn về tiết mục biểu diễn tại đại hội thể thao.

"Mình vừa tìm được một bài hát có ca từ đơn giản lại có ý nghĩa giáo dục nha!" Giọng cô giáo Chu nghe đặc biệt kích động, giống như đang ở hoang mạc lại thấy được ốc đảo. Dương Vi không khỏi tò mò đứng lên, hỏi: " Là bài hát gì vậy?"

"Số Pi!"

Dương Vi chớp mắt hỏi: "Số pi là bài gì?"

"Chính là bài hát mà toàn bộ ca từ đều là số pi tạo thành đó! Tổng cộng có mấy vạn số, hát xong là hết một giờ rồi."

Dương Vi: "..."

Cô nói là mấy vạn số sao? Tôi bây giờ còn dừng lại ở cấp bậc số pi của Tổ Xung Chi kia!(*).

(*): Tổ Xung Chi là nhà khoa học nổi tiếng thời Nam Bắc triều trong lịch sử Trung Quốc. Ông là người đầu tiên trên thế giới tính được số pi chính xác đến 7 chữ số thập phân cùng nhiều phát minh khoa học xuất sắc khác.

Cô giáo Chu lại nói: "Nhưng mà một giờ thì dài quá, mình đã tìm được một bài giản lược hơn, chỉ có khoảng hai nghìn số, tổng cộng 4 phần."

Dương Vi trầm mặc một lúc, hỏi: "Cậu có biết trên toàn thế giới có ai hát được cả bài đấy mà không sai một số không?"

"Không biết, là ai vậy?"

"Mình cũng không biết, dù sao cũng không phải là mình."

Cô giáo Chu: "..."

Cô giáo Chu nghĩ nghĩ, đề nghị nói: "Hay là đến lúc đó cậu xướng một điệu nhạc cổ gì đi?"

"Kinh phí đầu tư tính ở tiền lương của cậu sao?"

Cô giáo Chu: "..."

"Đề trầm suy nghĩ lại xem sao!" Cô giáo Chu nói xong liền ngắt điện thoại. Dương Vi đặt di động xuống, đầu lông mi run lên, khoảng hai nghìn số? Chắc Kỳ Tiểu Ngôn có thể khiêu chiến một chút.

Sau khi tan học, cô giáo Chu lại gọi đến lần nữa: "Mình nghĩ đến lúc đó chúng ta có thể mặc cổ phục biểu diễn."

Dương Vi nằm trên giường, hỏi: "Cổ phục như thế nào?"

"Ừm, đại khái là khoảng bốn năm mươi năm về trước, mặc sườn xám, để tóc quăn, giống Chu Tuyền(*) vậy."

(*):Chu Tuyền (Oceane Zhu) chiến thắng trong cuộc thi Hoa hậu hoa kiều năm 2008, từng theo học về phim ảnh ở 1 đại học Pháp nhưng 2 năm trở lại đây chỉ đóng vai phụ trong phim TVB. Thực tế hai năm trước, Chu Tuyền từng nhờ bộ phim điện ảnh PRINCE OF TEARS nhận được đề cử Người mới xuất sắc của LHP Kim Tượng Hong Kong và chiến thắng. Chu Tuyền thừa nhận mình thiếu tự tin, các đề cử như tiếp thêm tự tin cho cô ấy. Thân hình của Chu Tuyền không thua kém bất kỳ ngôi sao nào, cư dân mạng còn gọi cô là nữ thần nhưng cô đã ko có tham vọng. Chu Tuyền sinh ra trong 1 gia đình khá giả, là con một nên cha mẹ rất chăm lo cho cô.

Dương Vi nhủ thầm nói: "Nhưng mình không xứng được mấy lần điệu cổ đó đâu."

"Mình có thể cải biên lại, dùng dương cầm làm nhạc đệm, cậu cứ hát dựa theo mấy bài đương đại là được." Cô giáo Chu dừng một chút, lại nói: "Liên xướng bài "Vĩnh viễn mỉm cười" đi, nhưng mà cậu có sườn xám không vậy?"

Dương Vi nghĩ nghĩ nói: "Mẹ mình thì có, mình chắc là mặc vừa."

"Quyết định như vậy đi. Ngày mai mình sẽ biên soạn xong bài khúc, chúng ta luyện tập luôn."

"Được."

Dương Vi một lời đáp ứng xong, nhưng mà nghĩ đến ngày mai cô phải về nhà gặp mẹ....Nhất định phải tốc chiến tốc thắng, cầm sườn xám chạy!

Dương Vi lên về lúc mẹ Dương đang bận rộn làm cơm trưa. Giống như ăn trộm lấy chìa khóa mở cửa, cô vừa bước vào đã ngửi thấy mùi thịt bò thơm nức mũi. Dương Vi liếc nhanh sang phòng bếp, liền thấy mẹ Dương đang xào thịt bò, vội rón rén đi qua phòng khách. Ba Dương đang ngồi ngoài ban công đọc báo, Dương Vi nhanh nhẹn lách mình vào phòng ngủ, mở tủ quần áo của mẹ ra tìm kiếm.

Cô nhớ rõ rằng mẹ có một bộ sườn xám màu đỏ thẫm, mặt trên còn thêu một bông mẫu đơn lớn, nghe nói là lúc trẻ ba Dương tặng cho mẹ làm tín vật đính ước. Nhưng mà cô cũng chỉ nhìn thấy mẹ mặc bộ sườn xám này trong ảnh thôi.

Cửa phòng đang khép hờ phía sau lặng lẽ mở ra, Dương Vi đang chuyên tâm lục tìm quần áo hoàn toàn không chú ý tới. Mẹ Dương đi về phía tủ quần áo hai bước, đột nhiên nói: "Vi Vi, con về từ lúc nào vậy?"

Dương Vi hốt hoảng hét lên, nhảy dựng lên nhìn mẹ: "Mẹ, người đi kiểu gì mà một chút tiếng động cũng không có thể? Hù chết con rồi!"

Mẹ Dương nói: "Mẹ còn chưa hỏi con đang làm cái gì đâu? Con về từ lúc nào, sao cứ lén la lén lút như ăn trộm hả?"

Dương Vi vỗ vỗ ngực, hỏi: "Mẹ, con nhớ rõ là mẹ có một bộ sườn xám màu đỏ thẫm. Cho con mượn một chút được không?"

Mẹ Dương mắt sáng lên một chút: "Con mượn để làm gì? Mặc đi xem mắt hả?"

Dương Vi lộ ra biểu cảm xem thường: "Không phải đâu mẹ. Là để biểu diễn ở đại hội thể dục thể thao ở trường học."

Mẹ Dương kinh hi nói: "Vi Vi, con còn có tiết mục biểu diễn sao? Đến lúc đó nhớ chụp ảnh cho ba mẹ xem, về sau còn có thể cho đôi tượng xem mắt xem."

Dương Vi: "..."

Mẹ cô nhất định là sinh viên đã tốt nghiệp có thành tích ưu tú nhất của Đại học làm mai mối Trung Quốc rồi!

"Sườn xám mẹ cất ở ngăn tủ kia kia." Mẹ Dương đi ra mở một ngăn tủ khác, lấy một bộ sườn xám đỏ, ướm thử lên người Dương Vi: "Ài, Dương Vi nhà chúng ta đáng người cũng thật giống mẹ năm đó."

Dương Vi đem sườn xám cất vào tủ, liền ôm tủ ra ngoài: "Mẹ, con đi về nha."

"Nhanh như vậy đã đi rồi, không ở lại ăn cơm trưa sao?"

"Không ăn được, trưa nay con có hẹn với Thịnh Lôi rồi."

Dương Vi nhanh chân bước ra ngoài, mẹ Dương vẫn theo sát đằng sau: "Vi Vi à, mẹ hôm đó có nghe nói Kỳ Tiểu Ngôn cùng nữ ngôi sao có tin đồn tình cảm, là chuyện gì xảy ra vậy?"

Lông mày Dương Vi giật giật mấy cái: "À, việc đó đã được làm sáng tỏ rồi, mẹ có thể lên mạng xem mà."

"Cái anh chàng Maserati đang theo đuổi con trông có đẹp trai không? Hai đứa tiến triển đến mức nào rồi? Khi nào thì mang về nhà cho mẹ gặp mặt?"

Cánh tay mở cửa của Dương Vi có chút tê dại: "Anh ấy là phụ huynh của một bé trong lớp con chủ nhiệm."

"Phụ huynh?" Mẹ Dương nhủ mảy: "Đã kết hôn còn có cả con. Cho dù có là học sinh lớp con... haizz, không nên không nên, quan hệ này có chút xấu hổ đi!"

Dương Vi gật gật đầu nói: "Ừm, con cũng cho là như vậy đó."

Lúc cô đang bước ra khỏi cửa, mẹ Dương vẫn túm cô lại: "Hôm trước mẹ có xuống nhà cậu con. Mọi con có giới thiệu cho mẹ một anh chàng, bảo mẹ chọn thời gian mang con đi qua, mọi người cùng nhau ăn một bữa cơm."

Dương Vi mếu máo: "Mẹ, mẹ xem Dương Minh cũng sắp tốt nghiệp đại học rồi, ngay cả một người bạn gái cũng chưa có, có phải là không bình thường không?"

"Đừng đem đề tài đá qua em con nữa, chuyện của nó mẹ sẽ có dự tính sau." Mẹ Dương tại những thời điểm này luôn đặc biệt cơ trí, "Đừng tưởng rằng chính mình còn trẻ thì không sốt ruột, thời gian trôi qua nhanh lắm, hai năm nữa con liền 30 rồi."

Dương Vi: "..."

Năng lực tính toán kiểu này nhất định sẽ bị Kỳ giáo sư ngược đến chết!

"Còn có chị họ của con cũng giới thiệu cho mẹ một đối tượng. Thành nhóc kia là kỹ sư điện lạnh, nga, con không nên coi thường người ta nha, người ta cũng là kỹ sư cao cấp đó. Thu nhập nhiều lại đẹp trai. Chỉ tội tiêu chuẩn cao nên đến giờ vẫn chưa tìm được bạn gái. Nhà bên đó đang sốt ruột muốn tìm vợ cho thằng nhóc này đây."

Dương Vi có điểm tò mò: "Vì sao phải sốt ruột?"

Mẹ Dương nguyệt cô một cái: "Lạnh đối với cơ thể có nguy hại, nghe nói làm công việc này nhiều sẽ ảnh hưởng đến chất lượng tinh nha."

Dương Vi: "..."

"Lại nói, mẹ cảm thấy chất lượng tinh của giáo sư Kỳ nhất định tốt lắm..."

Dương Vi: "Mẹ, con đi trước, gặp lại sau." Cô rút tay thật nhanh, lách mình ra khỏi cửa."

Đi xuống đến dưới sân, Dương Vi lấy tay xoa hai má hơi nóng của mình, cô cảm thấy dạo này mẹ mình nói năng càng không ngại ngùng. Chất lượng của Kỳ Tiểu Ngôn... Dương Vi giống như nhớ lại cái gì, hai gò má càng nóng.

Bạn đang đọc truyện *Ly Hôn Là Chuyện Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 36-2

Dương Vi về nhà, lấy sườn xam ra mặc thử, cảm thấy khá vừa vặn. Hôm sau đến trường, cô còn lấy điện thoại mở tấm hình mình tự chụp cho cô giáo Chu xem hiệu quả. Cô giáo Chu đã cải biên xong bài hát, giai điệu cơ bản không thay đổi nhiều, Dương Vi chỉ cần hát theo âm hưởng đương đại là được rồi.

Hai người luyện tập vài lần, cảm giác cũng không tệ lắm. Cô giáo Chu đoán chắc chắn giải nhất sẽ thuộc về hai người. Dương Vi đối với cái này không có hứng thú: "Cậu muốn có bộ văn phòng phẩm đó hả? Hình như chỉ có giấy vẽ sinh với xà phòng thôi mà."

Cô giáo Chu: "..."

Cùng lúc các cô ra khỏi phòng tập, thì cũng có một nhóm học sinh vừa từ phòng học bên cạnh đi ra. Cô giáo Chu quay đầu lại, nhìn cô nói: "Cậu thấy không, đây chính là đội hình mười thành viên của đội chiến thắng đại hội năm trước. Chính là biểu diễn tiết mục "Thi cử cái gì đều đi tìm chết đi" đó."

Dương Vi giật giật khóe miệng. Đây là bài hát phù hợp với quy chế? Hội ủy cứ thế mà cho thông qua? Sớm biết vậy, cô liền đi đăng kí bài "Nếu ngày

mai không tới" cho rồi.

(*): Bài hát "thi cử cái gì đều đi tìm chết đi" có trên youtube nhé mấy bạn. □

"Bây giờ mình đi mua nước, các cậu muốn uống gì?" Minh Hạo là đội trưởng của nhóm giặt giũ quán quân năm ngoái, vô cùng ra dáng mời mọi người uống nước.

"Mình muốn uống Khả Nhạc."

"Me too."

"Me too."

"Me four."

....")

Các học sinh bắt đầu xếp hàng chờ nước. Dương Vi giặt giặt lông mày. Tiếng Anh mà cũng dùng loạn như vậy, cô giáo Diêu mà thấy chắc là tức đến giậm chân.

Các học sinh thấy hai người bước đến gần thì lễ phép chào hỏi. Cô giáo Chu xoa đầu Cố Lỗi: "Hai từ two và too đọc giống nhau nhưng không phải dùng như vậy."

Dương Vi: "..."

Tóm lại, Đại hội thể dục thể thao mà mọi người đang hùng hực khí thế chuẩn bị cuối cùng cũng mở màn. Hôm nay, Dương Vi cố gắng dậy sớm. Xuống lầu ngoài ý muốn lại thấy bóng dáng Kỳ Tiểu Ngôn. Anh đang đứng đợi ở cửa xe, xem ra là chờ cô rồi.

Dương Vi đi tới: "Sao anh lại đến đây?"

Kỳ Tiểu Ngôn nói: "Sự kiện kia hẳn là trôi qua rồi đi?"

Tuy rằng trên Weibo vẫn là đề tài đứng đầu, trên diễn đàn vẫn bàn luận hăng say, nhưng đều không liên quan đến anh. Dương Vi nghĩ nghĩ rồi lên xe.

Kỳ Tiểu Ngôn đánh xe ra khỏi tiểu khu, liếc mắt qua nhìn cái túi trong tay cô: "Em cầm cái gì vậy?"

"Sườn xám a." Dương Vi còn cầm ra cho anh xem: "Hôm nay khai mạc Đại hội thể dục thể thao ở trường, cái này là đạo cụ biểu diễn."

Kỳ Tiểu Ngôn giặt giặt khoe miệng: "Em biểu diễn cái gì?"

Dương Vi: " "Vinh viễn mỉm cười" của Chu Tuyền. Lát nữa em còn phải làm tóc nữa."

"Tóc xoắn sao?"

"Ừm. Chắc là vậy rồi."

Kỳ Tiểu Ngôn quay đầu lái xe. Đến cổng trường anh cho xe dừng lại, gọi Dương Vi lúc này đang chuẩn bị xuống xe: "Bảo Bảo."

Dương Vi quay lại nghi hoặc nhìn anh. Kỳ Tiểu Ngôn xoay người, hôn lên mi tâm của cô một cái nhẹ. Dương Vi cứng đờ người, lại nghe thấy anh nói: "Hôm nay em rất đẹp."

Cô quần bách trùng anh, nhanh chóng lùi khỏi xe, cơ hồ là chạy trốn chết.

Buổi sáng chỉ có phần đọc thư của các học sinh gửi đến. Đến chiều hội thi mới chính thức bắt đầu. Dương Vi lúc trưa đã làm xong tóc, hiện tại đang đứng cùng chỗ với cô giáo Chu đợi đến lượt lên biểu diễn.

Đại hội thể thao này có sự tài trợ của hội phụ huynh nên chỉ cần muốn tham dự thì phụ huynh cũng có thể tới xem. Cho nên Phương Thừa Nhiên là đại diện phụ huynh của Minh Hạo quang minh chính đại đứng ở sân thể dục xem biểu diễn.

Ở đằng sau cánh gà, các cô giáo cùng các phụ huynh vụng trộm đánh giá Dương Vi, vài người còn mạnh dạn đến bắt chuyện vài câu. Phương Thừa Nhiên đi ra phía hậu trường, rất nhanh đã thấy cô. Dương Vi đang ôn lại lời bài hát, thấy anh thì chào hỏi: "Anh cũng tới đây xem biểu diễn à?"

Phương Thừa Nhiên: "Ừ. Bộ sườn xám hôm nay em mặc đẹp lắm, kiểu tóc này cũng rất hợp."

Dương Vi ngại ngùng xoa hai vò má: "Cảm ơn."

Phương Thừa Nhiên cười nhẹ: "Em đang hồi hộp?"

"Vâng. Có một chút."

"Có cần anh thổi hơi vào lòng bàn tay không?"

Dương Vi bật cười: "Em cũng không phải con nít!"

Cô giáo Chu đứng một bên từ nãy rớt cuộc nhin không được lên tiếng: "Vi này là...?"

"Đây là cậu Minh Hạo." Dương Vi liền giới thiệu: "Còn đây là cô giáo Chu dạy âm nhạc, cô ấy hôm nay biểu diễn cùng em."

Phuong Thừa Nhiên mỉm cười: "Chào cô giáo Chu."

Cô giáo Chu lúc này ngẩn ngơ, hồn phi thiên ngoại: "Chào, chào cậu..."

Dương Vi: "..."

Phuong Thừa Nhiên: "..."

Đúng lúc này người dẫn chương trình cũng thông báo đến tiết mục của các cô, Dương Vi liền kéo tay cô giáo Chu lên sân khấu.

Tiếng dương cầm nhẹ nhàng vang lên, trái tim đập mạnh của Dương Vi không hiểu sao cũng dần bình tĩnh. Cô nhập tâm vào bài hát, theo tiết tấu chậm rãi hát lên: "Trong lòng thiên hạ, có cười khuôn mặt. Hân từng ở cuối mùa thu, cho ta cảnh xuân..." (*)

Dương Vi hát không tính là chuyên nghiệp, nhưng giọng ca lại hết sức nhẹ nhàng, dễ chịu. Lại thêm hôm nay cô mặc sườn xám, trang điểm nên càng cho khán giả cảm giác quay về vài thập niên trước.

Lớp năm ban hai nghe cô hát xong câu đầu tiên đã vỗ tay nhiệt tình, thậm chí còn có tiếng huýt sáo. Dương Vi lúc này đặc hoàn toàn hòa vào bài hát. Cô chú tâm hát từng câu, không bị sai từ nào. Đến lúc kết thúc bài hát, nghe thấy phía dưới có tiếng ồn ào, Dương Vi thuận mắt nhìn xuống sân khấu lại bất ngờ thấy Phuong Thừa Nhiên đang ôm một bó hồng lên.

Bây giờ không chỉ các lớp mà phía thầy cô giáo cũng truyền đến những tiếng huýt sáo. Dương Vi ngơ ngẩn, lúc này có thấy Phuong Thừa Nhiên cầm hoa trong tay đâu, bây giờ lại hô biến ra được cả bó to thế kia?

Cô trong lòng có điểm hoảng hốt, may mắn Phuong Thừa Nhiên chỉ lên tặng hoa rồi lại bước xuống ngay. Minh Hạo cầm điện thoại chụp vài tấm hình, chuẩn bị đêm nay đem về báo cho mẹ.

Tiết mục kết thúc kéo theo những tràng pháo tay vang dội. Dương Vi đứng ôm hoa cùng cô giáo Chu cúi chào khán giả rồi nhanh chóng bước xuống khỏi sân khấu. Cô tiến sang chỗ Phuong Thừa Nhiên, trong lòng còn hơi bối rối, nói: "Vừa nãy làm em sợ muốn chết."

Phuong Thừa Nhiên mỉm cười: "Em nghĩ anh định tỏ tình với em sao? Thực ra tiết mục của các em rất hay, anh chỉ muốn tặng hoa để bày tỏ sự yêu thích mà thôi."

(*): Thực ra bài hát này mình không biết nên cũng chưa hiểu được bản gốc, mình đăng tạm lời bài hát theo convert. Ai biết bài này có thể giúp mình được không?

Bạn đang đọc truyện *Ly Hôn Là Chuyện Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36-3

Edit: Sunflower

Dương Vi mỉm cười nhìn Phuong Thừa Nhiên, lại xoay người về văn phòng: "Đề em đi cắm hoa."

Cô giáo Chu đi cùng cô về văn phòng, cảm thán: "Bó hoa đẹp thật đấy!"

Dương Vi nghĩ nghĩ, cời bó hoa ra, lấy một nửa hoa hồng đưa cho cô giáo Chu: "Tiết mục là chúng ta cùng biểu diễn, hoa đương nhiên cũng của cậu một nửa."

Cô giáo Chu cảm động cho Dương Vi một cái ôm, lại nói: "Đề mình đi tìm lọ cắm hoa."

Dương Vi cũng đi tìm lọ hoa rồi vào toilet lấy nước, cắm hoa. Đem lọ hoa đặt lên bàn, Dương Vi nâng má nhìn mấy bông hồng, nhú nhú mảy. Cô không phải rất mong được tặng hoa hay sao? Tại sao đến lúc nhận được lại không có cảm giác vui vẻ, phấn khích như tưởng tượng?

Cô chep miệng, đi ra ngoài. Thời điểm Dương Vi đến sân thể dục, người chủ trì vẫn đang giới thiệu tiết mục: "Đội thi biểu diễn tiếp theo là quán quân của cuộc thi năm ngoái, họ sẽ mang đến cho chúng ta tiết mục "Thi cử cái gì đều đi tìm chết đi". Xin nhiệt liệt hoan nghênh!"

Nhóm biểu diễn này vừa được giới thiệu liền khiến học sinh trong trường kích động, vỗ tay vang trời. Mười học sinh bước ra từ đài sau, âm nhạc vui vẻ bắt đầu vang lên.

"Thi cử cái gì đều đi tìm chết đi, tôi muốn về nhà, thực hiện giấc mộng của tôi!

Nhà trường không cho nhuộm tóc, bắt bỏ đi, còn nói với cha mẹ, con của ông bà quá kém..."

Dương Vi:"..."

Đây là lần đầu tiên cô nghe biểu diễn đồng xướng, lại nghe qua những thanh âm non nớt, có chút cảm giác bị mê hoặc.

Phần biểu diễn kết thúc, nhóm mười ca sĩ không chút khó khăn chiếm được vị trí thứ nhất cuộc thi trong sự ủng hộ nhiệt tình của khán giả.

Phương Thừa Nhiên cũng im lặng quay xong tiết mục, chuẩn bị đem về đưa cho chị.

Lễ hội bế mạc, các học sinh ở lại ồn ào dọn dẹp hậu trường. Sau khi kết thúc công việc, Dương Vi tập trung học sinh, chủ yếu nhắc nhở các em về nhà cẩn thận an toàn và hôm sau nhớ đến lớp đúng giờ.

Hôm nay tan giờ muộn hơn mọi hôm một chút. Dương Vi ra bên ngoài thì phát hiện Phương Thừa Nhiên đang đứng ngoài cổng trường. Càng không xong là Kỳ Tiểu Ngôn cũng đang đỗ xe chờ cô ngoài đó.

Bọn họ mỗi người đứng một bên, không quay đầu nhìn nhau, tựa như hai vị vua của hai đất nước.

Dương Vi toát mồ hôi hột, trận địa tam giác này làm sao phá giải đây!?

Bác bảo vệ mập mạp ngoài cửa cũng đang ở trạng thái cực kì hưng phấn. Maserati cùng Audi lần đầu đụng độ, ai mới có thể giành chiến thắng, rốt cuộc cô giáo Dương chọn lựa ai?

"Bảo Bảo."

"Dương Vi."

Thấy Dương Vi ra ngoài, hai người đồng thời gọi cô. Dương Vi bối rối giây lát rồi đi về phía Phương Thừa Nhiên. Lúc này Phương Thừa Nhiên không tự chủ được mà nở nụ cười, sắc mặt Kỳ Tiểu Ngôn này càng đen.

Dương Vi đi đến trước mặt Phương Thừa Nhiên:"Anh có chuyện gì sao?"

"Buổi tối rảnh không, mình cùng đi ăn cơm?"

Dương Vi: "Ừm...dạo gần đây buổi tối em đều có khóa học."

Khóe miệng Phương Thừa Nhiên chậm rãi hạ thấp: "Vậy đề anh đưa em về?"

"Không cần đâu, Kỳ Tiểu Ngôn có về tiện đường." Dương Vi mấp máy khóe miệng, có chút áy náy nói: "Vẫn như em nói trước đây, như vậy đối với anh là không công bằng."

Phương Thừa Nhiên nhìn cô một lúc lâu, sau cùng thở dài: "Anh cũng nói rồi, khi nào em chưa cùng anh ta phục hôn, anh sẽ không từ bỏ đâu."

Anh nói xong bước lên xe. Dương Vi nhìn chiếc Maserati khuất phía cuối đường thờ dài, bước về phía xe Kỳ Tiểu Ngôn.

Audi không nhanh không chậm đi trên đường. Dương Vi quay sang nhìn Kỳ Tiểu Ngôn:" Tâm tình anh tốt lắm à?"

"Cũng tạm được."

Giọng Kỳ Tiểu Ngôn vẫn là lạnh lẽo nhàn nhạt như trước, chỉ là cô nghe ra có chút ý cười.

Dương Vi bĩu môi, hướng phía Kỳ Tiểu Ngôn nói:" Lại còn che giấu."

Anh cũng không nói gì, chỉ là khóe miệng lặng lẽ cong lên.

Về đến nhà, Dương Vi cởi giày, qua phòng khách rồi chạy vọt về phía cửa sổ: "Ngôn Ngôn, anh mau đến xem, hoa nở rồi!"

Mấy bông hồng trước chỉ là nụ hoa nay đã nở ra vài đóa, thêm lá cây xanh biếc tô điểm, chợt có cảm giác khác lạ.

"Thơm quá a!" Dương Vi nói xong mỉm cười với Kỳ Tiểu Ngôn đứng bên cạnh. Anh có chút ngây người, liền xoay người đi ra." Anh đi nấu chút đồ ăn."

Dương Vi nhìn theo bóng dáng Kỳ Tiểu Ngôn nhướn mày. Sau đó, cô quay người lấy di động trong túi, căn góc độ hợp lý, chụp lại mấy bông hồng. Đăng hình ảnh lên Weibo.

" Trên thế gian này, có bao nhiêu mật mù, anh ở đêm tối, cho em ánh dương."

P/s: Tuần sau đến lâu quá nhĩ=)) Xin lỗi nhiều nhiều vì sự lười biếng này. Mong mọi người hiểu cho nỗi lòng của một đứa không có máy tính. Yêu nhiều☺

Mình chuyển cách xưng hô của Phương Thừa Nhiên và Dương Vi cho phù hợp hơn vì dù gì anh ấy cũng công khai theo đuổi rồi mà.

Bạn đang đọc truyện *Ly Hôn Là Chuyện Nhỏ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.